

Tháng Sáu trời xanh lam

Contents

Tháng Sáu trời xanh lam	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	15
4. Chương 04	21
5. Chương 05	29
6. Chương 06	36
7. Chương 07	44
8. Chương 08	55
9. Chương 09	62
10. Chương 10	72
11. Chương 11	85
12. Chương 12	90
13. Chương 13	96
14. Chương 14	103
15. Chương 15	110
16. Chương 16	118
17. Chương 17	124
18. Chương 18	129
19. Chương 19 (end)	147
20. Chương Ngoại Truyện 1	151
21. Chương Ngoại Truyện 2	155
22. Chương Ngoại Truyện 3+4	160

Tháng Sáu trời xanh lam

Giới thiệu

“Năm em mười hai tuổi, xem một bộ kịch truyền hình, biết chỉ cần ước nguyện với sao nguyên vọng là được.”

1. Chương 01

Trích :“Dem lòng yêu một người, có thể là chuyện diễn ra trong tích tắc. Hận một người, lại là suốt một đời. Vừa gặp Tần Thiên Lăng, Hạ Vi Lam đã thấy căm ghét hẳn ta.

Năm đó cô mười hai tuổi, bị ba dẫn vào nhà mới của hẳn.

Ba mẹ của Vi Lam ly hôn khi cô mới lên sáu, tòa án cho phép mẹ cô nuôi cô.

Nhưng mẹ lại không thích cô.

Hạ Vân Sinh – Ba của Vi Lam vốn là một nhà buôn bất động sản, có một công ty riêng, kiếm được không ít tiền.

“Đàn ông có tiền là hư hỏng”. Mặc dù câu nói này thô tục, nhưng ở một khía cạnh nào đó lại là chân lý.”

1

Dem lòng yêu một người, có thể là chuyện diễn ra trong tích tắc. Hận một người, lại là suốt một đời.

Vừa gặp Tần Thiên Lăng, Hạ Vi Lam đã thấy căm ghét hẳn ta.

Năm đó cô mười hai tuổi, bị ba dẫn vào nhà mới của hẳn.

Ba mẹ của Vi Lam ly hôn khi cô mới lên sáu, tòa án cho phép mẹ cô nuôi cô.

Nhưng mẹ lại không thích cô.

Hạ Vân Sinh – Ba của Vi Lam vốn là một nhà buôn bất động sản, có một công ty riêng, kiếm được không ít tiền.

“Đàn ông có tiền là hư hỏng”. Mặc dù câu nói này thô tục, nhưng ở một khía cạnh nào đó lại là chân lý.

Người cha sau khi đã rùng rỉnh túi tiền nhanh chóng cặp kè với một người đàn bà khác. Qua lời nguyên rửa đây oán hận của mẹ, Vi Lam loáng thoáng biết, đó là một góa phụ xinh đẹp, cô ta còn có một cậu con trai.

Vì bị ba bỏ rơi, mẹ cô đã biến thành thím Tường Lâm, gặp bất kỳ ai cũng đều kể tội ba cô. Vi Lam rất giống ba, chính vì lẽ đó, cô đã trở thành đối tượng để mẹ cô trút giận.

Sau đó, mẹ cô lại tái hôn. Ba dượng là một gã đàn ông thô tục, hèn mọn, ánh mắt ông ta nhìn Vi Lam lúc nào cũng lộ rõ vẻ háo sắc.

Qua ti vi và sách vở Vi Lam đã được nghe, được đọc quá nhiều chuyện về ba dượng cưỡng bức con gái, vì sự an toàn của mình, cô chủ động đưa ra yêu cầu được sống cùng ba.

Đương nhiên là mẹ cô chỉ mong có vậy, ba cô cũng không phản đối.

Trong ngôi biệt thự xây ba tầng có vườn hoa đó, lần đầu tiên Vi Lam nhìn thấy mẹ kế Tần Tang Ảnh, và cả Tần Thiên Lăng – người hơn cô ba tuổi.

Nhìn Tần Tang Ảnh rất trẻ, chắc chỉ khoảng ba lăm bốn mươi tuổi, thân hình nhỏ nhắn eo ót, thực sự là có sức hấp dẫn hơn là thân hình béo tròn đồ sộ của mẹ cô. Làn da trắng mịn, nụ cười dịu dàng dễ mến, không hề có nét nào giống với hình ảnh “mẹ kế” được miêu tả trong sách vở.

Vi Lam biết ý gọi một tiếng “cô ạ”, Tần Tang Ảnh cười, gật đầu, nói: “cháu cứ ở đây đi, có gì không tiện cứ nói với cô”.

Trông cô rất ra dáng bà chủ, trong đầu Vi Lam hiện ra gương mặt tối sạm tiều tụy của mẹ, cô chợt nhớ tới câu thành ngữ “chim gáy chiêm tổ chim khách”.

Mọi thứ ở đây đều được bài trí rất hợp mắt, phòng khách được bố trí gọn gàng, đồ gia dụng đắt tiền, cuộc sống sang trọng dễ chịu, đáng lẽ đều phải là của cô và mẹ cô...

Tần Tang Ảnh gọi người giúp việc bỏ một đĩa dưa hấu bưng lên, Vi Lam ngồi cạnh tràng kỷ ăn, cố gắng không để nước dưa chảy xuống mặt thắm dưới ghế sofa.

“Rầm” một tiếng, cửa ngoài phòng khách bật mở, một anh chàng cao gầy xông vào, vứt áo khoác ngoài xuống, mở cửa tủ lạnh, rót ra một cốc nước hoa quả, đổ ngay vào miệng.

“Thiên Lãng, con về rồi à?” Tần Tang Ảnh mỉm cười hỏi.

“Khát chết đi được!” anh chàng đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, quay đầu lại, “mẹ, sao hôm nay mẹ lại ở nhà?”

Một gương mặt ướt đẫm mồ hôi, một đôi mắt ngang ngạnh và cặp lông mày đen dày.

“Mẹ giới thiệu cho con biết nhé”, Tần Tang Ảnh nói: “Đây là Vi Lam, em gái con”.

Em gái? Vi Lam suýt nữa thì nuốt hạt dưa vào cổ họng. Cô không thừa nhận anh ta là anh trai mình.

Ngẩng đầu lên, đối phương đang nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, không nói câu nào, chỉ cau mày với vẻ khinh miệt rồi đi thẳng lên tầng.

Một anh chàng bất lịch sự! Phải biết rằng đây là địa bàn của nhà họ Hạ, còn anh ta lại mang họ Tần!

Buổi tối, Hạ Vân Sinh không đi tiếp khách ở ngoài mà về nhà ăn cơm cùng con gái. Tần Tang Ảnh liên tục gấp thức ăn cho cô, nói: “Vi Lam, cháu gầy quá, phải tăng cường dinh dưỡng. Đây là cá tươi cô ra chợ mua, cháu ăn thử xem!”

Mặc dù Vi Lam không quen ăn ớt, không thích ăn món đầu cá xào ớt, nhưng cô vẫn gấp một miếng dưa vào miệng.

Lập tức, lưỡi cô cay xè, mặt đỏ tía tai, vội cầm muối múc nước canh.

“Lam Lam từ nhỏ đã không thích ăn cay”. Hạ Vân Sinh nói.

“Sao anh không nói từ sớm?” Tần Tang Ảnh trách, nhìn Vi Lam bằng ánh mắt thương tình, “chắc là cay lắm phải không?”

“Mẹ, con thích ăn cay, tại sao mẹ không gấp cho con?” Một hồi lâu không nói gì, Tần Thiên Lãng đột nhiên nói xen vào.

Trên gương mặt xinh đẹp của Tần Tang Ảnh lộ ra chút gì đó bất an.

“Từ nay về sau Vi Lam sẽ ở với chúng ta. Thiên Lãng, con là anh, con phải quan tâm yêu thương em, con biết chưa?”

Vi Lam cúi đầu, lặng lẽ uống canh.

Phía bàn ăn đối diện, Thiên Lãng nhìn cô từ đầu đến chân một cách trắng trợn. Mẹ nói không sai, đúng là cô nàng giống như bị suy dinh dưỡng.

Gương mặt gầy gò, nước da xanh xao, thân người mỏng dính, chỉ có ưu điểm duy nhất là đôi mắt khá đẹp, hai hàng lông mi vừa dài vừa cong.

Từ trước tới nay Thiên Lãng chỉ thích những cô gái xinh đẹp, hoạt bát, gương mặt tròn trĩnh, rất đáng yêu, thậm chí có phần ngờ nghệch. Còn cô quá gầy, quá lặng lẽ, không xinh xắn, ngọt ngào.

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, anh muốn đưa mắt đi nơi khác nhưng không còn kịp nữa. Và thế là, hai người mở to mắt nhìn nhau.

Mắt Vi Lam không to, một mí, nhưng đen, lấp lánh như ánh sao, làm nổi bật gương mặt bình thường đó của cô, vô cùng sinh động.

Còn Thiên Lãng thì có mái tóc đen dày, hơi xoăn, đôi mắt màu hạt dẻ, nước da nâu khoẻ khoắn và thân hình cao gầy. Nhìn anh không giống mẹ. Nếu là con trai mà giống Tần Tang Ảnh thì thành ra xinh quá, trông sẽ rất nữ tính. So với cái đẹp đơn thuần của đàn ông, anh còn có thêm vẻ rắn rỏi.

“Lam Lam”, Hạ Vân Sinh đặt đĩa xuống, tựa người vào lưng ghế, “thủ tục chuyển trường ba đã làm xong cho con rồi, ngày mai có thể đi học được rồi”.

“Cảm ơn ba”. Lam Lam nói, chỉ trong tích tắc, đôi mắt như ánh sao đó mất hút dưới hàng mi dày.

“Thiên Lãng, Lam Lam học cùng trường với con, con giúp ba chăm sóc em nhé”.

Ai cần anh ta chăm sóc? Vì Lam nhủ thầm với vẻ bất cần. Mặc dù từ xưa đến nay cô rất muốn có một người anh trai, nhưng không phải là anh chàng ngạo mạn, ta đây trước mắt cô.

“Ba cứ yên tâm, chắc chắn con sẽ chăm sóc em thật tốt”.

Ba...

Chữ này, anh ta nói một cách rất tự nhiên, rất quen thuộc.

Ai là ba anh? Hai người có quan hệ máu mủ đâu! Trừ phi anh là... của ba.

Đột nhiên trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, cô lại một lần nữa đưa mắt nhìn lên.

Anh cũng đang lặng lẽ nhìn cô, khoé mép hơi cười cười với vẻ châm chọc.

Vi Lam tự nhiên giật mình một cách vô cớ.

Đường như anh đã nhìn thấu được ý nghĩ của cô, đồng thời cảm thấy nó thật hoang đường và ngu xuẩn.

2

Học cùng một trường, Vi Lam mới biết, Tần Thiên Lãng là “chàng công tử” mà rất nhiều nữ sinh yêu thầm.

Vóc dáng cao ráo, các nét trên gương mặt rõ ràng, nụ cười thoát ẩn thoát hiện ở khoé mép và đôi mắt sâu, đặc biệt là mái tóc hơi xoăn bay bay đó, khiến nữ sinh toàn trường đều phát cuồng vì anh.

Trong trường, Vi Lam thường xuyên nhìn thấy một số nữ sinh ra vẻ duyên dáng trước mặt Thiên Lãng, anh không hề để ý đến họ, đáng vẻ rất cool.

Có cô gái tự xưng là quá mến mộ anh, tìm đủ mọi cách và biết được thông tin, Hạ Vi Lam – cô gái học lớp bảy mới đến là em gái của Tần Thiên Lãng.

Một đồn mười, mười đồn trăm, thông tin này nhanh chóng lan ra khắp trường.

Và thế là, hàng ngày trên đường đi học, luôn có người chặn đường Vi Lam, nhờ cô chuyển hộ thư tình cho họ.

Chuyện này khiến Vi Lam cảm thấy khó xử.

Trong đời cô ghét nhất là những anh chàng kiêu căng tự đại và lạnh lùng, tưởng rằng mình rất cool, ra vẻ oai phong! Và anh ta lại chính là mẫu người như vậy.

Kể từ khi bước vào gia đình mới của ba, cô và Thiên Lãng rất ít tiếp xúc với nhau, gặp nhau cũng không nói chuyện, chỉ trợn mắt nhìn nhau một cái, tỏ rõ vẻ sống chết cũng không qua lại với nhau.

Từ chối ngay trước mặt các chị học khóa trên, dường như có phần không nể mặt họ cho lắm. Vi Lam chỉ muốn sống một cuộc sống bình lặng, không muốn trở thành cái bia chung của mọi người.

“Được, nhất định em sẽ đưa cho anh em”. Cô mỉm cười nói. Vào lớp lại lấy ra làm giấy lau bàn, sau đó lại vứt vào thùng rác đằng sau.

Tục ngữ nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Một buổi trưa, bạn bè đang đùa nghịch trong lớp, chẳng may làm đổ thùng rác, bên trong rơi ra mấy tờ giấy viết kín chữ.

Có người tò mò mở tờ giấy và nhìn nhúm ra xem, hóa ra là một bức thư tình, người viết là Hàn Tinh Tinh lớp 9A2.

Cô gái Hàn Tinh Tinh này không phải là kẻ tầm thường, là đầu sỏ của đám nữ sinh ăn chơi, chị cả của đám con gái trong trường.

Hôm đó tan học về, cũng như mọi bận, Vi Lam cúi đầu ra khỏi cổng trường, không để ý đến mọi thứ xung quanh.

Khi cô rẽ vào một ngõ nhỏ, một đám nữ sinh đi xe đạp từ trong góc xông ra. Cô bị quây trong đám xe đạp, một người trong bọn họ kéo cặp xích của cô, hằm hằm chửi: “Đồ láo toét! Đám vớ thư tình của ta à, người không muốn sống nữa rồi!...”

Vi Lam bị kéo ngã xuống đất, người đó lại đá mạnh cô một cái, sau đó dẫn mọi người ngang nhiên bỏ đi.

Cô như một con ngó nằm úp dưới đất, cảm thấy người rất đau, đau tê cứng.

Chống tay xuống định ngồi dậy, nhưng người như bị vật nặng gì đó đè xuống, không đứng lên được.

“Có cần tôi đỡ hay không?”

Vi Lam tưởng là ảo giác, nhưng rõ ràng là nghe thấy có tiếng nói vang lên bên tai.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt màu hạt dẻ, trong sự lạnh lùng toát lên vẻ giễu cợt, không thèm chấp.

Dưới ánh đèn đường lúc chạng vạng tối, Tần Thiên Lăng đứng dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô với ánh mắt vui mừng trước sự đau khổ của người khác.

Cô gắng sức đứng dậy, không kịp phủi bụi trên quần áo, quay đầu bỏ đi.

Phía sau lưng có tiếng bước chân, anh chàng bình thần đi theo.

“Nhà người tự làm tự chịu! Tại sao lại vớ đám thư tình đó? Đó là thư của ta, đáng lẽ người phải đưa cho ta xử lý”.

Hóa ra anh ta biết hết mọi chuyện, nhưng lại khoanh tay đứng nhìn!

Vi Lam bất ngờ quay người lại, hằm hằm nhìn thẳng vào Thiên Lăng.

“Vi anh mà tôi mới bị vạ lây, đề nghị anh tránh xa tôi ra!”

“Làm sao có thể như thế được?” Một nụ cười quỷ quái hiện lên trên môi anh, “ba đã dặn rồi, bảo anh phải bảo vệ em”.

Anh chàng trước mặt, cao hơn cô một cái đầu, mặc bộ quần áo thể thao màu xanh thẫm, đôi mắt đẹp, nụ cười bình thần.

Quả thực là anh chàng rất đẹp trai, đặc biệt là lúc mỉm cười, đôi mắt và khoé miệng rất thu hút người khác.

“Ai là ba anh?” Vi Lam vẫn nhìn với vẻ bức dọc, nói một cách ta đây, “đừng quên rằng anh họ Tần, còn ông thì họ Hạ”.

Cô đã chọc tức được anh một cách dễ dàng.

Nụ cười trên môi anh vụt tắt, nhìn cô một cách lạnh lùng, nói: “người tưởng là ta bấu bả lắm với chuyện ông ta làm ba tôi sao?”

“Không bấu bả, thế tại sao anh lại ở nhà họ Hạ?” Cô nói với vẻ khiêu khích, “tại sao lại gọi ông ấy là ba?”

Thiên Lăng trợn mắt nhìn cô một cách tức tối, hai tay dần dần nắm thành nắm đấm.

“Hạ Vân Sinh là ba tôi, không phải là ba anh!” Cô hét lớn, cục tức dồn nén trong lồng ngực từ lâu thoát ra, “mẹ anh là hồ ly tinh, còn anh là thằng con hoang!”

Vi Lam không biết cãi nhau lắm, tinh thần vừa bị kích động, nước mắt liền trào ra.

Không, cô không thể khóc. Từ lâu cô đã không còn tin vào nước mắt.

Hồi sáu tuổi, cô đã từng ra sức túm chặt gấu áo ba, khóc nức nở cầu xin ba đừng bỏ rơi cô và mẹ, kết quả là ba vẫn gạt phăng bàn tay nhỏ của cô, quay đầu bỏ đi.

Cánh cửa đó đóng rầm sau lưng ông.

Từ đó trở đi, sự ngây thơ và niềm vui đã không còn ở bên cô nữa.

Cô không khóc nữa. Bởi mẹ đã từng nói một cách khinh miệt rằng, nước mắt của con là thứ không đáng đồng tiền nhất.

Hết xong câu đó, Vi Lam liền co giò bỏ chạy. Mãi cho đến khi chạy vào con ngõ sâu hun hút và nhỏ hẹp đó.

Tối hôm đó, ăn xong cơm Vi Lam liền quay về phòng.

Không biết Thiên Lãng về nhà từ lúc nào. Cô ở lì trong phòng mình, không ngủ được.

Gió hiu hiu từ cửa sổ hắt vào, mang theo cảm giác lành lạnh đầu thu.

Đã sang thu rồi.

Vi Lam bò dậy, bước ra ngoài ban công.

Đêm đã khuya rồi, ánh trăng lung linh, lác đác có mấy ánh sao, tô điểm trên nền trời tối đen.

Trong vườn, mấy cây đinh hương thấp thoáng, hương thơm dịu dịu tỏa ra.

Hương thơm theo gió thổi vào, còn có cả tiếng đàn violon réo rắt.

Đó là bài Hóa thành bướm bướm trong vở Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài.

Vi Lam thuộc lòng đoạn nhạc này, cô còn tưởng rằng ai đó mở đĩa CD, mãi cho đến khi nhìn thấy chiếc bóng lẻ loi đó dưới gốc cây.

Là Tần Thiên Lãng.

Bóng anh gần như hòa tan trong màn đêm.

Vi Lam không biết anh biết chơi violon, giống như việc cô không biết, anh chàng kiêu ngạo này cũng có lúc buồn như vậy.

Giai điệu cổ điển, trầm buồn đó tựa như một sợi dây nhỏ nhưng vô cùng dẻo dai, nhẹ nhàng kéo trái tim cô.

Cô đứng một hồi lâu trên ban công, đắm mình trong thế giới âm nhạc quên mình của anh, dường như quên cả việc hai người đã từng mâu thuẫn với nhau.

Nhưng ngày hôm sau, trên bàn ăn buổi sáng, một câu nói của Tần Tang Anh lại khiến thần kinh cô căng tựa dây đàn.

“Thiên Lãng, con đã đạt được cấp 8 đàn violon rồi, từ nay luyện đàn đừng luyện khuya như thế nữa”.

Thiên Lãng khẽ lên tiếng đáp lời mẹ, cầm cặp xách trên ghế rồi ra cửa.

Trong tích tắc anh bước ra ngoài phòng ăn, đột nhiên Vi Lam cao giọng lên nói: “ba, con muốn học đàn dương cầm!”

“Vậy à?” Hạ Vân Sinh nhìn con gái với vẻ thắc mắc, “không phải từ xưa đến giờ con vẫn ghét học đàn đó sao?”

Về vấn đề tiền bạc ông luôn luôn thoải mái với cô, có yêu cầu ắt sẽ đáp ứng, nhưng lại rất ít khi quan tâm đến việc rốt cục cô đang nghĩ gì.

Cô nhấn mạnh từng chữ một: “Con không học thì thôi, đã học là ra học. Bắt đầu từ bây giờ, con sẽ chăm chỉ học đàn dương cầm, ít nhất phải qua được cấp 9!”

Mắt cô vẫn liếc ra ngoài, sắc mặt Thiên Lãng biến sắc, hàm răng trên cắn chặt vào môi.

Bóng anh đi ra có phần lẻ loi.

Bữa sáng hôm đó, liền một lúc Vi Lam ăn hai cái xúc xích, ba miếng bánh mì.
Cô chưa bao giờ cảm thấy ăn ngon như vậy.

2. Chương 02

3

Vi Lam không những học đàn dương cầm, mà còn học vẽ, thư pháp, thanh nhạc và vũ đạo.

Tuy nhiên, cuộc đấu tranh giữa họ không kéo dài được bao lâu.

Năm thứ hai, Tần Thiên Lăng lên lớp 11, lấy có bài tập nhiều đến ở kí túc xá trong trường.

Vi Lam thở phào, gia đình này cuối cùng đã là của cô rồi.

Ba tối ngày bận với công việc của công ty, ngoài việc về nhà ngủ, thời gian còn lại đều ở ngoài.

Những ngày Thiên Lăng không ở nhà, Tần Tang Ảnh thường xuyên ngơ ngẩn như người mất hồn, thần thờ nhìn vào một điểm nào đó, nụ cười trên môi càng ngày càng ít.

Là mẹ kế, cô dịu dàng nhân từ, Vi Lam không chê được ở điểm nào. Tuy nhiên, dù thế nào cũng không thể xóa nổi khoảng cách giữa hai người.

Vi Lam tưởng rằng, Tần Tang Ảnh sẽ sống thâm lặng mãi như vậy, nhưng sau đó không lâu thì biết tin Tần Tang Ảnh có bầu.

37 tuổi, Tần Tang Ảnh sinh được một cậu con trai. Hạ Vân Sinh đến tuổi trung niên lại có được con trai, đương nhiên là mừng không sao kể xiết.

Hôm đó, Vi Lam đang trong đợt thi cuối kỳ.

Sau khi thi xong, cô vội đến bệnh viện tặng bó hoa ly cho mẹ kế.

Buổi trưa, ánh nắng tĩnh lặng hắt xuống dãy hành lang dài của bệnh viện.

Vi Lam cầm bó hoa, cố gắng kìm chế cảm giác chua chát, rồi rời trong lòng. Cô tìm đến cửa phòng bệnh 302.

Phía sau cánh cửa đang khép hờ vọng lên tiếng cười lớn của ba.

Đã từ lâu, sự nghiệp thành đạt, ông luôn mong có một cậu con trai ruột để kế thừa hương hỏa và gia nghiệp nhà họ Hạ, cuối cùng đã được mãn nguyện.

Cô khẽ đẩy cửa, quả nhiên là nhìn thấy Hạ Vân Sinh mặt mày hồ hởi, cười rất phấn chấn.

“Lam Lam à, con có em trai rồi!” Lúc này đây, người đàn ông bình thường rất ít nói cười này hào hứng như một đứa trẻ, “xem này, nó có giống ba không!”

Vi Lam bước đến, bế cậu em nhỏ xíu đó, nụ cười của cô còn rạng rỡ hơn cả ba.

“Em bé xinh thật đấy, lớn lên chắc chắn còn đẹp trai hơn cả ba!”

Tuy nhiên, tự đáy lòng, Vi Lam không mong chờ sự xuất hiện của cậu em này, cô chỉ muốn để ba mình vui.

Hạ Vân Sinh vỗ vai con gái, mỉm cười hiền từ với cô.

Trong phòng tràn ngập bầu không khí vui vẻ, dường như chỉ trong một đêm, vẻ u ám bao trùm lên gia đình này từ lâu đã bay biến mất.

Chỉ có Tần Thiên Lăng đứng ở phía cửa sổ xa, lạnh lùng nhìn bức tranh hạnh phúc này.

“Tạm biệt cô nhé! Mai cháu sẽ đến thăm cô và em”.

Ra khỏi phòng bệnh, nụ cười trên môi Vi Lam lập tức vụt tắt. Cô chậm rãi đi qua dãy hành lang dài, bước đến cầu thang.

Tuy nhiên, tại góc rẽ ở hành lang, bất ngờ cô bị một bóng người chặn lại.

“Là anh à?” Vi Lam sững người, nhìn Tần Thiên Lãng với bộ quần áo bò màu xanh nhạt trên người.

Vừa nãy cô không chú ý đến anh.

Hai năm không gặp, dáng anh ngày càng cao lớn, đôi mắt sáng ngời, các nét rõ ràng, cộng với bộ râu nhạt dưới cằm, trông anh rất đẹp trai, đàn ông.

“Anh... Anh định làm gì?” Giọng cô lạnh như băng.

“Cũng biết đóng kịch đó nhỉ!” Thiên Lãng nhếch mép cười châm biếm, “tôi khuyên cô nên đăng ký thi vào Học viện y hý kịch trung ương!”

“Cảm ơn. Ba năm sau tôi sẽ suy nghĩ”. Cô nhếch mép lên cười.

Anh nhìn cô, bắt giắc cau mày.

“Có lẽ người khác cũng bị vỏ bọc bề ngoài điềm tĩnh ngoan ngoãn của cô mê hoặc, nhưng tôi thì không”. Anh lạnh lùng nói, “nói cho cô biết, tôi ghét nhất là những đứa con gái giả tạo, làm bộ. Hạ Vi Lam, không những cô biết làm bộ, mà còn đáng thương nữa!”

Làm sao có chuyện đó được! Không ngờ anh ta lại nói cô đáng thương?

“Anh nhìn cho rõ đi, hai chúng ta, rốt cục ai đáng thương hơn?”

Giọng Vi Lam hơi run run. Bất luận cô phủ định như thế nào hấn vẫn đánh trúng vào chỗ mềm yếu nhất trong tâm hồn cô.

“Ý cô là muốn nói việc tôi ở ngoài ư?” Anh chàng cười rất lạnh lùng và đáng ghét, “tôi đến đây để báo cho cô biết, ngày mai tôi sẽ về nhà ở”.

Nói xong, anh liền quay người, bước xuống cầu thang, nhanh chóng mất hút.

Vi Lam đứng thẫn thờ ngay tại chỗ.

Anh ta sẽ về? Lúc đầu cô tưởng rằng anh ta sẽ không bước chân về nhà họ Hạ nữa, mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học.

Mùa hè đó nóng nực một cách bất thường.

Mặc dù điều hòa đã bật tới mức thấp nhất, vẫn khó chống chọi được với cái nắng bên ngoài.

Mặt trời chói chang nung đốt mặt đất. Ve kêu ra rả trên những chùm cây rậm rạp, con nọ nối tiếp con kia, khiến người ta cảm thấy bức bối.

Có lẽ không có gì liên quan đến thời tiết, bức bối chính là tâm trạng của cô.

Kể từ khi cậu em trai Hạ Thụy Dương chào đời, mọi sự chú ý của Hạ Vân Sinh và Tần Tang Ảnh đều tập trung hết vào cậu nhỏ, hàng ngày Vi Lam đều bị tiếng khóc oe oe của cậu nhỏ đánh thức. Cô không hiểu nổi, một đứa trẻ sơ sinh ngoài việc ăn là ngủ, không có gì phải buồn chán, tại sao lại thích khóc như vậy?

Nhưng kể cả là như vậy, trong tai ba Vi Lam, mỗi tiếng khóc của cậu em, đều là khúc nhạc hay nhất thế gian này.

Còn trong mắt ba, nước mắt của mình lại không đáng một xu!

Đều là con ruột của ông, tại sao lại đối xử cách biệt lớn như vậy?

Một người khác khiến Vi Lam ám ức bất bình là Tần Thiên Lãng.

Hôm nay, anh nhận được giấy trúng tuyển của trường Đại học Thanh Hoa, lập tức anh trở thành chủ điểm của cả nhà.

Đối với Tần Tang Ảnh, chuyện này có thể gọi là “song hỷ lâm môn”, cô xúc động đến mức mắt đỏ hoe. Còn Hạ Vân Sinh thì liên hồi khen anh thông minh, giỏi giang, bảo Vi Lam phải cố gắng noi gương anh.

“Thiên Lãng đúng là một đứa con ngoan, không những học giỏi, thể thao, âm nhạc cũng đều rất cừ, có thể gọi là phát triển toàn diện. Điều đáng quý nhất là, khiêm tốn, hiểu biết, lịch lãm. Trong số các cậu con trai ở độ tuổi này, rất ít gặp được người như vậy”.

Trong ký ức, Vi Lam chưa bao giờ nghe thấy ba khen một người nào như vậy.

Tối đến, Hạ Vân Sinh phá lệ bật rượu, rót cho Thiên Lãng một cốc đầy.

“Thiên Lãng, mặc dù con không phải là con ruột của ba, nhưng từ xưa đến nay ta luôn coi con như con đẻ. Thụy Dương còn quá nhỏ, nhà họ Hạ về sau phải dựa vào con. Sau khi tốt nghiệp đại học, nhất định con phải quay về giúp ba!”

Lần đầu tiên Hạ Vân Sinh coi Thiên Lãng là người lớn, nói chuyện một cách chân tình với anh ta. Sự khẳng định và tin tưởng của ba đương khiến Thiên Lãng cảm thấy bất ngờ, máu nóng như bốc lên, uống một hơi hết sạch cốc rượu vang.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã hết một chai rượu vang. Tần Tang Ảnh nhìn thấy con trai mặt đỏ tía tai, biết cậu không uống được rượu, vội lên tiếng khuyên nhủ. Thiên Lãng cảm thấy đầu nặng trĩu, loạng choạng đi lên lầu, ngã vật ra giường.

Nửa đêm tỉnh giấc, men rượu đã tan dần, anh cảm thấy nóng nực vô cùng, cởi áo ra, để ngực trần. Vẫn không thấy ăn thua gì, Thiên Lãng ngồi dậy, muốn ra nhà tắm rửa mặt bằng nước lạnh, để mình hồi tỉnh lại.

Tầng hai chỉ có một nhà tắm dùng chung, ở ngay sát phòng ngủ của Vi Lam.

Ra khỏi cửa phòng, bước chân anh loạng choạng xông vào phòng tắm. Vừa vặn vẹo nước ra thì nghe thấy tiếng kêu khẽ.

Thiên Lãng quay đầu, lập tức sững sờ.

Vi Lan đứng trước bồn tắm trên người không có một mảnh vải che thân.

Không, không phải không có một mảnh vải, trên người cô còn có chiếc quần lót màu hồng phấn.

Nhưng trước khi cô dùng hai tay che ngực theo bản năng, anh đã nhìn thấy tất cả; Bộ ngực căng tròn, vòng eo thon gọn, đôi chân trắng ngần và dài...

Đây là lần đầu tiên Thiên Lãng nhìn thấy cơ thể lồ lộ của con gái ở cự ly gần, và dấu ấn này không bao giờ có thể phai mờ trong ký ức.

Nước da Vi Lan trắng ngần, gần như là trong suốt, lung linh dưới ánh đèn. Thân người cô cân đối, không gầy gò như anh tưởng.

Thậm chí anh còn nhìn thấy, giữa xương đòn của cô còn có một nốt ruồi đen, ngây thơ và đầy quyến rũ.

“Anh nhìn đã đủ chưa?”

Câu hỏi run rẩy đã phá vỡ bầu không khí căng thẳng trong phòng.

Dường như anh vừa mới ý thức được việc mình đang làm gì, luống cuống lùi ra sau, nhưng lại đâm sâu vào cánh cửa sau lưng.

“Anh không... không có ý đâu!” Thiên Lãng ngượng ngùng nói lắp bắp, rượu đã tỉnh được hơn nửa. Anh vội quay người, mở cửa ra, một bàn tay nhỏ lại ấn xuống tay anh.

Không biết Vi Lam đã đứng trước mặt anh từ bao giờ. Thiên Lãng mở to mắt ra, nhìn thấy cô quần một chiếc khảm tắm, chiếc khăn tắm đó rất mỏng, cũng không đủ rộng, không thể che hết được những đường cong quyết rũ của thiếu nữ. Vi Lam ngẩn ngừ một lát, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lần đầu tiên Thiên Lăng phát hiện ra rằng, hóa ra cô lại đẹp như vậy.

Lúc này đây, mái tóc dài ướt sũng của Vi Lam buông xuống hai vai, hai má bình thường xanh xao giờ lại đỏ hồng, khiến cô rạng rỡ, chói lòa.

Anh nhìn trừng trừng, ý thức càng mê mẩn, cảm giác nóng rực đó từ lồng ngực dâng lên khắp người.

“Anh Thiên Lăng, anh đừng đi!” Vi Lam ngửa đầu ra, cặp lông mi dài và dày chớp chớp, đôi mắt sâu thẳm đó có một màn sương, vô cùng quyến rũ.

Sau đó, tay anh được đưa lên vai cô, cổ cô... Làn da mềm mại, trắng ngần đó khiến anh cảm thấy rạo rực khó tả.

Cuối cùng, bàn tay anh đã chạm vào bộ ngực mềm mại của cô.

Bùng một tiếng, lồng ngực Thiên Lăng như nổ tung, dục vọng trong cơ thể trào ra.

Gần như anh ôm chặt cô một cách thô bạo, nâng mặt cô lên.

Hơi thở nóng hổi của đàn ông phả vào mặt, Vi Lam cảm thấy hơi chuenh choáng, đôi môi Thiên Lăng đã sắp chạm vào cô.

“Buông tôi ra!” Cô ra sức đẩy anh, hét lớn, “đồ không biết ngượng! Anh mau buông tôi ra!”

Men rượu và sự rung động ban đầu đã nhấn chìm mọi lý trí và khả năng suy nghĩ của Thiên Lăng. Anh không những không buông tay, mà còn ôm chặt cô hơn.

Vi Lam vừa giãy giụa, vừa lấy chân đá cánh cửa sau lưng.

“Cứu với! Mau có ai cứu với!”

Tiếng hét lạnh lạnh xé tan màn đêm yên tĩnh.

Hạ Vân Sinh mất còn ngái ngủ chạy ra khỏi phòng, sững sờ vì cảnh tượng trước mắt.

Ông tròn tròn mắt há hốc mồm, quát: “chúng mày đang làm gì vậy?”

Theo sau là Tần Tang Ảnh, sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu. Cô xông đến, kéo mạnh con trai ra: “Thiên Lăng, còn không mau buông tay ra à?”

Tiếng quát của mẹ khiến Thiên Lăng chột bùng tỉnh, anh sững sờ nhìn ba người trước mặt, dường như không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Thoát được sự kìm kẹp của Thiên Lăng, Vi Lam gục đầu vào lòng ba khóc thút thít.

“Ba, anh... anh ấy xông vào nhà tắm... vô lễ với con...”

Hạ Vân Sinh nhìn con gái nước mắt lưng tròng, rồi lại nhìn sang Thiên Lăng quần áo xộc xệch, trái tim ông đột nhiên thất lại, sắc mặt tối sầm.

“Ta đã nói là đừng có uống rượu, giờ thì gây họa lớn rồi!” Tần Tang Ảnh đấm con trai, hết quả này đến quả khác, vừa xấu hổ vừa giận dữ, “Ta đánh chết người! Đánh chết thằng mất dạy! Tại sao người lại có thể làm chuyện như thế này chứ?”

“Con...” Thiên Lăng không biết phải giải thích như thế nào, yếu ớt nói, “con không...”

Vi Lam đã khóc ra thành tiếng.

Tần Tang Ảnh ra sức an ủi cô: “Cháu đừng khóc nữa! Điều là do Thiên Lăng, cô sẽ dạy bảo nó!” Vừa nói vừa đưa cô vào phòng ngủ.

“Đáng sợ quá. Cô ạ, cháu không muốn nhìn thấy anh ấy trong nhà nữa!” Sau khi cửa đóng, tiếng khóc của Vi Lam vẫn loáng thoáng vọng ra.

“Ba...” Thiên Lăng muốn giải thích cho mình.

“Đừng gọi ta là ba nữa!” Hạ Vân Sinh cố gắng kìm chế cơn giận, “người làm ta quá thất vọng!”

Nhìn theo bóng ông phát tay đi xuống, Thiên Lăng run rẩy trong sự hỗn loạn rồi dần dần bình tĩnh trở lại. Hóa ra, tất cả đều là cái bẫy.

Tuy nhiên, ai sẽ tin, một cô gái nhìn rất lạnh lẽ yếu đuối lại rắp tâm tìm kế để dụ dỗ một anh chàng mười tám tuổi?

4

Sự kiện “vô lễ trong nhà tắm” đã khiến cho vị trí của Tần Thiên Lăng trong lòng Hạ Vân Sinh sụp đổ.

Mặc dù Tần Tang Ảnh dùng các cụm từ như “sự xúc nổi của tuổi dậy thì, uống rượu xong mất kiểm soát” để biện bạch cho con trai của mình, nhưng ông không thể nào tha thứ cho việc Thiên Lăng gây tổn thương cho con gái ông.

Trước đây hình ảnh Tần Thiên Lăng không huênh hoang, khiêm tốn, cẩn trọng, giờ đã biến thành nham hiểm, xảo quyệt, tham lam. Thái độ của Hạ Vân Sinh đối với anh rất lạnh lùng, ngược lại với con gái lại cảm thấy áy náy.

Dường như lần đầu tiên ông phát hiện ra rằng, mình đã nợ Vi Lam quá nhiều, cô bé này thiếu sự yêu thương và quan tâm. Cô yếu đuối biết bao, cần người khác bảo vệ biết bao.

Mùa hè năm đó, Hạ Vân Sinh xin nghỉ phép, đưa con gái đi biển. Bởi trong cái tên có chữ “Lam” nên từ nhỏ Vi Lam đã thích ra biển.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy biển, cô hưng phấn vừa hét vừa nhảy, tay ôm cổ ba, đòi thợ chụp ảnh chụp mãi mà không biết chán.

Hạ Vân Sinh còn nhớ lần trước chụp ảnh với con gái là khi cô mới lên sáu, cô mặc chiếc váy ngắn màu hồng phấn, để lộ hai cánh tay tròn trĩnh như ngó sen, rất đáng yêu.

Còn hiện tại, mặc dù Vi Lam cũng đang mặc váy, hai cánh tay lại khẳng khiu như chỉ cần sơ ý là sẽ gãy. Không chỉ mỗi cánh tay, người cô cũng gầy gò. Trên gương mặt trắng xanh gầy guộc, đôi mắt sâu thẳm thẫm như nước mùa thu, trông rất đáng thương.

Cô vẫn là một đứa trẻ, chưa phát triển toàn diện.

Thân hình gầy guộc này làm sao lại có thể gợi dục được Thiên Lăng?

Chắc chắn là ở ngoài chơi với bạn bè xấu, hoặc là xem trộm phim sex. Sự căm ghét của Hạ Vân Sinh đối với Thiên Lăng càng lúc càng tăng.

Tục ngữ nói, một giọt máu đào hơn ao nước lã. Dù sao cũng không phải là con ruột của mình, hơn nữa, Tần Tang Ảnh đã từng tiết lộ rằng, cha đẻ của Thiên Lăng là người yêu đầu tiên của cô, dường như là một tay du đãng trong xã hội. Trong lúc đánh nhau với đám lưu manh, anh ta đã đâm trọng thương đối phương, bị ngồi nhà đá vì tội cố tình gây thương tích, cuối cùng chết ở trong tù.

Lúc đó, Tần Tang Ảnh mới có mười chín tuổi, cô và anh ta không kết hôn.

Nghe nói người đàn ông đó cao to đẹp trai, có đôi mắt rất quyến rũ người khác. Tần Thiên Lăng giống anh ta, ngay cả khí chất lạnh lùng, thô lỗ cũng rất giống.

Đây là gã đàn ông nguy hiểm, sự quyến rũ của hắn ta đối với phụ nữ là chết người. Hạ Vân Sinh không muốn con gái của mình bị hắn ta để ý.

Biện pháp duy nhất là để hai bọn chúng cách xa nhau ra.

Tần Thiên Lăng bị Hạ Vân Sinh đưa đi đây.

Mùa hè năm đó, đi nghỉ mát về, Vi Lam không nhìn thấy anh chàng nữa.

Thiên Lăng bị đưa lên Bắc Kinh học đại học, nghỉ hè nghỉ đông cũng không về. Ngoài việc thỉnh thoảng nói chuyện điện thoại với Tần Tang Ảnh, ngôi nhà này dường như không tìm thấy bóng dáng anh nữa.

Vi Lam thấy vui vì âm mưu đã đạt được mục đích. Tâm trạng này, hoàn toàn che kín nỗi phấp phỏng và áy náy trong cô.

Tại sao lại phải áy náy? Là do anh ta mắc mưu!

Nhớ lại chuyện đó, Vi Lam vẫn cảm thấy bức mình. Anh chàng đáng ghét này lại là người đầu tiên nhìn trộm mình lỏa thể.

Tối hôm đó, trời nóng bức ngột ngạt khác thường. Vi Lam nằm trên giường lăn đi lăn lại, mồ hôi ướt nhem nhẹp, cô liền trở dậy đi tắm một cái, đứng lúc ổ khoá trong nhà tắm lại hỏng.

Vi Lam không bận tâm lắm, đêm hôm khuya khoắt, chắc là không có ai vào.

Ai ngờ, cô vừa tắm xong, mặc quần lót vào, Tần Thiên Lãng liền đẩy cửa vào. Đến giờ cô vẫn không thể nào quên nỗi xấu hổ và sợ hãi khi gần như trần như nhộng trước mặt anh ta.

Chuyện xảy ra bất ngờ, đáng lẽ cũng nên bỏ qua. Nhưng Vi Lam không thể chịu được vẻ tham lam, háo sắc của đàn ông trong mắt anh ta, ý nghĩ “trả thù” lướt qua trong đầu, trong tích tắc đã túm chặt trái tim cô.

Mười lăm tuổi, cô chưa hề có kinh nghiệm yêu đương. Trong vấn đề tình dục lại càng là một trang giấy trắng. Thậm chí ngay cả hôn cô cũng còn không biết.

Vi Lam thấy rất lạ, sự quyến rũ chỉ đơn thuần là bắt chước trên ti vi và rất sống sượng, lại có thể dễ dàng khiến Thiên Lãng mắc câu như vậy! Thực ra trong cả quá trình đó, toàn thân cô đều run rẩy.

Khi cánh tay trần của Thiên Lãng ôm chặt cô, Vi Lam càng cảm thấy xấu hổ, giận dữ. Phải biết rằng, trước đó ngay cả tay con trai cô cũng chưa từng chạm vào.

Vì thế, mặc dù Thiên Lãng bị gán tội danh “cưỡng bức không thành” một cách vô tội, cô vẫn có cảm giác rằng bị người khác lợi dụng.

Hiện giờ, anh ta đã biến mất khỏi ngôi nhà này, biến mất khỏi tầm nhìn của cô, thật đúng là trời chiều theo ý người.

Mùa hè sắp kết thúc, mặt trời đang phát huy nốt uy lực cuối cùng.

Hoàng hôn buông xuống, bầu trời vẫn bị nắng chiều đỏ rực che kín. Vi Lam mặc bộ đồng phục áo trắng váy xanh của trường, lưng đeo cặp xách bước vào con ngõ nhỏ tối tăm chật hẹp.

Lớp 12, bài tập chồng chất khiến người ta không thể thở được, ngay cả chủ nhật cũng phải học thêm.

Vi Lam không phải lo lắng vì chuyện học hành, cô biết kể cả điểm thi đại học của cô không cao, dựa vào năng lực của ba, cũng có thể đưa được cô vào đại học.

Nhưng cô là cô gái bước bình, không cho phép mình thua kém người khác.

Hồi nhỏ đọc chuyện, cô ước mình là nàng công chúa sống trong thành lũy, được ba mẹ chiều chuộng, cao quý sang trọng, hàng ngày mỗi buổi sáng đều có một hoàng tử khôi ngô tuấn tú đứng dưới ban công đợi cô.

Lớn lên cô mới biết, cái đang chờ đợi cô, không phải là hoàng tử, mà là định mệnh đáng sợ khiến cô mất đi niềm vui. Và thế là, từ nàng công chúa cô biến thành cô bé Lọ Lem, cũng có mẹ kế, mặc dù không có người chị độc ác, nhưng lại cũng có một người anh độc ác.

Không, cô không muốn làm cô bé Lọ Lem đáng thương, cuộn tròn trong góc bếp, đợi hoàng tử đến cứu được.

Nếu đã làm thì phải làm mục phù thủy có phép thuật siêu cường, không những nắm được vận mệnh của mình, mà còn có thể thao túng cuộc sống của người khác.

Vi Lam sờ lên mặt mình, bề ngoài xanh xao yếu đuối, đơn độc lẻ loi, đó chẳng qua chỉ là mác bề ngoài mà thôi, trái tim cô cứng rắn hơn bất kỳ người nào khác, thậm chí là lạnh lùng.

Đây là con ngõ rất bình thường của vùng Giang Nam, mặt đường lát đá xanh quanh co khúc khuỷu, hai bên là tường xây cao, bình thường ít khi có người đi bộ qua đây.

Hàng ngày đi học hay tan học về cô đều phải đi qua con ngõ này, không những vì đây là đường tắt, mà còn vì nó sâu thẳm, tĩnh mịch, cô có thể nghĩ về một số chuyện của mình, không bị người khác làm phiền.

Sắc trời dần dần từ đỏ chuyển sang tím, rồi lại từ tím chuyển sang đen.

Đèn đường bắt đầu bật sáng, nhuộm vàng bức tường đá xanh quanh co hai bên ngõ.

Vi Lam giẫm bóng mình dưới chân, nghe tiếng bước chân của mình vang lên trong ngõ, cảm thấy trống vắng, lẻ loi.

Đi đến cuối ngõ, đột nhiên tim cô thất lại.

Dưới đất, một bóng đen trải dài dưới ánh đèn.

Giật mình ngẩng đầu lên, Vi Lam mới phát hiện ra, có anh chàng đang đứng dưới đèn đường, lặng lẽ nhìn cô chăm chăm.

Dáng người anh cao ráo, lưng thẳng, mặc một chiếc áo phông trắng, bên dưới là chiếc quần bò màu xanh thẫm. Gương mặt giấu trong bóng tối, cô không thể nhìn rõ được mặt anh.

Theo bản năng, Vi Lam đã ý thức được mối nguy hiểm.

Trên thực tế, bất ngờ phát hiện ra có người đứng trước mặt mình, đã khiến cô giật nảy mình. Đặc biệt là cái nhìn chăm chăm như đang suy nghĩ điều gì của anh, và cả bầu không khí rợn người xung quanh anh, khiến cô càng thấy bất an.

Nhìn thấy đôi phương đang tiến gần về phía mình, đột nhiên Vi Lam cảnh giác, cô vội quay đầu, tìm cách chạy trốn.

Nhưng đã không còn kịp nữa.

Trong bóng tối, một bàn tay nắm chặt vai cô, cô hét lớn, đồng thời, cô nghe thấy một giọng trầm trầm vang lên: “Tôi đã đứng ở đây nửa tiếng đồng hồ rồi, cuối cùng đã đợi được cô!”

Vi Lam bủn rủn, nhưng lại cố làm ra vẻ trấn tĩnh.

“Tần Thiên Lãng, anh về rồi à?”

“Đúng, tôi về rồi, đây chắc là điều cô không muốn nhìn thấy nhất”.

“Đã biết như vậy thì tại sao anh lại xuất hiện ở đây?” Cô lạnh lùng nói với vẻ khiêu khích.

“Tại sao? Chắc là cô phải biết rõ hơn ai hết chứ!”

Anh nén giọng trả lời, cổ tay kéo mạnh, xoay người cô lại.

Trong sự tĩnh lặng bốn xung quanh không có một bóng người, dưới ánh đèn hoàng hôn đỏ, trong chiếc bóng của mái nhà, cô nhìn thấy một đôi mắt đẹp màu hạt dẻ nhưng lại có phần hoang dại, giận dữ.

Dường như anh cao lớn hơn cả ngày trước, và sức cũng mạnh hơn rất nhiều.

Vi Lam không dám chọc giận anh nữa, cô lựa chọn cách thỏa hiệp.

“Chuyện đêm hôm đó rất đáng tiếc... Em... Em chỉ muốn đùa một chút thôi”.

“Đùa một chút thôi?” Thiên Lãng nhìn cô chăm chăm, đột nhiên khoé mép nhếch lên cười cười với vẻ ranh mãnh, “Vậy thì chúng ta đùa tiếp được không?”

Trong lúc chưa kịp đề phòng, anh đã thô bạo ghì cô dựa vào tường, đôi môi ập xuống.

Đầu óc cô trống rỗng, sau đó, sững sốt ra sức giãy giụa, nhưng cánh tay anh cứng rắn như thép, nụ hôn của anh mãnh liệt và khô rát. Cơ thể anh toát lên một vẻ đàn ông, cô không thể nhúc nhích, cũng không thể suy nghĩ, mà chỉ trợn tròn mắt nhìn gương mặt khô ngô, lạnh lùng đó.

Vi Lam không biết rằng, lúc này đây, trong bóng tối, nét mặt cô thật yếu đuối và duyên dáng.

Thiên Lãng chỉ muốn trừng phạt cô, chỉ muốn đánh tan vẻ lạnh lùng mãi mãi ngự trên mặt cô, nhưng lại không biết càng hôn càng sâu.

Anh không còn là chàng ngốc năm xưa bị cô dụ dỗ nữa, trong trường đại học, bên cạnh anh lúc nào cũng có yến oanh vây quanh, trong sáng, rực lửa, lạnh lùng, duyên dáng... Thiên Lãng và họ hẹn hò, trêu ghẹo, hôn nhau, chỉ thiếu chuyện lên giường. Đáng lý ra anh phải gạt cô nàng Vi Lam ra khỏi suy nghĩ từ lâu rồi.

Cô vừa không xinh đẹp, cũng không đáng yêu, nhan sắc bình thường tính tình lập dị, tại sao anh lại không thể quên được cô?

Là vì hận ư? Hận vẻ lạnh lùng xa cách của cô đối với anh, hận sự giấu cợt miệt thị của cô đối với anh, càng hận sự rập tâm hăm hại của cô đối với anh.

Anh ghì chặt cô vào tường, hôn cô một cách điên cuồng, đôi môi bỏng cháy như lửa. Cô cảm thấy mình thở rất mạnh, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Đây là nụ hôn đầu đời của cô. Hóa ra hôn chính là cảm giác này!

Vi Lam như người ở trong ảo mộng, cô mơ hồ đáp lại cái hôn của anh, lòng nhiệt tình dần dần được đốt cháy.

Nửa thế kỷ sau, Thiên Lãng từ từ buông cô ra.

“Không ngờ”, anh nhìn cô cười, nụ cười lạnh lùng, “hóa ra cô lại nhiệt tình như vậy!”

Vi Lam sững sờ.

Cô như người vừa tỉnh giấc mơ, nhưng lại vô cùng giận dữ. Một cái bạt tai vung ra, bị Thiên Lãng tránh được.

Anh nhìn cô chăm chăm, đáy mắt có tia sáng u ám.

“Đây là cái cô nợ tôi, tôi chỉ đòi lại nụ hôn của hai năm về trước thôi!”

Sau đó, anh quay đầu đi, bước dài về phía đầu ngõ.

Ngõ nhỏ tĩnh mịch sâu hun hút.

Gió đêm thổi lướt qua gò má nóng bỏng của cô.

Ánh trăng bàng bạc trên đỉnh đầu hắt xuống.

Cô nhìn theo bóng anh mất dần trong bóng tối, thật lạ, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy lạnh lẽo.

Đầu óc mông lung về đến nhà, không nhìn thấy Tần Thiên Lãng.

Lúc đứng riêng với Tần Tang Ảnh, Vi Lam giả vờ vô tình hỏi: “Cháu nghe nói Thiên Lãng về rồi à?”

“Ừ, nó về làm thủ tục đi nước ngoài”. Tần Tang Ảnh bình thản đáp, “nó chuẩn bị đi du học Otstraylia”.

Tư duy của Vi Lam bỗng dừng đình trệ lại, sau đó, hỏi với giọng châm biếm: “có phải ba giúp anh ấy liên hệ hay không?”

“Không, Thiên Lãng đi theo hiệp định trao đổi học sinh, giấy gọi của trường đại học đã gửi đến rồi, chỉ còn phải đợi visa thôi”.

Vi Lam biết đất nước đó, ở châu Đại Dương thuộc Nam bán cầu, một đất nước có chuột tui. Đường như cô đã nhìn thấy được cuộc sống sau này của anh, trời xanh mây trắng thảm cỏ xanh, trăng sao đầy trời, cô bạn gái lười biếng mắt xanh tóc vàng trên ghẹo, thông thả ung dung tự đắc.

Anh chàng đáng ghét này, tại sao lại may mắn suốt như vậy?

Mùa thu năm đó, Tần Thiên Lãng đáp máy bay đi rồi.

Cả nhà đều ra sân bay tiễn anh, cả cậu em Hạ Thụy Dương mới vừa tròn hai tuổi. Chỉ có Vi Lam là không đi.

Cô ngồi trong thư viện đọc tiểu thuyết, nhét tai nghe vào lỗ tai.

Bàn trong thư viện rất rộng, ánh sáng cũng đủ, xung quanh yên tĩnh, là nơi rất thích hợp để đọc sách.

Cô thích đọc sách, không thích đọc tiểu thuyết tình cảm mà các cô gái khác vẫn thích đọc, bởi mọi thứ trong sách quá là phi thực tế.

Cuốn sách mà cô thích đọc nhất là Ông già và biển cả của Hemingway.

Ánh nắng rọi qua cửa kính chiếu vào, cô gái Vi Lam mười bảy tuổi, tóc sau gáy, mặc áo sơ mi trắng, váy màu xanh lam dài đến đầu gối

3. Chương 03

Mười tám tuổi, Vi Lam thi được vào một trường đại học trọng điểm của tỉnh, cô học ngành tiền tệ.

Hầu hết nữ sinh trong trường đại học này đều rất xinh đẹp, sang trọng. Vi Lam giống như chú vịt xấu xí trong đàn thiên nga, lúc nào cũng cúi đầu, cam tâm tình nguyện để mình chìm trong ánh hào quang của người khác.

Mặc dù thành tích học tập của cô rất tốt, nhưng rất ít nói. Trên giảng đường ngồi ở hàng ghế sau cùng, tan học là ngồi trong phòng đọc.

Thời gian trôi qua, mọi người đều coi cô như người tàng hình.

Tuy nhiên, cùng với sự rèn rũa của kiến thức và thời gian, với gương mặt thanh tú, thái độ lạnh lùng, dần dần cô đã trở thành con thiên nga nổi bật trong đàn thiên nga.

Năm thứ ba đại học, Vi Lam nhận được thư tình của một nam sinh.

Đây không phải là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện như thế này, con trai luôn tưởng tượng rằng cô là thực nữ cuối cùng của thế kỷ 21, dịu dàng, hiền thực, thông minh, là điều mà những cô bạn gái xinh đẹp thời thượng đó không thể sánh nổi.

Lam Vi mở bức thư tình đó ra, bên trên là một bài thơ: “Em từ giấc mơ tới, tựa đoá cúc nhỏ xinh, nhẹ nhàng mà tươi tắn, nở giữa thung lũng vắng...”

Mới đọc được bốn câu, Vi Lam không đọc tiếp được nữa. Cô gấp trang giấy đó lại, đút trở lại phong bì, thậm chí ngay cả phần ký tên đằng sau cũng không buồn xem.

Bài thơ viết và ai nhỉ? Nhưng chắc chắn không phải là cô.

Hạ Vi Lam trong mắt mọi người, học giỏi, trầm tư ít nói, váy trắng áo trắng không hề dính bụi. Nhưng có ai biết rằng, bên trong vẻ bề ngoài trầm mặc đó lại ẩn chứa một trái tim bất kham.

Năm năm về trước, cô đã dự dỗ thành công một anh chàng, đến giờ chắc là càng phải lão luyện hơn?

Đọc truyện tranh của Jimmy, nói có một cô gái, mời sư tử giam gia diễn xuất, giả vờ chuẩn bị nuốt chửng cô, và dùng chiêu này để dụ hoàng tử bạch mã trong trái tim mình ra cứu mình. Và thế là, họ đã tương ngộ. Sau đó, họ đã yêu nhau, cuối cùng, hoàng tử và cô gái đã được sống một cuộc sống hạnh phúc.

Một điều đáng tiếc là, Vi Lam không biết, mình phải hôn bao nhiêu chú ếch xanh, mới hôn được hoàng tử ếch?

Anh chàng viết lá thư tình này chính là một chú ếch điển hình.

Chẳng mấy chốc Vi Lam đã biết được anh chàng này là ai, không chỉ mỗi cô, mà tất cả các nữ sinh trong khu ký túc xá đều biết anh.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, dưới cửa sổ của phòng ký túc xá 202 của Vi Lam đều có một anh chàng tóc dài, gầy gò đứng chôn chân. Anh mặc một chiếc áo phông và chiếc quần thể thao rộng thùng thình, nghiêng người, chăm chú kéo đàn violon.

Anh chàng tên là Hứa Tịnh Viễn, là sinh viên của khoa nghệ thuật.

Vi Lam không có thiện cảm với sinh viên nam khoa nghệ thuật, ấn tượng trong cô, họ luôn là những kẻ đầu bù tóc rối, trên tai bấm đầy lỗ tai, trêu ghẹo đùa tình với con gái, tự cho mình là mẫu người phong lưu.

Kể từ khi bộ phim Mưa sao băng được trình chiếu, khi ngỏ lời với các cô gái, sinh viên nam trong trường không còn học cách con trai đứng dưới cửa sổ đánh đàn ghi ta như trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao nữa, mà giống như Hoa Trạch Loại, ưu tư kéo đàn violon.

Hoa Trạch Loại là ước mơ của San Thái, và cũng là ước mơ của tất cả các thiếu nữ trong trường. Anh khôi ngô tuấn tú như thế, có khí chất như quý tộc, tư lự và lặng lẽ.

Cây đàn violon của anh như đang trút bày tâm sự, vẻ si tình của anh là dành cho Đằng Đường Tịnh. Tuy nhiên, người si tình như thế lại bị tình yêu dày vò.

Đoạn phim nói về Hoa Trạch Loại một mình kéo đàn violon đã khiến Vi Lam vô cùng cảm động. Cô giống như San Thái trong phim thương anh, cũng giống như San Thái muốn hỏi: tại sao người anh yêu không phải là em?

Trong thực tế, Hứa Tịnh Viễn không phải là Hoa Trạch Loại, đừng nghĩ rằng cái tên đó ý nghĩa sâu xa, người lại vừa cao vừa gầy, đứng ở đó trông như cây cột điện, mắt bé, lại còn cận thị nặng, còn cách hình ảnh vị hoàng tử trong trái tim cô rất xa.

Tối nào Hứa Tịnh Viễn cũng kéo một bản nhạc violon cho Vi Lam. Từ bản Ánh trăng đến bản Aria sul G, rồi cả bản Romance De Amor.

Có một lần, Hứa Tịnh Viễn kéo bản Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài, Vi Lam lặng lẽ ngồi trong phòng lắng nghe. Nghe đến đoạn Hóa thành bướm bướm cô không thể chịu được nữa, bèn mở cửa sổ ra, hét lớn xuống dưới sân: “Sai rồi! Anh kéo sai rồi!”

Mặc dù không biết chơi đàn violon nhưng cô lại rất thuộc bản nhạc kinh điển này. Đêm năm xưa đó, cô đứng thần thờ trên ban công, từ đầu đến cuối, nghe Tần Thiên Lăng say sưa kéo bản nhạc này.

Dưới ánh trăng mờ ảo, vẻ u buồn và lẻ loi trong anh, và cả vẻ đẹp khi kéo đàn violon đã được kết hợp hài hòa, tuyệt vời biết bao.

Dưới cửa sổ, cũng là ánh trăng mờ ảo, nhưng lại là một chàng trai khác.

“Bạn ơi, phiền bạn gọi hộ mình Phương Mộ Tình ở phòng 202 với!”

Một giọng con trai dứt khoát, dễ nghe vang lên.

Hứa Tịnh Viễn bị tên tò không biết đã trốn đi từ lúc nào. Dưới cửa sổ, một chàng trai cao to đứng ở đó, hai tay đút vào túi quần bò.

“Phương Mộ Tình, có người tìm kìa!”

Vi Lam nói với cô bạn bên trong.

Phương Mộ Tình là sinh viên năm thứ 3 khoa ngoại ngữ, được gọi là “hoa khôi” của khoa. Vi Lam còn nhớ lần đầu tiên gặp Phương Mộ Tình ở trong phòng, áo phông đỏ, quần bò lửng, làn da nâu khỏe mạnh. Tóc buộc cao lắc qua lắc lại, trẻ trung dễ thương.

Cô bạn rất xinh xắn, giống như búp bê Barbie, khuôn mặt hình trái tim, đôi mắt to và sáng, điểm thu hút người khác chú ý nhất là đôi môi của cô, đầy đặn, lại bôi son màu đỏ tươi, rực rỡ bắt mắt.

Một cô gái xinh xắn như vậy, đương nhiên là khiến người ta phải yêu mến rồi, con trai coi cô như báu vật, ngay cả các thầy giáo cũng đều cho Phương Mộ Tình điểm cao nhất trong kỳ thi cuối kỳ. Chỉ tiếc rằng, cô đã có cậu bạn trai thanh mai trúc mã từ lâu.

Cô bạn xinh xắn của Vi Lam đang ở trên giường liên bật dậy, bò sấp bên cửa sổ, nói vọng xuống dưới: “Sở Hàm, anh đợi em ba phút nhé. Em xong ngay đây!”

Sở Hàm? Vi Lam đã từng nghe đến cái tên này, anh ta là chủ tịch hội sinh viên của trường, sinh viên năm thứ 4 khoa quản lý kinh tế. Sắp tốt nghiệp rồi, đang thực tập ở một công ty của tỉnh, lần này về trường để gặp Phương Mộ Tình.

Vi Lam không tin Phương Mộ Tình có thể trang điểm tươm tất trong ba phút đồng hồ. Tuy nhiên, 2 phút 50 giây, Phương Mộ Tình đã xuất hiện ở đầu cầu thang của ký túc xá nữ, mừng rỡ chạy đến chỗ Sở Hàm. Sở Hàm giơ tay ra, ôm chặt cô vào lòng.

Vi Lam bước đến đóng cửa sổ, Sở Hàm vô tình ngẩng đầu lên, cô sững sờ, dường như đã từng gặp anh ở đâu.

Gương mặt sạch sẽ, thanh thoát đó, có nụ cười rực rỡ như ánh nắng mặt trời, khiến cô lập tức phải thốt lên “vô tình ngoảnh đầu lại, người đó đang lặng lẽ đứng dưới ánh đèn”

Rất nhiều người đều đã từng có trải nghiệm như thế này: khi một người nào đó giống người mà mà bạn mơ tưởng đã lâu nhưng lại không thể có được, bạn sẽ có cảm giác rất gần gũi và có hứng thú với anh ta, không thể kháng cự.

Sở Hàm đã thu hút Vi Lam như vậy.

Đều là anh chàng đẹp trai, Tần Thiên Lăng thường xuyên để lộ khí chất tự lự, còn Sở Hàm lại hoàn toàn ngược lại, anh rực rỡ như ánh nắng.

Lần đầu gặp anh, Vi Lam đã bị một loại từ trường đặc biệt và mạnh mẽ hút chặt.

Sở Hàm là chàng trai rất đẹp trai, đàn ông, khôi ngô tuấn tú, khắp người toát ra một khí chất của mặt trời, cho thấy anh được sinh ra trong một gia đình tốt, gây cho người ta một cảm giác thanh cao không bị nhiễm thế tục.

Tối nay trước khi tắt điện, Phương Mộ Tình mới quay về phòng. Cô vui vẻ hồ hởi, không hề giấu diếm mà kể tỉ mỉ về bạn trai. Vi Lam nằm trên giường, lặng lẽ nhìn cô, trong đầu hiện lên khuôn mặt với nụ cười khiến người ta như cảm thấy được tắm trong gió xuân.

Cô thầm thề rằng: mình nhất định sẽ phải giành được chàng trai này!

Vi Lam không còn lạnh lùng e dè nữa, chủ động kết thân với Phương Mộ Tình.

Những cô gái xinh đẹp như Phương Mộ Tình, từ nhỏ được lớn lên trong sự chiều chuộng, bảo vệ, ngày thơ không có mưu mô gì, chỉ cần việc gì bạn cũng thuận theo ý cô ấy, nhường cô ấy thì sẽ tiếp cận rất dễ.

Hai người nhanh chóng thân nhau như hình với bóng.

Phương Mộ Tình rất nổi bật, mãi mãi là đối tượng được người khác hâm mộ, được người khác chú ý, và Vi Lam ở bên cạnh cô, là vai phụ ít nói có phần lờ mờ. Phương Mộ Tình không cần phải lo lắng Vi Lam sẽ cướp mất phong thái của mình, cộng với tính cách hiền lành, biết chiều theo ý người khác, đương nhiên là Phương Mộ Tình đã coi cô là bạn thân nhất của mình.

Hai cô gái đã chia sẻ cho nhau những điều bí mật của mình: hăng quần áo mà mình thích, tên mình tính mà mình hâm mộ, và còn cả người yêu nữa. Thông qua Phương Mộ Tình, Vi Lam đã biết được rất nhiều chuyện về Sở Hàm.

Anh và Phương Mộ Tình là hàng xóm của nhau, đều sinh ra trong gia đình trí thức. Từ nhỏ họ đã bắt đầu học cùng nhau, Sở Hàm thi đỗ trường đại học này trước một năm. Năm đó Phương Mộ Tình trượt đại học, năm thứ hai thi lại và đỗ, học cùng trường với bạn trai.

Mỗi lần nhắc đến Sở Hàm, Phương Mộ Tình luôn bình thản nói, “thực ra, tớ cũng không biết giữa chúng tớ có phải là tình yêu hay không. Từ nhỏ đã ở gần nhau, anh ấy tốt với tớ, không có gì là khắc cốt ghi tâm cả”.

Sở Hàm rất đẹp trai, là kiện tướng thể thao, thành tích học tập cũng không tồi, lại có tài lãnh đạo. Trong trường không kể hết số cô gái theo đuổi anh. Yêu một chàng trai như vậy, lại không “khắc cốt ghi tâm” ư?

Lần đầu tiên gặp Sở Hàm, Vi Lam đã mất rất nhiều công để trang điểm, thậm chí lần đầu tiên dùng nước hoa, nụ hôn ánh nắng của AVON, mùi thơm dịu nhẹ. Sở Hàm chỉ liếc nhìn một cái, sau đó ánh mắt lại tập trung vào Phương Mộ Tình.

Vi Lam vừa buồn vừa không cam lòng. Lẽ nào Phương Mộ Tình chính là con gái kiêu sa của trời, lẽ nào mọi chuyện tốt đẹp đều thuộc về cô ta ư?

Đây là cuộc chiến tranh giành tình yêu, chưa đến hồi cuối, cô quyết không chịu thua.

6

Cuối tuần nào Sở Hàm cũng đều đến trường tìm Phương Mộ Tình.

Vi Lam đã từng vô tình bắt gặp hai người hôn nhau. Sở Hàm nhắm mắt, khẽ hôn lên môi Phương Mộ Tình, giống như nụ hôn của chàng hoàng tử đánh thức nàng công chúa trong chuyện cổ tích.

Phương Mộ Tình là cô gái xinh xắn có phần tiểu thư, cô là mẫu người muốn được con trai yêu thương, chiều chuộng. Trong mắt đa số mọi người, những chàng hoàng tử như Sở Hàm đương nhiên sẽ lựa chọn cô. Cùng lắm Vi Lam cũng chỉ được làm một người đọc chuyện cổ tích, mãi mãi không bao giờ có quyền tham gia.

Tuy nhiên, Vi Lam không nản chí. Cô không tin Sở Hàm sẽ mãi mãi ngắt ngảy với tình cảm của anh và Phương Mộ Tình.

Phương Mộ Tình thích làm nũng, thích búng bình, cô lại làm ngược lại.

Vì Phương Mộ Tình, cuối cùng dần dần Sở Hàm cũng đã thân thiện với Vi Lam.

Buổi hoàng hôn đầu xuân, mây hồng bay khắp trời.

Vi Lam xách phích nước về phòng. Dưới sân ký túc xá nữ, cô nhìn thấy Sở Hàm mặt bộ quần áo le màu trắng ngà, dáng người cao to, càng thêm khôi ngô tuấn tú.

Rất ít người thấy mặc đẹp được le trắng, Sở Hàm là chàng trai khiến người ta phải rung động.

Lúc đi qua chỗ anh, Vi Lam khẽ nói: “Mộ Tình chưa xuống à? Để em đi giúp cô ấy!” Chưa kịp đợi đối phương đáp lời, cô đã quay người đi vào, chỉ để lại một chiếc bóng mỏng manh.

Trong mắt Sở Hàm, Vi Lam không đẹp, nhưng rất ưa nhìn. Trông cô giống như Lưu Nhược Anh hồi mới nổi, da trắng, mắt đẹp, lúc nào cũng nhìn xuống dưới, dường như sợ làm kinh động ai. Chỉ có điều người rất gầy, dường như một cơn gió cũng có thể thổi bay.

Đi với Phương Mộ Tình, cô luôn luôn bị người khác lơ đãng bỏ qua. Tính Phương Mộ Tình búng bình, hay dối, còn Vi Lam lại dịu dàng, biết quan tâm, nói chuyện lúc nào cũng nhẹ nhàng, khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Cuối tuần, ba người cùng ra ngoại ô đạp thanh. Sở Hàm cầm theo một chiếc máy chụp ảnh kỹ thuật số, không ngừng chụp ảnh cho họ. Lúc mới bắt đầu rất vui vẻ, nhưng dần dần Sở Hàm và Phương Mộ Tình quên mất Vi Lam. Trong lúc cô ngồi xuống thắt lại dây giày, hai người đã vừa nói vừa cười đi rất xa. Cảm giác bị lạnh nhạt ám ảnh theo cô trong suốt quá trình du xuân, nhưng từ đầu đến cuối Vi Lam vẫn giữ nụ cười bình tĩnh trên môi.

Trên đường cô nhủ thầm, cuộc sống là như vậy, nó bao hàm sự xa cách, cô độc và lãng quên, nhưng bạn buộc phải chịu đựng đau đớn tiến về phía trước.

Lúc lên đến đỉnh núi, Sở Hàm giúp Vi Lam thu dọn đồ đạc, còn Phương Mộ Tình lại đi ném sỏi xuống nước. Ba lô của Vi Lam rơi ra một hộp thuốc dạ dày, anh nhặt lên đưa cho cô, tiện thể hỏi: “Dạ dày của em cũng

không được tốt à?” Vi Lam im lặng một lát, rồi nói: “Em nghe Mộ Tình nói, anh thường xuyên bị đau dạ dày. Trên núi thời tiết lạnh, mang đi để phòng có lúc cần”.

Sở Hàm cảm thấy ấm áp vô cùng, muốn nói lời cảm ơn, nhưng không thốt ra thành lời.

Trên đường về, trong ô tô, Mộ Tình mặt mày rạng rỡ, kéo Sở Hàm nói liên hồi. Sở Hàm vừa đáp lời cô, vừa liếc nhìn Vi Lam. Vi Lam ngồi một mình bên cửa, vẻ mặt điềm tĩnh, chắc là đã quen với sự ồn ào của Phương Mộ Tình và sự lạnh lùng của mình. Anh nhìn cô, bất giác trong lòng cảm thấy thương thương.

Trung tuần tháng 5, Sở Hàm quay về trường đá bóng, Phương Mộ Tình ngồi trên khán đài xem thi đấu, nụ cười rạng rỡ như áng mây buổi sớm đỏ, không biết đã làm đứng tim bao nhiêu chàng trai. Vi Lam cũng có mặt, chỉ đứng lặng lẽ bên cô. Giữa hiệp nghỉ giải lao, Phương Mộ Tình kéo tay Sở Hàm, hào hứng nói chuyện đá bóng ban nãy, Vi Lam lại quan tâm đưa một chai nước khoáng đến, sau đó hỏi Phương Mộ Tình: “muộn thế này rồi, cậu không đi lấy nước lấy cơm nhận chỗ để học bài à?”

Phương Mộ Tình liền đáp: “tớ làm gì có thời gian, cậu giúp tớ đi!”

Vi Lam không hề trách móc, mỉm cười gật đầu: “ai bảo chúng ta là bạn thân của nhau, tớ không giúp cậu thì ai giúp?”

Cậu bạn đứng bên hỏi nhỏ Sở Hàm: “Cô bé này là ai vậy?”

“Cô ấy tên là Hạ Vi Lam, là bạn thân nhất của bạn gái tôi”.

“Hê, mẫu người của mẹ hiền vợ đảm, ai sau này mà lấy được cô ấy sẽ có phúc đấy!” Cậu bạn đó than.

Sở Hàm quay đầu nhìn Vi Lam, cô chỉ cười dịu dàng mà không nói gì cả rồi đi ngay.

Thời gian cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc đã lên năm thứ 4.

Sở Hàm đã tốt nghiệp, rồi được ở lại làm việc trên tỉnh, công việc của anh rất bận, thường xuyên đi công tác, thời gian gặp Phương Mộ Tình càng ngày càng ít.

Những ngày gặp nhau ít xa nhau nhiều, hai người thường xuyên cãi nhau, cuối cùng đều là Sở Hàm nhượng bộ, còn Phương Mộ Tình thì coi như không có chuyện gì xảy ra. Cô là nàng công chúa được người khác chiều chuộng quen rồi, chưa bao giờ biết thế nào là làm hòa.

Và thế là, cãi nhau liên tục không yên. Một ngày nọ cuối cùng vì một chuyện nhỏ mà hai người cãi nhau rất to, không ai chịu nhượng bộ. Phương Mộ Tình vẫn ngoan cố như trước, không nói câu nào nhẹ nhàng. Nhìn theo bóng cô kiên quyết bỏ đi, Sở Hàm cảm thấy mệt mỏi.

Anh thực sự cần có người an ủi, người đầu tiên anh nghĩ đến, chính là Vi Lam. Cô gái không có gì xuất chúng này, có sự quan tâm và hiểu ý người khác mà Phương Mộ Tình không có.

Vi Lam vẫn đang gắng sức, chờ đợi Sở Hàm gọi điện thoại cho cô.

Cuối cùng cô đã đợi được.

Đang nằm trong chăn nghe tiếng của Enya, ngao du trong thế giới kỳ ảo Chúa tể của những chiếc chăn, đột nhiên điện thoại di động đổ chuông.

“Vi Lam, tối nay em đi uống rượu với anh nhé?” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói trầm lắng buồn buồn của Sở Hàm khiến tim cô đau nhói.

Chắc chắn là anh đã buồn đến tột độ.

Cha mẹ Sở Hàm đều là bác sĩ, rất chú ý đến vấn đề sức khỏe. Vi Lam chưa bao giờ nhìn thấy anh uống rượu. Anh là chàng trai rất ngoan ngoãn, sạch sẽ, nam tính, suy đồi không phải là thói quen của anh.

Đến giờ, anh bắt đầu thích đến quán bar uống rượu sau khi đi làm về.

Lúc đặt chân đến quán bar “Thiên đường của chim lửa”, Vi Lam nhìn thấy Sở Hàm đang ngồi một mình trong góc, trước mặt có bày mấy cốc bia.

“Sở Hàm, tại sao anh lại uống rượu?” Cô hỏi anh, thực ra đã đoán được câu trả lời từ lâu rồi, nhưng cô vẫn muốn nghe Sở Hàm đích thân nói ra. Giống như con thiêu thân, đã quyết định lao vào lửa, để mặc mình cháy thành tro.

“Đừng hỏi anh tại sao”. Về mặt Sở Thừa rất đau khổ, “anh chỉ muốn em ngồi cùng anh là được rồi”.

Và thế là, Vi Lam không nói gì nữa, không giống như Phương Mộ Tình, cô luôn luôn chiều theo anh lựa theo anh.

Tối hôm đó, Sở Hàm đã uống không ít rượu. Sau khi say anh úp vào vai cô, nói lè nhè không rõ: “Vi Lam, em đúng là một thiên thần!”

Một cơn gió thổi tới, dưới chân Vi Lam chao đảo, chắc là do men rượu bốc lên. Và thế là, cô mượn hơi men hỏi anh: “Thế thì để em làm bạn gái của anh nhé?”

Sở Hàm ra sức lắc đầu.

“Tại sao?” Lúc hỏi câu này, Vi Lam nghe thấy tiếng trái tim mình đang vỡ.

Sở Hàm bắt đầu trút bày tâm sự nói anh quá yêu Phương Mộ Tình, không có vị trí thừa nào để giành cho người khác, như thế sẽ không công bằng với cô...

Có thật là anh đã say rồi không? Vi Lam cảm thấy có lẽ anh đã đi guốc trong bụng cô từ lâu, anh đang tuyên bố với cô rằng: anh không thể yêu một người nào ngoài Phương Mộ Tình, bao gồm cả cô.

Cô hỏi với vẻ không cam lòng: “thế thì em đóng vai trò dự bị được không?”

“Không thể có người dự bị. Trong trái tim anh đã không còn chỗ trống nữa”.

Câu trả lời của Sở Hàm, khiến trái tim Vi Lam tan nát. Nhưng cô vẫn không thể thuyết phục được mình bỏ cuộc. Sở Hàm nghĩ được đến cô trong lúc buồn, ít nhất cho thấy trong lòng anh, đã có vị trí của cô.

Sau khi tiễn Sở Hàm về ngôi nhà anh thuê, Vi Lam một mình quay về trường, đã là lúc nửa đêm.

Phương Mộ Tình không biết gì vẫn đang ở phòng đợi cô, nói với vẻ sốt sắng: “cậu đi đâu vậy, sao về muộn thế?”

Nhìn thấy vẻ sốt ruột trên nét mặt cô, nỗi bất an trong lòng Vi Lam với bớt đi được phần nào.

Quán bar “Thiên đường của chim lửa” đó đã trở thành nơi gặp gỡ thường xuyên của Vi Lam và Sở Hàm.

Mỗi lần cãi nhau với Phương Mộ Tình, Sở Hàm đều hẹn Vi Lam đến quán bar để uống rượu.

Sau một lần Phương Mộ Tình lại giận dỗi bỏ đi, Sở Hàm uống say lúy túy. Vi Lam đưa anh về căn nhà nhỏ mà anh thuê, dìu anh lên giường rồi quay ra pha cho anh cốc trà đặc để giải rượu

“Da cổ em trắng thật đấy”. Đột nhiên Sở Hàm phả hơi rượu vào tai cô.

“Anh uống nhiều quá”. Vi Lam nhẹ nhàng đẩy anh ra, thầm nghĩ có thật là anh có ý không nghĩ, mình vẫn chưa chuẩn bị xong.

Cánh tay Sở Hàm nhẹ nhàng vòng qua eo cô.

“Em đẹp thật đấy... Em hiểu được tâm trạng của anh lúc này hay không?”

Đôi mắt sâu thẳm của anh nhiễm hơi men càng thêm ngất ngây.

Bên ngoài đột nhiên mưa to, nước mưa rơi lách tách trên cửa kính.

“Em xem, ông trời không cho em về đấy”. Sở Hàm dịu dàng nói, đôi môi phả đầy mùi rượu đang ghé sát vào cô. Đầu Vi Lam mỗi lúc một choáng mỗi lúc một nặng. Trái tim cô bắt đầu tước vũ khí, rồi bởi như những hạt mưa ngoài cửa sổ.

“Sở Hàm, do Phương Mộ Tình không biết trân trọng... em yêu anh, có thật là anh thấy em đẹp hay không?”

Sở Hàm say rồi, lúc anh ôm Vi Lam, cô rất tỉnh táo. Lúc nghe anh gọi tên Phương Mộ Tình, cô ra sức cắn chặt môi dưới của mình.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi tí tách.

Nghe tiếng điện thoại di động trong túi đồ chuông liên hồi, nghĩ đến Phương Mộ Tình đang đợi, trong lòng cô cũng thấy thương.

Tuy nhiên, ai bảo họ cùng thích một chàng trai?

Ngày hôm sau là ngày trời nắng to.

Ánh nắng gay gắt chiếu vào cơ thể trần truồng của họ, trên chiếc ga trải giường kẻ màu trắng xen lẫn màu xanh lam có dính vết máu đỏ.

“Em là lần đầu tiên ư?” Sở Hàm hỏi với vẻ hoảng loạn.

Anh đã tỉnh rượu từ lâu, gương mặt tái xanh mệt mỏi vì cơn say.

Cô nằm ở đó không nhúc nhích, hồi lâu, mới khẽ nói một câu: “anh yên tâm, tối hôm qua anh say. Em sẽ không bắt anh phải chịu trách nhiệm đâu”.

4. Chương 04

“Anh xin lỗi. Để anh đưa em về”. Sở Hàm khẽ nói.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Vi Lam đã mặc xong quần áo, cô bước ra mở cửa, nhìn thấy Phương Mộ Tình mặt mày trắng bệch đứng trước cửa.

Cô nhìn Vi Lam, lại nhìn Sở Hàm đang ngồi trong phòng, nét mặt tỏ ra không thể nào tin.

“Tình...” Sở Hàm định nói gì xong lại thôi, sắc mặt sầm xuống.

Vi Lam và Phương Mộ Tình nhìn nhau. Đột nhiên cô sực nhớ ra điều gì, xông đến tát Vi Lam một cái, sau đó không nói câu nào bỏ chạy.

“Tình em, Tình em!” Sở Hàm gọi lớn, đuổi theo.

Vi Lam lấy tay che hai má nóng bừng, nụ cười đẽo giả hiện trên môi. Cô biết, một người kiêu ngạo như Phương Mộ Tình chắc chắn sẽ không tha thứ cho Sở Hàm nữa.

Một tuần liền, Vi Lam nhìn thấy Sở Hàm đứng dưới cửa sổ ký túc xá ôm một bó hoa hồng lớn, Phương Mộ Tình không xuất hiện lần nào nữa. Cô không thể hiện gì trước tất cả những sự việc này.

Tối đến, Vi Lam đến quán bar “Thiên đường chim lửa”, nhìn thấy Sở Hàm, trông anh tiều tụy, mệt mỏi.

Cô dốc chai rượu tu từng ngụm lớn như đàn ông. Cô biết, đây là cơ hội duy nhất của cô!

“Sở Hàm, em sẽ tuyệt vời hơn Mộ Tình!”

Sở Hàm ngẩng đầu lên nhìn cô, dưới ánh đèn mờ ảo, một đôi mắt bị nổi đau đốt cháy. Cái cau mày của anh khiến tim cô đau nhói.

Cô yêu anh như vậy, vừa nhìn là biết, từ đó chìm đắm trong cảnh khổ, muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Vi Lam nhảy lên, ôm lấy cổ anh.

“Anh phải yêu em! Anh là của em!”

Sở Hàm thở dài thườn thượt. Thượng đế đã ban cho cô vẻ bề ngoài dịu dàng, nữ tính, đồng thời cũng ban cho cô tâm địa xảo trá. Chỉ cần đó là những cái mà cô muốn giành được, không ai có thể thoát khỏi. Cô là nghiệt duyên định mệnh trong cuộc đời anh.

“Vi Lam... Em là một cô gái đáng sợ”.

Anh đau đớn nhắm mắt lại, cuối cùng hôn lên môi cô.

Trước ngày tốt nghiệp, dựa vào sự quyến rũ và mưu kế của mình, Vi Lam đã giành được Sở Hàm từ tay Phương Mộ Tình, trở thành bạn trai của mình. Thông tin được lan truyền ra, không biết có bao nhiêu chàng trai vấp rơi cả kính, có bao nhiêu cô gái tan nát cõi lòng, hầu hết là cảm thấy bất bình thay cho Phương Mộ Tình.

Một ngày trước khi rời trường, Phương Mộ Tình tìm mọi cách chạy trốn Sở Hàm, nhưng lại hẹn gặp Vi Lam, nói với cô rằng mình chuẩn bị sang Mỹ du học.

Vi Lam hất hàm lên.

“Đi du học Mỹ? Tốt thôi, chúc mừng cậu!”

Phương Mộ Tình nhìn chằm chằm vào mắt cô.

“Tôi đã suy nghĩ rất nhiều nhưng không thể hiểu nổi, chúng ta đã từng là bạn tốt của nhau như vậy, tại sao cậu lại cướp người yêu của tôi?”

“Bởi vì tình yêu là vô tội!” Không ngờ Vi Lam lại nhếch mép cười, tỏ ra rất tự hào.

“Hạ Vi Lam, cậu yêu Sở Hàm thật hay là vì muốn trả thù tôi?”

Vi Lam rùng mình, trợn tròn mắt.

“Cậu nói gì cơ? Tôi trả thù cậu?”

“Đúng vậy, tôi đã nhận ra được, thực ra từ trước tới nay cậu luôn ghen tị với tôi. Một gia đình hạnh phúc, một dung nhan hơn người, sự quan tâm của người khác, và cả tình yêu tuyệt đẹp nữa... Cái gì tôi cũng có, còn cậu gần như là không có gì cả!”

“Tình yêu tuyệt đẹp ư?” Vi Lam cười khẩy, “e rằng hiện giờ chỉ còn lại vị chất đắng mà thôi?”

“Nếu cậu yêu Sở Hàm thật thì mong cậu hãy trân trọng anh ấy. Nếu cậu chỉ đơn thuần là muốn trả thù thì hãy tha cho anh ấy!”

Trong mắt Phương Mộ Tình ngân ngấn nước mắt, Vi Lam nhận ra rằng, cô vẫn còn yêu anh.

“Kể cả tôi tha cho anh ấy, thì cậu cũng sẽ không cần anh ấy nữa, đúng không?”

Phương Mộ Tình không nói gì nữa, đôi môi mím chặt.

“Hiện giờ Sở Hàm là của tôi, không ai cướp đi được. Nếu cậu vẫn còn coi tôi là bạn của cậu thì mong cậu hãy cầu chúc cho chúng tôi!”

Vi Lam quay đầu bỏ đi, Phương Mộ Tình không ngăn cô lại nữa.

Tốt nghiệp rồi, cô sang Mỹ như kẻ chạy trốn, tránh thật xa mảnh đất buồn này.

Vi Lam tìm được công việc thư ký tại một công ty ở tỉnh.

Cô và Sở Hàm sống cùng nhau. Anh rất tốt với cô, để cô chăm lo nhà cửa, mua quần áo đẹp cho cô, đáp ứng mọi yêu cầu của cô.

Dựa vào lòng người mình yêu, Vi Lam tưởng rằng mình đã tìm thấy tình yêu đích thực của mình.

Mặc dù Sở Hàm không bao giờ nhắc đến chuyện kết hôn, mặc dù anh đã từng ôm chặt cô sau khi uống rượu say và thì thầm “Phương Tình”. Vi Lam dịu dàng nói với anh rằng, không sao cả, cô có thể chờ anh thời gian, để anh quên đi Phương Mộ Tình.

Đúng vậy, không sao cả, tất cả đều đã qua rồi.

Họ có cả một cuộc đời, cô sẽ đối xử tốt với anh, sẽ sinh con cho anh, làm một người mẹ hiền vợ đảm, để cho con của họ lớn lên trong một gia đình vui vẻ, hạnh phúc.

Những ngày tháng bình lặng và ấm áp đó, chẳng mấy chốc một năm đã trôi qua.

Công việc của Vi Lam là văn thư, rất nhẹ nhàng. Sở Hàm thì bên ba miệt mài ở bên ngoài, thỉnh thoảng có lúc ở nhà, anh chỉ lặng lẽ hút thuốc.

Tối hôm nay, đột nhiên Sở Hàm nói với Vi Lam: “Anh chuẩn bị đi Mỹ!”

“Gì cơ?” Cô tưởng rằng mình nghe lầm.

“Anh đã xin được visa rồi, sang Mỹ học MBA”.

Vi Lam sững người, cô không hiểu tại sao Sở Hàm lại làm như vậy. Ở tỉnh anh có một công việc khá tốt, cô cố gắng khuyên nhủ anh không nên từ bỏ sự nghiệp mà anh đang có để đi Mỹ, nhưng anh hoàn toàn không nghe.

“Anh đã đợi một năm rồi, khó khăn lắm mới xin được visa, anh không có lý do nào để không đi cả”.

“Nhưng anh cũng không có lý do nào để đi, trừ phi...” Đột nhiên Vi Lam chợt nhớ ra, lúc vừa mới tốt nghiệp, Phương Mộ Tình đã đi Mỹ. Đợi một năm, lẽ nào...? Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

“Ngày mai anh đi rồi, em cố gắng chăm sóc bản thân mình, đừng quan tâm đến việc của anh nữa”.

Một linh cảm chẳng lành khiến Vi Lam buột miệng: “Có phải anh đi tìm Phương Mộ Tình hay không?”

Sở Hàm vẫn nhìn cô rất bình tĩnh: “Đúng vậy, Vi Lam. Anh chưa bao giờ yêu em, lúc đầu anh chỉ muốn chọc tức Mộ Tình chút thôi, để cô ấy nhìn thấy em và anh ở bên nhau, cô ấy sẽ quay về với anh, nhưng anh đã lầm!”

Trong tích tắc, Vi Lam như bị ai báng vào đầu.

Cô sững sờ nhìn Sở Hàm, đột nhiên sà đến, dùng hết sức bình sinh để giằng xé người đàn ông này, lấy tay cào rớm máu hết vạch này đến vạch khác trước ngực anh.

Giây phút đó, cô tức đến mức như sắp phát điên. Tại sao? Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy?

Sở Hàm không nói gì cả, để mặt cô vừa đỏm vừa đá.

“Sở Hàm, anh độc ác thật! Anh tuyệt tình thật! Anh không biết rằng tôi yêu anh ư?”

Vi Lam nghe thấy tiếng mình thảm thiết trong không trung, bất chợt dừng lại, không dám tin rằng người phụ nữ điên cuồng này lại là mình!

Cô che kín mặt, cúi người xuống, quỳ xuống khóc nức nở.

Sở Hàm thu dọn đồ đạc của mình, bước ra cửa, đột nhiên quay đầu lại.

“Vi Lam, anh cũng không muốn làm em bị tổn thương. Nhưng anh không thể nào quên Phương Tình. Kiếp này anh không thể thiếu cô ấy!”

Anh đi ra, sau đó đóng cửa lại.

“Cạch” một tiếng, để lại nỗi cô đơn vô bờ và bầu không khí lạnh lùng không thể phá vỡ.

Vi Lam uể oải dưới đất, người run lấy lấy, giống như một chú mèo sợ lạnh.

Từ bấy lâu nay cô vẫn tưởng rằng mình là kẻ thắng lợi trong cuộc chiến tranh giành tình yêu này, nhưng cô đã lầm. Trong trái tim Sở Hàm, hình ảnh Phương Mộ Tình chưa bao giờ phai nhạt.

Cô yêu Sở Hàm thật lòng, mặc dù là cô dùng cách cướp tình yêu của người khác. Không ngờ rằng, người mà mình yêu lại lợi dụng cô để đi cứu vãn tình yêu của anh ta!

Ngày hôm sau, Sở Hàm đã sang Mỹ.

Trước lúc lên máy bay, anh gửi cho Vi Lam một tin nhắn: “Xin lỗi, hãy quên anh đi!”

Vi Lam lặng lẽ đứng trước cửa sổ, không hề cảm thấy cảm hận.

Giây phút này đây, cô nhớ đến buổi tối hai năm về trước đó, Sở Hàm đứng dưới sân ký túc xá nữ, nghe rằng ra cười với cô, phong độ tuyệt vời.

Lúc đó, chưa có chuyện gì xảy ra. Dưới ánh trăng mờ ảo, anh đẹp như một hoàng tử.

Cô không biết, anh sang Mỹ có tìm được Phương Mộ Tình hay không. Nhưng cô khẳng định, kể cả anh có tìm được cô ấy, tình yêu của họ cũng sẽ không trọn vẹn nữa.

Còn Vi Lam, cô không bao giờ tin vào tình yêu nữa.

Hóa ra, cuộc chiến tranh giành ái tình này, không có kẻ thắng, cả ba bọn họ đều là người thua.

Cô ngửa đầu lên, cảm thấy trên má có phần hơi lạnh lạnh.

8

Hai năm sau.

Tại sảnh lớn của sân bay quốc tế thành phố N.

Ánh mắt Tần Thiên Lãng xuyên qua bức tường kính, máy bay cất cánh hạ cánh, trên nền trời xanh thẫm tạo thành những đường thẳng.

Mặc dù đã nói với mẹ thời gian của chuyến bay qua điện thoại, nhưng lại biết sẽ không có người đến đón.

Một mình về nhà, hoàn toàn không có cảm giác về nhà. Thiên Lãng cúi đầu bước đi. Bánh xe của chiếc vali màu xanh lam phát ra tiếng kêu khô khốc trên mặt đất.

Bên cạnh là những người lạ đi đi lại lại. Trên nền đá granit bóng loáng, từng đôi giày với đủ mọi hình dạng kỳ quái: mũi nhọn, mũi tròn, đế nhọn, đế bằng...

Đột nhiên anh dừng chân lại.

Trước mặt là đôi bàn chân nhỏ nhắn, trắng trẻo, và còn cả nốt ruồi trên ngón chân lộ ra trên đôi xăng đan.

Ánh mắt chậm chậm dịch lên phía trên.

Chiếc áo sơ mi cotton rộng thùng thình, chiếc quần bò xanh đã phai màu. Mái tóc rối bời, trên khuôn mặt nhợt nhạt không có sắc khí, một đôi mắt đen trống rỗng.

Thiên Lãng thấy đầu hơi choáng vì bất ngờ.

Thật là cô ư? Cô lại đến đón anh?

“Mẹ anh bảo em đến. Thành phố này thay đổi quá nhiều, cô ấy sợ anh không biết đường”.

Vẫn là giọng nói lạnh băng, không mang chút tình cảm nào.

Cuối cùng Thiên Lãng đã tin là cô. Trong ký ức, chỉ có Vi Lam mới nói chuyện như vậy.

Tuy nhiên, cô gây biết bao.

Hai má hóp xuống, chiếc cằm nhọn, dường như vừa mới ốm dậy. Có chuyện gì vậy? 8 năm, cô không lớn thêm chút nào, không mập thêm chút nào, mà lại còn gầy hơn.

“Cũng may là thành phố này không có bão”. Thiên Lãng khẽ nói.

Cô nhìn anh với vẻ thách thức.

“Thế có nghĩa là gì?”

Anh chỉ cười, không nói gì.

Vi Lam lại có phần thấy lạ. Người đàn ông trước mặt này và hình ảnh về Tần Thiên Lăng trong ký ức của cô dường như có phần khác nhau. Anh không còn lạnh lùng, không còn gay gắt nữa, đôi mắt màu hạt dẻ đó hơi cười cười, giống như tia nắng ấm áp giữa mùa đông, quyến rũ người khác.

Cô bước về phía lối ra trước, anh kéo va ly đi sau.

“Anh vào bệnh viện hay về nhà?” Vi Lam hỏi.

Thiên Lăng ngần ngừ một lát, nói: “vào bệnh viện, anh muốn xem ba thế nào rồi”.

Sau 8 năm, tiếng “ba” thốt ra từ miệng anh, vẫn tự nhiên, thân thuộc như vậy.

Có lẽ anh coi Hạ Vân Sinh là “ba” của mình thật.

“Tình hình của ba không được tốt lắm, kể từ khi bị tai biến mạch máu não tháng trước, bán thân bất toại, phải nằm bệnh viện suốt”.

“Tại sao đột nhiên lại tai biến mạch máu não? Ông mới chưa đầy 50 đúng không?” Thiên Lăng khẽ cau mày.

“Nghe mẹ anh nói, tối hôm đó ông đi tiếp khách về, người toàn mùi rượu, uống say không biết gì, nửa đêm đột nhiên lăn từ trên giường xuống, thế rồi đột quỵ”.

“À, lại là vì rượu à?” Thiên Lăng lẩm bẩm nói, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Vi Lam. Cô biết anh nhớ đến điều gì, bèn lạnh lùng quay mặt đi chỗ khác.

Cô gọi một chiếc taxi, Thiên Lăng lập tức bước đến mở cửa xe, sau khi ra hiệu cho Vi Lam lên xe, anh mới sang phía cửa bên kia để lên xe, đóng cửa xe lại.

Là do anh chàng lạnh lùng kiêu ngạo này thay đổi tính nết, hay là do học được phong độ lịch lãm từ nước ngoài về?”

Trên đường đến bệnh viện, hai người không nói gì với nhau nữa.

Trên đường không có lời nào.

Cuối cùng xe taxi đã dừng trước cổng bệnh viện.

Thiên Lăng tranh trả tiền trước, sau đó xuống xe, sang cửa bên kia mở cửa cho Vi Lam.

Lúc Vi Lam cúi đầu bước xuống xe, đột nhiên anh hạ giọng xuống rất thấp, nói bên tai cô: “Hạ Vi Lam, 8 năm nay không có ngày nào anh quên được em!”

Cô vẫn chưa kịp phản ứng gì, anh đã mỉm cười đóng cửa xe lại, uốn thẳng lưng bước vào bệnh viện.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ở Otxtraylia nhiều năm như vậy, anh càng lịch lãm phong độ hơn xưa, càng chín chắn hơn xưa. Về lãng tử ngấm vào máu, lại biến thành khí chất khiêm nhường khiến người khác phải động lòng.

So với các minh tinh đang nổi, Thiên Lăng hơn ở điểm trí thức, người anh toát ra một vẻ sang trọng, giống như chàng hoàng tử tuần tú bước từ trong truyện cổ tích trong sách ra.

Hoàng tử? Vi Lam khẽ lắc đầu, trong thế giới của cô không còn hoàng tử từ lâu rồi.

Hạ Vân Sinh nằm trên giường bệnh, quanh người cắm đầy các ống.

Khuôn mặt ông nhợt nhạt, lại có phần hơi phù, mồm méo. Tần Tang Ảnh đang ngồi bên giường bệnh, không ngừng dùng khăn lau nước dãi cho ông.

Nghe thấy có tiếng đẩy cửa, cô quay đầu ra, nhìn thấy Thiên Lăng đứng ngoài hành lang, bèn vội bật dậy, run rẩy nói: “Thiên Lăng, cuối cùng thì con đã về rồi!”

Thiên Lăng bước vào. Anh đã trưởng thành, trở thành người đàn ông thân hình vạm vỡ, đứng trước mặt mẹ, đã phải cúi đầu nhìn xuống đỉnh đầu bà.

Tần Tang Ảnh sững sờ trong giây lát, tưởng rằng đang gặp cha đẻ của anh. Cha con họ quá giống nhau, dáng người cao ráo, các nét đều đẹp, cặp lông mày đen rậm và đôi mắt màu hạt dẻ quyến rũ, chỉ có điều Thiên Lăng không có vẻ lưu manh như người cha.

Ánh mắt Thiên Lăng dừng trên người Hạ Vân Sinh, trong đôi mắt thoáng qua vẻ sợ hãi.

Người đàn ông tung hoành trên thương trường, sự nghiệp thành đạt này, bây giờ li thảm hại như vậy ư? May mà ông đang ngủ say, nếu không sẽ nhếch nhác biết bao trước mặt mình?

Thiên Lăng đỡ mẹ ngồi xuống ghế, nghe bà nhen ngào kể về bệnh tình của Hạ Vân Sinh và những khó khăn mà công ty đang phải đối mặt.

“Mặc dù ba con đang ở phòng bệnh tốt nhất, uống loại thuốc tốt nhất, nhưng bác sĩ nói, chứng liệt người do tai biến gây nên không thể phục hồi hoàn toàn như trước đây, xuống giường đi lại được là tốt lắm rồi...”

“Sau khi ba con bị ốm, nội bộ công ty rất lục đục, như rắn mất đầu, vì thế mới phải điện gấp cho con về...”

“Công ty Vân Thiên là tâm huyết cả đời của ba. Còn mẹ thì không hiểu gì cả, Thụy Dương còn nhỏ, hiện giờ cũng chỉ có con mới có thể giúp được ba!”

“Vi Lam... có đồng ý không?” Thiên Lăng khẽ hỏi.

“Em không có ý kiến gì”.

Vi Lam đứng trước cửa phòng bệnh, vẻ mặt lạnh lùng.

Một giọng trầm trầm bất ngờ cất lên.

“Em phải nghĩ cho kỹ, Công ty Vân Thiên là của nhà họ Hạ!”

Thiên Lăng nhìn vào đôi mắt bình thản và thông minh của cô, lại còn có chút gì đó giễu cợt.

Cô né tránh cái nhìn của anh, cúi đầu xuống âm ờ trả lời một câu: “Lần này em phải xin nghỉ để về thăm ba, ngày mai em phải về tỉnh rồi”.

“À, mẹ quên mất không nói với con, sau khi tốt nghiệp đại học Vi Lam ở lại tỉnh”, Tần Tang Ảnh giải thích với con trai, “em ấy chuyển công ty mấy lần, hiện giờ vào làm trong một ngân hàng, lương cao, công việc lại nhàn”.

“Làm việc ở ngân hàng à? Em học ngành tiền tệ, cũng coi như là làm đúng nghề!”

Vi Lam hơi sững người. Tại sao anh lại biết mình học ngành tiền tệ?

Sau khi từ bệnh viện trở về, Tần Thiên Lăng trở nên trầm mặc.

Anh ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn chăm chú vào màn hình tivi, còn tai lại đang nghe cuộc nói chuyện giữa Vi Lam và Thụy Dương ở đầu bên kia phòng.

“Chị à, ngày mai chị đi thật à?”

Hạ Thụy Dương đã 10 tuổi, nước da trắng, các nét đều đẹp, nhìn rất giống Vi Lam. Nhưng cậu mất hai mí, đường nét giữa lông mày và mũi lại có phần giống Tần Thiên Lăng.

Thụy Dương và hai người đều có quan hệ ruột thịt, nhưng lại gần gũi Vi Lam hơn.

Vi Lam đang thu dọn hành lý bèn dừng tay lại. Cô khẽ vuốt mái tóc đen bóng của Thụy Dương, dịu dàng nói: “Chị phải đi làm. Em ở nhà ngoan nhé, nhớ nghe lời mẹ, chịu khó học hành”.

Thụy Dương nhìn Vi Lam như đang suy nghĩ gì.

“Chị ơi!” Cậu nói với giọng rất nghiêm túc không giống với giọng của trẻ con, “có phải chị không thích cái nhà này không?”

Vi Lam có phần hơi bất ngờ và kinh ngạc, cô hít một hơi thật sâu hỏi khẽ: “Em nghe ai nói vậy?”

“Em không nghe ai nói cả, tự em nhận ra điều đó. Em biết, chị không muốn ở lại nhà này, chị không thích em, cũng không thích mẹ em!”

Bất giác Vi Lam run rẩy, quay đầu lại, chạm đúng vào ánh mắt sắc bén của Tần Thiên Lăng.

Vi Lam cụp mắt xuống, nhìn về phía Thụy Dương.

“Em là em trai duy nhất của chị, làm sao chị không thích em được?” Cô nghiêng rằng, “không phải chị không thích ở nhà, mà là do chị có công việc của mình, bạn bè của mình. Người ta lớn lên rồi đều phải xa gia đình...”

“Chị có người yêu rồi, đúng không?” Thụy Dương ngắt lời cô, “mẹ từng nói rằng, con gái lớn rồi, đều phải đi lấy chồng”.

Vi Lam hơi run rẩy.

Cô cố gắng tỏ ra thoải mái, nhưng lại nở một nụ cười buồn bã.

“Chị không có người yêu, chị cũng không muốn lấy chồng”.

“Chị nói dối!” Thụy Dương cúi đầu xuống, “chắc chắn về sau chị sẽ lấy chồng”.

Kể từ khi ba ốm nằm đó, mẹ không có thời gian chăm sóc Thụy Dương. Thụy Dương trở nên trưởng thành sớm, nhìn không còn giống với đứa trẻ lên 10 nữa.

Vi Lam thần thờ nhìn cậu em.

Ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu xuống mặt Thụy Dương, nhợt nhạt và tư lự.

“Nhà” là nơi ấm cúng, ngọt ngào biết bao. Nhưng tại sao những người sống ở đây đều không vui vẻ?

Thụy Dương đi lên lầu.

Phòng khách rộng rãi, chỉ còn lại anh và cô.

Vi Lam quỳ xuống đất, nhét đồ dùng của mình vào chiếc túi du lịch nhỏ, từng cái từng cái một.

Kể từ năm 20 tuổi, cô gần như sống lang thang, từ nhà mẹ, đến nhà ba, rồi đến trường đại học...

Đột nhiên bên tai vang lên giai điệu quen thuộc.

Đó là bài hát xưa lắm rồi

...

Tôi muốn có một mái nhà

Một nơi không cần phải sang trọng

Trong lúc tôi mệt mỏi

Tôi sẽ nhớ đến nó

Tôi muốn có một mái nhà

Một nơi không cần phải quá rộng

Trong lúc tôi giật mình

Tôi mới không sợ hãi

Ai không mong có nhà

Nhưng có người lại không thể có

Nước mắt lăn trên má

Chỉ có thể tự mình lau

Tôi hâm mộ anh ấy biết bao

Sau khi bị thương có thể về nhà

Còn tôi chỉ có thể lẻ loi tìm kiếm mái nhà của mình

Mặc dù tôi chưa từng có mái nhà ấm cúng

Nhưng tôi vẫn dần dần lớn lên

...

Thời gian bài hát này đang nổi, đúng là dịp mà cô mất đi mái nhà “ấm cúng”. Mọi việc mà cô làm, chỉ là muốn có một mái nhà, một “mái nhà” có thể được trở về, được che chở.

Thực ra, đây không phải là tiếng hát, mà là Thụy Dương đang đánh đàn dương cầm.

Sống trong gia đình giàu có, ấm cúng, có được tình yêu của cả mẹ và cha, một đứa trẻ đáng lẽ phải ngây thơ không có gì phải suy nghĩ, lại thích bài hát này.

Tần Thiên Lăng khẽ cau mày.

Anh ngồi xuống ghế sofa, quay đầu sang Vi Lam. Cô đang đắm mình trong tiếng nhạc, trong đôi mắt đen, là vẻ u buồn không thấy đáy, và cả chút gì đó ảo não, ngơ ngác.

Trái tim anh chợt thất lại.

Cô đang nghĩ gì vậy? Một người như cô, thảnh thơi cũng để lộ vẻ cô đơn ư? Giống như một chú dê con lạc đàn, không tìm thấy mẹ, không tìm thấy nhà ư?

Đợi đến khi Vi Lam phát hiện ra, anh đã đứng trước mặt cô rồi, giọng anh trầm lắng hỏi: “Em đi thật ư? Em nở lòng đi thật ư?”

Vi Lam giật nảy mình.

Cô ngẩng đầu lên với vẻ nghi hoặc, phát hiện thấy Thiên Lăng đang lặng lẽ nhìn mình chăm chú. Trong đôi mắt màu hổ phách, lấp lánh chút gì đó lạnh lùng và chế nhạo.

Đôi mắt Vi Lam tối sầm lại, quay trở về với vẻ lạnh lùng vốn có.

Cô kéo khóa túi du lịch, đứng dậy nói: “Em chẳng có gì là không nở lòng cả?”

Thiên Lăng nhìn chăm chăm vào con người sâu thẳm của cô.

“Từ trước tới nay, em luôn tranh với anh, để tuyên bố với anh rằng, em mới là người kế thừa thực thụ của nhà họ Hạ, còn anh chỉ là một thằng con hoang! Để đạt được mục đích này, năm xưa 15 tuổi, em không ngại ngần dùng sắc đẹp để quyến rũ anh, cố tình hãm hại anh. Tuổi còn nhỏ mà đã đầy quỷ kế. Giờ đây chắc chắn tâm địa của em phải quỷ quyết hơn xưa chứ, tại sao lại chấp tay nhường công ty Vân Thiên cho anh?”

Vi Lam giương đôi lông mi lên, nhìn anh chăm chăm. Đôi mắt mơ màng của cô, dường như đang nhìn anh, đồng thời lại giống như nhìn vào một điểm nào đó xa xôi trên cơ thể anh.

Cảm giác bị người khác coi mình như người trong suốt khiến Thiên Lăng cảm thấy rất khó chịu.

“Hạ Vi Lam, rốt cục là em đang giở trò gì vậy?”

“Hóa ra trong mắt các người tôi là người như vậy?” Cô cất lời, cổ họng khô rát.

Thiên Lăng hơi sững lại, dường như anh không hiểu lời cô nói.

Dừng lại trong khoảng 5 giây, trên môi Vi Lam nở ra nụ cười yếu ớt.

“Kể từ hôm bắt đầu bước vào ngôi nhà này, em coi anh và mẹ anh là đối thủ không thể hòa hợp, đấu nhau hơn 10 năm. Hiện giờ em mới phát hiện ra rằng, anh và mẹ anh chỉ là đối thủ trong ảo giác, cái mà em muốn đấu tranh, không phải là anh và mẹ anh, mà là số phận!”

Trên môi Vi Lam vẫn đang mỉm cười, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng.

“Tần Thiên Lăng, mặc dù em không phải là người tốt, nhưng cũng không xấu như anh tưởng đâu”.

Cô xách túi du lịch, đi vòng qua anh rồi lên thẳng lầu.

5. Chương 05

Mùa hè trôi qua, là đến mùa thu.

Bầu trời trong xanh, tĩnh lặng. Mấy đám mây trôi lững lờ, giống như làn khói mong manh.

Chiều thu, ánh nắng dịu mát, khiến Vi Lam thấy hơi buồn ngủ.

Cô đang ngồi trong xe ô tô của công ty, về mặt bình thần, nghe hai cô gái bên cạnh nói chuyện.

“Dao Dao, bà dì họ tớ mở một trung tâm giới thiệu hôn nhân, cậu có muốn đăng ký thử xem sao không?”

“Thôi đi, trung tâm giới thiệu hôn nhân có được ông đàn ông nào ra hôn không?” Cô gái bên cạnh trả lời với vẻ bất cần, “anh nào có điều kiện khá một chút thì đã bị người ta cướp từ lâu rồi, cần gì phải đến trung tâm”.

“Chưa chắc đã phải như vậy”. Cô gái kia nói, “có thể người đàn ông này đã từng gặp trắc trở gì đó, ví dụ thất tình, tuổi thơ không may mắn...”

“Giống như nhân vật nam chính trong tiểu thuyết tình cảm, có sự nghiệp thành đạt, đẹp trai lịch lãm, đồng thời lại si mê cậu. Thôi đừng nằm mơ nữa! Hiện thực không có người đàn ông nào như vậy đâu!” Dao Dao nói với vẻ không đồng tình, “đàn ông trong cuộc sống hiện thực, hoặc là kém cỏi tầm thường, hoặc là phong lưu đa tình, sẽ không chung tình với một mình cậu đâu. Lúc anh ta cần cậu, giống như một con dã thú; Lúc không cần nữa, sẽ giống như ném miếng giẻ rách. Cậu đừng để bị loại tiểu thuyết tình cảm đó đầu độc”.

“Dã thú?” Cô bạn ngược đời mặt lên, “tại sao cậu lại dùng từ khó nghe như vậy?”

“Đàn ông vốn là dã thú, lúc đầu thì đam mê, lúc sau thì bỏ rơi, thay lòng đổi dạ, chẳng có thằng nào tốt hết!” Cô gái tên Dao Dao đó nói với vẻ rất bất bình.

...

Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng. Cũng có đồng nghiệp xui Vi Lam đến trung tâm giới thiệu hôn nhân để đăng ký, một chị cùng phòng còn nói sẽ giới thiệu em họ cho cô.

“Tuổi cao” 26 tuổi, vẫn chưa có người yêu, trong mắt người khác luôn là một chuyện “không bình thường”.

Trong mắt đồng nghiệp, Vi Lam là cô gái trầm tính dịu dàng, đúng mực, là cô gái tốt để có thể lấy làm vợ.

Có ai biết rằng, cô đã không còn có sức để yêu nữa. Mọi tình sôi động đó trong trường đại học, gây ra cho cô, ngoài nỗi đau còn có cái gì nữa?

Ở lại thành phố này, dường như tự hành hạ bản thân. Hàng ngày đi làm hay tan sở, đều phải đi qua bến xe buýt đã từng chứng kiến vô số lần cô và Sở Hàm hôn nhau.

Sở Hàm...

Hai năm nay, Vi Lam giữ kín như bưng cái tên này, thậm chí tưởng rằng mình sẽ quên. Nhưng mỗi khi nhìn thấy quán bar “Thiên đường chim lửa” ở lối rẽ trên đường, trái tim cô lại thất lại.

Anh là vết thương mãi mãi không bao giờ có thể lành trong trái tim cô. Việc cô có thể làm, chỉ là cẩn thận không để chạm vào.

Tưởng rằng như thế sẽ không còn đau nữa, thế nhưng, ai lại có thể lừa được mình thật?

Vi Lam làm ở phòng cho vay tín dụng của ngân hàng.

Cô vừa đi thu một khoản tiền ở ngoài về, vừa bước vào phòng làm việc, Linh – cô bạn đồng nghiệp đã cất giọng nói lớn: “Vi Lam, giờ cậu mới về à? Mau, trưởng phòng gọi cậu ra phòng tiếp khách!”

Có khách quan trọng ư?”

“Một anh chàng cực kỳ cool, cực kỳ đẹp trai, cực kỳ quyến rũ. Nghe nói còn là tổng giám đốc của một công ty bất động sản, nêu rõ tên cậu bảo cậu ra tiếp”. Linh nhìn vào cô chớp chớp mắt, “Một người giỏi giang, tài hoa, đẹp trai như thế trong giới kinh doanh, Vi Lam, cậu phải nắm lấy cơ hội đấy!”

Vi Lam mỉm cười, nhưng trong lòng lại không tin. Ai không biết Linh là cô gái si tình nổi tiếng, phàm là những chàng trai mặt mũi cân đối, vào miệng cô đều là đẹp trai.

Trong mắt người yêu bao giờ cũng có “Tây Thi”, trong miệng Linh bao giờ cũng có “Phan An” .

Quả nhiên trong phòng tiếp khách có một chàng trai trẻ, đang nói chuyện vui vẻ với trưởng phòng của cô.

Họ ngồi quay lưng ra cửa, Vi Lam chỉ nhìn thấy bóng dáng đằng sau, một bộ le Valentino, làm nổi bật dáng người cao ráo. Mái tóc hơi xoăn, dưới ánh nắng mùa thu đen lấp lánh.

“À, Vi Lam đến rồi!” Trưởng phòng nhìn cô, cười nói: “Tổng giám đốc Tần đã đợi cô lâu rồi”.

Tổng giám đốc Tần?

Trong lúc Vi Lam đang sững người, người đó đã quay mặt về phía cô. Trên khuôn mặt rắn rỏi, một đôi mắt sáng ngời.

Không ngờ lại là Tần Thiên Lãng.

Anh gật đầu chào: “Xin chào, Vi Lam”.

Anh chàng này giờ trò gì vậy?

Vi Lam hồ nghi, nhưng nét mặt không tỏ thái độ gì, vẻ mặt bình thản không có gì bất thường.

Trưởng phòng nói với cô mục đích đến đây của anh: “Tổng giám đốc Tần đến ngân hàng vay tiền, cậu ấy muốn lấy cô làm người bảo lãnh”.

Sau khi trưởng phòng đi khỏi, Vi Lam thể hiện ra vẻ “giải quyết việc công”, cùng Tần Thiên Lãng thảo luận các vấn đề liên quan đến vay vốn.

“Anh lấy cái gì để làm tài sản thế chấp?”

“Đương nhiên là tài sản của công ty rồi”. Thiên Lãng nhún nhún vai.

“Tuy nhiên, 30 triệu NDT không phải là con số nhỏ”. Vi Lam hơi do dự, “công ty Vân Thiên...”

“Vi Lam, chắc là không đến mức công ty Vân Thiên đáng giá bao nhiêu tiền cô cũng không biết chứ?” Giọng anh tỏ ra giễu cợt.

Vi Lam mỉm cười, đáp: “Anh Tần, tôi thực sự không biết”.

Một chút kinh ngạc thoáng qua trong mắt Thiên Lãng, anh chậm rãi nói: “Anh đã mời chuyên gia thẩm định tài sản, bất động sản và cổ phiếu, công ty Vân Thiên có giá trị 80 triệu NDT”.

“Xin lỗi. Tôi muốn được nhìn thấy tài liệu có liên quan, mới có thể xác nhận được lời anh nói là sự thật.”

Thiên Lãng im lặng một hồi lâu, lạnh lùng đáp: “Ngay cả anh mà em cũng không tin à?”

“Đúng vậy, tôi thấy rất lạ, rõ ràng công ty anh ở thành phố N, tại sao lại lên tỉnh vay vốn?”

“Thu nhập của người dân ở thành phố N không cao, thị trường bất động sản gần như đã bão hòa, còn bất động sản ở khu vực ngoại ô gần trong tỉnh đang trong đà đi lên, vẫn còn tiềm năng để khai thác, anh muốn lập công ty con tại tỉnh”.

“Ngoài ra còn có lý do nào khác nữa không?”

“Một lý do khác”, ánh mắt Thiên Lăng trầm lắng, “là không yên tâm khi em ở đây một mình”.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt màu hạt dẻ đỏ, cười khẩy, ánh mắt giấu cợt, gần như tuyên bố với cô rằng: “nhà người không thoát được đâu!”

“Tần Thiên Lăng, anh biết đùa thật đấy!” Vi Lam định thần lại.

“Điểm nào mà em bảo anh đang đùa nào?” Anh cau mày, vẻ mặt nghiêm túc, “ba cũng đồng ý với ý kiến của anh, và muốn anh chăm sóc em”.

“Tôi không cần bất kỳ ai chăm sóc”. Cô nói, giọng lạnh như băng.

“Đương nhiên là em cần rồi”, Thiên Lăng nhìn vẻ mặt vô cảm của cô, khẽ thở dài, “chỉ có điều em không thừa nhận mà thôi”.

Vi Lam cắn chặt môi.

“Cứ quyết định như thế nhé. Em muốn lấy tài liệu thẩm định tài sản, ngày mai anh sẽ cho người mang đến”.

Thiên Lăng tự mình quyết định rồi ra về.

Linh rón rén đi vào phòng tiếp khách, lấy tay đưa đi đưa lại trước mặt Vi Lam, nói: “Sao vậy, đẹp trai quá, cool quá nên hút mất hồn cậu đi rồi hả?”

Vi Lam trở về với thực tại, cười miễn cưỡng: “Linh, nếu cậu thích, tớ có thể giới thiệu cho hai người quen nhau”.

“Thật hả?” Linh mừng không kể xiết, “anh chàng đẹp trai tuyệt vời thế này mà cậu nữ lòng dứt bỏ tình yêu à?”

“Cậu lầm rồi, anh ta chưa bao giờ là tình yêu của tớ”.

Vi Lam đã nói là thực hiện, hôm sau liền gọi điện thoại cho Thiên Lăng, hẹn anh cùng đi ăn tối.

Thiên Lăng vui vẻ đến chỗ hẹn, không ngờ lại có mặt một cô gái lạ bên cạnh.

“Đây là đồng nghiệp của em Tạ Xảo Linh”.

Xảo Linh nhìn thẳng vào khuôn mặt khôi ngô của Thiên Lăng, hai mắt sáng rực: “Em rất vui khi được làm quen với anh, tình yêu!”

Giọng nói ồm ồm của cô, lại nói “tổng giám đốc Tần” thành “tình yêu”

Đã từ lâu nay Thiên Lăng rất chu đáo, lịch sự với phụ nữ, anh đưa thực đơn: “Xảo Linh, em muốn ăn gì?”

Xảo Linh cố làm ra vẻ rụt rè, đẩy thực đơn ra trước mặt Vi Lam: “Vi Lam ăn gì, em ăn cái đó”.

Để xoa dịu bầu không khí, Vi Lam gọi nhân viên phục vụ đến, gọi mấy món: đầu cá xào ớt, khoai tây thái sợi xào ớt, đậu xào ớt...”

“Từ đã!” Thiên Lăng ấn tay nhân viên phục vụ đang viết thực đơn, “Vi Lam, không phải là em không ăn cay đó sao?”

Vi Lam hơi sững người, trong lòng chua xót.

Từ nhỏ cô không ăn cay, để cho hợp với khẩu vị Tứ Xuyên của Sở Hàm, cô đã thay đổi triệt để.

Bây giờ, tình yêu không còn nữa, khẩu vị vẫn còn giữ.

“Khẩu vị của con người luôn thay đổi”. Cô bình thản nói.

Xảo Linh lập tức nổi trí tò mò: “Hình như hai người biết rất rõ về nhau, rốt cục là có quan hệ gì chứ?”

“Anh ấy là anh trai tớ”.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Xảo Linh tròn tròn mắt, “anh ấy họ Tần, cậu họ Hạ...”

“Bọn anh không có quan hệ ruột thịt”. Thiên Lãng hậm hực nói.

“Hóa ra là như vậy!” Xảo Linh hào hứng nói, “thảo nào em biết mà, đáng đáp, nhan sắc bình bình như Vi Lam, làm sao lại có người anh trai đẹp trai như vậy?”

Rốt cục là cô đang ca ngợi người khác hay đang nói kháy người khác?

Cũng may mà, từ nhỏ đến lớn không có người nào khen Vi Lam “xinh đẹp”, từ trước đến giờ cô không để ý lắm đến nhan sắc của mình. Hiện giờ... lại càng không để ý.

“Thế nhé, hai người cứ ăn từ từ nhé, tớ về trước đây”.

Không đợi Thiên Lãng có phản ứng gì, cô đã đứng dậy, bước ra khỏi nhà hàng.

Trời đã tối hẳn, đèn đường bật sáng.

Vi Lam lang thang không mục đích trên đường. Cô không muốn về sớm như vậy.

Trong căn phòng nhỏ không có người đó, xung quanh là bốn bức tường, chỉ để lại sự lạnh lẽo đến rợn người cho mình.

Cô là đứa trẻ đang chờ đợi được cứu chuộc, bàn tay lạnh cóng khua trong bóng đêm, chỉ muốn lại gần cái gì đó ấm áp, nhưng lại không được như mong muốn.

Phía trước có một bộ điện thoại công cộng.

Cô bước đến, bấm số về nhà mình ở thành phố N.

Trong ống nghe vọng ra giọng nói non nớt của một cậu bé.

“A lô...”

“Dương Dương, chị đây”. Cô nói, “ba vẫn ổn chứ?”

“Ba đã ra viện rồi. Ông đã có thể xuống giường đi được rồi, chỉ có điều vẫn chưa nghe được máy”.

“Ừ, để cô nghe điện thoại đi”. Đến giờ cô vẫn không thay đổi được cách xưng hô, vẫn gọi Tần Tang Ảnh là “cô”.

“Vi Lam, Thiên Lãng lên tỉnh rồi, nó đã liên hệ với cháu chưa?”

“Rồi ạ”. Cô ậm ừ đáp, “bọn cháu vừa đi ăn với nhau”.

“Vậy hả?” Tần Tang Ảnh có phần bất ngờ, “thế thì tốt quá. Hai anh em ở đó quan tâm đến nhau, cô và ba cháu cũng yên tâm rồi”.

“Cho cháu gửi lời hỏi thăm ba nhé, có thời gian cháu sẽ về thăm ông”.

Vi Lam đặt ống nghe xuống

Quan tâm đến nhau? Ngay cả Tần Thiên Lãng cũng đã nói rồi, hai người không có quan hệ ruột thịt. Hơn nữa, không phải một sớm một chiều mà xóa được nỗi oán hận tích tụ trong hơn 10 năm.

Chung sống được một cách hòa bình như hiện nay, đã là tốt lắm rồi.

Lúc về đến nhà, đêm đã khuya.

Vi Lam đứng trước cửa nhà, cửa nhà của một người.

Cô rút chìa khóa vào ổ khóa.

Không xoay được.

Không xoay được.

Rõ ràng là không xoay được.

Cô xoay mạnh, xoay thật mạnh, đột nhiên nhìn thấy trong tay chỉ còn lại một mẫu kim loại.

Lúc này mới phát hiện ra, đó không phải là chìa khoá nhà cô.

Chắc chắn là vừa nãy đi vội quá, cầm nhầm chìa khoá của người khác.

Dùng một chiếc chìa khoá sai định mở một cánh cửa muốn mở, nhưng lại để răng khoá gãy trong ổ, cuối cùng ngay cả khả năng mở đúng cánh cửa cũng đã mất.

Giống như việc yêu lầm một người, thương tích đầy mình trong tình yêu lầm lỡ, cuối cùng ngay cả khả năng yêu cũng đã mất.

Vi Lam ôm người từ từ ngồi sụp xuống.

Một đôi giày đen dừng lại trước mắt.

Cô nghe thấy tiếng kim loại chạm vào nhau leng keng.

Sau đó, một bàn tay nâng cầm cô lên.

Bàn tay còn lại lắc lắc, trước mắt lấp lánh chùm sáng của kim loại.

“Tiểu thư, đây mới là chìa khoá của em”.

Thiên Lăng đứng sừng sững trước mặt Vi Lam.

Dưới ánh đèn mờ mờ của hành lang, sắc mặt anh sầm xuống, đôi mắt sáng ngời, nhìn cô với cái nhìn quái dị.

10

“Sao anh lại có chìa khoá của em?”

Vi Lam từ từ đứng dậy.

“Chùm chìa khoá này là vừa nãy anh nhặt được trên bàn”. Thiên Lăng vừa mở cửa vừa nói, “từ nhà hàng đuổi theo em thì không thấy đâu, anh đành phải đến nhà chặn em”.

“Sao anh lại biết em ở đây?” Cô hỏi.

“Đương nhiên là cô bạn đồng nghiệp của em nói với anh”. Anh hơi cau mày, “anh chưa bao giờ gặp cô gái nào ồn ào hơn cô nàg!”

Vi Lam không nói gì, bước vào phòng khách.

“Anh muốn uống gì? Ở đây em chỉ có nước soda thôi”.

“Anh biết, em không uống những đồ uống xanh xanh đỏ đỏ, chỉ uống nước soda có vị chanh thôi”.

Cô hơi sững lại, lập tức lạnh lùng nói: “Tần Thiên Lăng, anh biết nhiều thật đấy”.

“Ai bảo chúng ta lớn lên cùng nhau làm chi? Cũng được coi là thanh mai trúc mã, ngày thơ trong sáng”.

Vi Lam hứ một tiếng, ngồi xuống ghế sofa.

Thiên Lăng tự động bước vào phòng, nhìn ra bốn xung quanh, sau đó ngồi xuống ghế, nhướn lông mày lên nói: “Hình như căn hộ này quá nhỏ nhỉ?”

“Em ở một mình, thế cũng đủ rồi”.

Anh đưa mắt nhìn cô.

Vi Lam ngồi thụp trên ghế sofa, hai tay ôm đầu gối, mắt thần thờ nhìn sàn nhà. Ánh đèn tuýp chiếu xuống gương mặt u ám, cặp lông mày thưa nhạt hơi nhíu lại, tóc hơi rối, để lộ một bên mặt, nhìn trông rất gầy gò đáng thương.

“Những năm qua, có thật là em sống một mình không?”

Cô bất ngờ ngẩng đầu lên, vẻ mặt như đang gặp quỷ.

“Trên tràng kỷ có gạt tàn thuốc lá, trong nhà tắm có dao cạo râu”. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào cô, “thảo nào em trốn ở trên tỉnh không về nhà, hóa ra là ở với người yêu”.

“Đúng vậy thì có sao?” Vi Lam lạnh lùng nói, “những chuyện như thế này, ở nước ngoài chắc anh phải thấy quen chứ? Không cần phải ngạc nhiên như vậy”.

“Đương nhiên rồi”. Thiên Lãng nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu, sau đó, khoé mép anh nhếch lên cười khẩy.

“Tại sao sống thử không làm cho sắc mặt em đỏ hồng? Tại sao em càng ngày càng gầy như que củi?” Anh hỏi dồn dập.

Sắc mặt Vi Lam lập tức trở nên nhợt nhạt.

“Tần Thiên Lãng! Anh...”

“Tần Thiên Lãng?” Anh đứng dậy, lại gần về phía cô, cúi đầu nhìn cô, “Sao em không gọi anh Thiên Lãng nữa?”

Cô đứng bật dậy, nói với vẻ căng thẳng: “Đã rất khuya rồi, anh phải về thôi!”

Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Anh đợi em hơn hai tiếng đồng hồ ngoài cửa, không đạt được mục đích anh sẽ không về đâu!”

Cô cố gắng làm ra vẻ trấn tĩnh hỏi: “Rốt cục anh muốn làm gì?”

“Anh đã nói rồi, 8 năm nay không có ngày nào anh quên được em, anh luôn chờ đợi ngày hôm nay”.

Đột nhiên Thiên Lãng túm chặt cô, Vi Lam chưa kịp hiểu dụng ý đến đây của anh, người cô đã bị anh ôm chặt vào lòng.

Một hơi thở chỉ có ở đàn ông bao vây chặt lấy cô.

Vi Lam không giãy giụa, cũng không động đậy. Có lẽ là trong tiềm thức, cô đã có linh cảm từ lâu.

“Vi Lam, tại sao em có thể... tại sao lại có thể yêu người đàn ông khác?”

Đêm khuya yên tĩnh, một giọng nói trầm ấm lướt qua bên tai cô.

Trái tim cô đập thình thịch, sau đó cố cắn chặt môi, khẽ hỏi:

“Tần Thiên Lãng, có phải anh yêu em rồi không?”

Vi Lam có cảm giác rằng, nhịp thở của anh hơi khựng lại, sau đó, nhẹ nhàng đẩy cô ra.

Anh nhìn chăm chú kỹ lưỡng, nét mặt cô không hề tỏ vẻ chờ đợi hay vui mừng, chỉ có lạnh lùng.

Lông mày anh nhíu lại.

“Em không xinh đẹp, cũng không đáng yêu, vì cái gì mà anh yêu em?”

Cô im lặng không nói gì.

Đúng vậy, anh tướng mạo hơn người, tài năng giỏi giang, là chàng hoàng tử được mọi người chú ý, xung quanh bám đầy các cô gái xinh đẹp. Còn cô, ngay cả tư cách làm em gái anh cũng không có.

Thiên Lãng lấy tay đỡ cằm cô, ngửa đầu cô lên.

“Suy nghĩ ít thôi, có thể em sẽ béo hơn”.

Sau đó anh cười một cách tàn nhẫn:

“Vừa nãy anh ôm em, trên người không có tí thịt nào, toàn xương là xương, thân hình khô như ngói này không có sức quyến rũ đối với anh”.

Vi Lam tức đến nghẹn thở.

Đây là gì, được lợi còn huênh hoang.

Cô hất mạnh tay anh ra.

“Tôi hy vọng trong vòng ba giây đồng hồ anh biến khỏi trước mắt tôi!”

Anh lại nhìn quanh phòng một lần nữa, nói: “So với căn hộ cao cấp mà anh ở, đây chẳng khác gì một cái nhà ổ chuột. Con gái ở một mình không an toàn, lại phải trả tiền thuê phòng, chi bằng em trả căn phòng này đi, chuyển sang ở với anh, trả tiền thuê cho anh”.

Vi Lam nghiêng răng nói: “Tần Thiên Lãng, anh hãy thôi đi! Tôi không muốn ở cùng với loài chó sói!”

“Anh không đùa đâu, em cứ suy nghĩ đi”.

Nói xong câu này, Thiên Lãng sải bước, đi thẳng ra ngoài.

Lập tức, cô liền nghe tiếng cửa đóng sầm.

Vi Lam đứng dậy, lê bước vào phòng tắm.

Cô gái trong gương mặc một chiếc áo len nhăm nhúm, mái tóc dài túm tuý tiện sau gáy, sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt lãnh đạm, quầng mắt đen nhìn rất rõ, hoàn toàn là một người phụ nữ mệt mỏi và tiêu tụy.

Cô đứng im như tượng trước gương, hồi lâu không nhúc nhích.

Trên giá có để hai chiếc dao cạo râu, lưỡi dao đã gỉ. Cô đã quen với sự tồn tại của chúng, đến mức quên cả sự tồn tại của chúng.

Và đêm nay, Tần Thiên Lãng vô tình nhắc đến, cô mới phát hiện ra.

Đáng lẽ phải xử lý đám “phế liệu” này từ lâu rồi. Vi Lam tự nói với mình.

Ném dao cạo râu vào thùng rác trong góc tường, cô quay vào lấy chiếc gạt tàn đó.

Chiếc gạt tàn là quà sinh nhật Vi Lam tặng Sở Hàm năm tốt nghiệp đại học, rất xinh xắn, mép gạt tàn làm thành hình cành lá, đường nét khúc khuỷu, ở giữa là một bông hồng tím rất đẹp.

Cô không thích hoa hồng thật vì sợ nhìn thấy nó lúc héo khô. Cô tưởng rằng, hoa hồng thủy tinh sẽ mãi mãi nở rộ, mãi mãi không bao giờ tàn.

Đến giờ mới biết, thủy tinh còn yếu hơn, vừa chạm là vỡ.

Hóa ra, không hề có cái gọi là “mãi mãi”.

Vi Lam sống một mình, cô có thói quen đi ngủ muộn. Chính vì vậy, sáng ra tỉnh giấc là một việc hết sức khó khăn đối với cô.

Vì đêm hôm trước mất ngủ, đầu đau như búa bổ, cô cảm thấy buồn ngủ hơn cả lúc trước.

Cô ra khỏi nhà trong trạng thái đầu vẫn còn đang ong ong, sang đường, lúc cô đang bước nhanh về phía chiếc xe buýt đang chuẩn bị chuyển bánh thì có một chiếc xe máy không biết từ đâu lao tới.

Có né người để tránh, nhưng vẫn bị đâm vào cánh tay phải.

Vi Lam nhanh chóng được chủ chiếc xe đưa đến bệnh viện, sau khi kiểm tra bác sĩ nói xương bị gãy nhẹ, không có gì nghiêm trọng.

Chỉ có điều, không đi làm được nữa.

Cô gọi điện thoại đến ngân hàng xin nghỉ, người nghe máy là Linh, không ngờ cô nàng lại hâm mộ mình, cười khúc khích, nói không phải bận mình vì chuyện dậy sớm nữa.

“Đây là bị thương chứ thích thú gì, hay là cậu cũng thử đâm vào xe xem sao?” Vi Lam cười đau khổ.

“Nếu có một anh chàng đẹp trai hầu hạ bên cạnh thì vết thương nhẹ này có gì nghiêm trọng đâu?”

Vi Lam châm chọc cô: “Cậu đúng là một cô nàng si tình chính cống!”

Đầu bên kia điện thoại, Linh thở dài thườn thượt nói: “Vi Lam, sở dĩ tớ biến thành cô nàng si tình như hiện nay là do chuyện trong quá khứ. Năm 17 tuổi, tớ thích một anh bạn trong lớp, nhưng vì ngại ngùng nên tớ chỉ biết chôn chặt tình cảm này trong lòng. Sau đó, nghe nói anh ấy đã có bạn gái, tớ liền trốn vào một góc trường và khóc. Đáng lẽ, chuyện này đã kết thúc ở đây. Nhưng 5 năm sau, tớ lại nhận được thư của anh ấy, bức thư đó khiến tớ tan nát cõi lòng”.

“Trong thư anh ấy nói rằng, Linh, trong lòng anh giấu một câu nói, bao nhiêu năm nay không dám nói với em. Mãi cho đến ngày hôm nay, trước khi anh làm đám cưới một ngày, câu nói này vẫn giấu kín trong lòng anh, không nói ra, suốt đời anh không thể sống yên ổn. Chính vì vậy, xin em hãy tha thứ cho sự mạo muội của anh, để anh lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nói với em rằng, anh yêu em”.

“Cuối cùng tớ đã biết anh ấy cũng yêu tớ, nhưng tiếc là tất cả đã không còn kịp nữa. Vi Lam, sự ảnh hưởng của chuyện này đối với tớ là khắc cốt ghi tâm. Từ đó trở đi, chỉ cần gặp được người đàn ông mà tớ thích, tớ đều theo đuổi họ. Bởi duyên phận tốt không phải đợi sẽ có, mà phải tự mình đấu tranh để giành lấy!”

Vi Lam thấy lòng thất lại, hồi lâu không thể bình tĩnh.

Không, Linh ạ. Thế gian này cái gì cũng có thể tranh, nhưng duy nhất chỉ có tình yêu là tranh không được. Không phải đi làm, hàng ngày Vi Lam đọc sách, nghe nhạc, cũng khá thoải mái.

Điện thoại đổ chuông, cô tưởng lại là Linh gọi đến.

Nếu đồng nghiệp cũng có thể coi là bạn, thì trong thành phố này, dường như cô chỉ có một người bạn này.

Nghe máy, thì ra là giọng của Thiên Lăng, vừa cất tiếng liền bỏ đầu luôn một câu:

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao em không nói với anh một tiếng?”

Vi Lam ngẩn người.

“Chuyện lớn? Chuyện lớn gì? Chỉ bị đâm nhẹ, nghỉ ngơi một thời gian là được rồi”.

Đầu bên kia điện thoại, Thiên Lăng im lặng một hồi lâu, nói: “Em cứ ở nhà nghỉ đi, tối anh sẽ đến thăm em”.

“Không cần...”

Không đợi cô nói hết, anh đã cúp điện thoại.

Thật đúng là không thể hiểu nổi, cô không cần sự quan tâm giả dối của anh!

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng Vi Lam lại dậy sóng vì lời trách đầy quan tâm của anh.

Cô quay người, nhìn mình trong gương, túm mái tóc dài đang xõa xuống, búi lên thành búi, mắt hơi khép hờ.

Hôm nay nếu buộc tóc như thế này, có phải sẽ yếu điệu thực nữ hơn không...

Búi tóc đen tuột ra khỏi tay cô, ôm lấy bờ vai.

Hạ Vi Lam, người đang nghĩ gì vậy? Lẽ nào thực sự là vì đã cô đơn quá lâu rồi ư?

Nhưng anh ta là Tần Thiên Lăng, từ năm 12 tuổi, người đã ghét anh ta nhất!

6. Chương 06

11

Tối hôm đó, không có gì là romantic.

Thiên Lăng đến gian phòng thuê của Vi Lam, giống như một bác sĩ, liền kiểm tra vết thương trên cánh tay cô.

Cô không những bị đâm gãy cánh tay phải, cổ tay cũng bị thương, vì cô không đến bệnh viện thay thuốc đúng thời gian nên đã bị nhiễm trùng.

“Tại sao em không đi thay thuốc?” Anh nhìn chăm chú vào vết thương của cô, mày cau lại.

Đương nhiên là lười rồi, còn nữa... rất ghét bệnh viện.

Sáng hôm sau cuối cùng vẫn phải đến viện, cô bị Tần Thiên Lãng tổng lên xe, đi thẳng đến đó.

Mùi của thuốc sát trùng lysol sực lên mũi, rất lạ.

Bác sĩ rửa vết thương cho Vi Lam, cảm giác đau xé thịt khiến cô không chịu được kêu lên thảm thiết.

“Bác sĩ, cô ấy bị sao vậy?” Thiên Lãng đứng sau bình phong hỏi với vẻ sốt ruột.

“Cô ấy không thay thuốc đúng giờ, khiến cho miếng bông vàng dính vào da non”. Bác sĩ lắc đầu than thở, “đây gọi là lâu ngày sinh ra đau, không còn cách nào khác”.

Lần đầu tiên Vi Lam được nghe đến bông vàng, cô hỏi với vẻ tò mò: “Tại sao lại đặt bông vàng lên vết thương hả bác sĩ?”

“Loại bông này không những có thể cầm máu, mà còn giúp cho vết thương nhanh liền”.

Bác sĩ dùng miếng băng băng cổ tay cô lại, dặn dò: “Lần sau nhất thiết phải kịp thời đến bệnh viện để thay thuốc, nếu không bàn tay này của cháu sẽ tàn phế đấy”.

“Cảm ơn bác sĩ, cháu nhớ rồi ạ”.

Vi Lam khẽ trả lời, ra khỏi phòng thay băng.

Trên đường về, sắc mặt Thiên Lãng rất không vui, môi mím chặt, không nói câu nào.

Chắc là công ty Vân Thiên đã xảy ra chuyện gì đó.

Vi Lam cũng không hỏi nhiều, cô tựa đầu lên lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, cố gắng chịu đựng cái đau trên cổ tay.

Không biết thời gian đã trôi qua được bao lâu, xe đã dừng lại.

Vi Lam mở mắt ra, phát hiện thấy xe dừng ở một khu chung cư cao cấp.

Bốn xung quanh đều là nhà cao tầng, ngoài ra còn được tô điểm bằng một số cây hoa cây cỏ kỳ dị.

“Đây là đâu vậy?” Cô giật mình, “không phải anh đưa em về nhà sao?”

“Từ bây giờ trở đi, đây chính là nhà của em”.

Thiên Lãng mở cửa bên tay phải ra: “xuống đi!”

Lúc này Vi Lam mới ý thức được rằng mình đã bị anh “bắt cóc”.

“Em không xuống! Anh đưa em về đi!”

“Em không chịu xuống thì anh đành phải dùng biện pháp mạnh đó!” Thiên Lãng lạnh lùng nói.

Cô hét lên, đã bị anh bế ngang eo lên.

“Buông em ra!” Vi Lam lấy tay đâm vào sống lưng anh, “mau buông em ra!”

“Lên nhà anh sẽ buông em ra”.

Thiên Lãng không nói gì thêm, bế cô đi vào một tòa nhà, dừng bước trước thang máy.

Đây là nơi công cộng, một người đàn ông bế cô, còn ra thể thống gì nữa?

Cô muốn giãy giụa, nhưng bị anh kẹp chặt.

Trời ạ! Vi Lam không thể ngờ rằng anh lại ngang ngược đến vậy.

“Tần Thiên Lãng, có phải em không biết đi đâu”. Cô nói gấp gáp, “buông em ra!”

Ai ngờ đâu rằng anh lại giống như một cậu bé nganh ngạnh, không thềm đếm xỉa đến lời Vi Lam.

Quả nhiên, cửa thang máy đã mở. Người đứng bên trong hơi sững lại, hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Anh Tần, anh đang...?”

“Không còn cách nào khác, con gái thích làm nũng mà”. Thiên Lãng tỏ vẻ bất lực, nhưng ánh mắt anh nhìn cô lại đầy vẻ nuông chiều.

Hê, đóng kịch giỏi thật!

“Không phải như vậy đâu?” Vi Lam không cam lòng để anh khống chế, giãy giụa nói, “em không”...

“Vi Lam”, anh ngắt lời cô, cánh tay ôm eo cô rất chặt, “em lúc nào cũng ngang bướng như vậy, nói không cần sự quan tâm của người khác, em xem em tự chăm sóc mình thành cái gì rồi?”

Cô hơi sững người.

Giọng anh nghiêm túc như vậy, thành thật như vậy, không giống với đóng kịch.

Hơn nữa, lồng ngực anh thật sự rất ấm áp, rất rộng rãi. Không ngờ dáng người cao như anh lại có cơ bắp rắn chắc như vậy.

Không, đáng lẽ cô phải biết từ lâu rồi. Năm 15 tuổi, cô đã được tận mắt nhìn thấy nửa người bên trên của anh ở trần. Khi anh ôm chặt cô, thậm chí da thịt họ còn chạm vào nhau...

Vi Lam thầm nghĩ, mặt mỗi lúc một đỏ, đầu cúi mỗi lúc một thấp, gần như cả người gục trước ngực anh.

Trong mắt mọi người bên cạnh, đây giống như đôi tình nhân hạnh phúc.

“Anh Tần và người yêu hạnh phúc quá!” Người đó nói với vẻ hâm mộ, đồng thời bấm nút tầng số 13 thay Thiên Lãng.

“Keng” một tiếng, đã lên đến tầng 13.

Vừa ra khỏi thang máy, Vi Lam liền ra sức giãy giụa để thoát khỏi tay Thiên Lãng, nói với vẻ đầy bức dọc: “Tần Thiên Lãng, anh quá đáng quá!”

“Tay em bị thương rồi, anh chỉ muốn chăm sóc em tốt hơn thôi”. Giọng anh trầm ấm.

Cô cười khẩy: “Anh là gì của em? Tại sao em phải cần anh chăm sóc?”

Thiên Lãng nhìn cô, nét mặt càng trầm lắng hơn, đôi mắt màu hạt dẻ trầm tư, dường như bão đang nổi lên bên trong.

“Dù gì thì trên danh nghĩa anh cũng là anh trai của em đúng không?” Anh nói bằng giọng ấm áp, “anh tốt với em, em không cảm nhận được gì hay sao?”

Vi Lam sững người.

Có thật là anh vì cô, hay là vì muốn trả thù?

Thiên Lãng đã đọc ra được vẻ xa cách và cảnh giác trong mắt cô. Anh thở dài, đưa chiếc chìa khoá đã chuẩn bị từ trước cho cô.

“Đây là chìa khoá phòng. Em tự quyết định đi”.

Nói xong, anh quay người bước vào thang máy.

Vi Lam thần thờ, nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại trước mắt mình.

Cổ tay lại bắt đầu đau nhói, đau thất tim.

Bông vàng? Trong lòng cô cũng có một miếng bông vàng, dính vào da non, mãi mãi không thể lấy ra được, vừa chạm vào là đau.

Vi Lam quay đầu nhìn chiếc chìa khoá kim loại trong tay.

Cô đứng bên ngoài một cánh cửa, không biết bên trong cửa đang chờ đợi mình sẽ là cái gì.

Tuy nhiên, con người luôn có trí tò mò.

Cô dùng chìa khoá nhẹ nhàng mở cửa phòng anh ra.

Ngoài cửa phòng khách, một đôi dép lê màu hồng hình thỏ MashiMaro vô cùng nổi bật.

Của một cô bạn gái nào đó của anh để lại ư? Vi Lam cười khẩy, trông chẳng có chút cách điệu nào cả.

Thích những món đồ màu hồng, đó chắc chắn phải là một cô gái trẻ non nớt.

Trước 15 tuổi, cô cũng đã từng thích màu hồng. Các nhà tâm lý học nói, phụ nữ thích màu hồng, trong tiềm thức đều có phức cảm công chúa.

Hiện giờ cô 26 tuổi, giấc mơ “công chúa” đã biến mất từ lâu rồi.

Vi Lam thay sang một đôi dép đàn ông màu tro, sau đó bắt đầu quan sát phòng anh.

Phòng anh rất rộng, chỉ riêng phòng tắm đã rộng bằng cả gian phòng mà cô thuê rồi.

Tuy nhiên, nhà cửa rất sạch sẽ, gam màu đen trắng, đơn giản gọn gàng.

Có hai phòng ngủ, cửa đối diện nhau. Gian phòng bên phải, dường như là phòng ngủ của Thiên Lãng. Một chiếc giường lớn chiếm khoảng 1/3 diện tích, rộng chừng năm sáu thước, rất cao, hoa hồng tím nở rực rỡ.

Vi Lam không nén nổi tò mò bước lên, tay sờ vào hoa hồng trên thành giường, một cảm giác ấm áp len lỏi vào lòng cô.

Hoa hồng trên vải, mãi mãi không bao giờ tàn, mãi mãi giữ được vẻ đẹp nhất của nó.

Cô vuốt ve lại nhiều lần, dường như chiếc giường này đáng lẽ phải là của mình.

Vi Lam mơ màng, có lẽ là do buồn ngủ, liền lơ mơ ngủ thiếp đi trên chiếc giường này.

Đến khi cô tỉnh lại, đã là lúc xẩm tối.

Không ngờ cô lại ngủ trên chiếc giường đó đúng một ngày.

Mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách.

Thiên Lãng ngồi trước giường. Sau lưng, ánh tà dương hắt xuống những ánh vàng chói lọi, lọt qua kính cửa sổ, tạo thành một quang sáng rực rỡ trùm xuống người anh.

“Ồ, xin lỗi, em..” Cô muốn giải thích, nhưng anh đã kịp thời dùng món điểm tâm chặn miệng cô lại.

“Em tỉnh rồi à, ngủ có ngon không?” Thiên Lãng nói, giọng nói của anh rất dịu dàng, “anh gọi em dậy để ăn cơm”.

Vi Lam mơ màng đứng dậy, theo anh bước ra phòng ăn.

“Vi Lam, em có muốn ở lại đây không?”

“Đây gọi là gì?” Cô nhìn gương mặt điển trai đó với vẻ hoài nghi, “traị gái sống thử?”

“Em nếu muốn, mỗi tháng nộp 300 NDT tiền thuê nhà cho anh, coi như hai chúng ta thuê chung”.

Vi Lam vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy căn hộ rộng rãi này, anh tiêu tiền nhà họ Hạ, tại sao lại được ở nơi sang trọng như thế này, cô lại phải chui vào căn phòng chật hẹp đó?

“Em có thể bỏ ra 300 NDT, nhưng tiền điện nước anh phải trả!” Cô bắt đầu mặc cả.

Cuối cùng một người nào đó đã phục hồi được bản tính của cô!

Thiên Lãng cười thâm trong lòng, cố tình nghiêm mặt nói: “Được, làm đàn ông bao giờ cũng phải chịu thiệt thòi một chút”.

“Ngoài ra, em còn có ba điều luật!”

“Ba điều luật nào?” Anh sẵn sàng lắng nghe.

“Thứ nhất, không được đưa phụ nữ về phòng ngủ đêm; Thứ hai, trước mặt em buộc phải ăn mặc chỉnh tề; Thứ ba, buổi tối sau 10 giờ phòng ngủ của em không tiếp khách”.

“Không được đưa con gái về phòng ngủ đêm?” Thiên Lăng nhìn chăm chăm vào cô, nét mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, “em có biết bao một cô ở khách sạn một đêm là bao nhiêu tiền không? Không phải cố tình lãng phí tiền của anh hay sao?”

“Đó là chuyện của anh, không liên quan gì đến em!” Vi Lam lườm anh một cái, đẩy chiếc bát không ra phía trước, “anh rửa bát!”

Nói xong, cô đứng dậy đi ra, nghe thấy anh đứng sau hét:

“Nấu cơm rồi mà còn phải rửa bát? Thật sự là vô lý quá!”

12

Sống với Thiên Lăng trong cùng một mái nhà cũng không phải là chuyện khó lắm.

Dù gì thì hai người cũng đã biết nhau hơn mười năm.

Tuy nhiên, Vi Lam vẫn có cảm giác không giống với ngày trước.

Thiên Lăng bắt đầu đối xử với cô như người anh trai thực thụ, hàng ngày trước khi đi làm, anh đều đặt trên tràng kỷ ba đĩa nhỏ, lần lượt đựng quýt, hạnh nhân và socola.

Anh nói sợ cô ở nhà một mình buồn, nên chuẩn bị một số thứ như đồ ăn vặt, tiểu thuyết để cô giết thời gian.

Từ trước đến nay họ không thân thiện với nhau, sau đó lại xa nhau bảy tám năm, Thiên Lăng vẫn nhớ cô thích ăn loại hoa quả gì, đồ ăn vặt gì, thích đọc sách gì.

Sau này Vi Lam mới biết, gian phòng có chiếc giường rộng đó là của cô, còn gian phòng bên trái cửa đóng kín đó mới là của Thiên Lăng.

Một điều lạ là, gian phòng đó luôn khoá chặt cửa, dường như sợ người khác đi vào nhìn trộm điều bí mật của anh vậy.

“Gì mà bí ẩn như vậy, không phải là trong phòng có chứa gái đẹp chứ? Có một lần tại bàn ăn, cô đã dò hỏi.

Thiên Lăng quay đầu lại, lặng lẽ nhìn cô, cười cười.

“Không có ai dạy em à? Dò la đời tư của người khác là hành vi không đạo đức”.

Câu nói này càng khiến Vi Lam nghi ngờ.

Anh ta có “đời tư” gì chứ?

Nghe người ta nói, người từ nước ngoài trở về, rất nhiều người nhiễm phải tật lạ, ví dụ thích giết người, đồng tính luyến ái gì đó. Cũng có khả năng là, anh ta đã giết người, sau đó chặt thành tám khúc giấu ở trong phòng.

Nghĩ đến đây, cô thấy rợn tóc gáy.

Chiếc mũi nhạy bén của Vi Lam không ngửi thấy mùi gì lạ. Nhưng điện thoại của Linh, đã chứng thực được một dự đoán khác của cô: “Vi Lam à, ông anh Tần Lăng của cậu hình như không có hứng thú gì với phụ nữ!”

“Cậu vẫn theo đuổi ông ấy à?”

“Đúng vậy, tớ đã phải mất bao nhiêu công, mỗi lần hẹn hò với anh ta, tớ đều mặc váy ngắn, áo hai dây, nhưng anh ta không thèm để mắt gì cả!”

Dáng người Linh rất bốc lửa, bộ ngực đầy đặn, cặp mông cong, rất gợi cảm, là đàn ông theo bản năng đều phải ngắm nhìn.

Hóa ra – hóa ra – không những thân hình gầy gò đó của cô không có sức cuốn hút đối với anh, thân hình của tất cả phụ nữ đều không có sức cám dỗ đối với anh?!

“Tớ... tớ... hơi nghi ngờ rằng anh ấy là gay... anh ấy còn nói... anh ấy không có người yêu”.

Về làng từ của Thiên Lăng trước con gái, cô đã biết từ lâu, nhưng chưa bao giờ nghi ngờ anh có điều gì bất thường.

Không đúng, năm 15 tuổi, cô dễ dàng cảm dỗ được anh như vậy, rõ ràng là anh có phản ứng trước con gái... Vi Lam chợt nghĩ, không lẽ sau lần đó anh bắt đầu từ chối cơ thể của phụ nữ ư?

Nếu đúng như vậy thì tội của cô thật tày đình!

Mặc dù họ sống trong một thời đại khoan dung, đồng tính luyến ái đã không còn là chuyện gì ghê gớm nữa, nhưng Vi Lam vẫn thấy khó tưởng tượng bên cạnh mình có một “đồng chí” tồn tại.

Nếu ngày nào đó, anh trở về nhà, nghiêm nhiên đưa về một gã đàn ông, sau đó khoác vai bá cổ, anh anh em em ngay trước mắt cô.

Liên tưởng đến cảnh quay trong phim Lam Vũ, khắp người Vi Lam dựng hết cả lông chân, thậm chí cô có phản hồi hận, đáng lẽ “phụ nữ” trong ba điều luật phải đổi thành “đàn ông”!

Để tránh cảnh ngưỡng ngừng đó, Vi Lam đã trả phép đi làm trước dự định, và hơn nữa là đi sớm về khuya.

Đến giờ tan sở, cô thường đi cùng với Linh.

Hôm nay vừa đi làm, Linh liền đến hẹn với Vi Lam, buổi tối cùng cô ấy đi gặp gỡ một anh chàng do người khác giới thiệu làm mối.

“Cậu gặp người ta, tại sao lại bắt tớ làm kẻ thứ ba vô duyên?”

“Cậu không biết, đây là lần gặp gỡ thứ bốn của tớ trong tháng này. Sau mỗi lần gặp họ đều nói với tớ rằng bọn mình không hợp nhau, vì tớ quá hoạt bát”. Linh nói với vẻ rất thần bí, “lần này tớ quyết định giả vờ làm thực nữ, nhưng lại sợ nếu không khí trầm quá sẽ không hay, chính vì thế mới gọi cậu đi cùng để điều chỉnh bầu không khí”.

Linh nói cũng đúng. Đàng nào buổi tối cũng không có chỗ nào để đi, Vi Lam liền nhận lời.

7 giờ tối, hai người ngồi trong một nhà hàng có vẻ khá sang trọng.

Đối phương vẫn chưa đến. Lần đầu tiên gặp gỡ đã để phụ nữ phải đợi, thật là quá đáng!”

“Chị Trương nói rồi, là bác sĩ rất bận. Có lẽ anh ấy đang làm phẫu thuật, bọn mình đợi thêm chút nữa đi!” Linh tỏ ra rất kiên nhẫn.

Người này chính là “cậu em họ” mà lần trước chị Trương giới thiệu cho Vi Lam, nghe nói là bác sĩ ngoại khoa vừa đẹp trai vừa có tài.

Lại đợi thêm 10 phút nữa, Vi Lam định kéo Linh đứng dậy: “Anh chàng kiêu căng như vậy, không cần cũng chẳng sao!”

“Xin lỗi, trước khi đi lại có cuộc phẫu thuật, anh đến hơi muộn!” Một giọng đàn ông trầm ấm để nghe cất lên.

Vi Lam ngẩng đầu, nhìn thấy một anh chàng mặc áo trắng, gương mặt thanh tú trắng trẻo, đeo một cặp kính nhỏ, nụ cười hiền từ hiện trên môi.

“Không sao cả, không sao cả!” Linh như người trúng giải xổ số độc đắc, vô cùng mừng rỡ.

Không ngờ, qua người khác giới thiệu cũng có thể gặp được người đàn ông tuyệt vời như thế này! Đối phương đẹp trai dịu dàng, khí chất nho nhã, rất giống với ngôi sao điện ảnh Hàn Quốc đang nổi Bae Yong Jun.

Vi Lam rất ít xem phim Hàn Quốc, cũng không biết ai là Bae Yong Jun, nhưng lại cảm thấy trông anh rất quen.

“Chào hai em, anh là Hứa Thiệu Hàm, chữ Hàm trong từ hàm dưỡng có nghĩa là điền đạm

Hàm – cũng là chữ hàm trong từ hàm dưỡng?

Trước mặt Đông Joăng, Linh quên hẳn việc phải “giả vờ thực nữ” như dự định ban đầu, cướp lời nói chuyện với bác sĩ Hứa Thiệu Hàm.

“Anh đẹp trai như thế, làm bác sĩ thì phí quá!”

“Các bác sĩ nam trong bệnh viện các anh, người nào cũng đẹp trai như anh ư?”

“Em đã được nghe nói từ lâu rằng bác sĩ ngoại khoa đều rất cao to, không ngờ các nét của anh lại đẹp như vậy!”

...

Vi Lam đã quá quen với những lời “si tình” kiểu này của Linh nên không lấy gì làm lạ. Chỉ có anh chàng đối diện là tỏ ra bất ngờ. May mà anh ta cũng là người có phong độ điền đạm, từ đầu đến cuối đều lịch sự mỉm cười, ăn xong còn bảo đưa hai cô về.

“Đừng khách khí, anh đưa Linh về đi. Nhà em rất gần đây”.

Vi Lam biết ý nói, Linh nhìn cô chớp chớp mắt với vẻ cảm kích, ôm tay anh chàng, chui luôn lên xe.

Đợi đến khi xe của họ đã đi xa, cô mới vẫy một chiếc taxi.

“Đến hoa viên Hải Cảnh”.

Lái xe nghe thấy cô nói đến địa danh đó, ánh mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ.

“Hoa viên Hải Cảnh” là khu chung cư quản lý theo kiểu khách sạn thiết kế dành riêng cho những chàng trai, cô gái thành đạt nhưng độc thân, thu hút rất nhiều “Bạch Cốt Tinh” ở thành phố này.

Khu chung cư cao cấp như vậy mà cô lại có một chùm chìa khoá trong đó.

Vi Lam mở cửa ra, phòng tối đen như mực. Thiên Lãng vẫn chưa về, cô đưa tay dò công tắc, đèn đột nhiên bật sáng.

Thiên Lãng từ ghế sofa đứng dậy, trên tràng kỷ có đặt chiếc gạt tàn, bên trong đựng đầy đầu mẩu thuốc lá.

“Tần Thiên Lãng, tại sao anh không bật đèn, định dọa em hả?” Cô phàn nàn.

“Tối một chút dễ khiến người ta yên tĩnh”. Anh lặng lẽ nói, lại châm thêm một điếu thuốc nữa.

Vi Lam rất ghét mùi thuốc lá, bất giác cau mày, cô tưởng rằng anh không hút thuốc.

“Em đi đâu vậy? Sao về muộn thế?” Thiên Lãng trân trân nhìn cô.

“Đi chơi phỏ với một cô bạn đồng nghiệp”. Vi Lam khẽ nói một câu, quay người đi vào nhà tắm.

Lúc đánh răng, cô nhìn mình trong gương, một gương mặt ôn hòa thanh tú dần dần hiện ra trước mắt.

Hứa Thiệu Hàm, cô chắc chắn rằng chưa bao giờ nghe thấy cái tên này, tại sao lại có cảm giác như đã từng gặp mặt?

“Em đi làm sớm là để trốn anh đúng không?”

Vi Lam giật mình, Thiên Lãng đã đứng sau lưng cô không biết từ bao giờ.

Cô đặt bàn chải vào cốc, lấy khăn mặt lau hết bọt trên miệng, không nhìn anh, đi ra ngoài.

Lúc đi qua người Thiên Lãng, đột nhiên anh đưa tay ra, túm chặt cô.

Anh dồn cô vào tường, cúi đầu xuống, khẽ hỏi: “Nói cho anh biết vừa nãy em nghĩ gì, ngay cả khi đánh răng mà cũng thần thờ như thế?”

Mùi thuốc lá nồng nặc phả ra từ miệng Thiên Lãng. Lúc này Vi Lam mới phát hiện ra rằng, đầu tóc anh rối bù, mắt hơi đỏ, cổ áo sơ mi màu xanh nhạt để hở, trông có phần sa đọa.

Nhìn anh, cô cảm thấy buồn buồn.

“Tần Thiên Lãng, chúng ta chung sống hòa bình, em không để tâm đến việc của anh, anh cũng đừng nên để tâm đến em, có được không?”

Giọng cô xen lẫn chút gì đó khẩn cầu.

Thiên Lãng không nói gì nữa, lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm, mơ màng.

Một hồi lâu, cuối cùng anh đã buông cô ra, anh thở dài nói: “Xin lỗi, hôm nay tâm trạng của anh không được tốt lắm”.

Vi Lam được thả tự do, thở phào một hơi, sau đó hỏi: “Là vì công ty Vân Thiên ư?”

Anh cau mày, ánh mắt sầm xuống.

“Thực ra, anh không hề thích làm ăn. Anh rất ghét sự giả dối, lừa gạt lẫn nhau trên thương trường”.

Vi Lam cúi đầu, im lặng không nói gì.

Đáng lẽ công ty Vân Thiên không phải là trách nhiệm của Thiên Lãng, anh có thể sống một cuộc sống tự do tự tại ở châu Úc, nhưng vì cha bị tai biến mạch máu não bất ngờ, sự nghiệp gia tộc nghiêm nhiên đổ xuống vai anh.

“Hồi xưa, anh rất thích đá bóng, muốn trở thành một cầu thủ bóng đá, sau đó lại thích chơi đàn violon, mấy năm ở châu Úc, thậm chí lại thích cả hội họa...”

Nói đến đây, Thiên Lãng dừng lại một lát, đưa ánh mắt sâu thẳm ra nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh trăng bàng bạc.

“Bây giờ mới biết, thế giới này tàn khốc như vậy. Việc mình muốn làm nhất lại không làm được, cái mình muốn có nhất cũng không thể có!”

Vi Lam từ từ ngẩng đầu lên, nhìn anh chàng trước mặt. Anh đẹp trai, mái tóc đen hơi xoăn, đôi mắt hút hồn người khác, sống mũi cao, rồi cả đôi môi và chiếc cằm đẹp.

Rõ ràng anh là một chàng hoàng tử! Hóa ra, hoàng tử cũng có lúc buồn.

Đột nhiên nhớ đến cái đêm của rất nhiều năm trở về trước, anh tự lự chơi bài Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài dưới ánh trăng. Chiếc bóng lẻ loi đó mới là sự lộ tả chân thực về anh.

Thực ra, cũng giống như cô, Thiên Lãng cũng là một đứa trẻ cô độc.

Cảm giác cùng chung cảnh ngộ nên thương nhau khiến cô bất giác vỗ vào tay anh nói: “Đừng suy nghĩ nữa, ngủ thôi anh”.

Anh quay đầu ngay lại, nhìn cô một cái, sau đó nắm chặt tay cô.

“Vi Lam, em cho anh sức mạnh được không? Anh biết, từ trước đến nay em đều rất thông minh”.

Cô không hiểu được ý của câu nói này, ngơ ngác hỏi: “Không phải là anh muốn em gia nhập công ty Vân Thiên chứ? Em đã nói từ lâu rằng em bỏ phiếu trắng”.

Thiên Lãng nhìn cô, khẽ cười.

“Không cần phải như thế, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi”.

Vi Lam cảm nhận được rất rõ ràng, anh nắm chặt tay cô hơn.

7. Chương 07

Không mất nhiều thời gian Vi Lam đã biết, Thiên Lăng rầu rĩ vì chuyện gì.

Một bản báo cáo của công ty Vân Thiên lại bị trả về.

Đối với một công ty bất động sản, đây không phải là chuyện gì hi hữu. Ngầm được một khoảnh đất, quan hệ với nhiều cơ quan chủ quản cấp trên, nộp rất nhiều đơn, nói rách cả mép, chạy ròi cả chân cuối cùng những chuyện vớ đó bỏ mặc nhiều vô kể.

Tuy nhiên, khoảnh đất này lại khác, dùng lời nói của người trong nghề là phong thủy tốt, vị trí đẹp, chiếm mọi ưu thế, nếu xin được, ắt sẽ là bước chuyển biến lớn đối với sự phát triển của công ty Vân Thiên.

Chính vì lẽ đó, rất nhiều công ty đều ngầm mảnh đất này, chỉ có thể mạnh ai người nấy chạy.

Vi Lam không hiểu và không có hứng thú với những chuyện trên thương trường.

Ban ngày Thiên Lăng bận rộn với việc làm thêm, buổi tối còn phải chiêu đãi các quan chức địa phương, thường gần sáng mới về.

Để không ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Vi Lam, anh luôn cố gắng làm mọi việc thật nhẹ nhàng. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, Vi Lam chỉ có thể dựa vào ánh sáng lọt qua khe cửa phòng ngủ, mới có thể phán đoán anh đã về rồi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, đã không thấy bóng dáng Thiên Lăng đâu. Trên bàn có đặt một cốc sữa vẫn còn bốc khói và đồ ăn sáng, còn có một tờ giấy viết: “Đừng quên hôm nay đi thay thuốc!”

Cô ngoạm miếng bánh mì một cách ngon lành, nhìn nét chữ quen thuộc trên trang giấy, một cảm giác buồn bã nhưng ngọt ngào từ từ dâng lên.

Mặc dù mấy ngày không chạm mặt Thiên Lăng rồi, nhưng vẫn được anh chăm sóc và chiều chuộng chu đáo.

Sự quan tâm không lời này của đàn ông dễ khiến người ta cảm động nhất. Làm bạn gái của anh chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Rất tiếc là, anh chỉ là người “anh trai” trên danh nghĩa của cô.

Buổi trưa, Vi Lam một mình đến bệnh viện.

Đi qua hành lang dài yên tĩnh, cô cảm thấy mình như đang bước đi trong cơn ác mộng.

Căn phòng u ám, máy móc lạnh lẽo, bác sĩ với vẻ mặt vô cảm, các chai dĩa đầy máu tươi... Cô dừng lại, bám vào tường, bắt đầu oẹ khan.

“Em không sao chứ?”

Một giọng đàn ông dễ nghe vang lên.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy một gương mặt với các nét đều thanh tú, mái tóc rất ngắn và đôi mắt có đuôi dài.

Dưới ánh nắng, chiếc áo blu trắng của anh có phần chói mắt.

Vi Lam lắc đầu, đứng thẳng người, tiếp tục bước đi.

“Chúng ta đã từng gặp nhau, em quên rồi sao? Anh là Hứa Thiệu Hàm”. Anh đuổi theo, đi song song với cô.

Ngay từ đầu cô đã nhận ra anh là ai, chỉ có điều không ngờ lại gặp anh ở đây.

“Anh là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện này”. Ánh mắt Hứa Thiệu Hàm cười cười nhìn cô, “em đến khám bệnh à”.

“Tay em bị đau, em đến thay thuốc”.

Theo phép lịch sự, Vi Lam nở một nụ cười.

“Đúng hôm anh trực ban, hay là anh thay giúp em nhé”.

“Việc này bình thường là do y tá làm, làm gì phải đến lượt vị bác sĩ trưởng khoa như anh?” Cô nhìn thấy chiếc thẻ công tác đeo trước ngực anh có ghi “bác sĩ trưởng khoa ngoại”.

Bác sĩ trưởng khoa trẻ như vậy, đúng là “thanh niên tài năng”.

Anh kinh ngạc trước sự nhạy bén và lưu tâm của cô: “Anh thường thay thuốc cho bệnh nhân, rất chuyên nghiệp, em không phải lo đâu”.

Cô đâu có lo? Anh chuyển chủ đề nhanh thật!

Vi Lam mỉm cười, theo anh vào phòng thay băng.

Quả nhiên Hứa Thiệu Hàm rất lành nghề, động tác thành thạo và nhẹ nhàng, cô không hề cảm thấy đau chút nào.

“Vết thương của em khỏi rất nhanh, anh sẽ kê cho em ít thuốc tiêu viêm, không cần phải đến bệnh viện nữa”.

Anh ngồi xuống trước bàn, lấy đơn thuốc ra, lúc kê đơn cho cô, mới nhớ ra:

“Đúng rồi, anh còn chưa biết được tên của em”.

“Hạ Vi Lam. Hạ là mùa hạ, Vi là mỉm cười, Lam là màu xanh lam”.

“Vi Lam”, Hứa Thiệu Hàm đọc khẽ, “cái tên uyển chuyển hàm súc thật. Giống như con người em vậy”.

Trái tim Vi Lam hơi rung động.

Ánh nắng mùa thu hắt qua cửa sổ, chiếu xuống lớp lông mao màu vàng trên mặt anh, giống như một thiên thần, thánh thiện và ấm áp.

Đúng lúc này đây, điện thoại đổ chuông.

Sau khi bấm nút nghe, đầu bên kia Linh nói lớn: “Vi Lam, hai tuần trôi qua rồi, anh bác sĩ Hứa đó không bày tỏ gì cả, cũng không gọi điện thoại cho tớ! Có phải lần gặp gỡ này lại thất bại đúng không?”

“Không đâu”. Vi Lam nhìn người đàn ông đối diện, nén giọng nói, “không phải cậu cũng đã từng nói rồi đó sao, bác sĩ đều rất bận, đợi thêm thời gian nữa đi. Có khi mấy ngày nữa lại hẹn cậu ấy chứ”.

Tắt máy xong, Hứa Thiệu Hàm xé đơn thuốc ra, đưa cho cô: “Em đi lấy thuốc đi. Nhớ nhé, mỗi ngày uống ba lần”.

Nhìn lên gương mặt điềm đạm tuấn tú của anh, cô muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được.

Anh có hẹn Linh hay không, bao giờ hẹn với Linh, để tự anh quyết định, người khác không có quyền can thiệp.

Yêu, hoặc là không yêu, vốn không có lý gì cả.

Buổi trưa làm việc, Vi Lam mới phát hiện ra điện thoại di động của mình không thấy đâu nữa.

Linh nhiệt tình tìm cùng cô, hỏi: “Cậu nghĩ xem, hôm nay đã đi những nơi nào?”

“Tớ chỉ đến bệnh viện, sau đó đến thẳng ngân hàng”. Vi Lam cố gắng nhớ lại, nói: “chắc chắn là để quên trên xe buýt rồi”.

Linh an ủi cô: “không sao đâu, bảo ông anh triệu phú của cậu mua cho một cái”.

Điện thoại mất rồi, đương nhiên là có thể mua cái mới. Nhưng chiếc điện thoại đó là do Sở Hàm tặng cô. Khi chia tay, khôngỡ vứt đi. Bởi đã dùng quen rồi.

“Hạ Vi Lam, không có người nào yêu nữa, vẫn có thể yêu mình”. Đây là dòng chữ cô đặt trên màn hình điện thoại.

Trước khi hết giờ làm việc, Vi Lam nhận được một cú điện thoại, số máy hiện trên màn hình là số điện thoại của cô”.

“Xin hỏi có phải là Hạ Vi Lam không? Nếu em muốn lấy điện thoại về thì 9 giờ tối nay đến tiệm trà Thanh phong mình nguyệt. Anh đeo kính không gọng, mặc áo gió màu trắng”.

Cô lập tức nhận ra giọng nói của anh.

Điện thoại di động đã bị Hứa Thiếu Hàm nhặt được.

Anh không nói rõ thân phận của mình, lại còn hẹn cô đến tiệm trà để gặp mặt, giống như những người làm việc dưới lòng đất bắt liên lạc với nhau. Kiểu này quá giống với một cái bẫy đã lập mưu từ lâu.

Thà để chiếc điện thoại di động với quá nhiều câu chuyện biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô còn hơn là sa vào bẫy của một người đàn ông.

“Điện thoại tặng luôn cho anh đấy. Tôi sẽ không đi đâu”.

Chiều xuống, đèn thành phố lần lượt bật sáng.

Vi Lam đi trên cầu vượt bộ hành, giữa dòng người đông đúc, trông cô lẻ loi và cô độc.

Cô nhớ đến nhân vật Rika Akana trong bộ phim Chuyện tình Tokyo. Rika Akana nói với Nagao Kanji rằng: “Khi mặt trời lên, chúng ta hãy quên đi những chuyện của ngày hôm qua!”

Nhưng bây giờ đang là lúc hoàng hôn, ánh nắng lẻ loi hắt xuống sau lưng cô. Mắt cô lại bắt đầu đau nhức.

Không biết từ bao giờ, một bàn tay lớn bất ngờ đưa ra trước mặt cô.

Trong lòng bàn tay rộng là chiếc điện thoại Samsung màu đỏ với màn hình màu của cô.

Vi Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên, chủ nhân của bàn tay lớn đó, mặc áo gió màu trắng, nụ cười ảm áp.

“Em không chịu đến gặp anh, anh đành phải tìm em vậy”.

Cô đưa tay đón lấy.

Hứa Thiếu Hàm úp điện thoại vào lòng bàn tay cô, nhìn vào mắt cô: “Một cô gái như em, làm sao lại không có người yêu được?”

Anh nắm mạnh một cái, sau đó buông tay ra, quay người bỏ đi.

Vi Lam nhìn theo bóng anh, thần thờ. Người đã đi xe, nụ cười vẫn ở lại, một cảm giác ảm áp xen lẫn tính sát thương chết người.

Tối nay, hơn 11 giờ rồi, Vi Lam vẫn ngồi trên giường thần thờ.

Ti vi đang chiếu bộ phim Hàn Quốc lâm li bi đát. Nhân vật nam chính là Bae Yong Jun. Anh nhuộm tóc màu vàng nhạt, mặc áo gió trắng, trên cổ có thắt một chiếc khăn xanh.

Anh đeo kính, rất thích cười. Mất cười tạo thành một dòng kẻ, để lộ ra hàm răng trắng, dường như đang tắm trong ánh nắng.

Vi Lam nhớ đến Hứa Thiếu Hàm trong đời thực, anh cũng có nụ cười ảm áp như thế nào.

Cô là người nhạy cảm biết bao. Lúc vừa gặp Hứa Thiếu Hàm ở bệnh viện, qua ánh mắt anh, cô cảm nhận được rằng người đàn ông này thích mình!

Nhưng cô không dám đón nhận, bởi cô sợ lại bắt đầu yêu một người.

Phụ nữ trong tình yêu, vừa không biết bơi, vừa lại không có cảm nhận về phương hướng. Cô không có đủ can đảm để đắm mình một lần nữa.

Một tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Cô biết là Thiên Lăng, liền ra mở cửa.

Ánh đèn màu vàng lọt qua khe cửa hắt xuống đất.

Thiên Lãng đứng trong ánh đèn, ánh mắt sáng ngời.

“Muộn thế này mà em chưa ngủ à?”

“Em xem ti vi” Cô nghĩ thấy mùi rượu, buột miệng hỏi: “Anh uống rượu à?”

“Đi tiếp khách, làm sao có thể không uống được chứ?” Anh liếc nhìn cô, “Em yên tâm, bây giờ anh sẽ không tùy tiện uống say nữa đâu”.

Cô đã hiểu được ẩn ý trong câu nói của anh, có phần không hài lòng.

Đàn ông, sao lại “thù dai” như vậy? Tại sao lại cứ nhớ những điều không vui trước đây?

Có những lúc lãng tử và lãng quên cũng là một điều hạnh phúc.

Có lẽ, trong mắt anh, cô luôn là cô gái giả dối, xảo quyệt, xấu tính.

Thiên Lãng tranh thủ cơ hội nhìn chăm chăm vào cô, lập tức phát hiện ra điều gì đó bất thường ở cô.

Trước đây, sắc mặt của Vi Lam không được tốt lắm, ánh mắt cũng vô hồn. Nhưng hôm nay, hai má cô đỏ hồng, đôi mắt như bị một cái gì đó đốt sáng, trông mắt trắng đen rõ ràng chìm trong nước, khiến anh cảm thấy sợ.

Họ đã quen nhau hơn 10 năm rồi, thậm chí anh hiểu cô còn hơn hiểu cả mình.

“Vi Lam”, anh rất khó khăn, “Buổi chiều anh gọi điện thoại cho em, tại sao có đàn ông nghe máy?”

Mặc dù sợ, nhưng anh vẫn lấy hết can đảm để hỏi. chàng trai 29 tuổi, có rất nhiều chuyện phải đối mặt một cách bình thản.

“Em làm mất điện thoại, bị người ta nhặt được, may mà người đó đã trả lại cho em rồi”.

Cô bình thản nói, giọng rất bình thường, vẻ mặt cũng rất bình thường.

Vì hoài nghi, anh không thể không nhìn cô thêm một chút. Và thế là lại phát hiện ra cô đang mặc chiếc váy ngủ màu xanh lam, hai chiếc cúc trên cùng không cài, để lộ ra chiếc cổ cao xinh xắn và một nốt ruồi đen nhỏ.

Anh nhớ nốt ruồi này. Da cô trắng ngần, như tuyết đầu mùa đông.

Thiên Lãng nhìn cô, trước mắt lại hiện ra hình ảnh cô trong trạng thái lơ đãng, thân hình trắng ngần, mái tóc đen bóng, và cả ánh mắt đáng yêu đầy quyến rũ.

Thiên Lãng nhắm mắt lại, nhúu mày, cơ ở hai bên má giật giật.

“Anh làm sao vậy?” Cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của anh, hỏi với vẻ thắc mắc.

Thiên Lãng hít một hơi thật sâu rồi lại mở mắt ra.

Vi Lam đang đứng trước mặt anh, gần trong gang tấc. Đôi mắt cô mở tròn, miệng cũng há.

Đáng ghét! Lẽ nào cô không biết điểm hút hồn nhất của cô chính là đôi mắt đó.

Mỗi khi mở mắt to tròn, trông cô rất ngây thơ, non nớt, giống như một đứa trẻ khiến người ta phải yêu.

Hơn nữa, trên người cô tỏa ra một mùi thơm, mùi của loại xà phòng thơm mà anh quen thuộc. Thời đại bây giờ, chắc chỉ có cô vẫn còn thích tắm bằng xà phòng thơm.

Mùi thơm dịu nhẹ, phảng phất đó sức thẳng vào mũi anh, khiến mỗi khúc xương, mỗi miếng thịt, mỗi sợi dây thần kinh của anh đều cảm nhận được một cảm giác run rẩy kỳ lạ.

Thiên Lãng nghiêng rằng, cố gắng kìm chế mình, mới không bước đến, ôm cô gái gầy gò yếu đuối đó vào lòng.

“Hơn 10 giờ rồi”. Anh cố gắng tỏ ra bình thản, “em mặc váy ngủ, không phải là mời anh vào phòng ngủ của em chứ?”

Dường như bây giờ Vi Lam mới ý thức được rằng mình ăn mặc không chỉnh tề, cô trợn mắt nhìn anh, đóng cửa “rầm” một tiếng.

Nhìn cánh cửa đã đóng chặt đó, thớ thịt giật liên hồi trên má Thiên Lăng mới dần dần được thả lỏng.

Anh tự cười đau khổ: “Tần Thiên Lăng, nếu cứ tiếp tục nhìn như thế này, người sẽ bị nội thương là cái chắc!”

14

Hóa ra, Hứa Thiếu Hàm cũng là người đi học nước ngoài về.

Anh là bác sĩ chủ nhiệm khoa trẻ nhất, có gia thế và tương lai, năm ngoài mới du học ở Mỹ về. Chính vì nguyên nhân này mà để lỡ chuyện trăm năm của mình.

Anh không dành quá nhiều thời gian và công sức cho chuyện tình cảm, nhờ người khác làm mối là sự lựa chọn tốt nhất. Lúc đầu cũng không ôm nhiều hi vọng lắm, không ngờ lại gặp Hạ Vi Lam.

Cô không đẹp lắm, nhưng lại rất đậm đà. Ngay từ lúc đầu vừa mới gặp cô, trái tim anh đã rung động, vì tổ chất chết người của cô.

Chỉ tiếc rằng, cô không phải là người mà người ta làm mối cho anh, chỉ đi cùng người ta mà thôi. Từ trước đến nay anh rất lý trí, không quá căn cơ trong chuyện tình cảm. Lúc đầu tưởng rằng, sau bữa cơm đó, cô chỉ là người có duyên gặp gỡ một lần, không ngờ tại hành lang của bệnh viện, lần thứ hai gặp cô.

Buổi trưa không có bệnh nhân, phòng thay bằng chỉ có hai người. Khi Vi Lam vén tay áo lên, anh có phần không tin. Cô gái trước mặt, sở hữu một cánh tay gầy guộc như vậy, giống như trẻ con.

Nhưng da cô rất trắng, không những trắng mà còn mịn màng, có một cảm giác lạnh lạnh, giống như sờ vào một viên ngọc trắng ngần.

Trước đây, vì công việc, Hứa Thiếu Hàm cũng đã từng chạm vào tay của con gái, nhưng chưa bao giờ cảm thấy mờ ám như lần này.

Anh nhìn trộm Vi Lam, khuôn mặt dài, các nét thanh tú, đôi mắt đen gần như có phần xanh, ánh mắt trầm lắng như hồ nước dưới ánh trăng.

Khi bóng cô đã xa, trong tiếng bước chân nhẹ nhàng, trái tim anh bắt đầu lắng xuống lắng xuống.

Rất vô tình, nhìn thấy chiếc điện thoại di động Vi Lam để quên trên bàn, anh vô cùng mừng. Chiếc điện thoại màu đỏ xinh xắn, trên màn hình có dòng chữ: “Hạ Vi Lam, không có người nào yêu nữa, vẫn có thể yêu mình”.

Hứa Thiếu Hàm nhớ đến nét buồn trong đôi mắt cô, có một vẻ từng trải, chính vì thế càng lạnh lùng hơn.

Cô treo lòng tự trọng của mình lên cao, viết: “người lạ đừng đến gần!”

Lúc này đây, trái tim anh thực sự trầm luân.

Tối hôm đó Hứa Thiếu Hàm bèn tìm đến chỗ chị họ, tìm hiểu tình hình của Vi Lam.

Chị họ cũng người: “Hạ Vi Lam? Em nhớ nhầm à, cô ấy tên là Tạ Xảo Linh”.

“Không, là Hạ Vi Lam cơ”. Anh nói một cách quả quyết, “nghe nói cô ấy cũng là nhân viên của phòng cho vay tín dụng của các chị”.

Người chị họ chợt hiểu ra vấn đề, vỗ tay cười lớn: “duyên số, cái này gọi là duyên số”.

Hứa Thiếu Hàm thắc mắc: “duyên số gì cơ?”

“Lúc đầu, chị thấy em và Hạ Vi Lam khá đẹp đôi, muốn giới thiệu cô bé cho em, nhưng cô bé nói không muốn dính vào chuyện yêu đương, Tạ Xảo Linh lại sốt sắng trong chuyện này, thế nên chị mới... Kết quả, bọn em vẫn gặp được nhau! Đây không phải là duyên số thì là cái gì?”

Lần đầu tiên trong đời, Hứa Thiếu Hàm tin rằng trên thế gian có cái gọi là “duyên số” thật.

“Chị à, tối mai, chị có thể hẹn cô ấy giúp em được không?”

“Gì mà vội vậy?” Chị họ châm chọc, “xem ra, em yêu cô bé thật rồi!”

Yêu? Một tình cảm đẹp biết bao! Từ trước tới nay anh vẫn tưởng rằng tình yêu là cái gì đó rất xa vời, không nghĩ rằng một ngày nào đó cũng rơi xuống đầu mình.

Hôm sau đến phòng làm việc, tranh thủ lúc Linh không có ở đó, chị họ liền kể cho Vi Lam nghe tâm sự của Hứa Thiệu Hàm.

“Hứa Thiệu Hàm được coi là người đàn ông tuyệt vời cuối cùng của thế kỷ. Cậu ấy xuất thân từ một gia đình trí thức, cha mẹ đều là giáo sư đại học, một là không có thói xấu nào, hai là không có cô nào vương vấn, đã từng du học ở Mỹ, biết bốn thứ tiếng...”.

Nghe đối phương hào hứng tường thuật, trái tim Vi Lam lại dần dần lạnh giá.

Cô mơ màng nhớ về mối tình của hai năm về trước, Sở Hàm, cũng là chàng trai tuyệt vời như vậy, cô đã yêu anh hết mình, khát khao có được tương lai với anh, kết quả chỉ mang lại vết thương lòng.

Giống như Tần Thiên Lăng đã từng nói, cô không trong sáng như vẻ bề ngoài. Không những trái tim cô, mà cả cơ thể cô cũng... làm sao cô có thể xứng với anh – một người gần như hoàn mỹ?

“Chị Trương, không phải chị đã giới thiệu em họ của chị cho Linh đó sau? Đáng lẽ người mà anh ấy hẹn phải là Linh chứ”.

“Nhưng cậu ấy nói rằng, cậu ấy lại thích em”.

“Em xin lỗi, em không muốn cướp tình yêu của người khác”. Vi Lam cười với chị bạn với vẻ biết lỗi, “chị hãy nói với cậu em họ của chị rằng, đừng bắt cá hai tay”.

Ai ngờ, chính câu nói này đã khiến Hứa Thiệu Hàm nổi cáu.

Sau khi nhận được điện thoại của chị họ, anh liền đến thẳng phòng cho vay tín dụng của ngân hàng, trước mặt Vi Lam, hỏi Linh: “Xin hỏi cô Tạ, sau lần gặp gỡ trước, tôi có hẹn gì với cô không?”

Linh dần người ra, chỉ biết lắc đầu.

“Tôi có nói rằng tôi thích cô hay không?”

Linh vẫn lắc đầu.

“Thế thì đúng rồi”. Hứa Thiệu Hàm quay sang Vi Lam, nhìn cô mỉm cười, “Vi Lam, anh có thể mời em ăn tối được không?”

Lập tức, cả phòng làm việc đều im lặng như tờ, tất cả mọi ánh mắt đều dồn vào Vi Lam.

Cô ngồi ở đó, mặt trắng bệch, nhưng đôi mắt đó lại trầm lắng, dường như có hàng triệu điều muốn nói.

“Vi Lam, chúc mừng cậu đã câu được rùa vàng!”

Câu nói khoa trương của Linh đã phá vỡ bầu không khí căng thẳng trong phòng.

“Linh...” Vi Lam mở miệng một cách khó khăn. Linh rất thoải mái khua tay: “Đừng nhiều lời nữa! Tổ thật lòng chúc mừng cậu. Nếu cậu không tìm được người yêu thì sẽ biến thành ni cô mất!”

Cô bước đến bên Hứa Thiệu Hàm, vỗ mạnh vào vai anh, nói: “Anh phải đối xử tốt với Vi Lam đấy. Nếu sau này làm cô ấy bị tổn thương thì em sẽ không tha cho anh đâu!”

“Anh cam đoan, chắc chắn sẽ không làm cô ấy bị tổn thương”. Hứa Thiệu Hàm nói, giống như một đứa trẻ biết nghe lời, nhếch mép cười, lộ ra những chiếc răng nhỏ.

Những việc còn lại, giống như bao câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp khác phát triển vô cùng thuận lợi.

Trước mắt bá quan văn võ Hứa Thiệu Hàm hẹn hò với Vi Lam, cô không thể từ chối.

Lịch sự là một lý do. Điều quan trọng hơn là, khi anh gọi cô là “Vi Lam”, tình yêu đã im lặng từ lâu trong cô đột nhiên bị đánh thức.

Cô thích nghe giọng anh, cũng thích nụ cười ấm áp của anh.

“Vi Lam, anh muốn mời em ăn cơm tối dưới ánh nến”. Lúc bước vào nhà hàng, Hứa Thiếu Hàm ôm eo cô rất tự nhiên, mỉm cười với vẻ tự tin.

Lại là nụ cười đáng ghét này! Hai má Vi Lam đỏ bừng, không hề chú ý đến cánh tay đang ôm ngang eo cô của anh.

Có phải bữa ăn tối dưới ánh nến rất lãng mạn hay không? Cô chưa bao giờ nghĩ đến, luôn có cảm giác rằng đó là chuyện rất xa vời đối với mình.

Hứa Thiếu Hàm ngồi đối diện với cô, hay tay đan vào nhau, chống vào cằm.

Anh chăm chú nhìn cô, cặp kính mắt lấp lánh ánh nến. Ánh mắt dịu dàng, giống như tiếng đàn violon trầm bổng vương vấn trên trái tim cô.

Hứa Thiếu Hàm cười nói: “Không ngờ hôm đó lại được gặp em ở bệnh viện, có lẽ đây là duyên số”.

Vi Lam mỉm cười theo Hứa Thiếu Hàm.

Ánh mắt cô bắt đầu mơ màng.

Hóa ra, đây chính là hương vị của tình yêu.

Lúc về, trời đã nổi gió.

Đã sang giữa thu rồi. Vi Lam bẻ cổ áo len lên, mái tóc dài bay nhẹ trong gió.

Hứa Thiếu Hàm đưa cô về nhà, cởi chiếc áo gió khoác lên người cho cô.

Chiếc áo gió màu trắng đó, rất mềm, bên trong vẫn còn phảng phất mùi thơm trên người Hứa Thiếu Hàm, sạch sẽ, ngửi rất thích.

Không hiểu tại sao, Vi Lam lại thấy ngất ngây với cái mùi này, dễ chịu hơn nhiều so với mùi thuốc lá và mùi mồ hôi trên người Thiên Lăng.

Về đến nhà, cô phát hiện ra cúc áo thứ ba của chiếc áo gió không thấy đâu.

Vi Lam tìm chiếc cúc sơ cua trong áo, lấy kim chỉ ra đính vào.

Đàn ông rất ít khi mặc áo trắng, người mặc được đẹp lại càng ít hơn.

Vi Lam hỏi mình, tự nhiên thấy thích Hứa Thiếu Hàm, có phải là do anh luôn mặc chiếc áo trắng hay không?”

Cổ áo anh lúc nào cũng trắng, le rất thẳng, giày không dính chút bụi nào.

Bác sĩ đều thích sạch sẽ, chỉ có điều, không biết trong chuyện tình cảm anh có trong sáng hay không?

Mặc dù là bác sĩ, Hứa Thiếu Hàm không phải là người khô khan, ngờ nghệch, mà là người ôn hòa, khoan dung như anh hàng xóm.

Anh dắt tay cô, đi qua đường giữa dòng người đông đúc. Anh mặc những bộ le hàng hiệu, cùng cô đi vào chợ đêm ồn ào, ăn thịt dê xiên nướng nóng hổi. Anh cùng cô vào rạp chiếu phim, cười chảy nước mắt vì một vở hài kịch ngông cuồng.

Có một lần, cô kéo anh đến quán bar Thiên đường của chim lửa.

Bên trong nam thanh nữ tú, ăn mặc diêm dúa, say sưa ngất ngây trong hơi men tình tứ, rất không hợp với một người điềm đạm nho nhã, thư sinh như Hứa Thiếu Hàm.

Vi Lam cố tình làm như vậy, cô muốn thử xem bụng dạ và sức chịu đựng của anh.

“Hứa Thiếu Hàm”, cô lắc cốc cà phê, ánh mắt u buồn nhìn chăm chú vào thứ nước màu đỏ đỏ đang nghiêng ngả, “thực ra em không phải là thực nữ gì đâu, em đã từng thường xuyên ra vào các quán bar, sàn nhảy, em uống rượu rất tốt, tính khí rất tệ...”

“Dường như anh chưa bao giờ nói, anh yêu em, đúng không?” Hứa Thiếu Hàm ngắt lời cô, ánh mắt nhìn cô rất bóng chày, còn có chút gì đó căng thẳng.

“Ồ, ồ...” Vi Lam cảm thấy cổ họng khô khốc, bê cốc rượu lên uống một ngụm.

“Anh yêu em, Vi Lam”. Giọng anh càng căng thẳng hơn, sợ sệt, yếu ớt như một chiếc bình sứ mỏng.

Cô cảm thấy tim mình đau nhói. Cô biết, đây là nỗi đau ngọt ngào.

Ra khỏi quán bar, Vi Lam nhìn thấy Thiên Lãng.

Theo trực giác cô muốn trốn đi, chen vào dòng người một cách sợ hãi, thầm cầu nguyện đừng để anh phát hiện.

Thế nhưng, đã không còn kịp nữa.

Thiên Lãng bước về phía họ, ánh mắt cười cười, trong tích tắc nhìn thấy cô, ánh mắt đó trở nên lạnh giá như băng.

“Đúng lúc quá, em cũng ở đây à?”

Vi Lam miễn cưỡng chào hỏi, nụ cười trên môi cũng miễn cưỡng và luống cuống. Đồng thời cô còn phát hiện ra rằng, bên cạnh anh cũng có một cô gái trẻ, khoảng 20 tuổi, dáng người dong dong cao, váy hai dây màu đen, mái tóc dài duyên dáng, đôi môi màu đỏ tía rất đậm.

“Đây là...?” Hứa Thiếu Hàm nhìn Thiên Lãng với vẻ nghi hoặc, sắc mặt đối phương rất tệ, ánh mắt như muốn giết người.

“À, đây là anh của em”.

“Vậy hả?” Cô gái đó nhếch mép lên, lộ ra vẻ cao ngạo khiêu khích, “anh Thiên Lãng, tại sao hai người chẳng giống nhau nét nào cả?”

Vẻ mặt rất không coi ai ra gì, giọng có chút gì châm biếm, lại là một cô gái xinh đẹp ngông cuồng, được chiều quá nên sinh hư.

Hơn nữa, cô gọi anh là “anh Thiên Lãng!”

Cẩn chặt môi, không đợi Thiên Lãng nói gì, Vi Lam kéo Hứa Thiếu Hàm đi.

Cô cảm nhận được bàn tay run rẩy của anh lạnh ngắt và rất ướt, nhưng trong một đêm như thế này, trong lòng cô lại bắt đầu cảm thấy ấm áp. Có lẽ, chỉ khi có người đàn ông này ở bên cạnh, mới có thể dựa vào.

Ra đến ngoài, Hứa Thiếu Hàm nói với cô: “Vi Lam, anh muốn hỏi em một câu, em có yêu anh không?”

Nhìn vào đôi mắt dịu dàng với đuôi dài của anh, mọi vết thương và ký ức liền trào lên.

Cô còn có thể yêu được nữa không? Cô còn có thể yêu được nữa không?

Vi Lam bước đến bên cầu bộ hành trên cao rồi dừng lại. Cô không nói gì, nước mắt trào ra.

Cô một mình đứng trên đường khốc, bên cạnh là dòng người đông đúc.

Hứa Thiếu Hàm nhìn cô với vẻ khó hiểu. Nhưng sau một lát, anh đưa tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Lòng bàn tay ẩm ướt của anh khiến cô đã quên hết mọi nỗi đau.

15

Tối hôm nay, Vi Lam lên giường rất sớm, và ngủ cũng rất ngon.

Tiếng động lúc Thiên Lãng quay về, đã làm cô tỉnh giấc.

Cách cửa phòng, cô nghe thấy anh mở tủ lạnh hết lần này đến lần khác, tiếng vỏ bia lon va vào nhau tang tang.

Mãi mới yên tĩnh được một lát, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Hạ Vi Lam, anh biết em chưa ngủ. Mau mở cửa ra!”

“Anh đã quên ba điều luật rồi sao? 10 giờ qua từ lâu rồi, phòng ngủ của em không tiếp khách”.

“Mặc xác ba điều luật đó!” Giọng anh xen chút đe dọa, “nếu em không mở, anh sẽ phá cửa!”

Đêm hôm khuya khoắt, cứ cãi nhau thế này, chắc chắn sẽ làm kinh động hàng xóm.

Vi Lam xuống giường mở cửa, mùi rượu nồng nặc sực lên mũi. Người đàn ông trước mặt đáng vẻ nhếch nhác, quần áo cũng không chỉnh tề, sạch sẽ như bình thường. Vạt trước của chiếc áo lê màu xanh xám để hở, calavat trên cổ cũng đã bị bỏ xuống.

Cô khẽ nạt: “Tần Thiên Lãng, anh say rồi gây sự à?”

“Nói cho anh biết, anh chàng vừa nãy ở quán bar là anh chàng nào?”

Vi Lam đã bình tĩnh trở lại, khẽ nói:

“Anh ấy tên là Hứa Thiếu Hàm, là bạn trai mới của em, em cũng muốn tìm một cơ hội giới thiệu hai người, tối hôm nay đúng lúc...”

“Bạn trai?” Thiên Lãng ngắt lời cô, khuôn mặt như bị biến dạng, đờ đờ sát khí chất vấn, “anh mệt muốn chết vì công ty Vân Thiên, còn em thì đi kiếm bạn trai ở ngoài?”

Không nhận được nữa, Vi Lam cũng quát lên: “Em có bạn trai cũng cần anh phải quan tâm ư? Không phải anh cũng có bạn gái rồi đó sao?”

“Ai nói Mạt Mạt là bạn gái của anh?” Thiên Lãng gầm lên, hơi men khiến anh như phát cuồng, “cô bé đó là con gái của giám đốc sở kiến trúc, vì muốn giành được lô đất đó, anh mới đi cùng cô ấy...”

Cô hất mạnh mái tóc dài, cười khẩy:

“Tần Thiên Lãng, thật không thể ngờ! Vì lợi ích kinh tế mà anh bất chấp tất cả, còn bán đứng cả nhan sắc của mình?”

“Đúng! Tôi đang bán đứng nhan sắc của mình, còn cô thì sao?” Anh nói với vẻ run rẩy, giấu cợt: “ngay cả cái vốn để bán đứng cô cũng không có!”

Vi Lam sững sờ.

Cô cảm thấy như bị người ta tát bốp một cái. Không những đau, mà còn như bị sỉ nhục.

Đã biết anh ta khinh thường mình từ lâu. Bao nhiêu năm nay, không hề có gì thay đổi!

Im lặng một hồi lâu, cả căn phòng vô cùng căng thẳng.

Hai người nhìn nhau. Sợi gân xanh trên đầu Tần Thiên Lãng giật liên hồi, mắt như tóe lửa.

Tại sao lại ở đây? Để mình phải rơi vào cảnh ngộ mất mặt này?

Vi Lam không thể ở thêm một phút nào nữa! Cô lao thẳng vào anh, quay về phòng.

Cô ném chiếc va li nhỏ lên giường, nhét mấy chiếc quần áo vào trong đó.

Lúc này, Thiên Lãng đã tỉnh rượu. Anh bước vào theo cô, hỏi với vẻ kinh ngạc: “Em... Em định làm gì vậy?”

“Tay em đã khỏi rồi, không cần phải có người chăm sóc nữa”. Cô giương mày lên nhìn anh, lạnh lùng nói, “hơn nữa, hôm nay anh đã vi phạm hai trong số ba điều luật”.

Thiên Lãng lắc đầu, không hiểu tại sao sự việc lại ra nông nổi này. Anh bước lên trước một bước, ấn chặt tay Vi Lam, “Vi Lam, em đừng đi!”

“Thực ra, em cũng muốn sống bình yên với anh”. Cô hất tay anh ra, nhẹ nhàng, bình tĩnh nói: “Thực tế chứng minh được rằng, chúng ta không thể hợp nhau, ở gần nhau chỉ dày vò nhau mà thôi”.

Thiên Lãng không nhúc nhích, đứng ở đó như một bức tượng.

Vi Lam thu dọn xong đồ đạc, lặng lẽ ngồi một lát, sau đó xách va li đi ra.

Anh không ngăn cô lại.

Vi Lam đi ra cửa, đang chuẩn bị đi giày, đột nhiên nhớ đến chiếc chìa khoá phòng mà anh đưa cho cô.

Cô lấy ra nó ra khỏi móc chìa khoá, đặt trên tủ giày.

Ra khỏi “Hoa viên Hải Cảnh”, cô bắt một chiếc taxi, quay về căn phòng mình thuê trước kia.

Vi Lam đã dự đoán được từ lâu sẽ có ngày hôm nay, căn phòng đó cô vẫn chưa trả lại cho chủ.

Cô đã học được cách mọi chuyện phải để lại đường lùi cho mình.

Đèn trong hành lang đã hỏng rồi.

Cô dò dẫm lên tầng ba, vừa móc chìa khoá ra, bất ngờ bị một bàn tay to túm vào góc tường.

Vi Lam giật mình, đang định kêu cứu, một cái gì đó âm ẩm, ướt ươn ướt chặn miệng cô lại.

Cô cảm nhận được người mình run lên, như bị trúng điện.

Đối phương vòng chặt tay qua eo cô, đôi môi tham lam siết chặt môi cô. Hơi rượu nồng nặc trên lưỡi anh, miệng anh phả ra khiến cô gần như không thể thở được.

Khi thị giác đã dần dần quen với bóng tối, Vi Lam đã nhận ra khuôn mặt đó – Thiên Lãng!

Cô đẩy anh ra, nói với vẻ lạnh lùng nhưng cứng rắn:

“Sao anh lại ở đây?”

Ngực anh phập phồng vì thở rất mạnh, nỗi đau bốc cháy trong đáy mắt anh.

“Em không biết thật ư? Vi Lam, anh yêu em!”

“Không phải, anh lừa em!”

Tim Vi Lam đập thành thịch, toàn thân lạnh ngắt.

“Tại sao em lại không tin anh?” Thiên Lãng lại túm chặt cô.

“Giữa hai chúng ta, làm sao có thể có tình yêu được?” Cô chậm rãi lắc đầu, “bản thân anh đã từng nói sẽ không yêu em!”

“Đồ ngốc!” Thiên Lãng ôm chặt cô, giọng lạc đi, “đó là do anh cố tình chọc tức em!”

Quá muộn rồi, Thiên Lãng.

Vi Lam trượt từ từ xuống góc tường phía dưới, chậm rãi ngồi phịch xuống đất.

Trong bóng tối, Thiên Lãng không nhìn thấy vẻ mặt của cô, chỉ cảm nhận được sự tĩnh lặng lạnh lùng, bắt nguồn từ đáy lòng cô.

Anh luống cuống, vội kéo cô dậy, ôm chặt trong lòng.

Cô cố gắng thoát ra khỏi lòng anh, khẽ nói: “Em đã có bạn trai rồi”.

Thiên Lãng đầu óc rối bời.

“Em yêu anh ta rồi hả”.

Vi Lam im lặng.

Xung quanh, yên tĩnh đến rợn người.

Chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của Thiên Lãng trong không gian tối tăm.

Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng, giọng rất trầm âm, có một chút gì thê lương, buồn tủi.

“Anh mãi mới chữa khỏi được vết thương cho em, còn em lại ngã vào lòng người khác”.

Quay người đi, Thiên Lãng đi về phía cầu thang.

Anh đi được mấy bước, đột nhiên lại quay lại, đưa một chùm chìa khoá vào tay cô:

“Trả em chìa khoá, gian phòng đó, em có thể quay lại ở bất cứ lúc nào”.

Vi Lam cúi đầu, tiếng kim loại khẽ chạm vào nhau, những những mảnh vụn kêu lạch cạch.

Ngẩng đầu lên nhìn theo hướng Thiên Lăng vừa đi, anh đã bị màn đêm nuốt chửng.

Nếu không có cảm giác đau tê tê trên môi, cô sẽ cảm thấy vừa này chỉ là một giấc mơ hoang đường.

Vi Lam đặt ngón tay trên môi mình rất lâu, dường như để mất cái gì đó, trong lòng vô cùng trống trải.

Cô mở cửa phòng như một cái máy, bước vào bên trong.

Vì lâu không có người ở, không khí bốc lên mùi ẩm mốc.

Vi Lam mở hết các cửa sổ trong phòng, gió đêm lạnh lẽo lập tức ùa vào, thổi bay tóc cô.

Đêm nay, chắc chắn sẽ mất ngủ cả đêm.

Cô nằm trên giường, thần thờ nhìn trần nhà màu xanh nhạt, mãi cho đến khi mắt cay xè, vẫn không chịu nhắm lại.

“Em không biết thật ư? Vi Lam, anh yêu em!”

Một anh chàng tự phụ, không coi người khác ra gì như vậy, cuối cùng đã thừa nhận yêu cô!

Một người thông minh như cô, làm sao có thể không cảm nhận được? Chỉ có điều từ lâu nay cố tình lơ là mà thôi.

Bởi anh không phải là người khác, anh là Tần Thiên Lăng.

Anh khôi ngô tuấn tú, anh thông minh tuyệt đỉnh, anh tự tin ngông cuồng, anh kiêu ngạo lạnh lùng... Anh là khác biệt trong cuộc đời cô.

Lúc đầu mới quen nhau, anh là chàng hoàng tử được cha mẹ yêu quý, mọi người ngưỡng mộ, còn cô là đứa trẻ bị người ta lãng quên, trốn trong xó xỉnh, không được chiều chuộng. Bao đêm một mình lẻ loi, cô nhìn lên bầu trời đầy sao và ước:

“Nếu ông trời cho con ba điều ước. Điều ước thứ nhất của con là, Tần Thiên Lăng yêu Hạ Vi Lam!”

“Lẽ nào, điều ước năm 12 tuổi đã trở thành sự thật rồi hay sao?”

Vậy thì, điều ước thứ hai là, Hạ Vi Lam không yêu Tần Thiên Lăng!”

“ Điều ước thứ ba là...”

ba của cô cũng sẽ trở thành hiện thực ư?

Không, điều tốt sẽ thành hiện thực, điều xấu không thành hiện thực, điều tốt sẽ thành hiện thực, điều xấu không thành hiện thực... Thiên Lăng yêu cô, rốt cục là tốt hay xấu?

Vi Lam không dám nghĩ tiếp nữa, cô ép mình phải nhắm mắt và đi vào giấc ngủ.

Trời đã sáng rồi.

Ánh nắng tỏa đầy trên kính cửa sổ.

Lại là một ngày nắng. Nhưng Vi Lam lại cảm thấy đầu nặng trĩu, tứ chi uể oải.

Đêm qua không đóng cửa sổ, gió thổi vào cả đêm, cô ý thức được rằng mình đã bị ốm.

Gắng gượng đi làm, không hề có tinh thần.

Điện thoại đổ chuông. Cửa Hứa Thiếu Hàm gọi đến.

“Vi Lam, tối đi đâu ăn hả em?”

“Đâu cũng được...” Chưa nói dứt lời, cô liền hắt xì hơi hai cái, giọng khàn đặc.

“Em sao vậy?” Hứa Thiếu Hàm hỏi với vẻ lo lắng.

“Không sao cả, hình như là cảm anh ạ”.

Nửa tiếng sau, Hứa Thiếu Hàm xuất hiện trong phòng làm việc của cô, trong tay cầm rất nhiều thuốc kháng sinh, thuốc cảm.

“Êu ơi, đúng là có bạn trai làm bác sĩ có khác, vừa dịu dàng lại vừa quan tâm”. Linh ghen tị đỏ cả mắt, “Vi Lam, làm sao bây giờ? Tổ hồi hận rồi!”

“Em hồi hận cũng chẳng làm được gì, kiếp này anh chỉ yêu một mình Vi Lam mà thôi”. Hứa Thiếu Hàm nói, ánh mắt nhìn Vi Lam một cách da diết.

Nhưng cô lại cúi đầu không nhìn anh. Vì muốn giấu đi khuôn mặt đang đỏ bừng vì ngượng.

Tối hôm qua, lúc Hứa Thiếu Hàm nói yêu cô, trong lòng Vi Lam vui mừng biết bao! Hoàn toàn không giống với vẻ chua xót và lạnh lùng như khi đối mặt với Thiên Lãng.

Ôi, Thiên Lãng, Thiên Lãng.

8. Chương 08

Có lẽ đã từng bị thương một lần, Vi Lam không còn bầu nhiệt huyết và dũng khí bất chấp tất cả như trước nữa.

Mặc dù là bạn gái của Hứa Thiếu Hàm, nhưng cô và anh vẫn giữ một khoảng cách rất xa, cùng lắm là cầm tay, ăn cơm.

Đêm hôm đó Hứa Thiếu Hàm phải trực. Đến khi nghỉ đã là 6 giờ sáng rồi.

Anh chạy đến chỗ ở của Vi Lam, bấm chuông.

Vi Lam rụi đôi mắt còn đang mơ màng ra mở cửa, Hứa Thiếu Hàm đã mua đồ ăn sáng và đem đến cho cô.

“Anh biết em thích ngủ nướng, thường xuyên bỏ bữa sáng, lâu ngày không tốt cho sức khỏe”.

Trong lòng không phải không cảm động, nhưng tự nhiên lại nhớ đến Thiên Lãng.

Hơn một tháng rồi không gặp anh. Không biết hiện giờ anh sống có ổn không.

Kể từ tối hôm đó, Thiên Lãng không liên lạc với cô nữa. Hoặc giả, cô gái tên là “Mạt Mạt” đó đã trở thành bạn gái đích thực của anh.

Con gái cán bộ cấp cao, rực rỡ như hoa hồng, ánh mắt nhìn anh lại đầy vẻ ngưỡng mộ, thế gian có người đàn ông nào không động lòng? Đặc biệt là trong lúc thất tình.

Thất tình? Có thật là anh thất tình hay không?

Những anh chàng như Thiên Lãng, tình yêu trong mắt anh là hoa. Hoa nở không quá đổi vui mừng, hoa tàn cũng không quá đổi đau buồn.

Còn trong mắt cô, lại có một thứ có thể ngấm sâu vào lòng, giống như máu, khắc cốt ghi tâm.

Vi Lam cầm túi bột ớt trên bàn đổ vào bát. Ớt cay chảy cả nước mắt.

Hứa Thiếu Hàm nói: “Em thật là cô gái trời không sợ đất không sợ, bánh nhân thịt cay thế này mà vẫn nuốt được”.

Vi Lam vừa lau nước mắt, vừa cười nói: “Không biết làm thế nào cả, em ăn cay quen rồi”.

“Em à, người em yếu lắm, dạ dày lại không ổn, không nên ăn quá cay đâu, nên ăn những đồ ăn có vị nhạt, có chất ấy”.

“Thật không hổ là bác sĩ”. Cô vẫn cười, “ba câu không rời xa nghề”.

Vi Lam rất ít khi cười, nhưng lúc cười, khoé mép nhếch lên, đuôi mắt cong cong, cặp lông mi dài rung rung, giống như một đứa trẻ ngây thơ, khiến người ta phải yêu thương.

Hứa Thiếu Hàm hơi sững người, ngồi xuống bên cạnh cô, nâng cằm cô lên.

“Vi Lam, từ sau này để anh được chăm sóc em, em nhé?”

Cô mở to đôi mắt nhìn anh, trong mắt dần dần hiện lên vẻ dịu dàng.

“Anh đang cầu hôn với em ư?”

“Đúng vậy”, Hứa Thiếu Hàm nói một cách trịnh trọng, “chủ nhật này anh muốn đưa em về nhà, giới thiệu cho ba mẹ anh. Họ muốn gặp em từ lâu rồi”.

Vi Lam cười, không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Hứa Thiếu Hàm tưởng rằng cô đã đồng ý, không giấu nổi vẻ vui mừng, cúi đầu hôn lên má cô một cái.

Vi Lam như người bị giật mình, liền tránh mặt ra một chút.

Mặc dù khoảng cách cô tránh không nhiều, nhưng Hứa Thiếu Hàm vẫn cảm nhận được. Có gì đó bất thường, nhưng không là ở đâu.

Anh nhắm mắt lại một cách thận trọng, im lặng một lát, mới khẽ khàng nói: “Vi Lam, em đồng ý không?”

Một cảm giác áy náy lan toả trong lòng Vi Lam. Cô trở về với thực tại, mỉm cười: “vâng, cô con dâu xấu xí sớm muộn gì cũng phải gặp bố mẹ chồng thôi”.

Cô yêu Hứa Thiếu Hàm thật không?

Nếu yêu, cô phải giống như các cô gái đang yêu khác, khát khao được anh ôm, khát khao được anh hôn, khát khao được anh chạm vào da vào thịt, tại sao cô lại chống đối sự tiếp xúc của anh như vậy?

Là do “một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng” ư? Hai là do, người cô thực sự khát khao trong tâm hồn sâu thẳm của cô không phải là anh?

Câu hỏi này không khiến Vi Lam phải lúng túng quá lâu. Cô nghĩ, thế gian này có bao nhiêu cuộc hôn nhân có liên quan với tình yêu?

Mình đã từng nếm mùi “yêu” một lần, lần này, cô chỉ cần “được yêu”.

Hôm đến nhà Hứa Thiếu Hàm, Vi Lam ăn mặc rất chỉnh chu, cô mặc một chiếc váy màu hồng, còn trang điểm nhẹ, đẹp mà không diêm dúa, trong trắng đáng yêu.

Hứa Thiếu Hàm nhìn cô, không giấu được vẻ vui mừng, hóa ra, cô cũng có thể có được vẻ đẹp theo cách này.

Đến nhà anh ở trong khuôn viên của một viện nghiên cứu, Hứa Thiếu Hàm giơ tay gõ cửa, Vi Lam vừa hồi hộp vừa có phần hưng phấn.

Một hồi lâu không có động tĩnh gì. Anh lấy chìa khoá ra, mở cửa bước vào, nói: “Lạ thật! Đã hẹn là ở nhà đợi chúng mình, tại sao nhà lại không có ai nhỉ?”

Vi Lam lập tức như người được trút gánh nặng. Hứa Thiếu Hàm mời cô tham quan trong nhà, căn hộ có bốn phòng ngủ hai phòng khách sạch sẽ, gọn gàng, bài trí rất đẹp, và còn có mùi thơm của sách vở.

Không phải là “nhà” mà cô từng mơ ước đó sao? Mặc dù không quá giàu có, nhưng yên bình, ấm cúng, khiến người ta cảm nhận được sự an toàn.

Vi Lam phát hiện ra một đĩa hát cổ trong nhà anh, lật đĩa ra xem, chọn một đĩa có các bản nhạc violon. Lúc nhạc vang lên, Hứa Thiếu Hàm đang pha cho cô một cốc cà phê, mùi thơm của cà phê tỏa khắp phòng.

Cô nhấp một ngụm, ngẩng đầu lên nhìn ảnh chụp của cả nhà anh. Cha Hứa Thiếu Hàm thanh tú nhỏ nhắn, mẹ xinh đẹp sang trọng. Thảo nào Hứa Thiếu Hàm điềm đạm, tuấn tú như vậy, hóa ra là kết hợp những nét đẹp của cả cha và mẹ.

Ngay lập tức, Vi Lam nhìn thấy trong ảnh còn có một chàng trai khác, gầy dong dỏng, cũng đeo một cặp kính, nét mặt như đã từng gặp.

“Sao vậy? Vi Lam?” Thấy cô nhìn chăm chú vào bức ảnh đó, Hứa Thiếu Hàm cảm thấy hơi lạ.

Cô ngần ngừ hỏi: “Người... người bên cạnh anh là ai vậy?”

“Đó là em trai anh. Học nhạc ở Anh, lần này về nước để gặp chị dâu tương lai”.

Vừa nói dứt lời, ngoài cửa có tiếng mở khoá.

“Chắc chắn là mọi người về rồi!” Hứa Thiếu Hàm đứng dậy ra mở cửa.

Vi Lam không kịp nghĩ gì nhiều, vuốt lại tóc, nín thở ngồi trên ghế sofa.

Cửa đã mở ra, một người phụ nữ trung niên sang trọng tay ôm một bó hoa lớn trong lòng, trên tay còn đeo hai túi lớn đựng đồ, trên đầu có buộc một chiếc khăn mang phong cách châu Âu.

“Mau, Tịnh Viễn, giúp mẹ mang hoa vào phòng khách lớn!”

Một chàng trai trẻ cao gầy đón lấy bó hoa từ tay bà, bước thẳng vào trong.

Tịnh Viễn... Hứa Tịnh Viễn?

Một cảm giác lạnh chợt dâng lên trong lòng Vi Lam, lúc ngẩng đầu lên, chạm ngay vào ánh mắt của người đó.

“Hạ Vi Lam?” Cậu ta trợn tròn mắt, bó hoa liền rơi ra khỏi tay, “sao cậu lại ở đây?”

“Hóa ra hai người quen nha à?” Hứa Thiếu Hàm đứng bên hỏi.

Vi Lam sững người, không thể nghĩ được gì hơn.

Không ngờ họ lại là anh em? Thực ra, đáng lẽ phải nghĩ đến điều này từ lâu. Cô luôn có cảm giác rằng trông Hứa Thiếu Hàm rất quen, chính là do anh rất giống Hứa Tịnh Viễn.

Hứa Tịnh Viễn nghiêng rằng bước lên trước một bước, mặt đỏ bừng: “Khi tốt nghiệp không phải cậu và Sở Hàm đã ở với nhau đó sao? Tôi tưởng các cậu đã kết hôn từ lâu rồi, tại sao bây giờ lại ... với anh tôi...”

Lập tức sắc mặt Vi Lam trở nên trắng bệch, chỉ còn lại hai con mắt đen lầy, nháy nhót những thứ kỳ dị.

Hóa ra, tất cả đều không tránh được. Những cái gì cần đến sẽ vẫn phải đến.

“Tịnh Viễn, em đang nói linh tinh gì vậy?”

Hứa Thiếu Hàm nhìn Hứa Tịnh Viễn, rồi lại quay sang nhìn Vi Lam, cảm thấy vô cùng bối rối.

“Em không nói linh tinh?” Hứa Tịnh Viễn cố gắng giữ bình tĩnh, “không tin, anh có thể hỏi cô ấy...”

Vi Lam không nói gì. Cô quay đầu một cách yếu ớt, bó hoa dưới nền nhà, tú cầu, hoa hồng, hoa baby trắng, cúc trắng, được chọn lựa và phối màu rất cẩn thận, nhưng lại bị Hứa Tịnh Viễn giẫm lên, xơ xác dưới đất.

17

Hai tuần rồi, Hứa Thiếu Hàm không gặp cô, cũng không liên lạc.

Lần đầu tiên, Vi Lam chủ động gọi điện thoại hẹn anh. 9 giờ tối, tiệm trà Thanh phong minh nguyệt.

Anh do dự một lát, rồi mới nói một chữ: “được”.

Thành phố này có rất nhiều tiệm trà, Vi Lam chưa bao giờ vào. Cô không thích uống trà, cảm nhất nhát nhẽo vô vị.

Đầu cuối của hành lang quanh co khúc khuỷu, Vi Lam đẩy một cánh cửa gỗ của phòng trà ra, hương vòng Ấn Độ lạng lẽ cháy trong góc phòng, một chậu than củi đang cháy.

Cô và Hứa Thiếu Hàm ngồi đối diện với nhau, đều không nói gì, bầu không khí có phần căng thẳng.

Nước đã sôi, nhân viên phục vụ xách ấm nước, đổ nước sôi vào cốc, cánh trà lững lơ trong cốc, sau đó từ từ nở ra, màu xanh lá, rất đẹp.

Vi Lam nhìn chăm chú vào cốc trà, tâm trạng rối bời phức tạp đột nhiên yên ổn trở lại.

“Hứa Thiếu Hàm, có phải anh muốn chia tay với em hay không?”

Hứa Thiếu Hàm ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào mặt cô: các nét thanh tú trông có vẻ không có gì là ghê gớm, cử chỉ nhẹ nhàng, và còn vẻ tự lự trong mắt cô nữa, đáng lẽ cô phải là cô gái rời xa trần thế, trong trắng thanh khiết như Tiểu Long Nữ.

Thế nhưng, cô trong lời nói của Tịnh Viễn, lại hoàn toàn khác với những gì anh tưởng tượng.

“Cô ta không những cướp người yêu của bạn thân mình, mà còn sống với anh ta! Chuyện này đã từng làm âm ỉ cả trường”.

“Hạ Vi Lam không hiền lành, ngây thơ như vẻ bề ngoài đâu, cô ta là một cô gái có rất nhiều mưu kế”.

“Gia đình cô ta cũng rất phức tạp. Anh, cô gái như thế này không thích hợp với anh đâu, cũng không thích hợp với gia đình chúng ta!”

...

Vi Lam không muốn cứ gặng như thế này mãi.

“Tại sao anh không nói gì?”

“Những điều Tịnh Viễn nói hôm trước... đều là sự thật ư?”

Cô hít một hơi thật sâu, hất cằm lên, nói từng chữ một: “Đúng! Mỗi câu mà cậu ấy nói đều là sự thật!”

Hứa Thiếu Hàm nhắm ngay mắt lại, giây phút này đây, anh mong cô phủ nhận biết bao!

“Vi Lam”, anh run rẩy hỏi: “Tại sao em... tại sao...”

Đôi môi mấp má mấy lần, nhưng lại không thể nói tiếp những lời phía sau.

“Tại sao em lại bĩ ối, vô liêm sỉ như vậy?” Vi Lam tiếp lời anh, “bác sĩ Hứa ạ, anh quá ngây thơ rồi! Giữa những gì mà anh tưởng tượng và thực tế luôn có một khoảng cách rất xa!”

Vẻ bất cần đời của cô khiến Hứa Thiếu Hàm buột miệng: “Vậy tại sao lúc đầu em còn chấp nhận anh?”

Ngay lập tức, mọi cảm giác trong cô đều đông cứng lại.

Đúng vậy! Một cô gái như người, làm sao có đủ tư cách làm bạn gái của “bác sĩ Hứa?”

Người tưởng rằng đã có “tình yêu” rồi, người ta sẽ không quan tâm đến quá khứ của người, chấp nhận “khiếm khuyết” của người ư?

Thực ra, kẻ ngây thơ chính là người, Hạ Vi Lam ạ!

Vi Lam cười bình thản, đứng dậy.

Cô nhìn chằm chằm vào gương mặt đó, nói từng chữ một, rất rõ ràng, như đang trả thù:

“Hứa Thiếu Hàm, tôi còn tội tệ hơn cả những gì mà em trai anh nói! Tôi cướp người yêu của người khác, tranh thủ lúc anh ta say rượu dụ dỗ anh ta lên giường. Sau đó, anh ta không cần tôi nữa, anh ta nói chưa bao giờ yêu tôi. Lúc đó tôi đã có thai ba tháng rồi, đành phải đến bệnh viện của anh để nạo thai...”

“Đừng nói nữa!” Gương mặt Hứa Thiếu Hàm trở nên biến dạng, “sự việc đã đến nước này, tại sao cô còn nói với tôi những điều này?”

“Vì đây mới là con người thực của Hạ Vi Lam”. Cô vẫn cười nhẹ nhàng, đôi mắt đẹp đó lại lạnh lùng, “Hứa Thiếu Hàm, tôi và anh không giống nhau. Thà để khiêm khuyết chứ không muốn giả dối”.

Nói xong bèn quay người đi ra.

Hứa Thiếu Hàm không giữ cô lại, gục mặt vào lòng bàn tay.

Trên bàn, nước trà trong cốc đã nguội từ lâu.

Trà mặc dù ngon, người vừa đi trà liền nguội, tình yêu cũng vậy.

Ra khỏi tiệm trà, Vi Lam bước đi rất chậm, như người mộng du, từng bước từng bước một, như một chiếc bóng.

Nói xong những lời vừa nãy, cô không hề cảm thấy hả hê, chỉ thấy máu trong lồng ngực đã lạnh cóng, tất cả đã vỡ tan.

Đúng vậy, tất cả đã thành tro bụi. Không có tình yêu, cũng không có lời cầu hôn.

Giống như vừa trải qua một giấc mơ, sau khi tỉnh dậy mới phát hiện ra rằng tất cả đều là giả dối. Kể cả có lưu luyến những cái đẹp trong giấc mơ đến đâu, cũng là vô ích.

Đêm mùa đông, lạnh.

Liên tục có người đi qua Vi Lam, bóng họ mờ hồ trong gió lạnh, chỉ để lại tiếng bước chân mỗi lúc một xa. 10 giờ tối, cô không muốn về nhà.

Cuối đường có một quán ba tên là “Tim thủy tinh”, dường như vừa mới khai trương.

Tim thủy tinh? Cái tên này hay đó nhỉ. Cô còn nhớ Phan Mỹ Thần từng hát một bài, trong lời bài hát có một câu: trái tim của con gái đều làm bằng thủy tinh.

Đẩy cửa ra, gió liền ào vào trong.

Bên trong không rộng, ánh đèn mờ ảo và dàn nhạc ồn ào. Bầu không khí ma quỷ như động Bàn Tơ .

Trong tiếng trống và tiếng nhạc ồn ào, cơ thể dồn nén đã lâu của Vi Lam đột nhiên muốn trút ra.

Cô xông lên sân khấu nhảy, vũ điệu cuồng nhiệt thu hút ánh mắt của bao người.

Vi Lam nhảy một cách ngông cuồng, cảm giác nhiệt lượng dồn đến, hơi rượu dần dần lan tỏa đến từng mạch máu.

Cô thích cảm giác này, đứng ở trên cao, đám người phía dưới đang hò hét hoan hô cổ vũ cô, mê loạn và suy đồi.

Một bản nhạc đã kết thúc, tiếng vỗ tay nổi lên.

Lúc này đây, một người đàn ông cao to cầm ly rượu bước đến chạm ly với cô.

Vi Lam nắm chặt cổ chai bia vàng cười giả lả. Tửu lượng của cô rất khá, rượu trắng, rượu vang “nghìn cốc không say”.

Giữa tiếng ồn ào, người đàn ông cúi người xuống nói lớn: “Cô em, làm ăn không?” Hơi rượu trong miệng gần như phả vào mặt cô.

Vi Lam nhắm mắt lại, cười rất thoải mái.

Cô mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, cổ áo để hở, loáng thoáng nhìn thấy chiếc áo hai dây màu đen bên trong. Cặp mi dài chớp chớp, đôi môi nhỏ xinh, mắt trong như nước, hai má đỏ ửng, dưới ánh đèn mờ ảo, rất gợi cảm.

Người đàn ông tranh thủ hơi men, tiện đà đưa một tay ra ôm cô.

Vi Lam bất ngờ giờ ngay chai rượu vang lên, đập lên đầu anh ta.

Trong tích tắc bình rượu vỡ tan, máu tươi trên đầu anh ta tóe ra.

Tuy nhiên, cánh tay cô đã bị một bàn tay túm chặt. Chai rượu không rơi xuống đầu đối phương.

Vi Lam sững sốt quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt với các nét rõ ràng, đôi mắt màu hạt dẻ, tỏa ra những tia sáng lạnh.

Là Thiên Lãng.

Anh như người từ trên trời rơi xuống, đưa tay ra ôm cô vào lòng, quay đầu nói với người đàn ông đó: “Xin lỗi, cô ấy là bạn gái tôi, anh tìm người khác đi!”

Bạn gái? Vi Lam sững người, chưa kịp phản ứng gì, người đàn ông đó đã chấp tay vào nhau tỏ ý xin lỗi Thiên Lãng: “Người anh em, tôi đã mạo phạm!” Quay người chen vào đám đông.

“Ai là bạn gái anh?” Vi Lam cố gắng thoát ra khỏi vòng tay của Thiên Lãng.

“Nếu anh không nói như vậy, em đã bị anh chàng đó kéo lên giường từ lâu rồi!” Anh lạnh lùng nói: “Tại sao lại đến nơi này? Tại sao lại có thể uống nhiều rượu như vậy? Em có biết con gái đi một mình như thế này nguy hiểm thế nào không?”

Anh đã kìm chế rất lâu rồi, nhìn cô nhảy trước bàn dân thiên hạ, đưa mắt tình tứ với gã đàn ông lạ mặt, thậm chí còn cười rất thoải mái... Mỗi động tác, mỗi nét mặt, đều như cố tình biểu diễn trước mặt anh, thách thức sự nhẫn nại và ý chí của anh đối với cô.

Bình tĩnh trở lại, đúng là Vi Lam cũng thấy hơi sợ. Người đàn ông cao to lực lưỡng đó, nếu cô đập chai rượu xuống, hậu quả sẽ không thể lường... Nhưng miệng lại giả vờ không thèm để ý nói: “Không tại sao cả, vì em thích!”

Thiên Lãng nhìn cô chằm chằm, vẻ giận dữ trong lòng đã hiện trong đáy mắt, anh nói bằng giọng run run: “Hôm nay anh mới biết, hóa ra em lại hèn hạ như vậy!”

“Em rất hèn hạ!” Cô nói, mọi sự phẫn nộ tích tụ trong lồng ngực đều không giấu nổi mà trào ra, “em cam tâm sa đọa, hèn hạ, em không biết xấu hổ, em cướp người yêu của người khác... Tất cả đều là chuyện của em, ai cần anh phải quan tâm?”

Câu cuối cùng xen lẫn vẻ ghen ngào bi thương.

Thiên Lãng sững sờ, rõ ràng nhìn thấy, nước mắt cô đang trào ra như suối.

Đã bao lâu không nhìn thấy nước mắt của cô rồi? Đường như năm 15 tuổi, anh chặn đường cô trong con ngõ nhỏ, cô không khóc thêm lần nào nữa.

Vi Lam quay đầu chạy ra khỏi quán bar, anh liền đuổi theo.

Đêm khuya đường không có bóng người.

Bóng cô gầy guộc, chạy nhanh trong gió đêm.

Thiên Lãng theo sát đằng sau.

Khi chạy đến con ngõ nơi cô thuê nhà, cuối cùng anh xông tới, ôm chặt cô.

Trong tích tắc anh ôm chặt cô, Vi Lam không nhin được hét lên, trong tiếng hét cảm thấy sự ngang ngạnh và lạnh lùng của mình.

“Xin lỗi”. Thiên Lãng hạ thấp giọng, ghé vào tai cô nói “anh không muốn làm em bị tổn thương!” (Đáng lẽ là anh muốn yêu em thật lòng, nhưng kết quả lại khiến em bị tổn thương!)

“Không liên quan gì đến anh”. Cô cúi đầu, giọng nói có phần hơi ngạt mũi, nhưng lại khiến anh cảm thấy rất dịu dàng, “khắp người em đều là gai, không những đâm vào người khác, còn đâm cả mình. Anh cứ mặc kệ em, đi thôi”.

“Nếu phải đi, thì anh đã đi từ lâu rồi, tội gì phải đợi đến ngày hôm nay?” Anh chỉnh đầu cô thẳng lên, nhìn chăm chú vào mắt cô, giọng trầm lắng: “Anh yêu em thật lòng, Vi Lam ạ”.

Vi Lam nhìn anh một cách sững sờ.

Đây là lần thứ hai anh nói ra ba chữ này rồi, kể cả là lời nói dối, thốt ra từ miệng Thiên Lãng, cũng khiến cô cảm thấy vui vui.

Vốn tưởng rằng, chàng trai cao ngạo đẹp trai này, là sự xa xỉ mà cô suốt đời không thể với tới, cũng không thể bỏ đi.

Cô thoả sức nhìn anh, các nét đều đẹp, đôi môi khép chặt, mấy sợi tóc xoăn mềm mại che trước mắt anh.

Thiên Lãng có một đôi mắt đẹp màu hạt dẻ, lúc nhìn người khác, luôn luôn dùng tóc để che giấu tình cảm bộc lộ ra.

Trước đây, tại sao cô lại không phát hiện ra?”

Cứ nhìn mãi như vậy, nhìn cho đến khi trong mắt anh có chút xót xa.

Hơi thở nóng bỏng và thấm ướt ở gần như vậy, phả vào mặt nhau.

Vi Lam khẽ nhắm mắt lại, cặp mi dày và dài, tựa như cánh bướm đang vỗ cánh, tạo ra chiếc bóng dưới mắt.

Dường như lại quay trở về với đêm hè năm xưa, những tình cảm mờ ám tràn ngập trong không khí, vừa chạm vào là tóe lửa.

“Từ trước đến nay anh đều biết”.

Anh nói khẽ như rên rỉ trong cổ họng: “Em là mụ phù thủy đáng sợ!”

Trong tích tắc, cô đã bị cướp mất hơi thở...

Thiên Lãng đè một cách kịch liệt gần như là thô bạo môi mình lên môi cô, sau đó dịch chuyển xuống dưới, má, tai, cổ.

Vi Lam hoàn toàn không có đủ sức để chống lại, chỉ có thể túm chặt áo anh, tựa như một chiếc thuyền nan nhỏ, bị ném ra trước đầu sóng ngọn gió.

Đôi tay cường tráng ôm chặt lấy cô, cảm giác lâng lâng không thể lột tả bằng lời lâu lắm không có được đó dần dần lan tỏa theo dịch chuyển của đôi môi và đầu lưỡi anh xuống dưới.

Cuối cùng, Thiên Lãng cởi từng chiếc cúc áo của cô ra.

Nửa người trên của cô lộ ra dưới ánh đèn đường lờ mờ, giữa xương đòn là nốt ruồi nhỏ màu đen đỏ.

Người anh run rẩy, hơi thở gấp gáp, anh dồn cô vào tường, ra sức hôn cô, ôm cô, yêu cô.

Vẻ hùng hực đó khiến cô gần như ngạt thở.

“Thiên Lãng, Thiên Lãng, dừng...”

Cô rên rỉ khe khẽ như đám bọt trên biển, vỡ dần, vỡ dần.

Thiên Lãng bất chợt tỉnh lại, đôi mắt mơ màng nhìn vào Vi Lam.

Cô thu mình vào góc tường, lưng dựa vào bờ tường đá xanh lạnh ngắt, đôi vai run rẩy.

Sao không lạnh chứ? Đây là đêm mùa đông, vai cô và ngực cô đều lộ ra ngoài áo, da tím tái vì lạnh.

Có phải anh quá nóng vội hay không?

Trong đời, chỉ có cô mới có thể khiến anh hành động như thế.

Chỉ có Hạ Vi Lam, mới có thể khiến người lạnh lùng trước mặt con gái như Tần Thiên Lãng biến thành con dã thú đói khát.

Có lẽ, là do tình cảm dồn nén từ lâu của anh đã bùng phát.
Anh không thể kìm chế được nữa, cũng không muốn kìm chế nữa.

9. Chương 09

Trước sự xúi giục của hơi men ngà ngà, Vi Lam để mặc Thiên Lăng bế mình lên tầng ba.
Anh bế cô vào phòng ngủ, ở đó có một chiếc giường nhỏ, ga trải giường là vải kẻ màu xanh lam.
Khi Thiên Lăng đặt cô lên giường, Vi Lam bất giác trốn ra sau theo bản năng.
Cô vốn không phải là cô gái bảo thủ, nhưng sau khi xảy ra chuyện với Sở Hàm, cô bắt đầu cẩn thận với cơ thể mình.
Thiên Lăng lập tức nhận ra ngay.
Anh cau mày, nhìn chằm chằm vào mắt cô: “Nếu em không muốn, anh sẽ đi ngay...”
Trái tim Vi Lam như bị bóp nghẹt.
Cô không muốn để Thiên Lăng đi, không muốn để cảm giác ấm áp nằm trong lòng anh đó biến mất.
Cô cần anh, dường như là người sến chân ngã xuống nước túm được một cái phao cứu mạng, liền ra sức túm chặt không muốn buông ra, tìm cho mình một lý do để tiếp tục sống.
“Anh Thiên Lăng”, Vi Lam hít thật sâu, sau đó lấy hết can đảm, đôi mắt nhìn anh chằm chằm, “anh nở lòng nào mà đi thật ư?”
Một cảm giác run rẩy len vào người Thiên Lăng. Anh nhìn cô một cách trấn động, giọng trầm ấm.
“Em vừa gọi anh là gì?”
“Anh Thiên Lăng! Đây có phải đây là lần đầu tiên em gọi anh thế đâu”. Cô nhìn anh cười một cách uể oải và duyên dáng, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của anh.
“Đáng ghét! Em không phải là mục thủ thủy mà là một tiểu yêu tinh đáng sợ!” Thiên Lăng khẽ rửa mặt câu.
Cô không nghe rõ anh nói cái gì, mơ màng hỏi: “Sao vậy?”
Anh nâng cằm cô lên, lấy cái hôn thay cho câu trả lời.
Cô không hề biết, Thiên Lăng là cao thủ hôn.
Khác với sự mạnh bạo, thô lỗ vừa nãy, lúc này đây, anh nhẹ nhàng hôn từng centimet trên da cô, dường như muốn gửi cả tâm hồn, muốn hôn tận vào trái tim cô.
Đôi mắt sâu thẳm của Thiên Lăng tựa như biển. Vầng trán rất cao, mái tóc mềm mại hơi quăn có mùi thơm của dầu gội đầu Head and shoulders.
Người đàn ông tuần tú trước mắt này, là đối tượng khát vọng, ngưỡng mộ của bao cô gái!
Vi Lam như đang ngất ngây trong giấc mơ đẹp và hư ảo. Kể cả là mơ, cũng phải mơ lâu một chút, chân thực một chút, để mình xuất hiện trong tư thế duyên dáng nhất, gợi cảm nhất.
Cô nhiệt tình đáp lại cái hôn của anh, bất giác cởi cúc của anh ra.
Giống như những gì Vi Lam nhớ, anh có bờ vai rộng, làn eo nhỏ và đôi chân dài, khắp người từ đầu đến chân không có chút thịt thừa nào và mùi nước hoa nào, mà tràn đầy mùi tự nhiên của đàn ông.

Thiên Lãng thực sự là may mắn, không những có gương mặt đẹp, mà còn có thân hình cao ráo nhưng không gầy. Bất kể là phương diện nào anh cũng đều xuất sắc.

Cô lấy tay vuốt nhẹ bộ ngực trần của anh, da anh rất trơn, thân hình cân đối, cơ bắp rắn chắc...

“Vi Lam, em quyến rũ anh nhé”. Anh túm chặt lấy tay cô.

“Không phải anh cũng đang quyến rũ em đó sao?” Cô dẫu môi nói với vẻ ầm ức: “Hơn nữa, năm 15 tuổi người ta đã bị anh nhìn hết rồi!”

Giọng làm nũng đó khiến ngay cả Vi Lam cũng cảm thấy mơ màng.

Thiên Lãng lại sững người một lần nữa. Biết cô hơn 10 năm rồi, lần đầu tiên trước mặt anh, cô để lộ vẻ điệu đà của con gái.

Anh càng hôn cô nâng niu hơn, nhẹ nhàng hơn.

Vi Lam cảm nhận được rất rõ môi anh, lưỡi anh từ từ hôn xuống dưới.

Cơ thể cô đã ướt đầm từ lâu, gấp gáp mở ra cho anh.

Cơ thể cao to cường tráng của Thiên Lãng ấn vào xương cô, hơi đau. Nhưng nhanh chóng bị dục vọng như sóng biển nhấn chìm.

Đôi chân cô kẹp chặt eo anh, ngón tay miết chặt lưng anh, cố gắng nghiền nát anh vào cơ thể mình, hòa vào làm một.

Trong tích tắc cuối cùng, anh thì thầm bên tai cô: “Anh yêu em, Vi Lam ạ!”

Một đêm cuồng nhiệt, tất cả đều hỗn loạn.

Tình cảm dạt dào hỗn loạn, tư tưởng hỗn loạn, đêm đen hỗn loạn.

Ngoài tiếng thở hổn hển, tiếng rên rỉ và tiếng hét, họ đã mất đi ngôn ngữ. Chỉ có cảm giác hưng phấn khi được lên tới đỉnh điểm của sự cuồng hoan.

Mãi cho đến khi trời sáng. Ánh sáng mờ mờ từ ngoài cửa sổ hắt vào.

Vi Lam tỉnh giấc rất bình tĩnh.

Buổi sáng đã đến, mang kỉ niệm mới sinh và chết chóc.

Nằm trong lòng Thiên Lãng, cô khẽ nhúc nhích, anh lập tức tỉnh dậy, kẹp chặt cánh tay vào.

“Đừng động”. Anh ghé sát vào tai cô hỏi: “Em không phải là lần đầu tiên à?”

Vi Lam run lên.

“Thế còn anh thì sao?”

Đầu tiên là im lặng. Chỉ có không khí đang lặng lẽ lưu động.

Một hồi lâu, Thiên Lãng mới phá vỡ sự im lặng.

“Nếu anh nói anh là lần đầu tiên, em có tin không?” Anh hỏi cô.

Vi Lam ngần ngừ một lát, lắc đầu.

Thiên Lãng hơi cau mày, đưa mắt nhìn lên trần nhà màu xanh nhạt, khẽ trả lời: “Anh không phải”.

Vi Lam thở phào một cái rất rõ.

Ngón tay cô xen vào mái tóc đen dày của anh, chải đi chải lại.

“Tần Thiên Lãng, em đã đoán được từ lâu anh không phải lần đầu tiên!”

“Anh không quan tâm đến việc không phải là người đàn ông đầu tiên của em”. Anh quay đầu lại nhìn cô, nói với vẻ rất trang trọng: “Tuy nhiên, anh muốn làm người đàn ông cuối cùng của em, em nghe rõ hay chưa?”

Vi Lam trách móc với vẻ không hài lòng: “Anh không thấy là anh rất ngang ngạnh à?”

“Bởi vì anh là Tần Thiên Lăng. Em hãy chấp nhận số phận đi!”

Cô bật cười.

“Tại sao phải chấp nhận số phận? Hiện giờ hối hận vẫn còn kịp đấy!”

“Đương nhiên không được!” Thiên Lăng hôn vụt một cái lên môi cô.

Anh vừa hôn, vừa thì thầm bên tai cô: “Tối qua em cũng đã nói rồi, năm 15 tuổi đã bị anh nhìn thấy hết rồi. Chính vì thế, kiếp này em chỉ có thể lấy anh!”

Đáng ghét! Vi Lam ôm chặt cổ anh: “Anh là anh trai em, làm sao em lấy anh được? Chúng ta như thế này bị coi là loạn luân đúng không?”

“Thôi đi! Đã bao giờ em coi anh là anh trai đâu?” Anh vẫn cười cười, “còn anh cũng chưa bao giờ coi em là em gái cả”.

“Thế anh coi em là gì?” Cô gắng hỏi với vẻ tò mò. Cô luôn thấy lạ trước tình cảm mà anh dành cho cô.

Thiên Lăng khẽ nắm tay cô, nhìn vào mắt cô, nói một cách bình tĩnh và rõ ràng:

“Vi Lam, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết, em là đồng loại của anh!”

Đồng loại? Không phải chứ nhỉ, nhưng ngay từ đầu, cô đã coi anh là kẻ địch!

Những điều này, Vi Lam sẽ không nói cho Thiên Lăng.

Bao gồm cả ba điều ước mà cô ước, cũng không bao giờ nói với anh.

Bởi vì hiện tại, anh là tia nắng duy nhất của cô.

Mùa đông này, khiến người ta cảm nhận được nỗi tuyệt vọng vô hạn và cái rét lạnh cóng lẽ loi, nhưng vì có sự tồn tại của Thiên Lăng, mọi thứ lại trở nên mới mẻ và tràn đầy sức sống, ánh nắng rực rỡ.

Giữa phụ nữ, không những so bì với nhau những thứ như quần áo, đồ trang sức, đồ trang điểm. Thực ra, nhìn thấy người nào có nhiều người theo đuổi, địa vị của người theo đuổi cao, đó mới là chuyện đáng phải tự hào.

Linh thực sự khâm phục Vi Lam.

Cô vừa chia tay với Hứa Thiểu Hàm, đã có một người mới theo đuổi. Mỗi ngày nhận được ba bông hồng tươi thắm, khiến các cô gái khác trong phòng tín dụng phải trầm trồ xuýt xoa.

“Tại sao lại là ba bông hồng nhỉ?” Linh hỏi Vi Lam.

“Anh ấy nói, ba bông hồng, tượng trưng cho anh yêu em”.

“Thật lãng mạn biết bao!” Linh tỏ rõ vẻ ngưỡng mộ, “tuyệt hơn nhiều so với anh bác sĩ họ Hứa kia! Anh ấy làm gì vậy?”

Theo lời người đã từng nhìn thấy, anh chàng đáng đáp đường hoàng, phong độ, thành đạt đó ngày nào cũng đưa đón bằng ô tô, ánh mắt rất dịu dàng.

“Linh à, nếu tớ nói với cậu, người ngày ngày đưa đón tớ bằng ô tô, mỗi ngày tặng tớ ba bông hồng là anh tớ thì cậu có bất ngờ hay không?”

Đương nhiên là bất ngờ rồi! Các tình tiết trong tiểu thuyết khiến Linh như bị sét đánh ngang tai, toàn thân bủn rủn, tay chân run rẩy, đầu óc trống rỗng. “Không phải là cậu từng nói anh ấy không bao giờ là tình yêu của cậu đó sao?” Một hồi lâu cô mới trở về với thực tại.

Vi Lam để lộ ra vẻ ngơ ngác, “thực ra tớ cũng không biết cảm nhận của tớ đối với anh ấy là gì. Là tình yêu hay là một nhu cầu, hoặc giả nhiều hơn là lòng sĩ diện”.

Thế gian có một mẫu người, khi bạn thất tình hoặc tình thần chán nản, không chịu được cô đơn, anh ta liền tranh thủ cơ hội lên vào trái tim bạn, chiếm mọi không gian trong tâm hồn bạn.

Thiên Lăng là người vô cùng gần gũi chu đáo, hỏi han ân cần, lại là người học giỏi đa tài, phong độ tuyệt vời, và điều quan trọng hơn là anh vô cùng đẹp trai.

“Vi Lam, tình yêu không thể công lợi như thế được đâu”. Linh tỏ vẻ nghiêm túc, “nếu cậu không xác định được là mình yêu Thiên Lăng thì đừng nên chấp nhận tình yêu của anh ấy. Nhiều lúc, người yêu cậu không phải là người mà cậu yêu nhất”.

Yêu nhất? Vi Lam thấy nhói lên trong lòng, chậm rãi nói: “Người mà kiếp này tớ yêu nhất thì lại không yêu tớ”.

Linh đã từng nghe Vi Lam nói về chuyện với Sở Hàm, cô thở dài nói: “Cậu yêu anh ấy thật hay là vì cuối cùng anh ấy bỏ cậu mà đi?”

Vì Sở Hàm mà cô yêu hết mình, yêu đến khi con tim tan nát, yêu đến khi từ bỏ tất cả, như con thiêu thân lao vào lửa.

Nếu nó không phải là tình yêu thì còn là cái gì?

Lúc hết giờ làm việc, cô nhận được điện thoại của Thiên Lăng.

“Đến giờ đi đón em anh lại có việc, không thể đi đón được. Em tự về nhé”.

“Anh cứ bận việc của anh đi, cứ kệ em”. Mặc dù nói như vậy, Vi Lam vẫn cảm thấy hơi hẫng hụt.

Không biết từ bao giờ, cô bắt đầu ỷ lại vào Thiên Lăng.

Quay về đến nhà, mở cửa ra, ngửi thấy mùi thơm của món cá sốt cà chua.

Vội chạy ra phòng ăn, cô tròn tròn mắt vì ngạc nhiên.

Trên bàn, hoa hồng tươi thắm, rượu vang thơm nức, chiếc bánh gato xinh xắn, và còn cả mấy đĩa thức ăn nhỏ rất hấp dẫn.

Trên bánh ga tô có hai mươi bảy ngọn nến, làm nổi bật sáu chữ: “Vi Lam, chúc mừng sinh nhật!”

Trời ạ! Cô lại quên khuấy mất, hôm nay là sinh nhật lần thứ hai bảy của mình.

Vi Lam đứng ở đó không biết phải làm gì, một cảm giác ảm áp từ từ nhen lên trong lòng.

Thế giới này, những người biết ngày sinh nhật của cô chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Số người ghi nhớ lại càng ít hơn.

Bất ngờ, hơi thở và nhịp tim của cô đều ngừng lại.

Thiên Lăng đứng sau lưng cô vòng tay ôm ngang eo cô, không một tiếng động.

Vi Lam không quay đầu lại, cười bình thản nói: “Em chỉ nghe thấy có cô tiên, không ngờ trong nhà lại có cả anh tiên nữa”.

“Vây xin hỏi tiểu thư Vi Lam, tiểu thư có muốn làm vợ của anh tiên hay không?”

Hơi thở nóng bỏng của anh thổi vào cổ cô. Vi Lam không chịu được nhột, quay người sang, nhìn thẳng vào mắt Thiên Lăng.

“Không muốn”. Nụ cười của cô tắt dần.

“Vì sao?” Anh nhìn chăm chú vào cô, vẻ mặt nghiêm túc.

“Chúng ta là anh em. Nếu kết hôn, sẽ khiến người ta vô cùng sửng sốt”.

“Chỉ có lý do này ư?” Giọng Thiên Lăng trầm trầm, dường như rất khó khăn.

Vi Lam nhắm mắt lại, trong lòng chỉ có một cái tên: “Sở Hàm, Sở Hàm, Sở Hàm...”

Cô bi ai khi phát hiện ra rằng, Sở Hàm đã trở thành gông cùm của cô, mặc cho cô nỗ lực thế nào, cũng không thể thoát ra nổi.

“Mở mắt đi em”. Thiên Lăng khẽ nói.

Vi Lam ngoan ngoãn ngược mắt lên, trong đôi mắt đen láy hiện lên gương mặt u buồn đó của anh.

“Biết không? Em có một đôi mắt đẹp nhất thế giới, nhưng nó chỉ thích nhìn chỗ nọ chỗ kia. Anh không biết phải làm thế nào mới có thể trở thành tiêu điểm của nó, để em dồn ánh mắt vào anh”.

Một người trừ trước tới giờ kiêu ngạo tự phụ như anh, lại có thể nói ra những lời thiếu tự tin đến vậy, thực sự khiến người ta đau nhói trong tim.

“Hãy cho em chút thời gian, có được không?” Cuối cùng cô đã mở miệng, nói với vẻ chân thành, “Rất cục, hai chúng ta phát triển đến bước này, đối với em hoàn toàn là sự bất ngờ”.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ.

“Bất ngờ?” Thiên Lãng khê hỏi, giống như đang nói mê.

“Quả thực là nằm mơ em cũng không nghĩ tới. Nói thực là, từ trước đến nay... Từ trước đến nay em không thích anh, và còn coi anh là đối thủ!” Cô không kìm được nữa bèn nói ra.

Như bị một đòn trời giáng, ngón tay anh cứng nhắc, từ từ rời khỏi làn eo nhỏ nhắn của cô.

“Nếu anh không phải là anh của em, liệu em có thích anh không?”

Vi Lam nghĩ một lát, cười tự lự: “Chắc là có. Ai bảo anh đẹp trai như vậy?”

Thiên Lãng bất ngờ ôm chặt cô, run rẩy, anh nhắm mắt lại, thầm thì: “Vi Lam, nếu có kiếp sau, anh muốn ngay từ lúc đầu tiên nhìn thấy anh em sẽ yêu anh ngay!”

“Kiếp này còn chưa sống hết, nói gì đến kiếp sau?”

Cô chưa bao giờ tin sẽ có kiếp sau, nhưng nghe thấy điều này, tự nhiên lại thấy xót xa.

“Bởi vì như thế mới công bằng mà!” Anh kéo tay cô ra, cười giả lả.

Vi Lam rất muốn nói gì đó, Thiên Lãng đã kéo cô đến trước bàn ăn.

“Lão Thọ Tinh, mau thổi nến đi thôi!”

Trước khi thổi nến tắt, cô thầm ước một điều.

“Con mong điều ước thứ ba mà con ước khi còn nhỏ mãi mãi không trở thành hiện thực”.

19

Mặc dù ở bên Thiên Lãng, nhưng Vi Lam không quay về căn hộ của anh để ở.

Thiên Lãng thường ngủ đêm ở chỗ cô, sáng hôm sau, nấu xong ăn sáng đợi Vi Lam tỉnh dậy ăn.

Cô đánh răng, rửa mặt xong liền ra khỏi nhà tắm. Anh phết bơ lên bánh mỳ, đưa cho cô nói: “Chuyển về hoa viên Hải Cảng ở cùng anh đi, anh đỡ phải đi lại nhiều”.

Vi Lam cười cười nói: “Chi bằng anh chuyển đến đây”.

Anh nhìn quanh một lượt căn phòng nhỏ cô thuê này, nói: “Ở quen phòng rộng rồi, bây giờ ở phòng nhỏ không chịu được”.

“Nếu anh yêu em thật thì anh phải học được cách tha thiết”. Cô đùa.

“Tại sao không phải là em tha thiết?” Anh cũng như đang đùa, “lẽ nào em không yêu anh hay sao?”

Miếng bánh mỳ kẹp bơ của Vi Lam dùng lơ lửng trong không khí, cô nhìn anh, không nói gì nữa.

Cuộc thảo luận đã kết thúc, cô vẫn sống ở căn phòng cô thuê, còn anh vẫn ngủ qua đêm tại chỗ cô thuê.

Còn về chuyện trên giường, Thiên Lãng rất tuyệt vời.

Vi Lam không phải là cô gái còn trinh, nhưng trong chuyện làm tình, cô cũng chỉ hiểu lơ mơ. Mặc dù sống chung với Sở Hàm hơn một năm, nhưng trong chuyện này cô không mấy vui vẻ. Thường là lúc Sở Hàm lên đỉnh, cô liền bắt đầu nghĩ sang chuyện khác, cứ cảm giác rằng mình là kẻ thế chỗ Phương Mộ Tinh.

Còn Thiên Lãng lại khiến cô cảm nhận được sự sung sướng đến tột độ, tiêu hồn lạc phách. Sự phối hợp ăn ý của cơ thể, dường như họ là người tình của nhau mấy kiếp rồi.

Anh có thể kích thích dục vọng của cô, khiến cô cảm thấy khát khao và nhiệt tình.

Vi Lam hỏi Thiên Lãng: “Ồ Australia chắc chắn sống rất thoáng. Anh lên giường với bao nhiêu cô gái rồi?”

Anh không trả lời, chỉ cười: “Hiện giờ em chỉ cần hưởng thụ”. Sau đó liền ôm lấy cô đè xuống dưới.

Sau khi tàn cuộc, Vi Lam nằm đè lên người Thiên Lãng, vuốt ve bộ ngực cường tráng của anh nói: “Từ nhỏ em đã thích đàn ông có vai rộng, mỗi lần nhìn thấy bờ vai rộng, lại muốn được ôm. Em cảm thấy nằm trong lòng người đàn ông như thế, chắc chắn sẽ rất ấm áp, rất an toàn”.

Anh im lặng một lát, cầm tay cô lên, đặt trước ngực mình: “Anh rất thích con gái có bộ ngực đầy đặn, chỉ tiếc là...”

Ánh mắt cổ tình liếc xuống bộ ngực phẳng của cô, giọng có phần tiếc nuối.

Vi Lam hậm hực đẩy tay anh ra, lật ngửa người ra.

“Tức rồi à?” Thiên Lãng vỗ vỗ má cô, thông thả ngồi dậy, lê dép vào nhà tắm.

Vi Lam nhìn lên trần nhà, thần thờ một hồi lâu.

Cô biết người mình gây guộc, nhan sắc cũng bình thường, còn Thiên Lãng lại tuyệt vời như vậy, tài mào song toàn. Một người hoàn mỹ như vậy, làm sao có thể yêu cô thật lòng? Cô không tin mình lại có số sướng như vậy!

Đang thần thờ nhìn lên trần nhà, điện thoại liền đổ chuông – là bài hát Sau này mà cô thích nhất.

Người gọi lại là Hứa Thiếu Hàm.

“Vi Lam, anh đây, Hứa Thiếu Hàm”. Anh ở đầu bên kia điện thoại rụt rè nói.

“Em biết là anh”. Điện thoại của cô hiển thị tên anh, “muộn thế này anh gọi đến có việc gì không?”

“Anh đã nghĩ kỹ rồi, thế gian này không có người nào là hoàn mỹ cả, anh không nên quá khắt khe với em, càng không nên tự lừa dối mình. Chúng ta... chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu được không?”

Gọi cú điện thoại này, Hứa Thiếu Hàm đã hạ quyết tâm rất lớn, cố gắng thuyết phục mình: Quá khứ của Vi Lam không có nghĩa lý gì đối với anh. Người mà anh biết, anh thích, đều là cô ở thời hiện tại.

Điện thoại hồi lâu không có tiếng nào.

Sau đó, anh nghe thấy tiếng một người đàn ông vọng lại: “Vi Lam, khăn mặt của anh ở đâu?”

“Anh đợi một chút nhé”. Rồi cô đặt điện thoại xuống. Một lát sau, vọng lên tiếng bước chân.

Vi Lam cầm máy lên: “A lô?”

“Anh chàng đó là ai vậy?” Hứa Thiếu Hàm rụt rè hỏi.

Cô sững người, một hồi lâu, bình tĩnh nói: “Anh ấy là bạn trai của em”.

Điện thoại liền cắt luôn.

Sau đó em đã học được cách yêu thế nào

Chỉ tiếc rằng anh đã đi xa và chìm vào dòng người

Sau đó cuối cùng trong nước mắt đã hiểu ra rằng

Có những người sau khi để lỡ mất sẽ không trở lại được nữa.

Tình yêu chỉ là thứ giả vờ để lấp nỗi cô đơn. Không có ai vì một người mà chờ đợi rất lâu.

Tình yêu trai gái, ai để lại cho mình một đường lùi, người đó sẽ cười đến cuối cùng. Người khóc đến cuối cùng là kẻ ngốc.

“Đi một ngày đàng học một sàng khôn”. Cô sẽ không làm kẻ ngốc nữa.

Tất máy di động, Vi Lam nhìn thấy Thiên Lãng vừa tắm xong đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn cô đắm đuối.

“Hứa Thiếu Hàm hả?” Anh hỏi.

Thật đúng là một anh chàng thông minh!

“Anh ta muốn quay lại với em hả?”

Xem ra không thể giấu anh điều gì.

Vi Lam quay đầu, bình thản nói: “Em không đồng ý”.

“Vì sao?”

“Ngựa khôn không nên quay đầu lại ăn cỏ, huống chi là con người?”

“Có lý”. Thiên Lãng chậm rãi nói, “Tức là không biết, có phải tất cả các loại cỏ, em đều không ăn!”

Câu này có nghĩa là gì?

Vi Lam hơi giật mình, quay đầu sang nhìn anh, đôi mắt màu hạt dẻ đỏ, chỉ thấy hơi cười cười.

Tết, là ngày cả gia đình đoàn tụ.

Tần Tang Ảnh gọi mấy cú điện thoại giục Vi Lam về nhà.

“Một mình ăn tết xa nhà, khổ thân lắm. Năm nay cháu cùng Thiên Lãng về nhà đi!”

Cùng anh về nhà? Bằng thân phận gì, anh em hay người yêu?”

“Đương nhiên là người yêu rồi”. Thiên Lãng cười nói, “em không muốn nói chuyện của chúng mình cho ba mẹ biết à?”

“Chúng ta là anh em”. Cô vẫn lấy cớ đó.

“Anh họ Tần, em họ Hạ, anh em gì chứ? Pháp luật quy định anh em không cùng họ không được kết hôn hay sao?”

Vi Lam nhìn anh chăm chú, sau đó nói:

“Nếu anh đồng ý với em không công khai chuyện của chúng ta thì em sẽ về cùng anh. Nếu không em sẽ ở lại đây một mình”.

Thiên Lãng nhìn cô chăm chăm, cau mày.

“Có thể nói cho anh lý do được không?”

“Anh đã đồng ý với em rằng sẽ cho em thời gian”. Cô cụp mắt xuống.

Anh nhìn cô không chớp mắt, sau đó, thở dài đáp: “Thôi được, tùy em!”

Hôm quay về thành phố N, đúng vào đêm giao thừa.

Cả nhà ngồi với nhau ăn bữa cơm tất niên.

Thiên Lãng ngồi sát Vi Lam, quan tâm gấp món ăn mà cô thích vào bát cô.

Cả nhà, kể cả Thụy Dương cũng nhìn thấy. Đôi mắt đen láy, tròn xoe của cậu mở to, khẽ hỏi Vi Lam: “Chị ơi, chị và anh đang yêu nhau đúng không?”

Cô đưa mắt nhìn Hạ Vân Sinh, vội gạt đi: “Dương Dương, đừng nói linh tinh!”

“Mẹ nói, nếu chị và anh lấy nhau thì không phải đi lấy chồng xa nữa, nhà chúng ta vẫn được ở bên nhau!”

Cô sưng người, nhìn Tần Tang Ảnh đang ngồi bên ba, trên môi bà nở một nụ cười vui vẻ.

Tần Tang Anh nói với Thiên Lãng rằng hồi học đại học cô học ngành tiền tệ, Tần Tang Anh bảo cô ra sân bay đón Thiên Lãng, Tần Tang Anh muốn cô và Thiên Lãng cùng ở trên tỉnh thì quan tâm đến nhau, Tần Tang Anh bảo họ cùng về nhà ăn tết...

Vi Lam bắt đầu hiểu ra, Tần Tang Anh đã biết chuyện của cô và Thiên Lãng, đồng thời đã chờ đợi từ lâu.

Lòng cô rối như tơ vò, đột nhiên cảm thấy không thể nuốt nổi những món ăn ngon trước mắt nữa.

Thiên Lãng tinh ý phát hiện ra vẻ bất thường của Vi Lam, anh lặng lẽ nắm tay cô: “Sao vậy, sắc mặt em rất tệ!”

Cô rút tay ra khỏi tay anh, nói: “chắc là ngồi xe lâu quá, thấy hơi còn cào.”

“Để cô đi nấu một bát súp mộc nhĩ hạt sen cho cháu ăn”. Tần Tang Anh nhiệt tình nói rồi đứng dậy.

“Không!” Vi Lam đột nhiên bật dậy, nói lớn một câu: “cô đừng tốt với cháu như thế!”

Tất cả mọi người đều giật mình vì hành động bất ngờ này của cô. Sắc mặt Thiên Lãng đều tái đi.

Cô đã ý thức được sự lỗ mồm của mình, nói lí nhí: “Cháu quay về phòng nghỉ một lát là ổn thôi”.

Vi Lam rời phòng ăn chạy lên tầng.

Bước vào phòng mình, đóng cửa lại, khó khăn lắm cô mới giữ cho mình bình tâm trở lại.

Lúc này đây, điện thoại di động du dương đổ chuông.

Vi Lam tắt ngay không hề do dự.

Lúc này đây, kể cả là điện thoại của Diêm Vương cũng không nhắc máy.

Chưa đầy ba giây, điện thoại lại réo.

Cô bực bội “a lô” một tiếng.

“Lam Lam à, tại sao con không nghe điện thoại của mẹ?”

Cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu, nói: “Mẹ, con không biết là mẹ gọi”.

“Con bây giờ giỏi giang rồi, nên vứt bà già vô tích sự này vào sọt rác rồi!”

Mẹ mãi mãi giữ cái giọng oán trách như thế.

Vi Lam cố gắng lấy lại tinh thần nói: “Làm sao có chuyện đó được? Con vừa về, ngày mai con sẽ về thăm mẹ và... ba”.

Mẹ cô trầm ngâm một lát, nói: “Lam Lam, mấy năm nay con đừng trách mẹ không chăm sóc con. Con biết là mẹ không có tài cán gì, lực bất tòng tâm. Nhưng năm xưa khi ly hôn với ba con, mẹ được giao nuôi con. Hơn 10 năm nay, tiền nuôi con mẹ không đưa thiếu một xu”.

“Con biết rồi”. Nói hay như vậy, không phải là mong về già có con gái để dựa dẫm hay sao! Tính khí mẹ không ra gì, con cái của ba đương cũng không để tâm đến bà.

“Lam Lam à, con lớn rồi, con phải lưu tâm, đừng để mẹ con nhà họ Tần đó giở trò với con!” Mẹ khê khàng nói, “Con người của ba con mẹ rất hiểu, rất thâm, không phải người của mình sẽ không tin đâu. Ngoài con và em trai con, Tần Thiên Lãng một xu cũng đừng hồng lấy được!”

Vi Lam giật mình, cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Mẹ, mẹ không biết à? Kể từ khi ba con bị tai biến, công ty Vân Thiên đều do Thiên Lãng quản lý”.

“Đây là chuyện khác. Chẳng qua là ba con chỉ lợi dụng Tần Thiên Lãng thôi, là thằng con hoang danh bất chính ngôn bất thuận, tài sản nhà họ Hạ nếu có chia thì làm sao đến lượt nó được?” Giọng mẹ hạ xuống thấp hơn, “nghe nói ba con đã mời luật sư lập di chúc từ lâu rồi, các tài sản, cổ phiếu, tiền tiết kiệm ngân hàng đứng tên ông ta, con và em trai con mỗi người được hưởng một nửa, còn nhà thì để lại cho Tần Tang Anh, Tần Thiên Lãng kể cả là một bát cháo cũng không được chia!!”

“Ba đã lập di chúc từ lâu rồi ư?” Cô lại giật mình.

“Với tình trạng sức khỏe như hiện nay của ông ta, đương nhiên là phải sớm giải quyết hết những việc hậu sự rồi”.

Vi Lam cười khẩy: “Mẹ, thông tin của mẹ nhanh nhạy thật đấy!”

“Không phải mẹ vì con đó sao?” Mẹ nói: “Con từ nhỏ tính tình ngang ngạnh, nhìn bề ngoài tưởng tháo vát, thực ra lại rất ngờ nghệch, mẹ sợ con mắc mưu của mẹ con họ Tần!”

Cô hậm hực nói: “Con đâu có phải là đứa trẻ lên ba nữa đâu, mắc mưu gì của người ta chứ?”

“Cái thằng Tần Thiên Lãng đó đẹp trai, đầu óc lại thông minh, từ nhỏ đến lớn có bao nhiêu đứa con gái bị nó hớp hồn?” Mẹ nói với vẻ ẩn ý sâu xa: “Con đừng chui đầu vào cái bẫy người ta giăng ra, cuối cùng sẽ mất cả chì lẫn chài đấy! Con nên nhớ rằng, đàn ông không thể tin được, càng là những gã miệng nói những lời hoa mỹ, càng không thể tin được! Hồi trẻ vì theo đuổi mẹ mà ba con cũng dùng những lời đường mật, thể thốt đủ điều, khi có được thể, có được tiền liền gỡ mặt, biến thành gã Trần Thế Mỹ phụ tình! Những điều này khi còn nhỏ con đã được tận mắt chứng kiến...”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa”. Vi Lam ngắt lời bà, “đầu con đau rồi đây này!”

“Con cứ suy nghĩ kỹ đi”, mẹ miệng thì nói những điều ghê gớm nhưng trong lòng lại rất tốt, “đừng coi những điều mẹ nói như gió thoảng qua, đến lúc đó khóc cũng không còn kịp nữa!”

Đặt điện thoại xuống, Vi Lam cảm thấy đầu hơi đau thật, liền nằm xuống giường, mơ màng ngủ thiếp đi.

Mở mắt ra, trời đã tối lắm rồi.

Phía xa, có tiếng pháo nổ đì đoàng, nhắc cô rằng, hôm nay là 30 tết.

Mở cửa phòng ra, ti vi dưới nhà đang hát múa rầm rộ, xen lẫn cả tiếng cười đùa rộn rã của Thụy Dương.

Mỗi lần đến tết, chỉ có trẻ con là vui nhất.

Hồi còn nhỏ, cô cũng thích tết, có quần áo mới có bánh kẹo, còn có cả tiền mừng tuổi nữa. Còn hiện nay, hoàn toàn không có tâm trạng nào để đón tết.

Sự rộn ràng của người khác, càng khiến mình cảm thấy cô đơn lẻ loi.

Vi Lam cảm thấy miệng hơi khô, muốn xuống bếp rót cốc nước uống. Đi qua phòng Thiên Lãng, loáng thoáng có tiếng nói chuyện vọng ra, khiến cô không kìm được bèn dừng chân lại.

“Mẹ, con xin lỗi! Tính khí Vi Lam không tốt, mẹ thông cảm vậy!”

Tần Tang Ảnh thở dài thườn thượt: “Bao năm nay dù mẹ đối xử với nó như thế nào, nó vẫn chẳng coi mẹ ra gì, trong mắt nó, mẹ là bà mẹ kế đích thực!”

“Ai bảo chúng ta lại ở trong địa bàn của nhà họ Hạ? Nhất cử nhất động đều phải dựa dẫm vào người khác, không được làm chủ”.

“Con ạ, mẹ biết con ảm ức!” Tần Tang Ảnh quay sang an ủi con trai, “tuy nhiên, con nhất thiết phải học được cách nhẫn nại...”

Có những lúc, con thực sự không thể nhịn được nữa, chỉ muốn bỏ đi cho rồi!” Giọng Thiên Lãng nén xuống rất thấp, có phần lạc đi, “mẹ, con ảm ức trong bụng mà không trút được ra...”

“Thiên Lãng, con đừng làm như thế, nếu không bao nhiêu công lao đổ xuống biển hết!”

Thiên Lãng nói: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm. Con sẽ nhịn, hơn 10 năm nay nhịn được rồi, còn sợ không nhịn được một hai ngày nữa ư?”

...

Vi Lam không thể nghe tiếp được nữa. Cô chỉ cảm thấy đầu đang nổ tung.

Nhịn? Anh nhịn cái gì? Không nhịn được khi ở bên cô ư? Hay là không nhịn được rõ ràng là không yêu cô, nhưng lại phải giả vờ nói chuyện tình yêu với cô?

Hóa ra, từ đầu đến cuối, cô đều là kẻ ngốc, kẻ ngờ nghệch bị người khác đùa cợt.

Cô chậm rãi quay người, đi vào phòng mình.

Mặc dù chỉ có mấy bước chân, nhưng lại dài tựa như một đời.

Trái tim Vi Lam lại rơi xuống vùng tối tăm lạnh lẽo.

Rốt cục cô đã làm sai điều gì? Tại sao mỗi người đàn ông mà cô muốn thật lòng yêu thương, đều mang lại cho cô sự tổn thương và lừa dối?

Thiên Lăng gõ cửa phòng cô, đã là nửa đêm về sáng rồi.

Cô không muốn mở cửa, nói: “Muộn lắm rồi, có chuyện gì để mai nói đi”.

“Nếu em không mở cửa, anh sẽ giở lại trò cũ, đập cửa em ra!”

Vi Lam biết anh nói là làm, đành miễn cưỡng ra mở cửa.

“Nghỉ ngơi lâu như thế rồi, em đã khá hơn chút nào chưa?” Anh đứng ở hành lang, nhìn cô, tỏ vẻ rất quan tâm.

Tần Thiên Lăng, hôm nay mới phát hiện ra, hóa ra anh là kẻ giả tạo đến vậy!

Được, để tôi cùng diễn kịch với anh! Thử xem xem, cuối cùng kẻ nào sẽ mất cả chì lẫn chài?

“Đầu vẫn còn hơi đau”, cô nũng nịu nói: “ai bảo anh lái xe nhanh như vậy?”

“Anh đã khống chế tốc độ tới mức chậm nhất rồi!” Anh cười, “Từ trước tới giờ em có bao giờ say xe đâu, tại sao lớn rồi lại thành ra tiểu thư như vậy?”

“Không có chuyện gì là suốt đời không bao giờ thay đổi, kể cả là chuyện tình cảm”.

Nhìn ánh mắt dần dần lạnh lùng của cô, nụ cười trên môi Thiên Lăng vụt tắt.

“Em vẫn không tin anh à?”

“Tại sao em phải tin anh?” Cô ngửa đầu lên, nhìn anh, “thế gian này có rất nhiều gã đàn ông là cao thủ lừa tình! Bọn họ lừa dối tình cảm của phụ nữ, không bao giờ yêu thương thật lòng...”

“Vi Lam!” Anh túm chặt hai cánh tay của cô, trong ngực dâng trào một cảm giác mãnh liệt, “anh sẽ không thể! Anh mãi mãi sẽ không như thế... Em hãy tin anh!”

Nói đùa! Có ai tự thừa nhận mình là kẻ lừa đảo?”

Ánh đèn trong phòng hắt ra, chiếu lên gương mặt tuấn tú của anh, đôi môi gợi cảm, ánh mắt dịu dàng.

Cô bất chợt lùi ra sau, quay mặt đi: “Thiên Lăng, từ lâu em vẫn suy nghĩ, có lẽ anh không yêu em thật lòng, chỉ là không chịu được khi em bị kẻ khác cướp đi. Hoặc khả năng lớn hơn là để trả thù, vì em đã từng hãm hại anh, vì thế anh phải phản công lại, để em thuần phục dưới chân anh, lấy chân đá một cái, dùng phương thức này để giành lại lòng tự trọng và sự kiêu ngạo của anh”!

Mặt Thiên Lăng tái nhợt. Anh nghiêng răng, lạnh lùng nhìn cô nói: “Hạ Vi Lam, anh nghi ngờ em không hề có tim gan!”

Sau đó, anh buông cô ra, đi về phòng mình mà không quay đầu lại, đóng cửa rất mạnh.

“Rầm...”

Tự nhiên Vi Lam lại cảm thấy có điều gì đó bất an khó tả.

Câu nói cuối cùng đó, cô có thể nghe thấy sự phẫn nộ trong giọng nói của anh, cũng có thể nghe thấy sự buồn tủi và yếu đuối trong câu nói của anh.

Rốt cục là anh thật lòng, hay là đang diễn kịch?

Rõ ràng là biết không thể tin được đàn ông, lòng cô vẫn rối như tơ vò vì câu nói của anh.

10. Chương 10

Mặc dù ở bên Thiên Lãng, nhưng Vi Lam không quay về căn hộ của anh để ở.

Thiên Lãng thường ngủ đêm ở chỗ cô, sáng hôm sau, nấu xong ăn sáng đợi Vi Lam tỉnh dậy ăn.

Cô đánh răng, rửa mặt xong liền ra khỏi nhà tắm. Anh phết bơ lên bánh mì, đưa cho cô nói: “Chuyển về hoa viên Hải Cảng ở cùng anh đi, anh đỡ phải đi lại nhiều”.

Vi Lam cười cười nói: “Chi bằng anh chuyển đến đây”.

Anh nhìn quanh một lượt căn phòng nhỏ cô thuê này, nói: “Ở quen phòng rộng rồi, bây giờ ở phòng nhỏ không chịu được”.

“Nếu anh yêu em thật thì anh phải học được cách thoả hiệp”. Cô đùa.

“Tại sao không phải là em thoả hiệp?” Anh cũng như đang đùa , “lẽ nào em không yêu anh hay sao?”

Miếng bánh mì kẹp bơ của Vi Lam dừng lơ lửng trong không khí, cô nhìn anh, không nói gì nữa.

Cuộc thảo luận đã kết thúc, cô vẫn sống ở căn phòng cô thuê, còn anh vẫn ngủ qua đêm tại chỗ cô thuê.

Còn về chuyện trên giường, Thiên Lãng rất tuyệt vời.

Vi Lam không phải là cô gái còn trinh, nhưng trong chuyện làm tình, cô cũng chỉ hiểu lơ mơ. Mặc dù sống chung với Sở Hàm hơn một năm, nhưng trong chuyện này cô không mấy vui vẻ. Thường là lúc Sở Hàm lên đỉnh, cô liền bắt đầu nghĩ sang chuyện khác, cứ cảm giác rằng mình là kẻ thế chỗ Phương Mộ Tình.

Còn Thiên Lãng lại khiến cô cảm nhận được sự sung sướng đến tột độ, tiêu hồn lạc phách. Sự phối hợp ăn ý của cơ thể, dường như họ là người tình của nhau mấy kiếp rồi.

Anh có thể kích thích dục vọng của cô, khiến cô cảm thấy khát khao và nhiệt tình.

Vi Lam hỏi Thiên Lãng: “Ở Australia chắc chắn sống rất thoáng. Anh lên giường với bao nhiêu cô gái rồi?”

Anh không trả lời, chỉ cười: “Hiện giờ em chỉ cần hưởng thụ”. Sau đó liền ôm lấy cô đè xuống dưới.

Sau khi tàn cuộc, Vi Lam nằm đè lên người Thiên Lãng, vuốt ve bộ ngực cường tráng của anh nói: “Từ nhỏ em đã thích đàn ông có vai rộng, mỗi lần nhìn thấy bờ vai rộng, lại muốn được ôm. Em cảm thấy nằm trong lòng người đàn ông như thế, chắc chắn sẽ rất ấm áp, rất an toàn”.

Anh im lặng một lát, cầm tay cô lên, đặt trước ngực mình: “Anh rất thích con gái có bộ ngực đầy đặn, chỉ tiếc là...”

Ánh mắt cố tình liếc xuống bộ ngực phẳng của cô, giọng có phần tiếc nuối.

Vi Lam hậm hực đẩy tay anh ra, lật ngửa người ra.

“Tức rồi à?” Thiên Lãng vỗ vỗ má cô, thông thả ngồi dậy, lê dép vào nhà tắm.

Vi Lam nhìn lên trần nhà, thẫn thờ một hồi lâu.

Cô biết người mình gây guộc, nhan sắc cũng bình thường, còn Thiên Lãng lại tuyệt vời như vậy, tài mào song toàn. Một người hoàn mỹ như vậy, làm sao có thể yêu cô thật lòng? Cô không tin mình lại có số sướng như vậy!

Đang thần thờ nhìn lên trần nhà, điện thoại liền đổ chuông – là bài hát Sau này mà cô thích nhất.

Người gọi lại là Hứa Thiếu Hàm.

“Vi Lam, anh đây, Hứa Thiếu Hàm”. Anh ở đầu bên kia điện thoại rụt rè nói.

“Em biết là anh”. Điện thoại của cô hiển thị tên anh, “muộn thế này anh gọi đến có việc gì không?”

“Anh đã nghĩ kỹ rồi, thế gian này không có người nào là hoàn mỹ cả, anh không nên quá khắt khe với em, càng không nên tự lừa dối mình. Chúng ta... chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu được không?”

Gọi cú điện thoại này, Hứa Thiếu Hàm đã hạ quyết tâm rất lớn, cố gắng thuyết phục mình: Quá khứ của Vi Lam không có nghĩa lý gì đối với anh. Người mà anh biết, anh thích, đều là cô ở thời hiện tại.

Điện thoại hồi lâu không có tiếng nào.

Sau đó, anh nghe thấy tiếng một người đàn ông vọng lại: “Vi Lam, khăn mặt của anh ở đâu?”

“Anh đợi một chút nhé”. Rồi cô đặt điện thoại xuống. Một lát sau, vọng lên tiếng bước chân.

Vi Lam cầm máy lên: “A lô?”

“Anh chàng đó là ai vậy?” Hứa Thiếu Hàm rụt rè hỏi.

Cô sững người, một hồi lâu, bình tĩnh nói: “Anh ấy là bạn trai của em”.

Điện thoại liền cắt luôn.

Sau đó em đã học được cách yêu thế nào

Chỉ tiếc rằng anh đã đi xa và chìm vào dòng người

Sau đó cuối cùng trong nước mắt đã hiểu ra rằng

Có những người sau khi để lỡ mất sẽ không trở lại được nữa.

Tình yêu chỉ là thứ giả vờ để lấp nỗi cô đơn. Không có ai vì một người mà chờ đợi rất lâu.

Tình yêu trai gái, ai để lại cho mình một đường lùi, người đó sẽ cười đến cuối cùng. Người khóc đến cuối cùng là kẻ ngốc.

“Đi một ngày đàng học một sàng khôn”. Cô sẽ không làm kẻ ngốc nữa.

Tắt máy di động, Vi Lam nhìn thấy Thiên Lãng vừa tắm xong đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn cô đắm đuối.

“Hứa Thiếu Hàm hả?” Anh hỏi.

Thật đúng là một anh chàng thông minh!

“Anh ta muốn quay lại với em hả?”

Xem ra không thể giấu anh điều gì.

Vi Lam quay đầu, bình thần nói: “Em không đồng ý”.

“Vì sao?”

“Ngựa khôn không nên quay đầu lại ăn cỏ, huống chi là con người?”

“Có lý”. Thiên Lãng chậm rãi nói, “Tức là không biết, có phải tất cả các loại cỏ, em đều không ăn!”

Câu này có nghĩa là gì?

Vi Lam hơi giật mình, quay đầu sang nhìn anh, đôi mắt màu hạt dẻ đó, chỉ thấy hơi cười cười.

Tết, là ngày cả gia đình đoàn tụ.

Tần Tang Ảnh gọi mấy cú điện thoại giục Vi Lam về nhà.

“Một mình ăn tết xa nhà, khổ thân lắm. Năm nay cháu cùng Thiên Lãng về nhà đi!”

Cùng anh về nhà? Bằng thân phận gì, anh em hay người yêu?”

“Đương nhiên là người yêu rồi”. Thiên Lãng cười nói, “em không muốn nói chuyện của chúng mình cho ba mẹ biết à?”

“Chúng ta là anh em”. Cô vẫn lấy cớ đó.

“Anh họ Tần, em họ Hạ, anh em gì chứ? Pháp luật quy định anh em không cùng họ không được kết hôn hay sao?”

Vi Lam nhìn anh chăm chú, sau đó nói:

“Nếu anh đồng ý với em không công khai chuyện của chúng ta thì em sẽ về cùng anh. Nếu không em sẽ ở lại đây một mình”.

Thiên Lãng nhìn cô chăm chăm, cau mày.

“Có thể nói cho anh lý do được không?”

“Anh đã đồng ý với em rằng sẽ cho em thời gian”. Cô cụp mắt xuống.

Anh nhìn cô không chớp mắt, sau đó, thở dài đáp: “Thôi được, tùy em!”

Hôm quay về thành phố N, đúng vào đêm giao thừa.

Cả nhà ngồi với nhau ăn bữa cơm tất niên.

Thiên Lãng ngồi sát Vi Lam, quan tâm gấp món ăn mà cô thích vào bát cô.

Cả nhà, kể cả Thụy Dương cũng nhìn thấy. Đôi mắt đen láy, tròn xoe của cậu mở to, khẽ hỏi Vi Lam: “Chị ơi, chị và anh đang yêu nhau đúng không?”

Cô đưa mắt nhìn Hạ Vân Sinh, vội gạt đi: “Dương Dương, đừng nói linh tinh!”

“Mẹ nói, nếu chị và anh lấy nhau thì không phải đi lấy chồng xa nữa, nhà chúng ta vẫn được ở bên nhau!”

Cô sưng người, nhìn Tần Tang Ảnh đang ngồi bên ba, trên môi bà nở một nụ cười vui vẻ.

Tần Tang Ảnh nói với Thiên Lãng rằng hồi học đại học cô học ngành tiền tệ, Tần Tang Ảnh bảo cô ra sân bay đón Thiên Lãng, Tần Tang Ảnh muốn cô và Thiên Lãng cùng ở trên tỉnh thì quan tâm đến nhau, Tần Tang Ảnh bảo họ cùng về nhà ăn tết...

Vi Lam bắt đầu hiểu ra, Tần Tang Ảnh đã biết chuyện của cô và Thiên Lãng, đồng thời đã chờ đợi từ lâu.

Lòng cô rối như tơ vò, đột nhiên cảm thấy không thể nuốt nổi những món ăn ngon trước mắt nữa.

Thiên Lãng tinh ý phát hiện ra vẻ bất thường của Vi Lam, anh lặng lẽ nắm tay cô: “Sao vậy, sắc mặt em rất tệ!”

Cô rút tay ra khỏi tay anh, nói: “chắc là ngồi xe lâu quá, thấy hơi cồn cào.”

“Để cô đi nấu một bát súp mọc nhĩ hạt sen cho cháu ăn”. Tần Tang Ảnh nhiệt tình nói rồi đứng dậy.

“Không!” Vi Lam đột nhiên bật dậy, nói lớn một câu: “cô đừng tốt với cháu như thế!”

Tất cả mọi người đều giật mình vì hành động bất ngờ này của cô. Sắc mặt Thiên Lãng đều tái đi.

Cô đã ý thức được sự lỗ mồm của mình, nói lí nhí: “Cháu quay về phòng nghỉ một lát là ổn thôi”.

Vi Lam rời phòng ăn chạy lên tầng.

Bước vào phòng mình, đóng cửa lại, khó khăn lắm cô mới giữ cho mình bình tâm trở lại.

Lúc này đây, điện thoại di động du dương đổ chuông.

Vi Lam tắt ngay không hề do dự.

Lúc này đây, kể cả là điện thoại của Diêm Vương cũng không nhắc máy.

Chưa đầy ba giây, điện thoại lại réo.

Cô bực bội “a lô” một tiếng.

“Lam Lam à, tại sao con không nghe điện thoại của mẹ?”

Cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu, nói: “Mẹ, con không biết là mẹ gọi”.

“Con bây giờ giải giang rồi, nên vứt bà già vô tích sự này vào sọt rác rồi!”

Mẹ mãi mãi giữ cái giọng oán trách như thế.

Vi Lam cố gắng lấy lại tinh thần nói: “Làm sao có chuyện đó được? Con vừa về, ngày mai con sẽ về thăm mẹ và... ba”.

Mẹ cô trầm ngâm một lát, nói: “Lam Lam, mấy năm nay con đừng trách mẹ không chăm sóc con. Con biết là mẹ không có tài cán gì, lực bất tòng tâm. Nhưng năm xưa khi ly hôn với ba con, mẹ được giao nuôi con. Hơn 10 năm nay, tiền nuôi con mẹ không đưa thiếu một xu”.

“Con biết rồi”. Nói hay như vậy, không phải là mong về già có con gái để dựa dẫm hay sao! Tính khí mẹ không ra gì, con cái của ba dương cũng không để tâm đến bà.

“Lam Lam à, con lớn rồi, con phải lưu tâm, đừng để mẹ con nhà họ Tần đó giở trò với con!” Mẹ khê khàng nói, “Con người của ba con mẹ rất hiểu, rất thâm, không phải người của mình sẽ không tin đâu. Ngoài con và em trai con, Tần Thiên Lăng một xu cũng đừng hòng lấy được!”

Vi Lam giật mình, cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Mẹ, mẹ không biết à? Kể từ khi ba con bị tai biến, công ty Vân Thiên đều do Thiên Lăng quản lý”.

“Đây là chuyện khác. Chẳng qua là ba con chỉ lợi dụng Tần Thiên Lăng thôi, là thằng con hoang danh bất chính ngôn bất thuận, tài sản nhà họ Hạ nếu có chia thì làm sao đến lượt nó được?” Giọng mẹ hạ xuống thấp hơn, “nghe nói ba con đã mời luật sư lập di chúc từ lâu rồi, các tài sản, cổ phiếu, tiền tiết kiệm ngân hàng đứng tên ông ta, con và em trai con mỗi người được hưởng một nửa, còn nhà thì để lại cho Tần Tang Ảnh, Tần Thiên Lăng kể cả là một bát cháo cũng không được chia!!”

“Ba đã lập di chúc từ lâu rồi ư?” Cô lại giật mình.

“Với tình trạng sức khỏe như hiện nay của ông ta, đương nhiên là phải sớm giải quyết hết những việc hậu sự rồi”.

Vi Lam cười khẩy: “Mẹ, thông tin của mẹ nhanh nhạy thật đấy!”

“Không phải mẹ vì con đó sao?” Mẹ nói: “Con từ nhỏ tính tình ngang ngạnh, nhìn bề ngoài tưởng tháo vát, thực ra lại rất ngờ nghệch, mẹ sợ con mắc mưu của mẹ con họ Tần!”

Cô hậm hực nói: “Con đâu có phải là đứa trẻ lên ba nữa đâu, mắc mưu gì của người ta chứ?”

“Cái thằng Tần Thiên Lăng đó đẹp trai, đầu óc lại thông minh, từ nhỏ đến lớn có bao nhiêu đứa con gái bị nó hớp hồn?” Mẹ nói với vẻ ẩn ý sâu xa: “Con đừng chui đầu vào cái bẫy người ta giăng ra, cuối cùng sẽ mất cả chì lẫn chài đấy! Con nên nhớ rằng, đàn ông không thể tin được, càng là những gã miệng nói những lời hoa mỹ, càng không thể tin được! Hồi trẻ vì theo đuổi mẹ mà ba con cũng dùng những lời đường mật, thề thốt đủ điều, khi có được thể, có được tiền liền giở mặt, biến thành gã Trần Thế Mỹ phụ tình! Những điều này khi còn nhỏ con đã được tận mắt chứng kiến...”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa”. Vi Lam ngắt lời bà, “đầu con đau rồi đây này!”

“Con cứ suy nghĩ kỹ đi”, mẹ miệng thì nói những điều ghê gớm nhưng trong lòng lại rất tốt, “đừng coi những điều mẹ nói như gió thoảng qua, đến lúc đó khóc cũng không còn kịp nữa!”

Đặt điện thoại xuống, Vi Lam cảm thấy đầu hơi đau thật, liền nằm xuống giường, mơ màng ngủ thiếp đi.

Mở mắt ra, trời đã tối lắm rồi.

Phía xa, có tiếng pháo nổ đi đoàn, nhắc cô rằng, hôm nay là 30 tết.

Mở cửa phòng ra, ti vi dưới nhà đang hát múa rầm rộ, xen lẫn cả tiếng cười đùa rộn rã của Thụy Dương.

Mỗi lần đến tết, chỉ có trẻ con là vui nhất.

Hồi còn nhỏ, cô cũng thích tết, có quần áo mới có bánh kẹo, còn có cả tiền mừng tuổi nữa. Còn hiện nay, hoàn toàn không có tâm trạng nào để đón tết.

Sự rộn ràng của người khác, càng khiến mình cảm thấy cô đơn lẻ loi.

Vi Lam cảm thấy miệng hơi khô, muốn xuống bếp rót cốc nước uống. Đi qua phòng Thiên Lãng, loáng thoáng có tiếng nói chuyện vọng ra, khiến cô không kìm được bèn dừng chân lại.

“Mẹ, con xin lỗi! Tính khí Vi Lam không tốt, mẹ thông cảm vậy!”

Tần Tang Ảnh thở dài thườn thượt: “Bao năm nay dù mẹ đối xử với nó như thế nào, nó vẫn chẳng coi mẹ ra gì, trong mắt nó, mẹ là bà mẹ kế đích thực!”

“Ai bảo chúng ta lại ở trong địa bàn của nhà họ Hạ? Nhất cử nhất động đều phải dựa dẫm vào người khác, không được làm chủ”.

“Con ạ, mẹ biết con ảm ức!” Tần Tang Ảnh quay sang an ủi con trai, “tuy nhiên, con nhất thiết phải học được cách nhẫn nại...”

Có những lúc, con thực sự không thể nhịn được nữa, chỉ muốn bỏ đi cho rồi!” Giọng Thiên Lãng nén xuống rất thấp, có phần lạc đi, “mẹ, con ảm ức trong bụng mà không trút được ra...”

“Thiên Lãng, con đừng làm như thế, nếu không bao nhiêu công lao đổ xuống biển hết!”

Thiên Lãng nói: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm. Con sẽ nhịn, hơn 10 năm nay nhịn được rồi, còn sợ không nhịn được một hai ngày nữa ư?”

...

Vi Lam không thể nghe tiếp được nữa. Cô chỉ cảm thấy đầu đang nổ tung.

Nhịn? Anh nhịn cái gì? Không nhịn được khi ở bên cô ư? Hay là không nhịn được rõ ràng là không yêu cô, nhưng lại phải giả vờ nói chuyện tình yêu với cô?

Hóa ra, từ đầu đến cuối, cô đều là kẻ ngốc, kẻ ngờ nghệch bị người khác đùa cợt.

Cô chậm rãi quay người, đi vào phòng mình.

Mặc dù chỉ có mấy bước chân, nhưng lại dài tựa như một đời.

Trái tim Vi Lam lại rơi xuống vùng tối tăm lạnh lẽo.

Rốt cục cô đã làm sai điều gì? Tại sao mỗi người đàn ông mà cô muốn thật lòng yêu thương, đều mang lại cho cô sự tổn thương và lừa dối?

Thiên Lãng gõ cửa phòng cô, đã là nửa đêm về sáng rồi.

Cô không muốn mở cửa, nói: “Muộn lắm rồi, có chuyện gì để mai nói đi”.

“Nếu em không mở cửa, anh sẽ gõ lại trò cũ, đập cửa em ra!”

Vi Lam biết anh nói là làm, đành miễn cưỡng ra mở cửa.

“Nghỉ ngơi lâu như thế rồi, em đã khá hơn chút nào chưa?” Anh đứng ở hành lang, nhìn cô, tỏ vẻ rất quan tâm.

Tần Thiên Lãng, hôm nay mới phát hiện ra, hóa ra anh là kẻ giả tạo đến vậy!

Được, để tôi cùng diễn kịch với anh! Thử xem xem, cuối cùng kẻ nào sẽ mất cả chì lẫn chài?

“Đầu vẫn còn hơi đau”, cô nũng nịu nói: “ai bảo anh lái xe nhanh như vậy?”

“Anh đã khống chế tốc độ tới mức chậm nhất rồi!” Anh cười, “Từ trước tới giờ em có bao giờ say xe đâu, tại sao lớn rồi lại thành ra tiểu thư như vậy?”

“Không có chuyện gì là suốt đời không bao giờ thay đổi, kể cả là chuyện tình cảm”.

Nhìn ánh mắt dần dần lạnh lùng của cô, nụ cười trên môi Thiên Lãng vụt tắt.

“Em vẫn không tin anh à?”

“Tại sao em phải tin anh?” Cô ngửa đầu lên, nhìn anh, “thế gian này có rất nhiều gã đàn ông là cao thủ lừa tình! Bọn họ lừa dối tình cảm của phụ nữ, không bao giờ yêu thương thật lòng...”

“Vi Lam!” Anh túm chặt hai cánh tay của cô, trong ngực dâng trào một cảm giác mãnh liệt, “anh sẽ không thể! Anh mãi mãi sẽ không như thế... Em hãy tin anh!”

Nói đùa! Có ai tự thừa nhận mình là kẻ lừa đảo?”

Ánh đèn trong phòng hắt ra, chiếu lên gương mặt tuấn tú của anh, đôi môi gợi cảm, ánh mắt dịu dàng.

Cô bất chợt lùi ra sau, quay mặt đi: “Thiên Lãng, từ lâu em vẫn suy nghĩ, có lẽ anh không yêu em thật lòng, chỉ là không chịu được khi em bị kẻ khác cướp đi. Hoặc khả năng lớn hơn là để trả thù, vì em đã từng hãm hại anh, vì thế anh phải phản công lại, để em thuần phục dưới chân anh, lấy chân đá một cái, dùng phương thức này để giành lại lòng tự trọng và sự kiêu ngạo của anh”!

Mặt Thiên Lãng tái nhợt. Anh nghiêng răng, lạnh lùng nhìn cô nói: “Hạ Vi Lam, anh nghi ngờ em không hề có tim gan!”

Sau đó, anh buông cô ra, đi về phòng mình mà không quay đầu lại, đóng cửa rất mạnh.

“Rầm...”

Tự nhiên Vi Lam lại cảm thấy có điều gì đó bất an khó tả.

Câu nói cuối cùng đó, cô có thể nghe thấy sự phẫn nộ trong giọng nói của anh, cũng có thể nghe thấy sự buồn tủi và yếu đuối trong câu nói của anh.

Rốt cục là anh thật lòng, hay là đang diễn kịch?

Rõ ràng là biết không thể tin được đàn ông, lòng cô vẫn rối như tơ vò vì câu nói của anh.

20

Đêm 30, rất nhiều người có thói quen đợi đón giao thừa.

Giờ Tí vừa đến, tiếng pháo nổ không nghỉ phút nào, gần gần xa xa, hòa thành một chuỗi.

Vi Lam gối đầu lên gối lắng nghe, tiếng pháo nổ trong đêm tối lạnh lẽo này.

Tết, tết. Một năm cũ đã qua đi, một năm mới vẫn phải sống.

Cô không có ý định đợi đến giao thừa, chỉ có điều không thể ngủ. Liền khoác áo ngồi dậy, bước ra ban công.

Bầu trời xanh thẫm, chỉ có mấy ngôi sao nằm rải rác, giống như tâm trạng u ám lúc này của cô.

Tiếng pháo dần dần lắng xuống, trời đất lại trở về với sự tĩnh lặng.

Trên ban công, gió đêm lạnh giá. Cô kéo chặt chiếc áo ngủ, vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối bời, đang định quay về phòng, đột nhiên bên tai có tiếng đàn violon vọng lại, nhẹ nhàng, chậm rãi, là bài Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài đó.

Giai điệu này hòa vào màn đêm, lan tỏa trong không khí, khiến người ta không có nơi nào để trốn, không thể né tránh. Trong đêm tối như thế này, u buồn và da diết biết bao.

Vi Lam thần thờ lắng nghe, không thể bước đi được nữa, mặc cho giai điệu đó dâng lên như thủy triều, nhấn chìm trái tim cô.

Giai điệu hớp hồn người khác này vọng ra từ phòng Thiên Lãng. Lúc thì nó nhẹ nhàng rộn rã, lúc lại buồn bã ai oán, lúc thì lại da diết thiết tha, lúc lại như đang thổn thức tâm sự. Khi khúc nhạc bước vào cao trào, Chúc Anh Đài thề dù phải chết cũng không chịu khuất phục, chung thủy với tình yêu, đến đoạn khóc trước linh cữu đi vào mộ, người cô không đủ sức nhúc nhích nữa, không kìm được nước mắt trào ra.

Trong gió đêm lạnh giá, cô không thể thuyết phục được mình đi ra, cứ đứng thẫn thờ trên ban công vậy...

Khúc nhạc kết thúc từ bao giờ, Vi Lam hoàn toàn không hay biết, tâm hồn của cô dường như cũng hóa thành bướm và bay theo Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài, chỉ để lại một nỗi thê lương, chua xót thấu tim.

Từ thời còn là học sinh, mỗi lần trong lòng không vui, Thiên Lãng đều thích chơi bài này.

Còn cô mỗi lần đều bị giai điệu tuyệt vời và buồn bã của nó làm cho cảm động. Có lẽ, cái khiến cô cảm động không phải là bản thân khúc nhạc, mà là mối tình chân thành nhất giữa Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.

Mối tình chân thành nhất là gì? Trong vở kịch Mầu đơn đình, Thang Hiển Tổ nói, không biết tình yêu xuất hiện từ bao giờ, da diết sâu sắc, sinh có thể tử, tử có thể sinh. Mối tình chân thành nhất, thật sự có thể chết vì người đó! Giống như Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.

Có nhiều lúc Vi Lam nghĩ, nếu mình là Chúc Anh Đài, cũng sẽ chết vì Lương Sơn Bá. Tuy nhiên, có lẽ cô sẽ mãi mãi không có cơ hội này, cô không gặp người đàn ông chân thành như Lương Sơn Bá, còn cô cũng không thể giữ tình cảm chân thành nhất.

Chính vì thể hiện tại cô vẫn đang sống.

Cho dù thế nào, sống vẫn tốt hơn chết.

Vật vả một đêm, khi mọi người đều đã dậy, Vi Lam mới ngủ thiếp đi.

Gần trưa, cô chui từ trong chăn ra, tết mái tóc dài thành hai bím, buộc vào sợi nơ màu hồng tía, tóc mai trên trán chải gọn gàng, trông rất ngây thơ.

Vi Lam mặc xong quần áo liền đứng dậy, ra nhà tắm rửa mặt, vừa mở cửa phòng ra, liền giặt mình.

Thiên Lãng đứng ở hành lang, gần như đứng sát vào cửa. Cô suýt nữa thì đâm vào lòng anh.

Cô hơi ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn anh, nét mặt vô cảm.

“Xin chào”. Anh nhìn cô gật gật đầu, vẻ mặt cười cười, “chúc mừng năm mới!”

“Anh đứng ở đây là để chúc tết em ư?” Cuối cùng cô cũng đã chịu mở miệng.

“Đáng lẽ là em phải chúc tết anh chứ?” Anh cười với vẻ ranh mãnh, “em nhỏ hơn anh”.

Nhưng Vi Lam vẫn phát hiện ra quầng mắt anh hơi thâm, đầu tóc rối bù, chắc là cũng mất ngủ cả đêm.

“Thế thì anh phải lì xì cho em, hoặc tặng quà năm mới”.

“Quà? Dĩ nhiên là phải có rồi, chỉ có điều không biết em có thích hay không”, nói rồi, anh kéo cô vào lòng, hôn cô một cách cuồng nhiệt và mãnh liệt.

Cái hôn mãnh liệt đó khiến Vi Lâm không thể kháng cự, không kìm chế được cô liền nồng nhiệt đáp lại anh, nồng nhiệt vòng tay ôm lấy cổ anh. Cô thực sự không có cách nào để từ chối nụ hôn và vòng tay của anh, thậm chí lại có một nỗi khát khao khó tả với cơ thể anh. Điều khiến cô cảm thấy chơi vơi là, chỉ có Thiên Lãng mới là người khiến cô sa đọa như vậy.

Trước khi không chế được tâm hồn, anh đã kiểm soát một cách thành công cơ thể cô.

Vi Lam cảm thấy người lâng lâng, dường như đang cưỡi mây về gió. Cô ú ớ trong miệng nói: “Em chưa đánh răng”.

“Anh không chê em mồm hôi đâu”. Anh hơi cười cười nói, dùng hai tay đỡ cằm cô, hôn cô càng nồng nhiệt hơn.

Họ ghì siết vào nhau. Vi Lam nghe thấy tiếng rên rỉ hòa lẫn với tiếng thở hổn hển, âm thanh mờ ám này khiến cô giặt mình.

Bất ngờ đẩy mạnh anh ra, cô nhìn xung quanh nói: “Mọi người đâu hết rồi? Nếu để họ nhìn thấy ngại biết bao!”

“Mẹ đưa Dương Dương đi chúc tết rồi. Ba đang nghỉ trong phòng”. Thiên Lăng hậm hực nói: “Vi Lam, tại sao phải lén lút như vậy? Đường như đã làm việc gì mờ ám lắm”.

Thiên Lăng, anh dám nói ở bên em, không có mục đích gì mờ ám hay sao?

Vi Lam kìm lại không nói ra câu đó, chỉ nói một câu: “Không phải anh nói em không có tim gan đó sao? Tại sao vẫn còn nói chuyện với em?”

“Đúng là anh không muốn nói chuyện với em, nhưng không có cách nào khác, anh đã không thể xa em được nữa!”

Không thể xa em hay là không thể xa được tài sản và thế lực của nhà họ Hạ?

Vi Lam không có đủ can đảm để hỏi tiếp, trước mặt Thiên Lăng, cô cũng giống như Hứa Thiếu Hàm, thà tự lừa dối mình, cũng không dám hỏi ra sự thật.

Sự thật, có những lúc giống như một con dao, sẽ từng xéo bạn máu me nhầy nhụa, thương tích đầy mình.

Sau tết, quay về tỉnh, cuộc sống của hai người vẫn không có gì thay đổi.

Vi Lam vẫn cứ để mặc, không nói gì đến chuyện đám cưới, cũng không muốn công khai với mọi người. Mọi quan hệ vừa là anh em lại vừa là người yêu này lại khiến cô cảm thấy an toàn.

Sự cô đơn và phiêu bạt kéo dài, cô cũng không phải chưa từng nghĩ đến, gối đầu lên cánh tay một người đàn ông, thiên hoang địa lão.

Chỉ có điều người đàn ông này, chưa bao giờ là Tần Thiên Lăng.

Ngày ngày sống với nhau, cùng với sự trôi qua của thời gian, cô dần dần đã đem lòng yêu cặp lông mày rậm của anh, yêu đôi mắt sâu thẳm của anh, yêu bờ ngực ấm áp chắc chắn của anh, yêu đôi vai có thể nương tựa của anh, nhưng lại không hạ được quyết tâm, gài gắm cuộc đời mình cho anh.

Thiên Lăng không cầu hôn với cô nữa, nhưng vẻ trầm tư trong mắt lại hiện rõ.

Để xoa dịu bầu không khí, Ngày Valentine, Vi Lam tỏ ra hồ hởi, vui vẻ chuyện trò với anh về những chuyện của công ty Vân Thiên, đồng thời mua loại bánh ngọt mà anh thích ăn nhất về.

Mặc dù nét mặt Thiên Lăng tỏ ra bất ngờ và vui mừng, sự hóm hỉnh của anh, sự quan tâm của anh, vẫn như ngày trước. Tuy nhiên nửa đêm Vi Lam tỉnh dậy, nhìn thấy anh đứng một mình trước cửa sổ, thở dài một tiếng trong đêm tối, bán đứng mọi niềm vui mà anh cố gắng tạo ra.

Nghe thấy tiếng thở dài này, cô lại cảm thấy thất tim, bản thân cũng không biết tại sao lại như vậy.

Hôm nay, Vi Lam nghỉ phép, cô đeo tạp dề, đích thân vào bếp.

Thiên Lăng hết giờ làm việc đến chỗ cô, nhìn cô bận rộn, rau xanh thịt cá bày đầy bàn, liền cười nói: “Em có làm được không?”

Cô đẩy anh vào ghế sofa, nói: “Anh Tần, anh hãy kiên nhẫn chờ đợi, yên tâm hưởng thụ đi!”

Thiên Lăng dựa vào lưng ghế sofa, lấy ra một tờ báo, hờ hững giở ra xem.

Chiếc điện thoại đặt trên tràng kỷ của Vi Lam đột nhiên đổ chuông.

Anh bấm nút nghe nhưng lại thấy không ổn, không nên tự ý nghe điện thoại của cô.

Đầu bên kia là tiếng của con gái: “Hạ Vi Lam à? Tổ là Phương Mộ Tình, tổ và Sở Hàm đã về rồi!”

Cô gái nói rất nhanh, giọng ngọt ngào, tỏ rõ vẻ vui mừng và khoe khoang.

Anh sững người một lát, mới nói: “Xin lỗi, Vi Lam đang trong bếp. Để anh gọi cô ấy vào nghe điện thoại”.

“Không cần đâu, xin anh chuyển lời giúp em rằng, chủ nhật tuần này em và Sở Hàm tổ chức tiệc đính hôn, tại khách sạn Hoa Kiều, mời cô ấy nhất định phải đến tham gia!”

Nói xong đối phương liền tắt máy.

Thiên Lãng vào bếp, Vi Lam đang chặt xương sườn, anh tường thuật lại: “Có một cô bé tên là Phương Mộ Tình gọi điện thoại nói với em rằng, cô ấy và Sở Hàm sẽ tổ chức tiệc đính hôn vào chủ nhật tuần này tại khách sạn Hoa Kiều, mời em đến dự”.

Cánh tay phải của Vi Lam run lên, dao chặt xuống ngón tay, máu tươi chảy ra.

Thiên Lãng không quan tâm đến việc ai đính hôn, chỉ quan tâm đến ngón tay chảy máu của cô.

“Tại sao em lại không cẩn thận như vậy?” Anh tỏ ra rất bức, vội tìm miếng băng băng vào vết thương cho cô.

“Phương Mộ Tình... cô ấy đính hôn với Sở Hàm thật ư? Vi Lam đầu óc rối bời, thần thờ hỏi.

“Trong điện thoại cô ấy nói như vậy”. Thiên Lãng cau mày, “Phương Mộ Tình là...”

“Cô ấy là bạn học đại học của em, bọn em ở cùng phòng với nhau, từng là cô bạn thân nhất”.

Nhưng cũng là tình địch... Cuối cùng cô ấy và Sở Hàm đã đính hôn rồi!

Thiên Lãng nhìn Vi Lam bằng ánh mắt chăm chú, sắc mặt cô như tảng băng hồi lâu không tan ra, dường như trong lòng đang phải chịu đựng một nỗi đau và nỗi xót xa tê tái.

háng 3, là tháng mưa nhiều nhất trong năm của thành phố này.

Vi Lam nằm trên giường, mặc dù không nghe thấy tiếng mưa rơi, nhưng lại biết rất rõ rằng, ngoài cửa sổ, mưa đang lất phất bay.

Ba năm trước, cũng là một đêm mưa như thế này. Sở Hàm trong tình trạng say rượu đề cô xuống giường, khi anh đưa vào trong, cô cảm thấy đau xé da xé thịt.

Cô nghe thấy anh gọi tên Phương Mộ Tình, cô không khóc, chỉ ra sức cắn chặt môi mình.

Vi Lam không thể quên Sở Hàm, giống như tất cả các cô gái đều không thể quên được đêm làm tình đầu tiên của mình. Ký ức hòa trộn giữa máu và sự đau đớn đó, là miếng bông vàng chôn trong tim cô.

Giống như vị bác sĩ đó nói, lâu ngày sinh đau, là chuyện không thể có cách nào.

Đây lại là một đêm không chợp mắt...

Hôm sau đi làm, Vi Lam ở trong tình trạng như người mất hồn.

Cô gọi lại cho Phương Mộ Tình. Nhưng gọi mười mấy lần đều không thông máy.

Kể cả gọi được rồi, cũng không biết sẽ phải nói gì. Chúc mừng họ ư? Bản thân cô cũng cảm thấy giả tạo.

Đang định thôi thì điện thoại lại vang lên.

“Hạ Vi Lam, cậu tìm tớ à?”

Là tiếng của Phương Mộ Tình, vẫn ngọt ngào, toát lên vẻ tự tin vốn có của cô.

“Ồ, Phương Mộ Tình...” Vi Lam lẩm bẩm cái tên này, rất chua chát, rất chậm rãi, “chúng ta có thể gặp nhau nói chuyện được không?”

Đối phương im lặng một lát, nói: “Được, tớ cũng đang muốn gặp cậu đây”.

“Thế thì thế này nhé, 9 giờ tối, đến quán bar Firebird Heaven”.

Phương Mộ Tình vui vẻ đồng ý.

Đây không phải là cuộc gặp gỡ vui vẻ, Vi Lam đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý.

Cô đến quán bar Firebird Heaven từ rất sớm, gọi một cốc soda. Cô không muốn uống rượu, hôm nay phải giữ đầu óc cho tỉnh táo.

Rất nhanh, Phương Mộ Tình đã xuất hiện.

Cô không thể không thừa nhận, Phương Mộ Tình vẫn rất xinh đẹp, thậm chí còn có sức quyến rũ hơn cả ba năm về trước.

Phương Mộ Tình thời đại học, gương mặt non nớt, mặc dù xinh đẹp dễ thương, nhưng không có khí chất gì, còn hiện nay, trông cô rất sang trọng, nho nhã, cô bước đi duyên dáng, khiến nhiều anh chàng phải nhìn theo.

Đợi cô ngồi xuống, Vi Lam hỏi: “Cậu uống gì?”

“Bluelover”. Phương Mộ Tình nhìn cốc nước trước mặt cô, hỏi: “Cậu vẫn thích uống nước soda à?”

Vi Lam gật đầu với tâm trạng phức tạp.

“Cậu còn nhớ không? Tôi đã từng hỏi cậu tại sao không uống nước hoa quả, cậu nói loại nước nhẹ nhàng hơi chua này, uống vào có cảm giác ngấm vào cổ họng rất mát, nó sẽ khiến cậu cảm thấy bình thản”.

Phương Mộ Tình lạnh lùng nhìn cô, gần giọng nói: “Hồi đó tôi không hiểu, sau này mới biết, trong lòng cậu có một bóng ma, nó dày vò khiến không giây phút nào cậu được yên bình”.

Đúng lúc nhân viên phục vụ mang “Bluelover” đến, cô tiếp tục nói: “Hạ Vi Lam, cậu không thấy cái tên Bluelover rất hợp với cậu ư? Bề ngoài dịu dàng không có gì là ghê gớm, nhưng trong lòng lại nham hiểm thâm độc, chẳng biết khi nào sẽ đâm người ta một nhát dao”.

Trước sự châm biếm, giễu cợt của Phương Mộ Tình, Vi Lam không thể thanh minh được gì, dù sao thì năm xưa người sai là mình. Chỉ có điều, mấy năm rồi mà cô vẫn còn oán hận như vậy.

“Phương Mộ Tình, cậu đồng ý đính hôn với Sở Hàm chứng tỏ cậu đã tha thứ cho anh ấy, chấp nhận anh ấy. Tại sao cậu lại không tha thứ được cho tôi?”

“Cậu muốn tôi tha thứ cho cậu”, Phương Mộ Tình nhếch mép với vẻ giễu cợt, “sau đó lương tâm không bị cắn rứt nữa, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, yên tâm bắt đầu cuộc sống mới của cậu?”

Cô rút từ trong hộp ra một điều thuốc lá More rít một hơi thật lâu, chậm rãi nhả khói.

Vi Lam ngồi ở đó, người cứng đờ.

Cô ấy là Phương Mộ Tình ư? Cô gái trước mặt mình này, và Phương Mộ Tình trong ký ức, ngoài việc có chung một gương mặt, tất cả những cái khác như cách nói, ánh mắt, phong thái đều lạ lẫm biết bao.

Ngày trước cô ấy là một cô gái ngoan ngoãn trong sáng, vậy mà giờ đây đã học được cách hút thuốc rồi ư?

Trong ký ức của Vi Lam, Phương Mộ Tình trong sáng và kiêu ngạo, giống như một nàng công chúa lớn lên trong bộ phim Đồng thoại sao nguyệt.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà mình ghen thầm với cô ấy ngày xưa.

Ghen ư?

Đột nhiên cô nhớ lại, cuộc nói chuyện giữa mình và Phương Mộ Tình ba năm về trước, trước lúc chia tay.

“Hạ Vi Lam, cậu yêu Sở Hàm thật không? Hay là vì trả thù tôi?”

“Cậu nói gì cơ? Tôi trả thù cậu?”

“Đúng vậy, tôi đã phát hiện ra rằng, thực ra cậu luôn ghen với tôi. Có gia đình ấm áp, có dung nhan xinh xắn, được mọi người chú ý, còn có tình yêu ngọt ngào nữa... Tôi cái gì cũng có, còn cậu gần như là chẳng có gì cả!”

...

Không, cô không ghen với Phương Mộ Tình, tất cả những điều này đều xuất phát từ tình yêu đối với Sở Hàm.

Phía đối diện, Phương Mộ Tình đang nhìn mình bằng ánh mắt giễu cợt.

Vi Lam thấy toàn thân lạnh cóng.

“Cậu biết rồi đấy”, cô nói, “cậu và Sở Hàm về nước để đính hôn, là để khoe khoang và ra oai với tôi! Cậu đã giành lại được Sở Hàm, gì phải làm như vậy?”

“Hạ Vi Lam, cậu nói đơn giản nhỉ? Có những chuyện nếu không đích thân trải qua sẽ không cảm nhận được nỗi đau xé ruột xé gan đó! Cậu và Sở Hàm đã từng là người mà tôi thân nhất, tin tưởng nhất, kết quả cả hai người đã cùng lúc phản bội tôi! Sở Hàm nói, tất cả những chuyện này đều vì cậu mà xảy ra. Đêm hôm đó, cậu đã tranh thủ lúc anh ấy say rượu để dụ dỗ anh ấy lên giường! Năm xưa tôi coi cậu là bạn thân nhất của mình, cậu lại đi cướp tình yêu của người khác, đẩy tôi từ thiên đường xuống địa ngục”.

Vi Lam không nhịn được nữa bèn ngắt lời cô: “Nếu giữa cậu và Sở Hàm không có vấn đề gì, làm sao tôi có thể thừa cơ mà xen vào được? Nếu Sở Hàm không chung thủy, lập trường không vững vàng, làm sao tôi có thể dụ dỗ được anh ấy?”

Phương Mộ Tinh cười khẩy nói: “Hạ Vi Lam, đây chỉ là những lời để cậu rửa tội cho mình mà thôi! Năm xưa cậu không từ thủ đoạn, bày mưu lập kế, không phải là vì muốn giành được tình yêu của Sở Thừa hay sao? Tôi nói cho cậu biết, Sở Hàm không yêu cậu một ngày nào, từ đầu đến cuối anh ấy chỉ yêu một mình tôi mà thôi! Chúng tôi chuẩn bị đính hôn, sau đó sang Mỹ làm đám cưới...”

Mồ hôi lấm tấm trên trán cô, tim cô đau nhói, gắng gượng nói: “Cậu nói những điều này ra để làm gì? Tôi cũng có người yêu rồi, anh ấy rất tốt với tôi. Sở Hàm yêu ai, các cậu đính hôn hay kết hôn thì có liên quan gì đến tôi?”

“Vậy ư?” Phương Mộ Tinh hứ một tiếng, “bạn trai của cậu chắc là không biết chuyện của cậu đúng không? Không biết cậu ỉ ỏi như vậy, sa đọa như vậy. Không phải là tôi nguyên rửa cậu đâu, Hạ Vi Lam ạ! E rằng trên thế gian này không có người đàn ông nào độ lượng như thế đâu! Anh ta yêu cậu thật ư? Có thể chỉ bị vẻ bề ngoài trong trắng như thiên thần của cậu mê hoặc thôi? Thời gian trôi qua, cuối cùng anh ta sẽ nhận ra bộ mặt thật của cậu, đến ngày đó, anh ta cũng sẽ như Sở Hàm bỏ cậu mà đi!”

“Cậu câm miệng ngay đi, Phương Mộ Tinh!” Bị chạm vào nỗi đau, cuối cùng Vi Lam đã bật phát. Cô không thể tránh khỏi việc nghĩ đến Hứa Thiếu Hàm.

“Tôi còn không hiểu cậu ư? Cậu chưa quên Sở Hàm!” Phương Mộ Tinh ngồi yên, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, “3 năm rồi, số điện thoại di động của cậu không hề thay đổi! Ngay cả căn phòng mà cậu đang ở hiện nay, chính là căn phòng mà hồi cậu và Sở Hàm thuê để sống chung. Cậu vẫn còn tình cảm với anh ấy!”

Vi Lam nhắm mắt lại, một cảm giác đau đớn từ lồng ngực dâng lên, khiến cô không thể thở được.

Lúc mở mắt ra, Phương Mộ Tinh đã rút một tấm thiệp mời đính hôn ra trước mặt cô: “Tiệc đính hôn hôm chủ nhật, nếu cậu không muốn tham gia thì không cần phải đến!”

Tấm thiệp đó, không phải là loại giấy in bình thường, mà là bằng giấy lụa, rất đẹp. Trong mắt Vi Lam, nó giống với tờ giấy thách thức hơn!

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ. Thời đại học chúng ta đã hẹn với nhau rằng, bất kể là ai kết hôn, người kia đều buộc phải tham gia, tặng họ lời chúc!”

Năm xưa, đúng là họ đã có sự giao kèo này. Phương Mộ Tinh mở to đôi mắt, nhún nhún vai: “Hy vọng đến lúc đó cậu không sai hẹn!”

Nói xong, cô đứng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng dũng đi ra.

Vi Lam lại không nhúc nhích, nhìn vào tấm thiệp trước mắt. Hai chữ “Sở Hàm” này vẫn đâm vào mắt cô đau nhói.

“Firebird Heaven”, đây là nơi mà trước đây cô và Sở Hàm thường xuyên lui tới.

Anh luôn ngồi đối diện với cô, vừa uống rượu, vừa không ngớt lời kể cho cô nghe chuyện giữa anh và Phương Mộ Tinh. Anh giỏi giang đẹp trai như vậy, lại có nhiều nỗi buồn và điều phiền não đến vậy.

Anh không biết, cô gái ngồi đối diện này đang yêu anh, muốn làm cho anh không cau mày nữa, muốn tạo ra niềm vui ấm áp cho anh.

Sau đó, cuối cùng anh đã biết, nhưng lại không cảm động, mà lại lợi dụng cô để cứu vãn tình yêu giữa anh và Phương Mộ Tình.

“Loại đàn ông thối tha này, cho không ta cũng chẳng cần, để lại cho Phương Mộ Tình từ từ tận hưởng!”

Vi Lam hậm hực nói, gọi nhân viên phục vụ mang một chai rượu vang đến.

Tối hôm đó, cô uống rượu không ngừng.

Tửu lượng của Vi Lam không kém, có không ít đàn ông không phải là đối thủ của cô. Cô tưởng rằng dù mình uống thế nào cũng sẽ không say.

Lần này thì sai rồi. Cô say rồi, và say bất tỉnh nhân sự.

Không biết từ bao giờ, đám người trong quán bar đã giải tán hết rồi.

Một nhân viên phục vụ bước đến trước bàn cô, nói: “chị ơi, chuẩn bị đóng cửa rồi!”

Vi Lam ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, cười hi hi nói: “Đánh dê gì, dê cái hay dê đực? ”

Nhân viên phục vụ biết được rằng cô đã say, hỏi: “Chị có thể nói cho em biết, nhà chị ở đâu được không? Em sẽ gọi một chiếc taxi đưa chị về nhà”.

“Về nhà?” Cô mơ màng lắc đầu, “không, tôi chưa bao giờ có nhà cả! Tôi là một đứa trẻ lang thang!”

Nhân viên phục vụ đang không biết phải làm thế nào, điện thoại di động trên bàn liền đổ chuông.

Anh nghe máy thay cô, nghe thấy một giọng đàn ông trầm ấm, sốt sắng hỏi: “Vi Lam, em đang ở đâu, sao em không về nhà?”

Nhân viên phục vụ nói với anh: “Bạn anh uống say rồi. Anh đến đưa chị ấy về đi”.

“Chỗ các anh là ở đâu vậy?” Giọng đối phương càng sốt sắng hơn.

“Quán bar Firebird Heaven”.

“Được, xin hãy chăm sóc cô ấy giúp tôi, tôi sẽ đến ngay!”

Chẳng bao lâu, nhân viên phục vụ đó nhìn thấy một chàng trai cao to, giống như cơn gió ào vào quán bar.

Anh đỡ Vi Lam đang trong trạng thái say mềm lên, cau mày hỏi:

“Rốt cục cô ấy đã uống bao nhiêu rượu?”

“Chắc là khoảng 4 chai rượu vang!”

“Uống nhiều như vậy, thật không thiết sống nữa rồi!” Thiên Lãng càng cau mày hơn. Nhân viên phục vụ phát hiện ra rằng, lông mày của anh rất dài và dày, vừa cau mày, hai bên lông mày như muốn dính vào nhau. Anh ta nhớ rằng đã từng xem sách xem tướng, nói người có cặp lông mày như thế này, số thường long đong vất vả.

Mặc dù như vậy, người đàn ông trước mặt vẫn đẹp trai đến mức người khác phải trầm trồ.

Dáng anh ta rất cao, chắc khoảng một mét tám, mặc chiếc áo gió dài màu xanh lam thẫm, gương mặt rất đàn ông, ánh mắt tự lự. Không chỉ phụ nữ, mà ngay đàn ông cũng phải đưa mắt nhìn.

Trong lúc nhân viên phục vụ đang nhìn gương mặt điển trai đó và thần thờ, Thiên Lãng đã bế bổng Vi Lam ra khỏi quán.

Không ngờ, Vi Lam nhỏ bé như thế mà khi say rượu cũng nặng thật! Nhân viên phục vụ giúp anh đưa Vi Lam vào ghế sau, cô ra sức giãy giụa, Thiên Lãng ngồi bên cạnh, ấn chặt tay cô, cô mới dần dần yên lặng trở lại.

Anh ngẩng đầu, nói với nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, cậu có thể giúp tôi lái xe về nhà được không?”

Nhân viên phục vụ biết anh muốn làm thế để tiện chăm sóc cô bạn gái say, bèn nói: “Ok, em biết lái xe”. Sau đó anh ta mở cửa ghế trước ra, nổ máy.

Thiên Lãng trầm ngâm một lát, nói: “Đến hoa viên Hải Cảnh”.

Xe đã đến nơi.

Thiên Lãng cảm ơn nhân viên phục vụ, bế Vi Lam vào tòa nhà của mình.

Lúc đến cửa phòng ngủ, cô “oẹ” một tiếng, nôn hết ra người anh.

“Oái, em nôn đâu không nôn, lại nôn trúng vào người anh! Chiếc áo gió hàng hiệu này oan gia rồi! Anh than thầm trong lòng, đặt cô lên giường, bật đèn.

Dưới ánh đèn sáng rực, gương mặt cô trắng bệnh trông rất sợ, trán lấm tấm mồ hôi.

Cảm giác say khó chịu thế nào, Thiên Lãng biết rõ hơn ai hết. Anh cố gắng chịu đựng, thu dọn bãi nôn cho cô, rửa ráy cho cô, thay cho cô áo ngoài bẩn, sau cùng là mặc quần áo ngủ vào cho cô.

Sau khi thu dọn sạch sẽ, Thiên Lãng đắp chăn cẩn thận cho Vi Lam, cởi áo gió ra, đi vào nhà tắm.

Tắm xong, anh không quay về phòng ngủ của mình, mà ngồi trên đầu giường cô, pha một cốc trà, lặng lẽ uống.

Đã bốn giờ sáng rồi, nghe thấy mấy tiếng chim hót.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, loáng thoáng có người đi lại, cảnh vật tĩnh lặng.

Thiên Lãng quay đầu lại, trên chiếc giường rộng, Vi Lan nằm nghiêng cuộn tròn người. Anh nghe nói người có tư thế ngủ như thế, thiếu cảm giác an toàn.

Cô ngủ không ngon, mày cau lại, rất khổ sở. Lông mi dài và cong, còn hơi rung rung.

Chuyện gì khiến cô phải uống nhiều rượu như vậy? Có liên quan với cú điện thoại ngày hôm qua ư? Thiên Lãng trầm tư suy nghĩ. Vi Lam đột nhiên động đậy, đưa tay ra ngoài chăn.

“Sao vậy, em khó chịu ở đâu?” Anh cúi người xuống hỏi.

Vi Lam mở mắt ra, nhưng lại ở trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh. Loáng thoáng nhìn thấy trước mặt có bóng người, bàn tay cô bám chặt vào bờ vai chắc nịch của anh, cả người dựa vào lòng anh, giống như một chú mèo sợ lạnh.

Cảm nhận được hơi ấm của lồng ngực anh, bàn tay kia của cô cũng dò dẫm vào cổ áo đang để hở của anh.

Đôi mắt Thiên Lãng bắt đầu tối lại, đáng ghét! Say như thế này mà cô còn dụ dỗ anh! Một điều đáng ghét hơn là, bản năng trong người anh lập tức trỗi dậy.

“Vi Lam?” Anh khẽ gọi cô, áp sát vào cơ thể mềm mại đó, hơi thở bắt đầu gấp gáp.

“Sở Hàm, tại sao... Tại sao anh lại đi? Tại sao anh không yêu em nữa?” Vi Lam lẩm nhẩm, một giọt nước mắt lăn từ đuôi mắt cô xuống, chảy dài xuống gò má tái nhợt của cô.

Thiên Lãng nhìn cô với ánh mắt sững sờ, không thể nào tin. Trong tích tắc, trái tim anh rơi xuống vực thẳm, rơi mãi, rơi mãi...

Nằm trong lòng anh mà cô lại gọi tên một người đàn ông khác rõ như vậy!

Anh gạt ngón tay cô ra, dùng mọi ý chí, từ từ đứng dậy.

Hơi ấm không còn nữa, Vi Lam cử động một cách bất an.

“Đừng... Đừng bỏ em, Sở Hàm...”

Thiên Lãng nghiêng rằng, lúc này đây, lý trí và vẻ bình tĩnh mà anh cố gắng giả vờ tạo ra đã tan vỡ hoàn toàn! Anh kéo cô ngồi dậy, để cô nhìn thẳng vào mình.

“Hạ Vi Lam, em nghe cho rõ đây! Anh không phải là Sở Hàm, anh là Tần Thiên Lãng!” Anh hét lớn.

Vi Lam bất chợt tỉnh lại. Cô ngồi trên giường, mái tóc dài xõa xuống mặt, đôi mắt sợ hãi mở to, hỏi: “Thiên Lãng, anh vừa nói gì vậy?”

Thiên Lãng ngồi xuống trước mặt cô, tim đập thành thịch, nhìn cô run rẩy.

“Vi Lam, có phải bất kể anh cố gắng thế nào, em vẫn không thể quên được anh chàng Sở Hàm đó không?”

Môi anh nhợt nhạt, giọng yếu ớt, bất lực.

Tại sao Thiên Lãng lại biết Sở Hàm?

“Không, không phải”. Vi Lam lắc đầu một cách vô thức, giật thột không biết phải làm thế nào.

“Em không muốn kết hôn với anh là vì anh ta, đúng không? Tuy nhiên, anh ta đã đính hôn với người khác rồi! Em vẫn còn nhớ nhung anh ta, không phải là rất ngốc hay sao?”

“Đừng nói gì nữa”. Cô giấy giụa ra khỏi sự kiểm soát của anh,

Thiên Lãng đứng thẩn thờ ở chỗ cũ. Anh đứng rất lâu, không biết bước tiếp theo sẽ phải làm thế nào.

11. Chương 11

10 giờ sáng, ánh nắng hắt qua cửa kính vào thẳng phòng.

Gió thổi phất phơ tua rua của rèm cửa, tạo ra nhịp sóng rất đẹp.

Vi Lam cảm thấy nắng rất chói mắt. Cô nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, phát hiện thấy mình đang ngủ trong căn hộ của Thiên Lãng, trên chiếc giường rộng có hoa hồng tím đó.

Còn đang ngơ ngác, chưa nghĩ ra được tại sao mình lại ở đây. Mang máng nhớ rằng, tối qua hẹn gặp Phương Mộ Tình ở quán bar “Firebird Heaven”. Hai người chia tay trong sự hậm hực. Cô một mình ở lại uống rượu. Sau đó, dường như là nằm mơ, mơ thấy đêm hôm Sở Hàm rời xa cô từ ba năm trước đó. Cô đau lòng vô cùng, khóc một trận rất đã.

Mặc dù là một giấc mơ, nhưng cảm giác khóc lại chân thực như vậy.

Tỉnh dậy, cảm giác ức chế dồn nén trong lòng dường như đã vơi bớt, chỉ có điều nỗi đau vẫn còn ở đó.

Cô mặc quần áo vào, đứng dậy ra phòng ăn.

Thiên Lãng đi làm rồi. Như thường lệ trên bàn vẫn đặt một cốc sữa, mấy miếng bánh mì phết bơ đã nướng sẵn.

Một cảm giác ấm áp len lỏi trong lòng Vi Lam. Trong cuộc đời 27 tuổi, e rằng chỉ có Thiên Lãng mới chu đáo, chăm sóc cô như vậy. Anh còn nhớ cô thích ăn bánh mì phết bơ, cũng biết cô không thích ăn sáng, chính vì thế dùng phương thức không lời này, để cô biết được cách chăm sóc sức khỏe cho mình.

Gọi điện thoại đến cơ quan, mới biết Thiên Lãng đã xin nghỉ hộ cô.

Cả ngày hôm đó, Vi Lam không ra khỏi căn hộ của anh.

Tối đến, Thiên Lãng đã về. Vi Lam đã nấu một bữa tối rất thịnh soạn, mỉm cười với anh: “Mau lại thử tay nghề của em đi, xem có tiến bộ hơn lần trước hay không?”

Thiên Lãng ngồi xuống bàn ăn, cà xào thịt, đầu cá xào ớt, rau xào, măng tây chua cay, đều là những món anh thích ăn nhất.

Anh nhìn cô một cái, nói: “Hiếm có, không ngờ em vẫn còn nhớ khẩu vị của anh!”

Tiếp đó là im lặng ăn cơm.

Vi Lam vẫn lén theo dõi nét mặt của Thiên Lãng, cuối cùng, cô không kìm được nữa bèn lấy hết can đảm nói: “Tối qua em say quá, chắc chắn gây không ít phiền hà cho anh...”

Anh tiếp lời cô: “Đúng là em say bí tỉ, không những nôn hết ra quần áo anh, mà còn nói năng lảm nhảm, vừa khóc vừa la!”

“Tứ lượng của em tệ vậy à?” Vi Lam tròn tròn mắt: “Lạ nhỉ, từ trước đến giờ em uống chẳng bao giờ say, không biết tối qua làm sao lại như vậy!”

“Có lẽ là do rượu không làm người say mà người tự say!” Thiên Lãng nói, nhìn cô một cách đầy ẩn ý, “Vi Lam, em còn nhớ tối qua em nói gì không?”

Trước ánh mắt sắc bén của anh, Vi Lam cảm thấy mồ hôi trên mặt thi nhau chui ra.

“Em không nhớ gì nữa. Những điều nói trong lúc say, làm sao có thể coi là thật được? ”

“Chưa chắc. Có lúc rượu sẽ khiến người ta nói ra những chuyện chôn sâu trong tận đáy lòng. Em không nghe người ta nói, rượu vào nói lời thật hay sao?”

Vi Lam ngần ngừ, không dám trả lời.

Điều cô nhớ nhất sau khi say rượu, là trong mơ cô khóc cầu xin Sở Hàm đừng đi. Có lẽ không phải là nói mơ, mà là cô gọi tên anh thật!

Câu hỏi tiếp theo của Thiên Lãng đã chứng minh được lời dự đoán của cô: “Vi Lam, chủ nhật... Em có đi tham gia tiệc đính hôn không?”

“Đương nhiên là em phải đi rồi”. Cô nói rất quả quyết.

Anh nhìn cô chăm chú, giọng nặng trĩu: “Anh nghĩ, trong bữa tiệc đó chắc chắn có người em muốn gặp đúng không?”

Vi Lam vội đưa mắt nhìn xuống, tránh vẻ thăm dò và giễu cợt trong mắt anh.

Thật đúng là tự mình hại mình! Cô quyết định trước khi đi ngủ không nói gì nữa.

Để đền bù, tối hôm đó Vi Lam đã chủ động gợi ý.

Phản ứng của Thiên Lãng còn nồng nhiệt hơn bình thường, anh ôm cô, hôn cô rất nồng nàn, dường như muốn nghiền nát cô vào xương vào máu.

Qua nụ hôn của anh cô biết anh vẫn nhiệt tình như trước, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn.

Sau khi tàn cuộc, Thiên Lãng ghé sát vào tai cô thở nhẹ: “Vi Lam, chúng mình cưới nhau đi!”

Vi Lam đưa tay vuốt ve vầng trán trơn láng của anh, nói: “Không, Thiên Lãng, hiện tại vẫn chưa được. Anh đợi em một thời gian nữa, được không?”

Ánh mắt ánh thoáng qua một vẻ thất vọng, nhưng không ép cô nữa, chỉ thở dài, nói với vẻ như đầu hàng: “Được, anh sẽ đợi!”

Đèn đã tắt. Phòng tối om.

Sáng hôm sau, Vi Lam tỉnh dậy, trên bàn ăn ngoài sữa, bánh mì, còn có thêm một thứ khác, là mẫu giấy để dưới đáy cốc, trên đó là nét chữ quen thuộc của Thiên Lãng: “Vi Lam, em còn đợi gì nữa?”

Đúng vậy, Hạ Vi Lam, người còn đợi gì nữa? Tim cô đập thành thịch. Thiên Lãng đã hỏi cô câu hỏi cô sợ trả lời nhất.

Đây không phải là lần đầu tiên anh cầu hôn cô, nhưng tối hôm qua trong ánh mắt anh, ngoài sự thất vọng, còn có chút gì mệt mỏi. Cô biết, nếu một người phụ nữ khiến đàn ông mệt mỏi, thì ngày chia tay sẽ không còn xa nữa.

Chỉ có điều, cô vẫn không thể đồng ý. Bởi vẫn còn có điều ước chưa được thực hiện, vẫn còn những tâm sự chưa đặt xuống được.

Vi Lam bưng cốc sữa đó lên, uống liền một hơi.

Thiên Lăng, muộn nhất là đến chủ nhật này, anh sẽ biết được câu trả lời!

Vì bữa tiệc ngày chủ nhật mà Vi Lan đã mua một bộ trang phục dạ hội, và còn chọn mua một đôi giày hợp với bộ trang phục ở một tiệm có tiếng. Gót hơi cao, nhưng có thể giúp cô thanh thoát tự tin.

Có quần áo và giày rồi, vẫn cảm thấy không được rạng rỡ cho lắm. Nhìn mình trong gương hồi lâu, phát hiện thấy bộ tóc có vấn đề. Tóc cô dài và thẳng, trông hơi thiếu sức sống.

Cô lại đi làm tóc, vừa nhuộm vừa làm xoăn hết hơn nghìn tệ. Nhìn mình trong gương, mái tóc màu hạt dẻ xoăn sóng lộn to phũ xuống rất tự nhiên, khiến mặt cô xinh xắn, trắng trẻo hơn.

Chẳng mấy chốc đã đến chủ nhật.

Vi Lam ngồi trước gương, make up từng loại lên mặt cho đều. Trước hết là kem dưỡng, sau đó là kem lót, rồi phấn nền, phấn mắt, son... Khi cô cầm bút kẻ viền môi lên kẻ viền môi, Thiên Lăng bước vào phòng ngủ, một tay chống xuống thành gương, vô tình hỏi: “Có nhầm không vậy? Bạn em đính hôn hay em đính hôn vậy?”

Mặc dù anh hỏi rất vô tình, nhưng lại khiến cô sững người một lát. Bàn tay nắm chiếc bút kẻ viền môi khựng lại một lúc trong không khí, hồi lâu không động đậy.

Cánh tay Thiên Lăng buông thông xuống, giống như chuẩn bị quay người đi ra, nhưng lại nói thêm một câu: “Đợi lát nữa anh sẽ đưa em đi, em đẹp quá, anh phải trông coi em cho cẩn thận mới được!”

Vi Lam không để ý đến câu cuối cùng của anh, nhưng có Thiên Lăng làm bạn trai, bữa tiệc tối hôm nay chắc chắn sẽ càng thú vị.

Ngồi trong xe, cô nhìn Thiên Lăng bằng ánh mắt ngưỡng mộ, anh mặc le đen, thắt nơ, sang trọng nhưng không mất đi vẻ lãng tử. Đông Joăng chính là Đông Joăng, cho dù anh ăn mặc như thế nào, đều cảm thấy khôi ngô tuấn tú, lịch lãm hơn người.

Phương Mộ Tình à Phương Mộ Tình, chắc chắn cậu không thể ngờ được rằng, bạn trai của tôi bây giờ còn tuyệt vời hơn Sở Hàm! Nghĩ đến đây, bất giác Vi Lam nhếch mép lên cười.

Khánh sạn Hoa Kiều. Trong sảnh lớn rực rỡ, sang trọng, khách khứa với những bộ trang phục lịch lãm, cười nói hàn huyên, giống như ở trong thế giới mộng ảo.

Lúc đầu Vi Lam tưởng chỉ có bốn năm chiếc bàn, ai ngờ, cả sảnh lớn đều là khách, sự sang trọng, xa hoa của bữa tiệc đã vượt quá sự tưởng tượng của Vi Lam. Chỉ là tiệc đính hôn, cần gì phải phô trương như vậy?

“Vi Lam, cậu đến rồi à!”

Có người gọi cô. Cô quay đầu, nhìn thấy Phương Mộ Tình đang khoác tay Sở Hàm đi về phía mình.

Cô mặc chiếc váy màu tím nhạt, để lộ đường cong rõ nét trên cơ thể, yêu kiều thướt tha. Cô trang điểm rất nhạt, son môi màu hồng nhạt lấp lánh, nhưng lại càng làm nổi bật các nét xinh xắn trên khuôn mặt.

Phương Mộ Tình cũng nhìn cô từ đầu đến chân, nói: “Vi Lam, hôm nay cậu xinh thật đấy!”

“Làm sao xinh bằng cậu được? Rạng rỡ, diễm lệ, ai sánh bằng?” Vi Lam bình thản nói, nhưng là là câu nói thật lòng. Cô chưa bao giờ quý Phương Mộ Tình, nhưng luôn ngưỡng mộ vẻ đẹp hơn người của cô.

“Lần này về, cậu và Sở Hàm vẫn chưa gặp nhau đúng không?” Phương Mộ Tình cười duyên dáng, đẩy Sở Hàm đang đứng bên cạnh lên phía trước.

Sở Hàm, sau ba năm xa cách, giờ lại xuất hiện trước mắt cô! Khuôn mặt đó, vẫn tuấn tú, khiến tim cô đột nhiên thất lại.

Vi Lam thần thờ nhìn anh, không nói một lời, ngân ngấn nước mắt.

Sở Hàm nhìn cô, nhưng ngần ngừ không dám tin. Cô gái với nhan sắc rạng rỡ, chói lóa này là Hạ Vi Lam ư?

“Không nhận ra đúng không?” Phương Mộ Tình mỉm cười nũng nịu, quay sang Thiên Lãng, đột nhiên mắt sáng lên.

Chàng trai này chừng 30 tuổi, mặc le đen, dáng người cao ráo nhưng không gầy, khuôn mặt điển trai, ánh mắt trầm ấm sắc bén, đường nét của đôi môi rất rõ ràng, trông rất kiêu ngạo lạnh lùng. Các nét trên cơ thể anh đều rất rắn chắc, chỉ có mái tóc đen dày đó, mềm mại và hơi xoăn, dưới ánh đèn lấp lánh như kim loại.

Một anh chàng xuất sắc biết bao! Đứng ở đó, phong độ đường hoàng, khí chất hơn người, ngay cả Sở Hàm cũng thua vài phần.

Phương Mộ Tình nghĩ, trong lòng có một chút gì đó chua chát.

“Không giới thiệu cho chúng tôi biết chàng Đông Joăng này ư?” Cô chớp chớp mắt nhìn Vi Lam, cười ngọt ngào.

Dường như Vi Lam mới chợt nhớ đến bên cạnh còn có Thiên Lãng, cô khoác tay anh, mím môi, cười duyên dáng: “Đây là bạn trai của tớ...”

“Tần Thiên Lãng”. Thiên Lãng tiếp lời rất nhanh, “Chúc mừng em, Phương Mộ Tình!”

“Anh là chàng trai nghe điện thoại hôm đó ư?” Phương Mộ Tình đã nhận ra giọng anh, “không những lời nói dễ nghe, mà con người cũng đẹp!”

“Em cũng đẹp hơn anh tưởng tượng rất nhiều!”

“Vậy hả?” Cô nhếch cặp lông mày lên, mặt tỏ vẻ ngây thơ, “anh có cơ hội tưởng tượng ư?”

Thiên Lãng bình thản đáp: “Đúng vậy, Vi Lam thường nói với anh về em, cô ấy bảo hai người là bạn thân nhất của nhau”.

Vi Lam và Phương Mộ Tình đứng nghe, trong lòng không rõ là cảm giác gì. Họ là bạn của nhau thật ư? Hay là đôi oan gia mà số phận đã sắp bày?

Trong bữa tiệc, những người bạn trong trường đại học liên lạc được đều đến hết.

Phương Mộ Tình mỉm cười quyến rũ, bưng ly rượu, liên tục chạm cốc với mọi người. Về hạnh phúc của cô hiện rõ trên nét mặt, còn Vi Lam lại có phần lẻ loi.

Mặc dù có Thiên Lãng ở bên cạnh, nhưng đứng giữa mọi người, vẫn cảm nhận được ánh mắt khác lạ của bạn học ngày xưa. Họ thỉnh thoảng lại ghé tai nói nhỏ với nhau, thảo luận những chuyện trong quá khứ của cô và Sở Hàm, để lộ ánh mắt khinh bỉ và vui mừng trước sự đau khổ của người khác.

“Em ra nhà vệ sinh một lát”. Vi Lam nói với Thiên Lãng.

“Em vẫn ổn chứ?” Anh nhìn sắc mặt có phần u ám của cô, “có cần anh đi cùng em không?”

“Không cần”. Cô gạt Thiên Lãng ra, một mình ra khỏi sảnh lớn đông đúc, bước về phía nhà vệ sinh.

Vừa vào cửa, liền nghe thấy có người nói nhỏ bên trong:

“Không phải là đồ của mình, cuối cùng cũng chẳng giành được. Kể thử ba không bao giờ có được kết cục tốt!”

“Đúng rồi, hôm nay Phương Mộ Tình được nở mày nở mặt rồi! Chỉ có điều tớ không hiểu, cô nàng Hạ Vi Lam đó lại vẫn ngang nhiên đến tham gia tiệc đính hôn. Nếu là tớ, nói kiểu gì cũng không đến, đỡ phải mất mặt với người khác!”

“Cô nàng vốn là một kẻ vô liêm sỉ mà, nếu không làm sao lại đi cướp người yêu của bạn thân được?”

“Ừ! Đúng đấy! Tớ nghe Phương Mộ Tình nói, năm xưa cô nàng tranh thủ lúc Sở Hàm say rượu dụ dỗ người ta lên giường!”

“Khiếp, thật kinh tởm! Bề ngoài giả vờ yếu điệu thực nữ, sau lưng lại là con hồ ly tinh đa mưu quỷ kế...” Sau đó, là những câu chữ rửa liên hồi.

Vi Lam đứng nguyên một chỗ, cắn chặt môi, hai tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Gần như móng tay đâm chảy máu lòng bàn tay, tại sao một điểm nào đó trong lồng ngực lại đau nhói? Nhìn vào, hoá ra là vị trí của tim.

Vi Lam không nói gì, lặng lẽ ra khỏi nhà vệ sinh, cũng không quay vào sảnh lớn, mà đi thang máy xuống tầng, ra khỏi khách sạn.

Ra đến ngoài, bầu trời u ám, không biết mưa từ lúc nào.

Cô ngẩng đầu, nước mưa lạnh giá rơi xuống mặt, lăn trên gò má, tựa như nước mắt.

Một giọng nói cất lên sau lưng cô: “Vi Lam, sao lại ra đây?”

Cô tưởng là Thiên Lăng, quay đầu lại, lại là Sở Hàm.

“Bên trong bí bách quá, ra ngoài cho thoáng”. Vi Lam nhìn anh, ánh mắt mông lung, “sao anh cũng ra đây?”

Sở Hàm ngần ngừ một hồi lâu, mới nói: “Anh muốn tìm một cơ hội, nói trực tiếp với em, anh xin lỗi!”

Vi Lam chạnh lòng, đột nhiên không nhận được liền mở miệng cười lớn. Trước ánh mắt ngạc nhiên của Sở Hàm, cô cười mãi, cười đến khi nước mắt nhạt nhoà.

“Ha ha, Ha ha, Sở Hàm, em yêu anh lâu như vậy, anh đáp lại em, chỉ có ba chữ này sao?”

Cuối cùng cô đã hết cười, nhìn anh, lạnh lùng nói: “Nếu thực sự anh cảm thấy có lỗi với em, tại sao lại quay về đính hôn? Anh ác thật đấy! Không những xé rách vết thương mà khó khăn lắm em mới giữ lành được, lại còn xoa muối lên đó nữa!”

“Vi Lam!” Sở Hàm gọi, giọng có vẻ rất đau khổ, “đây là yêu cầu duy nhất mà Phương Mộ Tình đưa ra để đồng ý kết hôn với anh. Dù sao thì năm xưa anh đã có lỗi với cô ấy!”

“Lẽ nào anh không có lỗi với tôi ư?” Vi Lam gầm lên, một sự phẫn nộ không thể kìm chế, “ba năm trước, lúc anh đi, tôi đã có thai con của anh! Nếu tôi không đến bệnh viện xử lý, thì giờ nó cũng được gần hai tuổi rồi!”

Nghe tin bất ngờ này, Sở Hàm sững sờ. Anh nắm chặt Vi Lam: “Thật ư? Có thật là em mang bầu con anh không?”

“Nếu anh không tin”. Cô cố gắng kìm chế sự phẫn nộ, đẩy anh ra, lạnh lùng nói: “Bệnh án nạo thai ở bệnh viện hồi đó tôi vẫn còn giữ, có thể lấy cho anh xem chứng cứ”.

“Tại sao em không nói với anh?” Mặt Sở Hàm như biến dạng, trông rất tệ. “Nếu anh biết em có bầu thì anh sẽ không đi đâu. Vi Lam, không phải anh không yêu em chút nào, mà anh chỉ, chỉ cảm thấy có lỗi với Mộ Tình... Anh và cô ấy yêu nhau từ khi còn thanh mai trúc mã, tình cảm đó không phải dễ dàng mà bỏ đi... sức ép của dư luận và quan niệm đạo đức, đều không cho phép anh làm Trần Thế Mỹ... Chính vì thế, anh chỉ còn cách gây tổn thương cho em...”

Anh đã từng yêu cô thật ư? Vi Lam nhìn chăm chăm vào nét mặt hối hận, ăn năn của người đàn ông này, biết những điều anh nói đều là sự thật. Không hiểu tại sao, dường như cô đã không còn hận anh nhiều nữa, ngược lại, trong lòng lại cảm thấy thoải mái.

Phương Mộ Tình, cậu sai rồi, đúng là Sở Hàm đã thay lòng đổi dạ, đã có tình cảm với tôi!

Hai người phạm lỗi, tại sao lại bắt một mình tôi gánh?

Sở Hàm, lần này cái anh nợ tôi, tôi muốn anh hôm nay phải trả hết cho tôi!

Cô hít một hơi thật sâu, giọng dịu dàng trở lại: “Được rồi, chuyện đã qua rồi. Chúng ta vào trong thôi!”

Sở Hàm kinh ngạc trước sự thay đổi đột ngột trong thái độ của cô, nhưng cũng không nói gì thêm, cùng cô đi vào thang máy.

Anh bấm số tầng 18.

Đã muộn rồi, trong khách sạn cũng không còn nhiều người nữa.

Thang máy chạy lên trên. Trong không gian chật hẹp, chỉ có hai người, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

Khi thang máy lên đến tầng 16, đột nhiên Vi Lam như con rắn quấn chặt vào Sở Hàm: “Sở Hàm, em yêu anh bao năm như vậy! Từ lần gặp anh đầu tiên em đã bắt đầu yêu. Hết tối hôm nay, anh sẽ thuộc về Phương Mộ Tình rồi! Anh có thể ôm em lần cuối được không?”

Sở Hàm sững sờ, đây là kết cục anh không thể ngờ tới. Bao năm qua, anh tưởng rằng cô đã hết yêu anh từ lâu rồi, chỉ còn hận, không ngờ cô lại yêu khắc cốt ghi tâm đến vậy!

Bất kỳ người đàn ông nào, đứng trước tình yêu không đòi hỏi phải báo đáp, chỉ cần một bên tình nguyện, lại không động lòng? Càng huống hồ, từ trước đến giờ Phương Mộ Tình rất ngang ngạnh trong chuyện tình cảm, khiến anh không tìm được lòng tự trọng của người đàn ông, còn Vi Lam lúc thì dịu dàng như nước, lúc lại nồng nhiệt tựa lửa, luôn khiến anh không thể kháng cự!

Cuối cùng anh đã ôm chặt cô, đôi môi họ xiết chặt lấy nhau, trong cơ thể dường như có cái gì đang bốc cháy. Sở Hàm biết, đây mới là người phụ nữ khiến anh bốc cháy.

“Em muốn nghe anh nói một câu, anh yêu em”. Vi Lam thở hổn hển. Đôi môi cô mềm mại biết bao, nụ hôn của cô lạnh biết bao. Sở Hàm ngất ngây, cô gái này, không giống với tất cả những cô gái mà anh quen, trên cơ thể cô có một yêu khí, sức quyến rũ không thể miêu tả bằng lời khiến anh không thể làm chủ được mình.

“Vi Lam, anh yêu em!” Anh thở gấp gấp nói.

Cửa thang máy, đã mở ra trong lúc này.

12. Chương 12

Vi Lam chưa kịp quay người ra, liền nghe thấy một tiếng hét: “Trời ơi...!”

Sau đó, vị khách nữ đang đợi trước thang máy đó liền lùi ra sau mấy bước.

Thang máy đối diện với sảnh lớn. Tiếng hét này đã khiến tất cả mọi người đang có mặt phải chú ý.

Lúc đầu, nhân vật nam trong bữa tiệc đính hôn và cô bạn gái cũ đồng thời mất tích, đã có người linh cảm có chuyện gì đó xảy ra. Không ngờ, cảnh tượng này lại bất ngờ biết bao... nóng bỏng biết bao.

Sở Hàm chợt bình tĩnh sau cơn ngất ngây, đẩy Vi Lam ra theo phản xạ. Ngẩng đầu lên, chạm ngay vào ánh mắt của Phương Mộ Tình, đôi mắt đó gần như đang phun ra lửa.

Cuối cùng cô đã hiểu, mình thông minh đến đâu, cũng không qua được Hạ Vi Lam! Một nỗi phẫn uất dâng lên trong lòng, cô thực sự muốn xông tới xé vụn đối phương!

Nhưng chút lý trí cuối cùng đã nhắc nhở cô rằng: không còn lịch lãm, không còn điềm đạm, giống như Hoạn Thư khốc lốc đủ trò, sẽ chỉ khiến cô càng mất mặt trước bạn bè cũ!

“Hạ Vi Lam, đã man thật đấy! Phương Mộ Tình cố gắng kìm chế cơn thịnh nộ, nói xong câu này, liền quay người chạy về phía cầu thang ở đầu bên kia.

Sở Hàm giờ mới tỉnh ngộ, biết chuyện gì đã xảy ra. Anh nhảy ra khỏi thang máy, chạy theo sau, nói lớn: “Mộ Tình, em hãy nghe anh giải thích...”

Tuy nhiên, tất cả đã không còn kịp nữa. Một người phụ nữ chấp nhận được mấy lần phản bội của đàn ông? Lần này e rằng dù anh có đuổi lên cung trăng, cũng không giành lại được tình yêu của các anh đâu.

Vi Lam chậm rãi bước ra khỏi thang máy, trước ánh mắt trách móc của người khác, ánh mắt bình thản, không hề tỏ ra xấu hổ.

Thiên Lăng đứng trong đám đông, khắp người tê dại và đau đớn, dường như bị người khác đánh lén, đánh vừa ác vừa độc.

Thang máy từ từ lên cao, Vi Lam và Sở Hàm hôn nhau nồng nhiệt, cô dựa vào lòng anh, vẻ mặt ngất ngây... Cảnh tượng của họ hiện trước mắt anh. Anh nhắm mắt lại, không thể xóa được.

Trong đêm xuân này, anh cảm thấy mình tuyệt vọng như hồi 18 tuổi, run rẩy.

Thiên Lăng mãi mãi nhớ, khi Vi Lam khóc và nói với ba mẹ rằng “anh ấy vô lễ với con”, khuôn mặt cô có vẻ gì đó khiến người ta ngạt thở, u ám, lạnh lùng, có phần giảo hoạt.

Tuổi còn nhỏ như thế, mà lại mưu cao kế sâu! Trong không khí nóng bỏng, anh ôm chặt cánh tay, run rẩy không ngừng.

Tâm địa của một cô gái 15 tuổi, khiến anh cảm thấy lạnh thấu xương giữa mùa hè nóng nực đó. Và điều càng khiến anh sợ hơn là, Hạ Vi Lam, cô thực sự không phải là con người, đối với đàn ông, cô là một mụ phù thủy, một con yêu tinh.

Nhưng, cuối cùng anh vẫn trúng phải bùa ngải của cô!

Trúng bùa ngải của cô, đâu phải chỉ có một mình Tần Thiên Lăng? Còn anh chàng Sở Hàm thì sao?

Không ai hiểu rõ hơn anh, Vi Lam cướp Sở Hàm từ tay Phương Mộ Tình, chẳng qua là để thị uy với cô gái xinh đẹp, kiêu căng này, muốn nói với cô rằng, thành lũy tình yêu của cô ta với Sở Hàm thật mỏng manh biết bao!

Còn bản thân anh, tối hôm nay cũng chỉ là một đạo cụ để cô khoe khoang với người khác mà thôi.

Đúng như câu nói đó: “Đối với người khác không gọi là lạnh lùng, đối với mình lạnh lùng, mới gọi là sự lạnh lùng thực sự”.

Cô gái lạnh lùng đó, không bao giờ có trái tim trong sáng để đối xử với tình yêu.

Ánh mắt của Thiên Lăng, giống như một lưỡi dao sắc, từng xéo da thịt Vi Lam.

Ánh mắt anh, có sự tan vỡ lả lăm của cô, cô lại làm Thiên Lăng tổn thương một lần nữa!

Bất kỳ người đàn ông nào khi phải đối mặt với cảnh tượng này đều cũng sẽ cảm thấy phần nộ và mất mặt. Tối hôm nay có phải mình đã chơi quá đà rồi hay không?

Trên thế gian không mua được thuốc hối hận. Hơn nữa, cuốn từ điển trong cuộc đời cô không bao giờ có hai chữ “hối hận”.

Trong suy nghĩ rối bời đó, một ý chí lạnh lùng dần dần dâng trào, khiến cô bình tĩnh và thoải mái trở lại.

“Anh không cần phải đưa em về, em sẽ tự về!”

Cô bước vào thang máy, nhanh chóng bấm nút đóng. Nhanh như chớp, Thiên Lăng ngăn hai cánh cửa đang chuẩn bị khép lại, nói: “Hạ Vi Lam, đừng hà hiếp người khác quá đáng như thế!”

Vi Lam không hề phòng, lùi ra sau mấy bước, va vào thành thang máy. Cô đứng dậy, tần ngần nói: “Em tưởng anh giận, không muốn đưa em về nữa”.

“Đây chính là điều em hy vọng đúng không?” Anh lạnh lùng nhìn cô, “hy vọng từ nay trở đi anh không nói gì với em nữa, biến mất khỏi cuộc sống của em!”

Có lương tâm chứng giám, em chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Vi Lam mấp máy môi, nhưng không nói ra điều đó.

“Anh sẽ giúp em được toại nguyện”.

Thiên Lãng nói, ánh mắt ưu tư, khoé mép giật giật, đó là vẻ mặt mà cô chưa nhìn thấy bao giờ.

Anh không về thẳng nhà mà lái xe lên đường cao tốc.

Mưa bay lất phất, buồn buồn, cảnh vật gần xa rất thê lương.

Đèn đường mờ ảo, cách một đoạn rất xa mới có một bóng đèn, hắt xuống mặt đường ướt nhẹp.

Thiên Lãng vào số 5, rồ ga, xe chạy như bay.

Mặc dù sắc mặt Vi Lam tái nhợt, chân tay mềm nhũn, nhưng không ngăn cản anh.

Cô cũng không muốn về nhà, lúc này đây đúng lúc có thể nghĩ về mọi chuyện trên đường.

“Hạ Vi Lam, trong lòng em, rốt cuộc anh là cái thứ gì?”

Bàn tay Thiên Lãng nắm chặt vô lăng, mắt nhìn chăm chăm vào màn đêm tối tăm phía trước.

Cô hơi sững lại, nhìn vào mặt anh theo một góc nghiêng, trong xe ánh đèn hơi tối, hiện rõ các nét đẹp trên gương mặt.

Cặp lông mày đen dày, sống mũi cao, chiếc cằm rắn rỏi, giống như khi cô nhìn thấy anh lần đầu tiên vào năm 12 tuổi, tựa như một chàng hoàng tử kiêu ngạo lạnh lùng, khiến người ta tưởng rằng mãi mãi không thể lại gần.

“Em thừa nhận, anh là chàng hoàng tử trong mắt của rất nhiều cô gái, nhưng đối với em lại không phải!” Cô nói, “em ghét vẻ lạnh lùng, cao ngạo trong con người anh, dường như ngay từ nhỏ anh đã cao hơn người ta một cái đầu. Anh và Phương Mộ Tình rất giống nhau. Còn người mà em cần là những chàng trai có dáng vẻ khoẻ mạnh, ấm áp, nụ cười rạng rỡ như tia nắng mặt trời, giống như Sở Hàm, Hứa Thiếu Hàm...”

“Đủ rồi!” Đột nhiên anh thô bạo ngắt lời cô, “Thế tại sao em còn ở bên anh?”

Tại sao? Anh hỏi em tại sao?

Tần Thiên Lãng, đã đến lúc phải lật ngửa ván bài rồi!

Vi Lam hất hàm, mím môi, ánh mắt lộ rõ vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn:

“3 năm trước, kể từ khi Sở Hàm bỏ em đi, em không còn tin vào tình yêu nữa. Hoặc là sớm hơn, năm em 6 tuổi, ba đã nhẫn tâm bỏ em mà đi, lấy mẹ anh, em đã biết rằng, cuộc đời anh, tình cảm anh, cũng chỉ là như vậy, cũng chỉ là trò chơi. Tần Thiên Lãng, anh chỉ là một trò chơi của em. Vì anh là con trai của Tần Tang Ảnh, chính vì thế, em muốn chơi trò này với anh lâu hơn...”

Lòng ngực tức nghẹn. Bàn tay nắm vô lăng của Thiên Lãng lạnh ngắt, ánh mắt anh cũng giá băng.

“Nói như thế có nghĩa là, em ở bên anh chỉ vì anh là con trai của Tần Tang Ảnh ư?”

Vi Lam hít một hơi thật sâu, cuối cùng đã nói ra:

“Tần Thiên Lãng, anh yêu em, lẽ nào không phải vì em là con gái của Hạ Vân Sinh ư?”

Thiên Lãng quay đầu nhìn cô, trong mắt hằn lên những tia máu, anh gằn giọng nói: “Em nói đi, câu này của em có nghĩa là gì?”

“Em đã nói rõ lắm rồi”, cô cố gắng kìm chế không để mình bột phát, “Anh không mang họ Hạ, tài sản của ba em, anh không được chia một xu. Chính vì thế anh muốn thông qua việc lấy em, để chiếm đoạt tài sản của nhà họ Hạ! Anh luôn miệng nói yêu em, thực ra là anh yêu tiền! Nếu không phải như vậy, tại sao anh lại từ Ostraylia trở về? Năm xưa anh hận em vô cùng, tại sao lần này về lại quay ngoắt 180 độ, chủ động tiếp cận em? Anh coi em là con cóc hả? Tất cả những điều này không là âm mưu thì là cái gì?”

Ánh mắt Thiên Lãng lộ rõ vẻ phẫn nộ, nếu ánh mắt có thể giết người thì anh đã bị cô giết 100 lần từ lâu rồi!

“Âm mưu?” Anh nghiêng răng ken két, “Hạ Vi Lam, em giỏi lắm, trong đầu em chỉ có âm mưu, chỉ có tính toán, chỉ có thù hận, chỉ có trả thù. Bao nhiêu lâu nay, bao nhiêu lâu nay, em chỉ nghĩ đến âm mưu...”

“Tần Thiên Lăng, anh đừng giả vờ nữa”. Cô cười nhếch mép, “hôm đó anh và mẹ anh nói chuyện với nhau, rất không may là bị em đứng ngoài cửa nghe hết, nếu không em sẽ vẫn bị mẹ con anh lừa dối. Không phải anh nói anh nhịn rất khổ sở đó sao? Về sau anh không phải nhịn nữa!”

Thiên Lăng giận quá chuyển sang cười: “Hóa ra, trong mắt em, anh chỉ là người dựa vào việc bán đứng tình cảm của mình để kiếm cái lợi!”

“Anh đúng là loại đàn ông như thế!” Vi Lam tiếp tục cười khẩy, “Trước đó vì muốn có được mảnh đất đẹp đó, không phải anh cũng đóng kịch, anh em em với con gái của giám đốc Sở kiến trúc đó sao? Đây là điều anh đích thân nói với em”.

“Hạ Vi Lam, em ích kỷ như thế, lạnh lùng như thế, anh thật hối hận tại sao lại yêu em!”

“Đừng nói chuyện yêu đương với tôi!” Cô cười với vẻ khinh miệt, “anh không xứng đáng!”

Anh nghe tất cả những điều này, cuối cùng tim như đồng tro tàn chết chóc. Nỗi đau khổ và giằng xé từ bao năm nay, hiện giờ có thể giải thoát rồi.

“Đúng vậy, anh không phải nhịn nữa. Thời gian gần đây, anh thực sự mệt mỏi!”

Thiên Lăng quay đầu đi, anh không còn muốn nhìn thấy khuôn mặt đó nữa.

Nhưng lồng ngực lại đau đớn như bị thiêu đốt, cảm giác này lan tỏa dần dần, đau đến nỗi mắt anh nhòe đi, đầu óc không còn tỉnh táo nữa.

Trong màn mưa, một chiếc xe chở hàng cỡ lớn từ phía ngược chiều lao tới, ánh đèn chói lóa, vô cùng nhức mắt.

Tất cả đều nên kết thúc rồi, Thiên Lăng thầm nghĩ.

Tiếng phanh xe chói tai xé toạc màn đêm. Sau một tiếng va chạm mạnh, anh không còn biết gì nữa.

24

Tất cả đều diễn ra trong tích tắc.

Không có đau đớn, không có tiếng hét, chỉ có tiếng cơ thể rắn chắc đập mạnh vào vật cứng.

Vi Lam ngất đi vì chấn động mạnh, nhưng lại tỉnh lại vì cảm thấy đau.

Trong đêm tối, ánh đèn đường lơ mờ hắt xuống.

Cô cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy người ôm mình, là một cảnh sát giao thông trẻ tuổi trung niên, trên chiếc áo cảnh sát màu xanh xám có dính ít máu.

“Cô ấy tỉnh rồi! Cô ấy tỉnh rồi!” Đám đông đang xúm lại kêu lớn, “cô ấy không chết!”

Trên đầu Vi Lam bị rách mấy chỗ, cánh tay và chân đều bị thương, ngực đau ê ẩm.

Thiên Lăng! Tần Thiên Lăng!

Không thềm để ý đến vết thương trên người, cô túm chặt tay viên cảnh sát giao thông, hỏi gấp: “Anh ấy sao rồi? Người đi cùng với tôi sao rồi?”

Người đàn ông đó ấn chặt cô, mặt vô cảm nói: “Đừng cử động! Trên người cô đầy vết thương!”

“Bỏ tôi ra!” Cô ra sức đẩy viên cảnh sát, “tôi muốn gặp anh ấy!”

Vi Lam giãy giụa thoát ra khỏi tay viên cảnh sát, vết thương trước ngực khiến cô choáng váng. Tuy nhiên, cô vẫn nhìn thấy!

Chiếc xe BMW Z4 đó bị đâm biến dạng.

Dưới đất có một vũng máu, từ kính cửa sổ vỡ có thể nhìn thấy rất rõ, Thiên Lãng bị kẹp trên ghế lái, đầu bị đè sang vai phải.

Cô không nhìn rõ mặt anh, nhưng máu từ trên tai anh, trên phía tóc mai chảy xuống như suối, nhuộm đỏ cổ áo sơ mi trắng. Một số người không có liên quan vây xung quanh anh, đang lắc đầu, đang thở dài...

Vi Lam lê bước một cách chậm rãi và khó khăn về phía anh, chưa đi được mấy bước, lại ngã nhào xuống đất. Lại bò dậy, lại ngã.

Cuối cùng đã bò đến bên cửa xe.

Thiên Lãng, Tần Thiên Lãng mấy phút trước đây còn gằm thét với cô, lúc này đây lại ngồi yên ở đó, đầu xe lồm xướng đè vào chân anh, trên chiếc áo le đen đó là những vết máu và mảnh kính vỡ.

Đôi mắt nóng bỏng đó, giây phút này đây đang nhắm chặt, dường như không chịu mở ra nữa.

Không, không thể! Điều ước thứ ba của cô sẽ không hiệu nghiệm.

Vi Lam kéo đầu Thiên Lãng vào lòng mình, khẽ gọi tên anh, muốn gọi anh tỉnh lại.

Đây chắc chắn là một cơn ác mộng, Thiên Lãng, em chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ chết!

Cô chỉ muốn bế anh lên. Nhưng có người bên cạnh kéo cô lại, hét lớn với cô: “Hiện giờ cô không được cử động, càng cử động càng nguy hiểm. Chúng tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện để cấp cứu trước!”

Vi Lam không chịu, chỉ ôm chặt nửa người bên trên của Thiên Lãng như phát điên. Cô chỉ có một điều ước, muốn cứu Thiên Lãng, cô không thể để cho anh chết!

Người đàn ông đó kéo tóc Vi Lam, đầu cô đành phải ngửa ra phía sau.

Là viên cảnh sát giao thông trung niên đó, anh nói bằng giọng nghiêm túc với cô: “Cô tỉnh táo chút đi! Cậu ấy chưa chết, chúng ta phải đợi bác sĩ!”

“Các anh hãy đưa anh ấy ra đi!” Vi Lam nắm chặt tay áo viên cảnh sát: “Anh cảnh sát ơi, em xin anh đấy!”

Viên cảnh sát dường như cũng động lòng vì lời năn nỉ của cô, liền gọi một viên cảnh sát trẻ khác mang thanh sắt đến, cạy cửa xe đã biến dạng, cuối cùng cũng lôi được Thiên Lãng ra.

Xe cấp cứu 120 hú còi inh ỏi có mặt.

Y tá nhanh chóng cáng Thiên Lãng đang trong trạng thái hôn mê lên xe, đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Vi Lam ngồi ở hàng ghế sau ôm Thiên Lãng, một chút máu từ khoé miệng trào ra.

Thiên Lãng, tại sao anh lại ngốc như vậy? Vì một cô gái như em mà ngay cả tính mạng cũng không tiếc nữa.

Cô mím chặt môi, nước mắt không tìm được trào ra.

Cuối cùng đã đến cổng bệnh viện.

Trong lúc các bác sĩ đang khiêng Thiên Lãng ra ngoài, đột nhiên Vi Lam cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu chúi xuống nền xi măng.

Máu tươi trào ra từ miệng cô, môi cô xám xịt.

Viên cảnh sát giao thông đó liền lập tức bế cô lên. Dựa vào kinh nghiệm, anh xác định được rằng cô bị gãy xương sườn, đồng thời đã chọc vào nội tạng. Bị thương như thế này mà vẫn còn chịu được đến bây giờ, ta không thể không thán phục trước sức chịu đựng của con người.

Trong lúc chuenh choáng, Vi Lam bóp chặt tay anh, nói một câu: “Nhất định phải cứu anh ấy!”

Ông Vương thấy mũi cay cay, gật gật đầu.

Hai người đều bị đưa vào phòng cấp cứu. Ông Vương dặn dò anh Lưu đồng nghiệp thông báo cho gia đình, làm thủ tục, rồi lập tức lái xe quay trở lại hiện trường để tìm hiểu.

2 giờ sáng anh nhận được báo cáo của trung tâm chỉ huy nói rằng: tại khúc đường cua trên kilomet 1500 của đường cao tốc, xảy ra một vụ va chạm mạnh giữa chiếc xe BMW Z4 với chiếc xe chở hàng loại lớn.

Đoạn đường xảy ra tai nạn, bị người ta gọi là “con đường tử thần”, chỉ cần đông xe là liên tục xảy ra tai nạn nguy hiểm. Cộng với việc gần đây trời mưa liên tục, mặt đường trơn, tại khúc cua rất dễ xảy ra va chạm.

Khi ông Vương và anh Lưu đến hiện trường, tài xế của chiếc xe tải không biết đã trốn đi đâu, cửa xe mở toang. Dưới đất toàn là mảnh kính vỡ và những mảnh vỡ của xe, vết máu nằm rải rác cho thấy sự thảm khốc của vụ tai nạn này. Xe 120 vẫn chưa đến, bên cạnh chiếc xe xảy ra tai nạn chỉ có vài ba người đứng xem.

Do đâm vào rất mạnh, đầu xe của chiếc BMW Z4 biến dạng nghiêm trọng, người đàn ông trên ghế lái và vô lăng dính chặt vào nhau, máu chảy đầy mặt, trông rất sợ. Từ vị trí bị thương của anh có thể thấy, e rằng khả năng sống là rất mong manh.

Ông đưa mắt nhìn sang bên cạnh ghế lái, ở đó có cô gái trẻ hơn 20 tuổi đang ngồi. Đầu cô gái tựa ngửa lên lưng ghế, hai mắt nhắm chặt, xem ra tình hình vẫn còn khá. Thế là, ông Vương liền bế cô ra khỏi xe, muốn đưa cô vào bệnh viện trước để cấp cứu, nhưng cô lại kiên quyết đòi cứu anh bạn của mình.

Trên đường đến bệnh viện, cô nhìn người đàn ông đó, lặng lẽ khóc, nhưng không nói gì cả, nét mặt tỏ ra đau khổ và cũng có phần lưu luyến. Ông Vương nghĩ, họ là cặp tình nhân yêu nhau sâu sắc hoặc cặp vợ chồng trẻ.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, ông Vương phát hiện ra vụ tai nạn này có phần kỳ quặc. Từ vết phanh xe và cú va chạm có thể thấy, vụ tai nạn này có điểm bất thường.

Thứ nhất, thông thường tai nạn đâm xe, vị trí bị thương của đầu xe phải nằm ở bên phải, tức là ở vị trí ghế lái phụ. Bởi lái xe thường là người đầu tiên phát hiện ra nguy hiểm, theo bản năng bảo vệ mình, sẽ lái sang bên trái, để giảm thiểu độ thương vong mà vụ tai nạn gây cho mình. Nhưng vị trí đâm của chiếc BMW Z4 đó lại nằm chệch sang bên trái, khiến vị trí ghế lái bị đâm nặng.

Tình huống này chỉ xảy ra khi không kịp né tránh, nhưng từ vết phanh xe dài có thể thấy, người lái xe hoàn toàn có thời gian để né tránh.

Thứ hai, vết phanh xe tại hiện trường và vị trí nằm của các mảnh vỡ, cho thấy khi lái xe dừng lại vì đèn phanh trước của xe không hoạt động bình thường, anh đã đánh lái sang bên trái, nhưng cuối cùng anh ta vẫn đánh lái sang bên phải, để mình bị đâm.

Điều này chỉ có thể chứng minh được một điều: Khi chiếc xe tải phía trước đâm vào đầu, đầu tiên theo bản năng, lái xe đánh lái sang bên trái, để tránh nguy hiểm. Tuy nhiên, anh ta lập tức ý thức được rằng làm như thế sẽ gây thương tích nặng cho cô gái bên cạnh, và thế là, anh đã đánh lái sang bên phải, để cô gái có tăng cơ hội sống sót. Tuy nhiên, tốc độ phản ứng của con người không thể so được với tốc độ của xe, trước khi anh chưa đánh lái được hết, xe đã bị đâm rồi.

Là một cảnh sát giao thông, ông Vương đã công tác hơn 10 năm ở phòng tai nạn, gần như ngày nào cũng phải tiếp xúc với những tai nạn thảm khốc máu me be bét, đã quá quen, thậm chí là quá chai sạn trước cảnh sinh tử ly biệt, âm dương cách trở.

Tuy nhiên, ông chưa gặp vụ tai nạn nào như thế này, điều này đã khiến ông có được sự nhận thức mới về nhân tính, tình yêu.

Trong lúc nguy nan, sẵn sàng để mình chết, đem cơ hội sống cho người mình yêu thương. Người đàn ông không quen biết này, đã dùng sinh mệnh của mình để chứng minh tình yêu của anh ta dành cho cô gái.

Thế giới này hóa ra vẫn có người vô tư! Sự vĩ đại và cao quý của tình yêu, khiến trái tim vốn đã chai sạn của người ta được hưởng chút tia nắng ấm áp.

Lúc này đây, cậu Lưu gọi điện thoại đến, đầu người con trai bị va đập mạnh, chân phải cũng bị gãy, vẫn đang trong trạng thái hôn mê, e rằng lành ít dữ nhiều. Cô gái bị gãy một chiếc xương sườn, đâm vào phổi gây xuất huyết lớn, đang cấp cứu.

Hy vọng, cậu ta sẽ vượt qua được cửa ải khó khăn, hy vọng cậu ta sẽ vượt qua được!

Mắt ông Vương ươn ướt.

13. Chương 13

Khi Vi Lam tỉnh dậy, phát hiện ra mình đang nằm trong phòng bệnh, bốn xung quanh đều trắng toát.

Cô nằm trên giường, ngực quần đầy băng trắng, không thể cử động được.

Rất bất ngờ, cô nhìn thấy Tần Tang Ảnh, hai mắt sưng đỏ, trên má vẫn còn dấu vết của nước mắt, đang nói gì đó với bác sĩ ở cửa.

Tần Tang Ảnh khóc ư? Có phải là do Thiên Lãng...

Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Tần Tang Ảnh bước đến, sờ bàn tay đang thò ra ngoài của cô, nói: “Cháu tỉnh rồi à? Có đói không? Cháu muốn ăn gì?”

Môi Vi Lam run run, hồi lâu mới thốt được thành lời: “Anh Thiên Lãng...”

“Nó đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, vẫn hôn mê chưa tỉnh, chưa thoát được nguy hiểm!” Ánh mắt Tần Tang Ảnh lộ rõ vẻ lo âu.

“Cô...” Vi Lam muốn nói lời xin lỗi, nhưng lại không biết phải mở lời như thế nào, “phòng chăm sóc đặc biệt ở tầng mấy, cháu muốn đi thăm anh ấy!”

Tần Tang Ảnh khẽ bóp lòng bàn tay cô, nói: “Vết thương của cháu cũng rất nặng, lại vừa được phẫu thuật, bác sĩ dặn trong vòng một tháng không được rời khỏi giường”.

Còn phải nằm một tháng nữa ư? Vi Lam sợ mình không đợi được, không, sợ Thiên Lãng không đợi được.

Cô đưa tay nắm chặt tay của Tần Tang Ảnh, nói gấp gáp: “Thiên Lãng sẽ không chết? Cô ơi, bác sĩ nói như thế có đúng không?”

Tần Tang Ảnh chưa bao giờ nhìn thấy Vi Lam xúc động như thế, bà thở dài, vuốt tóc cô: “Vi Lam, thực ra cháu cũng yêu Thiên Lãng, có đúng không?”

Trái tim cô run lên, yêu, hoặc giả không yêu, những điều này đều không quan trọng, quan trọng là Thiên Lãng vẫn còn sống!

Dường như Tần Tang Ảnh đã nhìn thấu được tâm sự của cô, nói: “Cháu cố gắng mau khỏi, đợi vết thương lành là có thể đi thăm Thiên Lãng rồi”.

Bà hầm gà với nhân sâm, dùng một chiếc thìa rất nhỏ, đút cho Vi Lam ăn, trước khi đút vào còn sợ làm nóng cô, đưa lên miệng thổi hồi lâu.

Trong mắt người ngoài, Tần Tang Ảnh là người mẹ kế tốt. Bà chăm sóc Vi Lam rất chu đáo, được mọi người trong viện khen ngợi.

Vi Lam rất cảm động, cô cảm thấy Tần Tang Ảnh không phải là một người phụ nữ xấu, trước đây thành kiến của cô đối với bà quá lớn. Có lẽ tối hôm đó nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Thiên Lãng và bà, chỉ là ảo giác của mình ư?

Làm sao Thiên Lãng không yêu cô được?

Trong tích tắc trước khi xe đâm, cô đã nhìn thấy rất rõ.

Khi chiếc xe tải đâm tới, đầu tiên là Thiên Lãng đánh vô lăng sang bên trái, đến khi anh ý thức được rằng như thế sẽ đâm thẳng vào cô, liền vội vàng đánh vô lăng sang bên phải, để khỏi đâm vào cô.

Người nào hiểu biết một chút cũng đều biết, vị trí nguy hiểm nhất là ghế lái phụ, bởi khi xảy ra tai nạn, xuất phát từ bản năng, lái xe sẽ cố gắng tránh mình, để đâm vào người bên cạnh. Nhưng Thiên Lãng không làm như vậy, trong tình huống khẩn cấp và tuyệt vọng như thế, anh vẫn không nỡ lòng để cô bị thương, mà thả hy sinh mình!

Thiên Lãng, anh đã dùng cả tính mạng của mình để yêu cô!

Cả ngày nằm trên giường bệnh, đầu óc Vi Lam thường xuyên ở trong trạng thái hỗn loạn, lúc tỉnh lúc ngủ.

Báo cáo giám định tai nạn của cảnh sát giao thông đã có kết quả, đã tìm thấy tài xế của chiếc xe tải, anh ta lái xe sau khi uống rượu, gây tai nạn lại bỏ trốn, gánh trách nhiệm chủ yếu, còn Thiên Lãng lái xe vượt quá tốc độ cho phép, cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

Viên cảnh sát giao thông họ Vương đó, nắm chặt tay Vi Lam, nói với vẻ đầy ẩn ý: “Hãy trân trọng sinh mệnh... Và tình yêu của cháu!”

Cô từ từ quay mặt sang, không nói gì, rồi lại ngủ thiếp đi.

Hai lần tỉnh lại, đã là sáng sớm rồi. Tần Tang Ảnh ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng nói: “Vi Lam, hôm nay cháu được tháo băng rồi”.

Cô được đưa lên phòng phẫu thuật.

Bác sĩ và y tá tháo băng cho cô, băng được gỡ ra từng lớp một. Khi tất cả các lớp băng đều rơi xuống đất, Vi Lam nhìn thấy vết thương trước ngực mình, ấn ngón trên làn da trắng trẻo, mềm mại của cô là hình một trái tim.

Bác sĩ phụ trách trị liệu cho cô nói vết thương của cô liền rất nhanh, còn khen ngợi sức sống của cô ngoan cường.

“Tai nạn ô tô thảm khốc như vậy, thế mà vẫn còn sống được, thật sự là kỳ tích!”

Vi Lam cười đau khổ, chỉ có cô mới biết, tính mạng này là do Thiên Lãng cho cô.

Về đến phòng bệnh, cô nắm chặt tay Tần Tang Ảnh, nói: “Cô ơi, mau đưa cháu đi thăm Thiên Lãng đi!”

Tần Tang Ảnh đứng ở đó, hồi lâu không nhúc nhích, mặt trở nên biến dạng, không giấu được vẻ đau đớn.

“Cô...” Cô rùng mình, sững sốt hỏi: “cô, cô làm sao vậy?”

Tần Tang Ảnh đưa hai tay ôm chặt mặt, nước mắt kìm chế một tháng nay, chảy qua kẽ tay rơi xuống đất.

“Thiên Lãng chết rồi...” Bà nghẹn ngào, toàn thân run rẩy, “Nó đã chết cách đây một tháng rồi!”

Trời ơi! Không thể, không thể là sự thật!

Một sợi dây căng nào đó vụt đứt, Vi Lam sững sờ, đầu óc trống rỗng.

Tần Tang Ảnh nghẹn ngào trong đau đớn: “Cô vẫn giấu cháu, là do sợ làm ảnh hưởng đến vết thương của cháu, sợ cháu buồn...”

“Không, cháu không tin!” Vi Lam mặt trắng bệch lắc đầu, giọng lạc đi, “cô hãy đưa cháu đi gặp anh ấy! Cháu muốn gặp anh ấy, nhất định anh ấy vẫn còn sống!”

Nói rồi, cô đi ra phía cửa, Tần Tang Ảnh ngăn cô lại, nói: “Cháu không gặp nó được đâu... Xác đã hỏa táng lâu rồi...”

Vi Lam ra sức đẩy bà, dùng hết sức bình sinh, khóc lóc giọng: “Cô nói dối cháu, không phải cô nói anh ấy sẽ không chết đó sao? Cơ thể anh ấy cường tráng như vậy, tại sao lại chết được chứ?”

“Nó ra đi khi đang ngủ say, đi rất thanh thản, đây là điều duy nhất có thể an ủi...”

“Điều ước thứ ba của con là, Thiên Lãng bị ô tô đâm chết, để Tần Tang Ảnh suốt đời phải sống trong đau khổ!”

Thiên Lãng! Thiên Lãng! Em đã hại chết anh.

Vi Lam yếu đuối ngồi phịch xuống đất, nước mắt nhạt nhoà, không thể kìm chế được khóc nức nở, tiếng khóc xé ruột xé gan.

Tại sao? Tại sao người chết không phải là cô, mà là Thiên Lãng?

Nếu mọi thứ có thể trở lại, cô sẵn sàng dùng tính mạng của mình để trao đổi.

Không biết tại sao, cả căn phòng đột nhiên sụp đổ xuống đầu cô, cô đã mất đi mọi cảm giác.

Sống đến năm 27 tuổi, cuối cùng Vi Lam đã biết thế nào gọi là sống không bằng chết, cái xác không hồn.

Kể từ lúc biết được Thiên Lãng đã chết, cả ngày cô nằm trên giường bệnh, không nói năng gì, sắc mặt nhợt nhạt như tấm ga trải giường trong phòng bệnh.

Tần Tang Ảnh đứng bên giường, vẻ mặt buồn bã nói: “Người chết rồi không thể sống lại được. Vi Lam, cháu phải lấy lại tinh thần đi, cô và ba cháu đều không muốn nhìn thấy cháu trong tình trạng hiện nay đâu”.

Vi Lam mở đôi mắt vô hồn, nhìn lên trần nhà, không nói gì. Đầu tựa vào gối, khuôn mặt trắng tái, đôi mắt đen lầy.

“Cháu có khát không? Có cần uống nước không?” Tần Tang Ảnh rót cho cô một cốc nước. Vi Lam không đón lấy, đôi mắt thần nhờ nhìn vào mặt Tần Tang Ảnh.

“Thiên Lãng...” Cuối cùng cô đã mở miệng, giọng khản đặc, “anh ấy chôn ở đâu ạ?”

Tần Tang Ảnh nhìn vào đôi mắt cô, nói: “Thiên Lãng không được chôn. Theo lời trăng trối của nó trước lúc lâm chung, cô đã rắc tro cốt của nó xuống sông rồi”.

Thiên Lãng, anh làm như vậy, là để trốn em đúng không? Trước khi chết không muốn gặp em lần cuối, sau khi chết cũng không muốn để em nhìn thấy anh!

Ngay cả cơ hội khẩn vái, sám hối trước mộ anh anh cũng không cho em, anh đã thực sự tuyệt vọng vì em rồi đúng không?

Em không oán anh, cũng không trách anh, tất cả đều là những điều em đáng phải chịu.

Vi Lam cảm thấy trái tim cô như bị ai móc mất, cô nhắm mắt lại.

Tần Tang Ảnh đứng trước giường nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, khẽ nói: “Cháu phải sống cho tốt, cô nghĩ đây là điều mà Thiên Lãng hy vọng”.

Vi Lam nhắm mắt lại lắc đầu, nhưng nước mắt lại lăn dài xuống má.

“Ngày mai Thụy Dương sẽ đến đón cháu ra viện, cô không nói với cháu chuyện của Thiên Lãng, cháu cũng đừng nói với nó. Nó còn nhỏ, biết anh trai mình không còn nữa, nó sẽ không chịu nổi”.

Tần Tang Ảnh vỗ mu bàn tay của cô như an ủi, ra khỏi phòng bệnh, cánh cửa lạnh lẽo nhẹ nhàng khép lại.

Thiên Lãng chết rồi, mặc dù Tần Tang Ảnh đau đớn vì mất con, nhưng lại không tuyệt vọng, bởi bà vẫn còn có Thụy Dương.

Còn trong sinh mệnh của cô, Thiên Lãng lại là người duy nhất, không thể thay thế.

Thiên Lãng, Thiên Lãng!

Cô gào thét như điên cuồng trong lòng, nước mắt trào ra, lăn dài xuống má.

26

Lúc Tần Tang Ảnh đưa Thụy Dương đến bệnh viện, Vi Lam đã mặc xong quần áo chỉnh tề, thu gọn xong đồ đạc, ngồi ở đầu giường.

“Chị!” Thụy Dương gọi cô, cô bất chợt ngẩng đầu lên, sững lại.

Hai tháng không gặp, Thụy Dương đã cao hơn, giọng ồm ồm hơn, và khuôn mặt cậu... Các nét trở nên rõ ràng, càng ngày càng giống Thiên Lãng.

Lần đầu tiên gặp, Thiên Lãng chỉ lớn hơn Thụy Dương hiện nay hai ba tuổi, dùng những cụm từ như khôi ngô tuấn tú hoặc độ lượng hơn người để miêu tả anh không có gì là quá.

Mái tóc xoăn đem dày, đôi mắt màu hạt dẻ, nước da nâu, thân hình cao ráo. Lúc đó cô nghĩ: Hê, tại sao thế gian lại có người đẹp trai như anh chàng này nhỉ?

Tại sao cô lại không yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên? Là do thái độ ngạo mạn lạnh lùng của anh, hay vì anh là con trai của Tần Tang Ảnh?

“Nếu anh không phải là anh của em, em có thích anh không?”

“Vi Lam, nếu có kiếp sau, anh muốn em yêu anh ngay từ lần gặp đầu tiên!”

Lời nói vẫn ở bên tai, còn người thì không còn nữa!

Nhìn Thụy Dương trước mặt, cảm giác chua xót lại trào lên.

Vi Lam vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác, đứng dậy nói: “Thủ tục xong hết rồi, chúng ta về thôi”.

Thụy Dương nhanh tay xách hành lý cho chị, ánh mắt nhìn cô tỏ ra vui mừng vì được gặp lại chị.

“Chị, em nghe mẹ nói chị và anh bị tai nạn phải nằm viện, em lo ơ là lo. Đáng lẽ em phải lên tỉnh thăm chị từ lâu rồi, nhưng mẹ cứ bắt em phải thi xong mới được lên. Chị, chị có biết không? Sáu tháng cuối năm em sẽ vào cấp hai đấy”.

Cô mím chặt môi, không nói gì.

“À đúng rồi, anh Thiên Lãng đâu ạ? Sao anh ấy không ra viện cùng chị?”

Vi Lam thực sự đau đớn. Hai chữ “Thiên Lãng” giống như một chiếc kim đâm vào ngực cô, trái tim cô đau tê tái.

“Dương Dương, anh chuyển đến bệnh viện ở Bắc Kinh rồi”. Tần Tang Ảnh nắm chặt tay con trai, “ở đó trình độ y tế cao, anh sẽ được chữa trị tốt hơn”.

Thụy Dương hỏi với vẻ nghi ngờ: “Anh bị thương nặng lắm ạ? Tại sao phải đến Bắc Kinh để chữa?”

“Chân phải của anh con bị gãy, chúng ta phải mời bác sĩ chuyên về xương giỏi nhất trong cả nước để chữa trị cho anh con”.

Tần Tang Ảnh nói rất chậm, nét mặt bình tĩnh, không nhận ra bà đang nói dối, nhanh chóng đánh lừa được Thụy Dương.

“Đợi chân anh con khỏi, mẹ sẽ cùng các con về Bắc Kinh đón anh”.

Vi Lam ngẩng đầu nhìn lên trời, nhắm mắt một cách tuyệt vọng.

Cô mong tất cả những điều này trở thành sự thực biết bao! Chỉ cần Thiên Lãng vẫn còn sống, chỉ cần anh được sống yên ổn, kể cả anh không gặp cô suốt đời, cô cũng cam tâm tình nguyện, không có gì oán trách!

Về đến căn phòng thuê của Vi Lam, Tần Tang Ảnh bình tĩnh nói chuyện tương lai của cô: “Quay về thành phố N với cô đi, hiện giờ cháu sống một mình ở tỉnh, cô và ba cháu đều không yên tâm”.

Tranh thủ lúc Thụy Dương không có ở bên cạnh, Vi Lam buột miệng nói: “Cô, cô không hận cháu ư? Cháu... đã hại chết Thiên Lãng!”

“Đúng là cô nên hận cháu, cháu đã khiến cô phải mất cậu con trai giỏi giang như thế!” Tần Tang Ảnh khề thở dài, “nhưng oán hận để làm gì? Kể cả cô có giết cháu, cũng không thể đổi lấy được một Thiên Lãng nguyên vẹn đầy đủ, hơn nữa, cháu đã tự trừng phạt mình rồi!”

Một cảm giác chua chát lại dâng lên trong mắt. Tần Tang Ảnh nói đúng, từ giờ đến hết đời, Vi Lam đều phải sống trong sự ăn năn và đau đớn.

“Ba cháu bảo cô dù thế nào cũng phải khuyên cháu quay về thành phố N. Ở đây, trông vật lại nhớ đến người, cháu sẽ càng buồn hơn!”

“Quay về thành phố N cháu không buồn ư?” Vi Lam bậm môi, đau khổ nói: “Mọi thứ trong nhà, mọi thứ ở thành phố N đều sẽ khiến cháu phải nhớ đến Thiên Lãng!”

“Nếu cháu đã quyết định rồi thì cô không có quyền phản đối, chỉ mong cháu hãy chăm sóc mình cho tốt, đừng để ba cháu và cô phải lo lắng”.

Một cảm giác chua xót nghẹn ngào khiến Vi Lam cảm động. Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Tần Tang Ảnh: “Cô, công ty Vân Thiên hiện nay thế nào rồi?”

“Thiên Lãng đi rồi, việc của công ty chỉ có thể để cô giải quyết. Cô chưa bao giờ tham gia vào chuyện làm ăn, lại cũng không có học hành gì, không thể đảm nhiệm được công việc này. Cháu cũng biết, hiện giờ ba cháu phản ứng rất chậm chạp, mọi hoạt động đều bất tiện, không thể quản lý được việc của công ty nữa”.

“Thế thì giao cho cháu!” Vi Lam nhìn cô, nói với giọng khẳng định, “cháu cũng là một thành viên trong nhà họ Hạ, cháu muốn thay thế Thiên Lãng quản lý công ty Vân Thiên cho tốt”.

Tần Tang Ảnh nhìn cô hồi lâu, khuôn mặt bà từ từ biểu lộ một cảm xúc mà Vi Lam chưa bao giờ nhìn thấy.

“Vi Lam, cô biết, không có cái gì có thể quật ngã được cháu, bề ngoài nhìn cháu mặc dù yếu đuối, nhưng tính cách lại cứng rắn hơn cả đàn ông!”

Và thế là, Vi Lam xin nghỉ việc ở ngân hàng, quay về thành phố N.

Hạ Vân Sinh cho gọi mấy vị có thâm niên làm việc trong công ty Vân Thiên đến, giao mọi nghiệp vụ của công ty cho Vi Lam quản lý. Ông đã ký một văn kiện có hiệu lực pháp luật, bổ nhiệm cô là Tổng Giám đốc mới của công ty Vân Thiên.

Tuy nhiên, Vi Lam không ở lại trụ sở chính của công ty tại thành phố N, cô quay về tỉnh, đồng thời đổi tên công ty con thành “Công ty bất động sản Thiên Lam”.

Ngày đầu tiên cô bước vào công ty Thiên Lam, tất cả mọi nhân viên đều nhìn cô bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Đúng vậy, họ chưa bao giờ gặp tiểu thư của nhà họ Hạ. Nhưng cũng không đến nỗi phải sửng sốt như thế chứ?

Mặc dù cô không xinh đẹp, nhưng cũng không phải là con quái vật ba đầu sáu tay, nét mặt của các nhân viên có phần khoa trương.

Hồi đại học Vi Lam học ngành tiền tệ, học văn bằng hai ngành quản lý kinh tế, năm xưa học là để tiếp cận Sở Hàm, không ngờ bây giờ lại được sử dụng.

Vi Lam thông minh và có tài, xử lý công việc, đối nhân xử thế rất tốt, là người biết làm ăn, cộng với tửu lượng của cô tốt, biết ăn nói, công việc ngoại giao trên bàn tiệc cũng rất thuật lợi.

Sau khi Thiên Lãng mất, một mình phải gánh vác sự nghiệp, dưới sự quản lý của cô, công ty Thiên Lam không những không sa sút mà ngày càng phát triển.

Một đài truyền hình của tỉnh đã phỏng vấn cô, nói cô là “áo dài không thua cánh mày râu”.

Một nữ Tổng Giám đốc trẻ như vậy, nắm gần 100 triệu NDT, đương nhiên trở thành một chủ đề nóng bỏng, mối quan hệ giữa cô với bất cứ người đàn ông nào đều trở thành câu chuyện để mọi người bàn luận trong lúc trà dư tửu hậu.

Gần đây nổi lên có chàng trai tên là Thẩm Hạo Thiên. 30 tuổi, là một bác sĩ tâm lý. Khỏe mạnh, điềm đạm, thông minh, dịu dàng, hội tụ mọi điểm tốt mà Vi Lam từng mơ ước.

Bề ngoài sôi nổi xông xáo, không giấu được nỗi trống trải trong lòng cô.

Bệnh mất ngủ đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của cô, Vi Lam đêm nào cũng mất ngủ, thường xuyên thức chong chong nhìn trời sáng.

Đặc biệt là khi đêm khuya thanh vắng, mọi sự phồn hoa náo nhiệt đều trôi qua, cảm giác lẻ loi đơn độc vô bờ, bèn từ từ bao vây lấy cô.

Trong lúc bất lực, cô đã bấm điện thoại đường dây nóng tư vấn tâm lý. Số điện thoại này cô lấy được khi ban ngày đọc báo, liền ghi ra một mẩu giấy.

Lúc đó là 2 giờ sáng.

Điện thoại đổ 9 hồi chuông, reng, reng, reng... Cô nhận định sẽ không có người nhắc máy, ném mẩu giấy vào thùng rác, chuẩn bị cúp máy.

“A lô?” Một giọng đàn ông ngái ngủ vang lên.

“... A lô, đây có phải là số điện thoại đường dây nóng của tư vấn tâm lý không ạ? Tôi có một vấn đề muốn được tư vấn...” Đột nhiên Vi Lam bừng tỉnh, số điện thoại này là số điện thoại di động cá nhân. Hơn nữa kể cả là đường dây nóng, cũng không thể trực 24 giờ đồng hồ mỗi ngày, đâu có phải là “110” đâu.

“Thôi, anh ngủ tiếp đi!” Vi Lam nghĩ mình nên xin lỗi, lúc này đây đánh thức một người lạ là bất lịch sự, đối phương thậm chí có thể tố cáo cô tội quấy rối.

“Nếu tôi vẫn có thể ngủ được tiếp”. Người đàn ông đó nói, tiếng cúp máy rất nhẹ.

Tút, tut, tut...

Vi Lam ôm ống nghe, hồi lâu không đặt xuống.

Giọng đối phương rất trầm, rất ấm, rất giống Thiên Lãng!

Cô tìm mẩu giấy đó trong thùng rác, là một số điện thoại lạ.

Hạ Vi Lam, đừng có tự lừa dối mình nữa, Thiên Lãng không còn nữa!

Cô lại một lần nữa nhắc nhở mình, đứng dậy, rút ra một đĩa CD, đặt vào đầu DVD.

Bản nhạc violon Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, lan tỏa trong không gian băng giá, ngấm dần vào trái tim.

Chúc Anh Đài gặp Lương Sơn Bá, phân ly, từ chối lấy chồng, Lương Sơn Bá chết, cuối cùng, hóa thành đôi bướm...

Lần đầu tiên nghe Thiên Lãng chơi bài Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, chỉ vì cảm thấy bản nhạc này vui tai, và điều khiến cô thực sự cảm động, là vẻ say sưa, đắm mình của anh.

“Tình cảm không biết nảy sinh từ bao giờ, tha thiết da diết, sinh có thể tử, tử có thể sinh. Nếu sinh không thể tử, tử không thể sinh, thì đều không phải là tình cảm chân thành nhất...”

Yêu một người, thực sự là có thể chết vì đối phương. Không phải là ảo tưởng, là hiện thực của cuộc sống.

Thiên Lãng, đây chính là điều mà anh muốn nói với em ư?

Vi Lam thở dài thườn thượt.

Mặt trời đã lên rồi.

Vi Lam lấy chiếc áo khoác trên ghế sofa lên, chuẩn bị đi làm.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông. Ba hồi, cô nhắc máy: “A lô?”

“Đêm qua cô gọi điện thoại có phải không? Lúc rất khuya ấy?”

“Đúng vậy. Tôi đã gọi nhầm số, rất xin lỗi đêm qua, à không, có lẽ là sáng sớm hôm nay”. Vi Lam đã nhận ra giọng đối phương.

“Cô không gọi nhầm đâu, số điện thoại di động của tôi và số điện thoại đường dây nóng đều đăng trên báo. Giọng anh thân thiết dịu dàng, “cô có điều gì muốn tư vấn ư?”

“Không quan trọng nữa”. Cô bình thản nói. Bởi trời đã sáng rồi.

“Ồ, tôi tưởng cô rất vội cơ”.

“Cảm ơn, tạm biệt”.

Mặc dù chưa từng gặp mặt, Vi Lam lại thấy có thiện cảm với người đàn ông này. Không rõ nguyên nhân, có thể là vì sự ôn hòa của anh. Đúng vậy, thái độ của anh dịu dàng bình thản, giống như một làn gió nhẹ.

Trong thời đại cá tính bốc đồng này, là điều rất đáng quý.

Có lẽ là nguyên nhân này. Khi Vi Lam mất ngủ lần thứ hai, cô đã không do dự mà bấm ngay số điện thoại của anh, không phải là điện thoại đường dây nóng, mà là số di động của anh, cũng vào lúc 2 giờ sáng.

“Xin lỗi...” Vi Lam cất lời, “lại là tôi!”

“Tôi biết là cô”. Đối phương khẽ cười, “tôi là Thẩm Hạo Thiên, tôi vẫn chờ đợi điện thoại của cô!”

Và thế là Vi Lam bắt đầu gọi điện cho người đàn ông tên Thẩm Hạo Thiên này vào đêm khuya mỗi ngày.

Nói thẳng ra là, cô đã mê giọng nói của anh.

Giọng của Thẩm Hạo Thiên tựa như gió mát trăng thanh, rất dễ đi vào lòng người, đặc biệt là trong đêm khuya thanh vắng, cảm giác ấm áp mà âm thanh này đem lại cho người ta là không thể kháng cự.

Đêm nào Vi Lam cũng ngồi bên điện thoại, trút bày tâm sự với anh, lắng nghe lời an ủi.

Một buổi tối, Vi Lam đã nói tạm biệt với Thẩm Hạo Thiên, đang chuẩn bị cúp điện thoại.

“Đợi một chút đã”. Điện thoại vọng ra giọng nói trầm ấm của anh, “em có thể nói cho anh biết tên thật của em được không?”

Từ trước đến nay, Vi Lam đều gọi điện thoại cho anh bằng biệt danh “Phù Thủy Chuộc Tội”.

“Điều này không có gì là quan trọng cả”. Vi Lam cắn môi, “em chỉ muốn nghe giọng nói của anh thôi, chỉ vậy mà thôi”.

Người ở đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu, cô tưởng rằng anh đã không còn ở đó nữa, trong lòng trống trải chuẩn bị đặt máy xuống, đối phương lại cất lời: “Anh muốn gặp em!”

Vi Lam nín thở, hồi lâu không lên tiếng.

“A lô, em có còn nghe không đó?” Thẩm Hạo Thiên nói, “em đừng hiểu lầm, anh không có ý gì khác đâu. Là một bác sĩ tâm lý, chỉ khi được nói chuyện trực tiếp với bệnh nhân, mới có thể tìm ra nguyên nhân chính xác để chữa khỏi bệnh tâm lý cho cô ấy”.

“Em không phải là bệnh nhân của anh!” Cô gắng gượng nói.

“Ý của em là, chúng ta là bạn bè ư?” Giọng anh vẫn ôn hòa như vậy, “thế thì chúng ta càng phải gặp nhau rồi! Dù chỉ là ngồi với nhau uống một cốc cà phê cũng tốt”.

Có những lúc, một số việc xảy ra không giống như mình tưởng tượng.

Cuộc tương ngộ với Thẩm Hạo Thiên hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của Vi Lam. Vì không có sự tưởng tượng, nên không có sự chờ đợi, rất nhiều tình tiết đã xảy ra khi chưa kịp dự đoán.

Hôm gặp mặt, ngoài trời mưa bụi bay bay.

Vi Lam rất thoải mái, cô cảm giác rằng, giữa họ chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Thẩm Hạo Thiên mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh lam, mỉm cười bình thản, hàm răng trắng.

Bề ngoài trông anh rất điềm đạm, không đẹp trai lắm, rất khác so với Thiên Lãng.

14. Chương 14

Trong mắt người ngoài, Thẩm Hạo Thiên là bạn trai hờ của Vi Lam, thực ra anh là bác sĩ tâm lý của cô.

Tại sao nữ Tổng Giám đốc của công ty Vân Thiên lại có vấn đề về tâm lý? Không ít người cho rằng, gặp vấn đề về tâm lý đồng nghĩa với việc mắc bệnh tâm thần.

Một thời gian Vi Lam cũng nghĩ như vậy. Cô luôn cảm thấy sợ hãi, lo lắng, bất an.

“Hàng ngày hết giờ làm việc em về đến nhà, cảm thấy toàn thân rã rời, mệt không chịu nổi, nhưng lại không thể ngủ được. mắt mở chong chong nhìn trời sáng!”

Cô ngồi thu lu trên chiếc ghế sofa của Thẩm Hạo Thiên, không biết phải làm thế nào, vô cùng chán nản.

“Anh nói đi, có phải em mắc bệnh tâm thần rồi không? Hoặc là triệu chứng của bệnh trầm cảm?”

“Không sao đâu”. Thẩm Hạo Thiên ngồi đối diện với cô, mỉm cười với vẻ thấu hiểu, an ủi: “Theo kinh nghiệm của anh, chắc chắn là em bị chấn động hoặc bị tổn thương rất nặng. Lần trước hình như em có nói, một năm trước em bị tai nạn ô tô đúng không?”

Hàng mi của Vi Lam rủ xuống, tạo bóng dày phía dưới.

Thẩm Hạo Thiên phát hiện ra rằng cô có một đôi mắt rất đẹp, hàng lông mi dài bao quanh, tựa như hồ nước sâu thẳm không thấy đáy.

“Em có thể kể cho anh nghe kỹ hơn về vụ tai nạn đó được không? Ví dụ xảy ra từ bao giờ? Nguyên nhân gây ra tai nạn là gì?”

Vi Lam càng thu mình sâu hơn trên ghế sofa, vẻ mặt ngơ ngác, giống như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

“Vụ tai nạn đó xảy ra vào ngày 25 tháng 3... Sắc mặt cô trở nên nhợt nhạt, hai tay nắm chặt vào nhau, “tai nạn xảy ra vào lúc nửa đêm, không, vào lúc 2 giờ sáng!”

Thẩm Hạo Thiên nhìn Vi Lam bằng ánh mắt khác với lúc trước, thảo nào hàng ngày cô đều gọi điện thoại cho anh vào 2 giờ sáng! Đây có lẽ là di chứng do vụ tai nạn đó để lại.

“Vậy thì, lúc đó trên xe có những ai?”

Một luồng sức mạnh không thể kiểm soát trong cơ thể trào lên, Vi Lam thở hổn hển, người run rẩy...

“Không!” Cô hét lên thất thanh, lấy tay che chặt mắt, “em không biết, em không nhớ được nữa...”

Thẩm Hạo Thiên bước đến bên cô, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, khẽ nói: “Không nhớ được thì đừng nhớ nữa. Vi Lam, em làm mình quá căng thẳng đấy”.

Vi Lam từ từ ngẩng mặt lên, đôi mắt của người đàn ông trước khiến cô nhìn thấy một biển sâu không đáy.

“Con người sống trên cõi đời này, đều phải trải qua một số chuyện không vui, để lại một số vết thương. Nếu chúng ta biết giải quyết tốt, vết thương này sẽ biến thành một luồng sức mạnh của cuộc đời”.

“Thật ư? Em vẫn còn hy vọng ư?”

“Đúng vậy, anh tin vào em!” nét mặt Thẩm Hạo Thiên trở nên chăm chú, “số phận nằm trong tay mình. Những cái thuộc về quá khứ đều đã trôi qua, tương lai của em do chính em quyết định. Vi Lam, anh hy vọng em có thể bỏ qua tất cả những cái thuộc về quá khứ, bước ra khỏi bóng tối u ám!”

Sự chân thành của anh khiến Vi Lam quay đầu lại.

Không, cô không muốn bỏ qua.

“Quá khứ” của cô có Thiên Lãng, nếu bỏ qua, cô sẽ không còn gì nữa!

Thẩm Hạo Thiên không những là bác sĩ tâm lý của Vi Lam, mà họ còn là bạn của nhau.

Có thời gian, gọi điện cho đối phương. Cuối tuần cũng hẹn nhau chuyện trò.

Hôm nay là sinh nhật của Vi Lam, cô hẹn Thẩm Hạo Thiên gặp nhau ở quán bar “Trái tim thủy tinh”.

Các đôi tình nhân thi nhau biểu diễn tình yêu ngọt ngào trước mặt họ.

Vi Lam gọi rất nhiều bia, uống với Thẩm Hạo Thiên.

“Anh biết không? Năm nay em 28 tuổi rồi”. Cô cười nói, “hồi 18 tuổi, em tưởng rằng đến năm 28 tuổi chắc chắn em có thể lấy chồng. Thế nhưng bây giờ, vẫn một mình lẻ bóng!”

Thẩm Hạo Thiên bưng cốc bia lên, chạm cốc với cô, nói: “Chúc mừng sinh nhật của cô gái trong trắng 28 tuổi!”

Cô lắc đầu, thẳng thắn nói: “Em không còn trong trắng nữa, năm em 20 tuổi đã không còn là gái trinh nữa!”

Thẩm Hạo Thiên nhìn cô, ánh mắt chứa đầy vẻ thương cảm.

“Vi Lam, tại sao em không bắt đầu tình yêu mới?”

“Vì tình yêu, đã khiến em được quá nhiều, đồng thời cũng mất quá nhiều!”

Đèn xe bên ngoài nườm nượp, vẻ mặt cô thần thờ, ánh mắt vô hồn.

Trong đêm trước đây một năm, cũng là dòng xe như mắc cửi này, chỉ có điều có thêm màn mưa. Nước mưa của đêm hôm đó rơi xuống mặt, có vị mặn mặn, như nước mắt.

Và thế là, cô không còn tương lai nữa, và thế là, từ đó cô rơi xuống địa ngục không nhìn thấy ánh sáng.

Không thể quên được tối hôm đó, tại “Trái tim thủy tinh”, cô để mắt mình chạy trong đêm đông gió lạnh, Thiên Lãng ở phía sau lưng, trong tích tắc đuổi được cô, liền ôm chặt lấy cô.

- Nếu muốn đi, thì anh đã đi từ lâu rồi, tội gì phải đợi đến ngày hôm nay”.

Thế nhưng, Thiên Lãng vẫn ra đi, để lại ta một mình và ra đi.

Giây phút này đây, cùng một cảnh tượng như thế, ngoài nước mắt không có gì khác.

“Vi Lam...”, gương mặt Thẩm Hạo Thiên, lộ ra vẻ yêu thương.

Vi Lam quay đầu lại mỉm cười lặng lẽ với anh. Nước mắt đã rơi xuống, nụ cười trên môi vẫn chưa vệt tắt.

Cô dùng tay che chặt mắt mình: “Xin lỗi, em yếu đuối quá!”

Thẩm Hạo Thiên đứng dậy, nói gì đó vào tai cô. Vi Lam không nghe thấy, chỉ cảm thấy lòng anh có sự ầm áp yêu thương.

Đây không phải là ý muốn ban đầu của cô, nhưng giây phút này đây, sự ầm áp của Thẩm Hạo Thiên là tia nắng trong cuộc sống tối tăm của cô, lướt qua bầu trời âm u, dừng lại trong lòng bàn tay nhợt nhạt.

Cô muốn được nắm chặt hai tay như thế này, giữ lại cảm giác ầm áp mong manh này, để đối kháng với sự trống trải của sinh mệnh.

Vi Lam nhắm hờ mắt lại, nhìn Thẩm Hạo Thiên một mình lái xe, rất bình tĩnh, rất trầm mặc.

Nếu không có Thiên Lãng ở bên cạnh, anh thực sự là một người có thể yêu.

Ra khỏi quán bar, Thẩm Hạo Thiên không đưa cô về nhà.

Anh đưa cô lên sân thượng của khách sạn quốc tế, đây là tòa nhà cao nhất trong thành phố này.

Từ đây nhìn bao quát toàn thành phố, tất cả mọi ánh đèn đều nằm dưới chân mình, và bốn xung quanh không có đèn, ánh trăng lạnh lẽo, đơn côi.

Vi Lam dựa vào thành lan can, gió đêm thổi tóc cô rối bời. Có cảm giác hơi chúi choáng, dường như có thể bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

Thảo Hạo Thiên nắm chặt tay cô, lần đầu tiên, nhưng cô không kháng cự.

Cô cảm nhận được bàn tay run rẩy của anh, lạnh giá và ẩm ướt, trong đêm tối đầu xuân như thế này.

“Đây là lần đầu tiên anh leo lên tòa nhà cao như thế này. Anh mắc chứng sợ độ cao, hồi nhỏ ngay cả thang máy cũng không dám đi”.

Vi Lam quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt yếu đuối. Đó là Thẩm Hạo Thiên mà cô chưa bao giờ được nhìn thấy, mang chút gì đó ngơ ngác và ưu tư.

“Hóa ra, anh cũng có điểm yếu”. Cô nói với vẻ châm chọc, “em tưởng rằng bác sĩ tâm lý đều là những người giải quyết vấn đề thay người khác, còn mình thì không có vấn đề gì hết!”

“Thế gian không có người nào kiên cường thực sự, ai cũng đều có lúc mềm yếu”. Anh nhìn cô với vẻ da diết, đôi mắt sáng như ngôi sao lạnh trên bầu trời đêm, “tuy nhiên, chúng ta phải học được cách dùng cảm đối mặt, chứ không phải tìm cách trốn tránh, để mình suốt đời phải sống trong đau khổ”.

Vi Lam biết tại sao anh lại đưa mình đến đây. Cô muốn chạy trốn, muốn nhanh chóng rời khỏi chốn này.

“Ở đây gió lớn quá. Chúng ta về thôi!” Cô cố gắng nói bằng giọng thoải mái, quay người đi.

Trong tích tắc Vi Lam quay người đi, Thẩm Hạo Thiên đã ôm chặt lấy cô.

Cô cảm nhận được sự chấn động của Thẩm Hạo Thiên, và sự kinh ngạc của mình.

Cánh tay anh ôm vòng qua người cô, khẽ nói: “Đừng kìm chế mình nữa! Vi Lam, trong lòng có điều gì em hãy hét ra đi!”

Anh đã nhìn thấu cô, trước ánh mắt dịu dàng của anh cô không thể trốn chạy.

Thẩm Hạo Thiên kéo cô ra trước mặt mình, thở dài nói:

“Anh đưa em đến đây để trút hết nỗi lòng. Mặc dù anh không thể chia sẻ cùng em, nhưng vẫn tốt hơn là để một mình em chìm sâu trong đau khổ!”

Vi Lam đẩy mạnh anh ra, quay người, hướng lên màn đêm đen kịt bao la, hét lớn, “Thiên Lãng! Thiên Lãng! Thiên Lãng! Em yêu anh, Thiên Lãng!”

Bốn xung quanh lặng yên như tờ, không có âm thanh gì vọng lại.

Thiên Lãng, Thiên Lãng, anh sẽ mãi mãi không bao giờ nghe thấy.

Cô ngã vào lòng Thẩm Hạo Thiên và khóc, nước mắt thấm ướt áo anh.

Anh ôm cô, họ đều thích ôm nhau như thế này.

Không có tương lai càng không có trách nhiệm... Họ chỉ cô đơn, chỉ lưu luyến với cuộc sống ảm áp này.

Vượt quá giới hạn của mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân, nhưng lại không phải là tình cảm nam nữ.

Vi Lam biết rõ hơn bao giờ hết, thế gian này không ai có thể thay thế được Thiên Lãng.

Thiên Lãng là sự chuộc tội duy nhất trong kiếp này của cô.

28

Đêm nay, Vi Lam vô cùng mệt mỏi, về đến căn phòng mình thuê, lập tức bước vào giấc ngủ.

Một năm nay, lần đầu tiên cô được ngủ một giấc ngon.

Đến khi cô tỉnh dậy, đã là 2 giờ chiều. Giấc ngủ này cô đã ngủ 14 tiếng đồng hồ.

Điều này phải cảm ơn Thẩm Hạo Thiên, anh đã chữa được bệnh mắt ngủ cho cô.

Thẩm Hạo Thiên ở đầu bên kia điện thoại khẽ cười: “Anh chỉ có thể chữa khỏi nhưng không chữa được nước mắt và vết thương trong lòng em”.

Trên thế gian này, chỉ có một người có thể chữa được cho nước mắt của cô. Chỉ tiếc rằng, anh đã không còn nữa.

“Hôm qua là sinh nhật của em, anh nên tặng bù cho em cái gì đó. Em thích cái gì?”

Vi Lam nghĩ một lát, nói: “bản nhạc violon Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài của Du Lệ Nã!”

“Bản nhạc Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài của Du Lệ Nã?” Thẩm Hạo Thiên mỉm cười, “e rằng không còn bán ở ngoài nữa”.

“Chính vì khó kiếm nên em mới muốn có”. Vi Lam nói “Du Lệ Nã là nhạc sĩ biểu diễn quyền uy nhất bản nhạc violon Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, năm 1959, trong buổi biểu diễn đầu tiên cô đã độc tấu và gặt hái được thành công vang dội, khi đó cô ấy mới chỉ 18 tuổi. Mấy chục năm nay cô đã biểu diễn vô số lần bản Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, giai điệu du dương, tình cảm dạt dào, mỗi âm tiết đều là những tình cảm tha thiết nhất”.

“Không ngờ em lại nghiên cứu sâu về âm nhạc như vậy”.

“Em chỉ thích bản Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài”.

“Vậy thì, ai là chàng Lương Sơn Bá của em?” Giọng Thẩm Hạo Thiên trầm lắng.

“Chàng Lương Sơn Bá của em”, cô nghiêng răng, lắc đầu thở dài, “anh ấy đã biến thành bướm bướm bay mất rồi”.

Không thể ngờ được rằng, Thẩm Hạo Thiên đã tìm khắp các cửa hàng băng đĩa, cuối cùng đã mua được một đĩa hòa tấu violon Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài của Du Lệ Nã, đêm khuya mang đến ngay cho cô.

Đĩa này do công ty đĩa hát nổi tiếng thế giới BMG ghi, đơn vị chịu trách nhiệm hợp tấu là đoàn nhạc thối và dây của Hội âm nhạc phát thanh Anh, nhạc trưởng chỉ huy dàn nhạc là Lê Kiên – con trai của Du Lệ Nã. Đĩa được ghi rất chuẩn, âm thanh trong sáng, rõ nét.

Vi Lam như vớ được vàng, nâng chiếc đĩa hát khó kiếm mà mình thích nhất này, nói một cách luyến tiếc: “chỉ tiếc là, nhà em không có đầu đĩa”.

“Chi bằng đến nhà anh nghe, nhà anh có một đầu đĩa hát”.

Vi Lam ngần ngừ hồi lâu, cuối cùng vẫn lựa lời từ chối: “Lần sau vậy, hôm nay muộn quá rồi”.

“Sợ gì? Anh có xe, sau đó sẽ đưa em về”.

Cô vẫn lắc đầu: “Không phải em sợ cái này...”

“Anh biết em sợ gì?” Ánh mắt Thẩm Hạo Thiên sâu thẳm, “sợ anh sẽ yêu em hoặc em sẽ yêu anh?”

“Kiếp này, em sẽ không yêu bất kỳ ai nữa”. Cô nói một cách quả quyết.

“Lẽ nào em muốn được chôn cùng với chàng Lương Sơn Bá của em ư?” Cuối cùng anh đã bật phát sau bao ngày kìm chế, “Vi Lam, tội gì em phải như vậy? Tần Thiên Lăng đã mất lâu rồi!”

Người thực sự bàng hoàng chính là Vi Lam.

Cô như bật dậy khỏi ghế sofa, va vào góc tràng kỷ. Thẩm Hạo Thiên phản ứng rất nhanh, lập tức đưa tay kéo cánh tay cô, để cô đứng được vững.

“Hóa ra, anh đã biết hết tất cả!” Cô thở hỗn hển nhìn anh.

“Đúng vậy”, anh buông tay cô ra, hít một hơi thật sâu, “bác sĩ tâm lý buộc phải tìm hiểu kỹ càng thân thể, sự từng trải và bối cảnh của bệnh nhân. Anh đã tìm hiểu được vụ tai nạn đó, cũng biết bạn trai của em chết vì cứu em. Hơn một năm nay em đều phải sống trong nỗi ăn năn và tự trách!”

“Không chỉ là nỗi ăn năn và tự trách!” Vi Lam không kìm chế được và đã khóc, quay mặt đi, lưng quay về phía anh. Cô cắn nghiến ngón tay trở, cố gắng nuốt nước mắt vào trong, “mất anh ấy, em đã mất cả thế giới!”

“Tại sao khi anh ấy còn sống, em không trân trọng?” Thẩm Hạo Thiên hơi cau mày, “hiện giờ anh ấy đã chết rồi, em hối hận thế nào cũng chẳng giải quyết được gì!”

“Em cứ có cảm giác rằng anh ấy vẫn chưa chết”. Vi Lam quay đầu lại, nét mặt đau khổ, “em có một linh cảm rất mãnh liệt rằng anh ấy vẫn còn đang sống trên cõi đời này, chỉ có điều em không tìm được anh ấy mà thôi!”

“Thực tế chứng minh được rằng, linh cảm của phụ nữ thường là sau”. Thẩm Hạo Thiên cau mày sâu hơn, “người đã chết rồi, làm sao có thể sống lại được nữa? Trừ phi có kỳ tích xảy ra!”

Vi Lam quay mặt ra phía cửa sổ, để gió thổi khô đôi mắt đang ướt.

Trước lúc ra về, bàn tay của Thẩm Hạo Thiên dừng lại ở vị trí cách mặt cô một centimet, cuối cùng vẫn uốn oải buông xuống.

“Biết không? Anh thật sự hối hận vì sáng sớm hôm đó nghe cú điện thoại đó!”

Câu nói này của Thẩm Hạo Thiên, khiến Vi Lam vô cùng chua xót.

Xin lỗi! Trong trái tim em chỉ có thể chứa một mình Thiên Lãng, và mối quan hệ bạn bè giữa chúng ta là an toàn nhất.

Sau đó, Vi Lam dành toàn bộ tâm huyết cho công việc ở công ty.

Xa công ty một tháng, cô đi Thượng Hải để bàn chuyện làm ăn với khách hàng. Quay trở lại tỉnh thì phát hiện ra phòng khám tâm lý của Thẩm Hạo Thiên đã đóng cửa.

Cô tìm khắp nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu, gọi điện thoại thì không được. Thẩm Hạo Thiên như đã mất tích, bật vô âm tín.

Tối hôm nay, Vi Lam mở hòm thư điện tử ra như thường lệ, nhìn thấy một bức thư của Thẩm Hạo Thiên gửi đến. Cô vội mở ra xem.

Vi Lam, chào em!

Đáng lẽ, anh muốn âm thầm rời khỏi tỉnh, cuối cùng vẫn không nén được viết cho em lá thư này.

Là một bác sĩ tâm lý, anh luôn luôn nhắc nhở mình rằng, tuyệt đối không được phép yêu bệnh nhân của mình, hoặc giả để bệnh nhân đem lòng yêu mình.

Tuy nhiên, thật bất ngờ, anh vẫn đem lòng yêu bệnh nhân của mình, một cô gái bề ngoài cứng rắn bên trong lại mềm yếu, kể từ khi cô ấy bắt đầu khóc như một đứa trẻ con trước mặt anh. Anh thương sự yếu đuối của cô ấy, mặc dù những giọt nước mắt đó, từ đầu đến cuối, đều khóc vì một người đàn ông khác.

Anh tưởng rằng anh có thể dùng tình yêu và lòng bao dung của mình để hoá giải những gì tích tụ trong lòng cô ấy. Nhưng thực tế đã chứng minh được rằng, anh không thành công.

Yêu một người phụ nữ không yêu mình, là một điều vô cùng đau khổ, kể cả khi người đàn ông mà cô ấy yêu đã không có mặt ở trên đời này nữa.

Vì thế rời xa cô, là cách duy nhất để mình được giải cứu. Mong cô ấy được hạnh phúc.

10 giờ sáng ngày mai, anh sẽ đáp máy bay đến Thẩm Quyển. Trước khi chia tay, chỉ có một niềm mong mỏi nhỏ nhoi, mong em đến được sân bay để tiễn anh.

Thẩm Hạo Thiên

Mất Vi Lam hơi ươn ướt, không phải vì điều gì khác, chỉ vì sự thẳng thắn của Thẩm Hạo Thiên.

Người đàn ông nhẹ nhàng đôn hậu này, đã ở bên cô trong những tháng ngày cô đơn lẻ loi nhất trong cuộc đời. Hiện giờ, anh cũng chuẩn bị rời xa rồi.

9 giờ 45 phút sáng hôm sau, Vi Lam có mặt ở sân bay.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, ánh mắt Thẩm Hạo Thiên sững lại. Anh không tin rằng cô sẽ đến để tiễn mình.

Vi Lam len lỏi qua dòng người, bước đến trước mặt anh.

Thẩm Hạo Thiên đổi một tư thế khác, nhìn cô một cách chăm chú.

Họ nhìn nhau, hồi lâu, không nói gì.

Trong phòng đợi tiếng người ồn ào, cảnh tượng hỗn loạn, Vi Lam bị va vào người khác, Thẩm Hạo Thiên đã kịp thời đỡ cô.

“Cảm ơn anh!” Cô buột miệng nói.

Thẩm Hạo Thiên nhìn sang bốn xung quanh, nói: “Đáng lẽ phải là anh cảm ơn em. Cảm ơn em đã đến tiễn anh”.

“Thẩm Hạo Thiên”, Vi Lam cúi đầu, “em rất xin lỗi anh”.

“Tại sao em lại nói như vậy? Chính anh là người lựa chọn ra đi. Rõ ràng biết là một cái bẫy, anh không có đủ can đảm nhảy vào trong. Nói ra thì anh là một kẻ đào ngũ của tình yêu.”

Vi Lam ngẩng đầu lên, cười trả lời: “May mà anh trốn nhanh, yêu người phụ nữ như em là một việc rất đau khổ!”

Thẩm Hạo Thiên gật đầu: “Điểm này anh thừa nhận. Nói thật nhé, anh rất muốn được gặp người bạn trai đã mất của em, kể cả là ảnh cũng được”.

Không có ảnh! Thiên Lăng không để lại gì cả, thậm chí là một bức ảnh!

Vi Lam vụt nhắm mắt lại. Cảm giác chua chát lại một lần nữa gặm nhấm thần kinh.

Bàn tay nặng trĩu của Thẩm Hạo Thiên, đặt lên vai cô: “Anh chỉ muốn biết, rốt cục một người vì cô gái mình yêu mà coi nhẹ tính mạng bản thân là

chàng trai như thế nào? Một người thích Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài là người đàn ông như thế nào?”

Cô mở mắt ra, như bị vật gì chặn ở cổ họng, chỉ có thể thở dốc.

Thiên Lăng... Thiên Lăng...

Đôi mắt sáng ngời của anh nhìn cô một cách sâu lắng: “Cuối cùng, anh có thể ôm em một cái được không? Chỉ một cái ôm đơn thuần thôi?”

Vi Lam không từ chối.

Thẩm Hạo Thiên vòng tay qua người Vi Lam, ôm cô vào lòng. Bàn tay anh vuốt nhẹ mái tóc cô, nói khẽ vào tai cô: “Hứa với anh, em nhất định phải hạnh phúc!”

Vi Lam không nói gì, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Mùi nước hoa nam giới trên người anh rất dễ chịu, cô cảm thấy an toàn, cảm thấy trái tim đã đóng băng quá lâu đang dần.

Không có đổ kỵ, không có tranh cãi, không có đau khổ, không có phiền não, chỉ có nương tựa vào nhau.

Thẩm Hạo Thiên không phải là người yêu của cô, nhưng mãi mãi là bạn của cô, là “lam nhan tri kỷ” của cô.

Dõi theo anh đến khi anh bước vào cửa lên máy bay.

Vi Lam chậm rãi quay người, đột nhiên có cảm giác rằng trong dòng người có một đôi mắt nóng bỏng đang nhìn mình. Cô quay đầu nhìn sang, thoáng cái đã không thấy đâu.

Cô lấy tay vỗ vỗ vào ngực mình để được bình tĩnh trở lại rồi đi ra khỏi phòng đợi.

Mới mười giờ, bụng đã đói rồi.

Vi Lam mới chợt nhớ mình chưa ăn sáng, cô bước vào tiệm cà phê gần sân bay, gọi tách cà phê nóng và bánh Sandwich.

“Tôi có thể ngồi ở đây được không?”

Trí nhớ của Vi Lam rất tốt, vừa nhìn cô đã nhận được ra đối phương là ai. Cũng có thể là do cô ấy quá đẹp, khiến người ta khó quên.

Cô chính là “Mạt Mạt” mà lần trước gặp trong quán bar, con gái của giám đốc Sở kiến trúc của tỉnh.

Chỉ có điều, khác với cách trang điểm đậm lần trước, lần này Mạt Mạt mặc chiếc áo phông trắng, quần bò, mái tóc dày buộc sau gáy, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp. Dáng người cô rất cao, khoảng 1,68m, chiều cao lý tưởng trong mắt đàn ông.

“Mạt Mạt”, Vi Lam gật đầu với cô gái cao ráo, xinh đẹp này, “mời ngồi!”

“Chị không có tư cách gọi tôi là Mạt Mạt”. Dáng vẻ rất không thân thiện, “tôi là Dương Đan Mạt”.

“À, cô Dương, cô muốn uống gì?”

“Tôi không phải đến để uống cà phê!” Về mặt Dương Đan Mạt lạnh lùng và phẫn nộ, “Tần Thiên Lãng mất chưa lâu, mà chị đã ôm ôm ấp ấp, anh anh em em với người đàn ông khác ở sân bay rồi! Hạ Vi Lam, chị còn có lương tâm nữa không?”

“Cô biết tôi tên là Hạ Vi Lam?” Vi Lam hỏi với vẻ kinh ngạc.

Dương Đan Mạt giương mày lên nhìn cô, “chị gầy gò bé nhỏ như vậy, nhìn như một đứa trẻ suy dinh dưỡng, lại không xinh xắn, tôi không hiểu tại sao Tần Thiên Lãng lại thích chị?”

Ngay cả Dương Đan Mạt cũng biết Thiên Lãng thích cô ư? Tại sao?

“Tôi đã từng làm sinh viên thực tập ở công ty Vân Thiên, khi tôi đến phòng làm việc của Tần Thiên Lãng, thường nhìn thấy anh nhìn chăm chú vào bức tranh treo trên tường, ánh mắt si mê đó, bất kỳ người nào cũng cảm nhận được rằng anh ấy yêu tha thiết cô gái trong tranh. Lúc đó tôi nghĩ rằng, nếu thế gian này mà có người đàn ông chịu ngắm ảnh tôi như vậy, dù có chết cũng cam lòng! Tôi muốn tìm cô gái trong tranh đó, tối hôm đó gặp chị ở quán bar, vừa nhìn là tôi nhận ra ngay, cô gái đó không phải là chị thì là ai?”

“Bức tranh?” Vi Lam không thể giữ bình tĩnh được nữa, “bức tranh nào? Hiện nay tôi làm ở phòng làm việc của Thiên Lãng, tại sao không nhìn thấy bức tranh đó?”

“Khoảng tháng 10 năm kia, bức tranh của chị không còn treo ở phòng làm việc của Thiên Lãng nữa. Tôi đã từng hỏi anh ấy, anh ấy nói có thể ngày ngày nhìn thấy cô ấy rồi, không cần phải nhìn tranh nữa!”

Tháng 10 năm kia? Đúng vào thời gian cô bị gãy tay, chuyển đến “sống chung” với Thiên Lãng ở hoa viên Hải Cảnh.

Bàn tay Vi Lam run rẩy, cà phê trong cốc trào ra.

“Hạ Vi Lam”, Dương Đan Mạt lạnh lùng nói, “tôi yêu Tần Thiên Lãng, ngay từ giây phút đầu tiên gặp anh ấy, tôi đã biết rõ lòng khát vọng của mình đối với người đàn ông này. Nhưng anh ấy không yêu tôi, anh ấy nói với tôi rằng, từ năm 18 tuổi anh ấy đã đem lòng yêu cô gái trong tranh, yêu đúng 10 năm! Chỉ có điều cô ấy không hề hay biết, cô ấy lại đem lòng yêu người khác!”

Lòng ngực sóng đang cuộn trào. Vi Lam ngồi ở đó, đan chặt hai tay vào nhau.

Đôi tay run rẩy, không theo sự điều khiển của cô, cô ra sức giữ chúng lại, và thế là cảm giác run rẩy bèn lan truyền ra khắp người.

“Thiên Lãng... Tại sao anh ấy không nói? Tại sao anh ấy không nói với tôi?”

“Tần Thiên Lãng cao ngạo biết bao, tự phụ biết bao, chị phải hiểu rõ hơn tôi chứ! Bên cạnh có bao cô gái yêu anh ấy, theo đuổi anh ấy, nhưng anh ấy lại đem lòng yêu cô gái không yêu mình. Hôm đó ở quán bar,

anh ấy nhìn thấy chị đi với người đàn ông khác, lúc uống say anh ấy nói với tôi rằng, chị là thiên thần và ác quỷ của anh ấy, kiếp này anh ấy gặp chị, là do kiếp trước anh ấy mắc nợ với chị!”

Vi Lam ra khỏi tiệm cà phê, đẩy tấm cửa kính, ánh nắng ban trưa vô cùng nhức mắt.

Hạ Vi Lam, cô bé lạc đường hướng tới sự ấm áp, đến khi ánh nắng thực sự xuất hiện trước mặt, lại bị tia nắng gay gắt đốt cháy.

Thiên Lãng, Thiên Lãng, anh đã đi đâu? Chỉ để lại em một mình trong thế giới này, ngơ ngác lẻ loi.

Sinh mệnh giống như một chuyến tàu tốc hành, không gì có thể bắt đầu lại từ đầu, chỉ có thể để mặc cho đường ray đưa đến điểm tận cùng của thời gian.

Cuối cùng đã biết được tầm quan trọng của anh, nhưng lại không mua được vé quay trở về.

Trái tim Vi Lam, đau đớn đến tột độ.

15. Chương 15

Vi Lam ngồi trong phòng làm việc ở công ty, nhìn vào bức tường phía đối diện.

Sau khi tiếp quản công ty Thiên Lam, cô vẫn dùng phòng làm việc trước đây của Thiên Lãng, ngay cả bàn làm việc, máy tính, tủ công văn, bồn cảnh đều không thay đổi vị trí. Tất cả giống như khi Thiên Lãng còn đang sống.

Mỗi lần bước vào căn phòng này, vết sẹo hình trái tim trước ngực, đều khẽ nhói lên, dường như có người dùng kim để đâm. Cô không ghét bỏ cảm giác đó, mà lại cảm thấy đang được tận hưởng.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, cô ngồi thẳng người lại, hắng giọng nói: “Mời vào!”

Là cô thư ký Lý, một cô gái 25 tuổi đang còn độc thân, ít nói nhưng rất tháo vát.

“Tổng Giám đốc chị ký giúp em những công văn này!”

Vi Lam gỡ ra xem, ký tên xong liền đưa lại cho thư ký Lý. Lý đang chuẩn bị quay ra thì Vi Lam gọi cô lại: “Đợi một lát! Chị còn có một câu hỏi”.

Lý dừng chân lại, lặng lẽ nhìn cô.

“Bức tường này trước đây có treo một bức tranh, đúng không?”

Vi Lam chỉ vào bức tường trắng phía đối diện.

Dường như cô thư ký Lý ngần ngừ một lát, sau đó gật đầu: “Đúng vậy Tổng Giám đốc ạ. Hai năm trước khi em về công ty, bức tranh đó được treo ở đây, sau đó không biết vì lý do gì mà Tổng Giám đốc Tàn đã lấy nó xuống”.

“Bức tranh ấy vẽ gì vậy?”

“À...” Đôi mắt cô Lý nhìn vào Vi Lam, “trên bức tranh là một cô gái nhìn như học sinh cấp ba, mặc áo trắng váy xanh, buộc tóc đằng sau, ánh mắt cô bé... rất đặc biệt”.

Cô bé đó chính là Tổng Giám đốc Hạ Vi Lam trước mặt. Ngày đầu tiên Vi Lam về công ty, thư ký Lý đã nhận ra ngay. Bởi khuôn mặt đó, các nét thanh tú đó, đặc biệt là ánh mắt, vô cùng giống.

Vi Lam khẽ hỏi: “Ánh mắt như thế nào?”

“Cô gái trong bức tranh đó chưa đầy 20 tuổi, nhưng ánh mắt dường như chứa những năm tháng dài đằng đằng, trông rất cô đơn”.

“Em có biết bức tranh đó hiện giờ đặt ở đâu không?”

Thư ký Lý ngơ ngác lắc đầu.

Khi Tần Thiên Lãng lấy bức tranh đó xuống, bức tường nhìn trở nên trống trải, nhưng cô lại cảm thấy yên lòng.

Cô ghen tị với ánh mắt cháy bỏng của Tần Thiên Lãng khi nhìn bức tranh, trong lòng hơi phiền muộn: cùng là con gái, cùng đang ở trong độ tuổi đẹp, tại sao bên cạnh mình, không có người đàn ông như vậy?”

“Em chỉ nhớ, tên của bức tranh đó là Tháng 6 trời xanh lam”.

Một công văn mà Thiên Lãng ký từ một năm về trước, Vi Lam lục tủ tìm mãi mà không thấy. Cô thư ký Lý như sự nhớ ra điều gì: “Tổng giám đốc Tần có thói quen scan bản gốc của công văn rồi lưu trong máy tính”.

“Chị đã mở máy tính của anh ấy, không tìm thấy công văn này”.

“Tổng Giám đốc Tần thích lưu trong laptop cá nhân của anh ấy, mang theo rất tiện”.

Laptop? Có lẽ là để trong phòng ngủ của anh.

Căn hộ ở hoa viên Hải Cảnh, Vi Lam không nở trả, mặc dù tiền thuê đắt. Chùm chìa khoá đó, cô cũng vẫn đang giữ.

Và thế là, trong buổi chiều hoàng hôn này, Vi Lam đã đẩy cánh cửa phòng khoá chặt của Thiên Lãng ra.

Là căn phòng mà cô vô cùng quen thuộc: một chiếc giường rộng với hoa hồng tím, một bộ rèm cửa màu xanh nhạt, điểm khác biệt duy nhất là, trên tường có treo một bức tranh.

Nó giống như một mũi tên sắc nhọn bay đến, đâm trúng vào trái tim Vi Lam.

Trong tranh là một cô bé 17, 18 tuổi, đứng trước cửa sổ, tóc buộc đằng sau, nhìn thể giới bằng ánh mắt ngơ ngác, trong đôi mắt đó, có một cái gì đó sâu thẳm, quen thuộc.

Bên ngoài, là ánh nắng rực rỡ.

Vi Lam biết, đó là cô, chỉ có thể là cô. Không chỉ riêng ánh mắt vô hồn, đầy vẻ cô đơn, tư lự đó.

Bởi giữa xương đòn, cũng có một nốt ruồi đen nhỏ.

“Tháng 6 trời xanh nhạt” – Cô đã nhìn thấy hàng chữ dưới bức tranh.

Sự thật đã rõ. Đây chính là điều bí mật mà Thiên Lãng giấu trong phòng ngủ.

Vi Lam nhìn bức tranh đó, một mình thần thờ hồi lâu.

Mãi cho đến khi thư ký Lý gọi điện thoại: “Tổng Giám đốc, chị tìm thấy công văn đó chưa? Khách hàng đang giục để lấy!”

Cô cố gắng kìm chế sự xúc động của mình, mở chiếc laptop đặt trên bàn ra, và tìm thấy ngay công văn đó.

Mặc dù là bản scan, nhưng vẫn rất rõ, ngay cả dấu đỏ trên đó cũng rất rõ nét.

Hóa ra Thiên Lãng lại là người cẩn thận đến vậy.

Đang định tắt máy, lại phát hiện ra trên desktop có một folder, trên đó có ghi ba chữ “gửi Vi Lam”.

Vi Lam tò mò mở ra xem, trong folder đó lại có hơn 20 file.

Cô click chuột vào file đầu tiên, là mấy tờ giấy viết thư đã ngả sang màu vàng được quét lên, trên đó viết đầy chữ.

Sau khi phóng to lên có thể nhìn thấy rõ, đó là một bức thư Thiên Lãng viết cho cô, ngày tháng là 10 năm về trước.

Vi Lam

Em có khoẻ không?

Anh đã hạ quyết tâm rất lớn, mới viết lá thư này cho em. Mặc dù em mãi mãi sẽ không nhìn thấy những dòng chữ này, bởi anh sẽ không gửi nó đi. Nhưng anh vẫn rất muốn biết, nếu em nhận được lá thư này thật, thì em sẽ thế nào?

Bây giờ hãy để anh tưởng tượng ra nét mặt của em khi đọc thư, chắc chắn là phải cau mày (em thường thích cau mày, từ sau mỗi khi em cau mày một lần, anh sẽ đánh một lần, mới giúp em sửa được thói quen này). Trong mắt có nụ cười lạnh lùng, mang chút giễu cợt. Đáng yêu nhất vẫn là cái miệng, hai mép khê nhếch lên, tỏ ra cố chấp và bất cần. (Không thể nói điều này nữa, nói ra điều này nỗi nhớ trong lòng lại nổi lên).

Thế nhưng, khả năng lớn nhất là, vừa nhìn thấy tên của anh trong thư, em sẽ xé nó đi ngay, không thèm mở ra xem.

Anh vẫn biết, em hận mẹ anh, hận lây sang cả anh, đặc biệt là do anh không mang họ Hạ, mà lại ở trong nhà họ Hạ, thân thiện gọi ba em là “ba”. Còn em kể từ khi bước vào cửa nhà, không chịu gọi mẹ anh một tiếng “mẹ”.

Trong lòng em, anh chỉ là một anh chàng đáng ghét, nếu có thể, suốt đời em cũng không muốn nhìn thấy anh. Đây cũng là điều mà ba em muốn làm. Chính vì thế, anh bị gạt ra rất xa, sang tận bên kia địa cầu.

Vi Lam, em đã từng chửi anh là thằng con hoang. Đúng vậy, anh đúng là một thằng con hoang, cha mẹ anh không cưới nhau mà đã sinh ra anh. Hơn nữa, khi anh chào đời, ba anh đã không còn nữa. Em là con gái, em không thể hiểu được, hình ảnh người cha trong lòng cậu con trai đồng nghĩa với cái gì, có vai trò quan trọng như thế nào trong quá trình trưởng thành của cậu. Điều này người mẹ sẽ không thể thay thế. Cũng chính vì thế anh đã trở thành người thiếu cảm giác an toàn, tính tình trầm lặng, lảm lì. Tuổi thơ của anh không vui vẻ, anh lớn lên trong ánh mắt coi thường, sỉ nhục của người khác. Mãi cho đến năm 9 tuổi gặp được cha em.

Cho dù em có tin hay không, đúng là anh đã coi cha em như cha đẻ của mình. Trước khi em xuất hiện, ông rất yêu mẹ anh, cũng rất thương anh. Anh đã được tận hưởng tình yêu của người cha mà mình khát khao từ lâu, được tận hưởng hơi ấm của một gia đình trọn vẹn, chỉ có điều anh không biết, hơi ấm này được cướp từ phía em và mẹ em. Vi Lam, chính em đã nhắc nhở anh, chính em đã nói với anh rằng: “Hạ Văn Sinh không phải là ba anh, anh họ Tần, còn ông họ Hạ!”

Em không biết, giây phút đó anh hận em biết bao! Em đã đập tan giấc mơ của anh, để anh nhìn rõ được mình: “Tần Thiên Lăng, anh là một thằng con hoang!” Kể cả bề ngoài anh đẹp trai đến đâu, học giỏi đến đâu, chơi đàn violon hay đến đâu, cũng không thay đổi được sự thật tàn khốc này.

Và thế là, anh không muốn quay về ngôi nhà này nữa, cũng không muốn nhìn thấy mẹ anh nữa. Vì trong mắt em, bà là con hồ ly tinh dụ dỗ chồng người khác, phá vỡ gia đình người khác. Anh hận mình phải đóng một vai khó xử trong đó.

Thụy Dương chào đời, khiến anh buộc phải đối mặt với mọi người một lần nữa. Trò biểu diễn của em ở bệnh viện khiến anh cảm thấy buồn cười, đồng thời lại có một nỗi bi ai của những người cùng cảnh ngộ. Thực ra, em và anh cùng đáng thương như nhau, em cũng là một đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn. Anh ngăn em ở hành lang, cố tình dùng lời nói chọc giận em. Ánh mắt em khi ngẩng đầu nhìn anh, lại khiến anh thực sự cảm động.

Thực lòng mà nói, em không xinh đẹp, cũng không hoạt bát đáng yêu như những cô gái trong cùng độ tuổi. Không thể giải thích được tại sao anh lại rung động trước em?

Có lẽ, chính vì đôi mắt đó của em chẳng? Anh không thể quên được lần đầu tiên gặp em, gầy gò, nhút nhát, giống như không chịu được mưa rơi gió thổi, nhưng lại cố tình tỏ ra kiên cường. Rõ ràng là rất oán hận mẹ anh, oán hận cái gia đình này nhưng lại thể hiện ra ngoan ngoãn, mềm yếu. Thực ra, lúc đó anh cũng rất sợ, sợ sự xuất hiện của em, sẽ phải chia sẻ tình yêu của mẹ dành cho anh, thay thế vị trí của mình. Anh không chấp chận được em, cũng không chào đón em. Chắc chắn em đã cảm nhận được sự đối địch của anh, nhìn anh với con mắt không hề tỏ ra sợ hãi.

Đôi mắt đen láy sáng ngời đỏ, chứa đầy vẻ ngang ngạnh và thách thức. Cái nhìn đó, khiến anh có cảm giác cùng cảnh ngộ nên thương nhau. Sau này anh mới biết, ba mẹ em chia tay nhau từ khi em 6 tuổi. Lớn lên trong môi trường thiếu tình yêu thương, anh có thể tưởng tượng được, trong quá trình trưởng thành, từ một cô gái ngây thơ, em đã dần dần xây lên một bức tường, ngăn cách mình với thế giới bên ngoài như thế nào.

Anh rất ít khi nhìn thấy em cười, cũng rất ít khi nhìn thấy em khóc. Những sau mỗi lần cãi nhau với em, em đều nắm chặt nắm đấm, rất cố gắng nuốt nước mắt vào trong. Anh phát hiện ra rằng, em rất yếu đuối, cũng rất dễ bị tổn thương, nhưng lại luôn luôn tỏ ra cứng rắn, chỉ khi ở trong góc nhỏ không có người, mới lặng lẽ thể hiện tâm trạng thật nhất của mình. Sự cảnh giác của em, là để tự bảo vệ mình. Gia đình phức tạp, môi trường lớn lên từ nhỏ, buộc em phải trưởng thành sớm, sành sỏi sớm.

Anh không phải cũng thế đó sao? Trên người em, anh đã nhìn thấy rất rõ hình ảnh của mình. Vi Lam, anh và em cùng chung số phận với nhau, cao ngạo, ngang ngạnh nhưng yếu đuối.

Chính vì chúng ta là những kẻ cùng chung cảnh ngộ, anh mới đem lòng yêu em ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy em; Mới lặng lẽ đi theo em sau khi tan học; Mới cố tình có những hành động khiến em phản cảm để thu hút em; Mới dễ dàng bị em dụ dỗ trong lúc không hề có sự đề phòng; Mới hung hăng cướp được nụ hôn đầu đời của em trước sự phản kháng mạnh mẽ của em...

Đây là điều sau khi sang Australia, anh mới dần dần hiểu được. Những tháng ngày này, mỗi lần về ký túc xá, anh liền ngồi trước cửa sổ, trong đầu tựa như hiện lên một bộ phim, lúc thì là những hình ảnh khi ở gần em, lúc thì là những dòng chữ viết cho em và những câu nói nói với em. Có lúc, nửa đêm đang nằm trên giường, đột nhiên nhớ tới một câu nói hoặc một ánh mắt của em, liền bật dậy. Bạn cùng phòng nhìn thấy dáng vẻ đáng sợ đó của anh, hỏi có phải anh ốm hay không, nhìn trông rất kỳ quái.

Cậu ấy đâu có biết, anh đang mắc bệnh tương tư. Tương tư? Hai chữ nghe hay biết bao, không nói hết được về quyền luyến và bịn rịn.

Thôi, đêm đã rất khuya rồi, hôm nay viết đến đây thôi.

Nhớ em, trong mỗi ngày xa em!

Thiên Lãng

Sydney, ngày 2 tháng 11 năm 1996.

Vi Lam thực sự bàng hoàng trước những nội dung mà mình vừa đọc.

Đây là thư do Thiên Lãng viết ư? Cô nhìn kỹ nét chữ trên giấy, đúng là nét bút của Thiên Lãng!

Bàn tay cô run rẩy, click tiếp vào bức tiếp theo, đây là lá thư viết từ 9 năm về trước.

Vi Lam:

Cách bao nhiêu lâu mới viết thư cho em. Không biết hiện giờ em có khoẻ hay không?

Nghe mẹ nói, em đã thi đỗ trường đại học của tỉnh, học ngành tiền tệ.

Chắc là cuộc sống trong trường đại học rất vui vẻ, hy vọng rằng tính cách của em sẽ sôi nổi hơn. Em luôn không vui vẻ, rõ ràng là sợ cô đơn, nhưng lại luôn tách mình ra khỏi người khác. Rõ ràng là muốn khóc, nhưng lại cố gắng giả vờ cười. Chắc chắn bên cạnh em không có người bạn nào.

Và còn có một điều anh lo lắng là, sợ em sẽ yêu trong trường đại học. Tuy nhiên, anh biết, chắc chắn điều kiện chọn người yêu của em sẽ rất cao, những chàng trai bình thường không thể lọt được vào mắt em.

Gần đây anh học hội họa với một thầy giáo. Thầy khen anh có tố chất tốt. Anh chỉ vẽ một bức tranh chân dung, tên của bức tranh là Tháng 6 trời xanh nhạt, bên trong có ẩn chứa tên của anh và em. Còn tại sao lại là “tháng 6?” Vi Lam, em đã quên rồi ư? Lần đầu tiên em xuất hiện trước mắt anh, chính là tháng 6!

Thầy giáo nói, ánh mắt của nhân vật trong bức tranh đó rất đặc biệt giống như bức tranh Nụ cười của nàng Mona Lisa của danh họa Leonardo da Vinci, khiến người ta cảm thấy vô cùng bí ẩn. Đó là một ánh mắt cô đơn, bởi không tìm được lối thoát ẩn ẩn trên thế giới này mà cô đơn.

Anh vẽ em của năm 17 tuổi, áo trắng váy xanh, ánh mắt u buồn. Lúc đó anh đợi em trong con ngõ nhỏ đó, nhìn thấy em, chính là hình ảnh đó. Anh đã đứng đó lâu như vậy mà em không phát hiện ra.

Chỉ khi ở riêng một mình, em mới không ản giấu mình nữa, để lộ ra ánh mắt lẻ loi, cô độc. Tình yêu thương, đã len vào trái tim anh, lần đầu tiên anh có ý nghĩ thương một người và muốn bảo vệ cô ấy.

Kết quả là anh không làm gì cả, mà lại hôn em một cách thô bạo. Sau đó anh vô cùng hối hận, không thể đối mặt với sự phẫn nộ của em, chỉ biết tránh đi thật xa. Cộng với lần “vô lễ” ở nhà tắm đó, trong mắt em, chắc chắn anh là một kẻ háo sắc đúng không?

Có trời đất lương tâm chứng giám, bao năm nay, có bao cô gái xuất hiện bên anh, người thì dịu dàng si tình, kẻ thì nhiệt tình vô vấp, trái tim anh đều yên tĩnh lặng lẽ, chỉ có em mới là người duy nhất có thể gọi được dự vọng trong cuộc đời anh!

Thiên Lăng nhớ em

Ngày 12 tháng 3 năm 1997

Sau đó lần lượt là các lá thư viết từ 8 năm về trước, 7 năm về trước, 6 năm về trước... 8 năm ở Australia, năm nào Thiên Lăng cũng viết cho cô một lá thư.

Vi Lam đọc từng lá một, theo trình tự, nghiền ngẫm lộ trình trái tim của anh trong những năm tháng đó... Cô đã nhìn thấy sự cô đơn của anh ở nơi đất khách quê người, sự khó khăn của anh trong học tập, cũng đã nhìn thấy vẻ si tình của anh đối với mình.

Đây là lá thư cuối cùng được scan, viết trước khi anh về nước.

Vi Lam:

Hôm nay nhận được điện thoại của mẹ anh, nói ba em bị tai biến mạch máu não. Bà muốn anh về nước, tiếp quản công ty Vân Thiên. Anh không đồng ý, bởi anh đã tìm được một công việc lý tưởng ở Australia, những lúc rỗi rãi chơi đàn violon, vẽ tranh, nghe nhạc, cuộc sống an nhàn thoải mái. Thậm chí cuộc đời sau này, anh cũng đã nhìn thấy rồi: dạo bộ dưới bầu trời xanh, thảm cỏ xanh ngát một màu, bên cạnh là người vợ mắt xanh, con chó nhỏ với bộ lông trắng...

Nhưng cuộc sống an nhàn, tĩnh lặng như thế này, dường như lại thiếu một điều gì đó. Anh nhìn chăm chú vào bức tranh đó, kể từ lần đầu tiên được nhìn thấy ánh mắt của em, anh đã biết em là thuốc độc của anh. Thuốc độc, thuốc giải độc của anh đều là em, Hạ Vi Lam!

Không phải vì công ty Vân Thiên, không phải vì tài sản của nhà họ Hạ. Vi Lam, vì anh em mới quyết định về nước, bởi anh thực sự quá nhớ em rồi!

Thiên Lăng yêu em

Ngày 5 tháng 4 năm 2003

Vi Lam không còn can đảm đọc tiếp nữa.

Điện thoại của thư ký Lý lại một lần nữa vang lên.

“Chị đã tìm thấy công văn đó rồi, sẽ đến ngay đây!”

Cô nhắm mắt lại, copy folder vào USB của mình, rồi nhìn một lần cuối với vẻ lưu luyến, đóng cửa phòng lại.

Vi Lam lái xe quay về công ty, rất bình thản đưa công văn cho khách hàng, sau đó cùng đến khách sạn 5 sao ăn cơm, hát karaoke, đến tận sáng sớm mới về nhà.

Cô nín nhịn cả tối, không có giọt nước mắt nào.

Mãi cho đến bây giờ mới hiểu ra rằng, tìm đâu đến tội độ, sẽ tê dại đến mức không còn cảm giác gì nữa, ngay cả trút bày và khóc một trận cho thật thoải mái cũng không thể.

Ngoài cửa sổ, trời đã sáng dần.

Vi Lam:

Không thể ngờ được rằng, em lại đến sân bay đón anh. 8 năm rồi, cuối cùng đã được gặp người mà mình thương nhớ đêm ngày, anh gần như không giấu nổi sự xúc động của mình. Tuy nhiên, gương mặt em tiêu tụy, ánh mắt không hề có chút gì ấm áp. Đây không phải là Hạ Vi Lam mà anh muốn nhìn thấy.

8 năm qua, rốt cục em đã gặp những chuyện gì?

Mẹ loáng thoáng nói rằng em đã yêu trong trường đại học, nhưng lại gặp thất bại. Đáng lẽ anh phải cảm thấy buồn thay em, nhưng trong lòng lại không giấu được nỗi vui mừng. Nếu quả thực là em yêu thành công, sống một cuộc sống hạnh phúc, thì không phải anh về nước mất công hay sao?

Nếu em biết được suy nghĩ của anh, chắc chắn sẽ chửi anh là vui mừng trước sự đau khổ của người khác. Nhưng tình yêu đều là ích kỷ, anh không muốn chia sẻ với người khác thứ mà mình thích.

Thụ Dương cứ bám riết lấy em, khiến anh không có cơ hội gặp riêng em. Cậu bé này nhìn rất giống em, tính cách cũng rất giống, cũng là một đứa trẻ tự lự, nhạy cảm. Tuổi còn nhỏ như thế mà đã phát hiện ra rằng em không thích gia đình này.

Mẹ anh nói, mấy năm học trong trường đại học, kể cả là lễ tết, em cũng không chịu về nhà.

Em không về ngôi nhà này nữa, thì chỉ còn cách là anh đi tìm em. Hôm nay anh đã nói với em rằng, muốn mở công ty con trên tỉnh, ba em đã tán đồng ý kiến của anh, đồng thời nói có lòng tin đối với anh.

Anh lại không có lòng tin đối với mình, đặc biệt là không biết em có chào đón sự gia nhập của anh vào cuộc sống của em hay không.

Vi Lam:

Cuối cùng anh đã biết được câu trả lời rồi. Hôm đó anh đến ngân hàng gặp em trên danh nghĩa vay vốn. Em rất thờ ơ lạnh nhạt, dường như không hề quen biết anh. Trong mắt em anh không phát hiện ra thứ mà mình cần.

Điều khiến anh không thể chấp nhận được nhất là, em đã giới thiệu anh cho cô bạn đồng nghiệp của em. Đột nhiên anh chợt bừng tỉnh, trong mắt em mình chỉ là người anh do mẹ kế đưa về, nói thẳng ra đây chỉ là nỗi tương tư một mình mà thôi.

Không thể ngờ rằng, Tần Thiên Lăng cũng có ngày phải tương tư một mình! Anh cúi đầu xuống, cười nhạt mình, chỉ có mình mới biết vị chát đắng của nụ cười này.

Vi Lam:

Từ bao lâu nay vẫn không biết tình cảm dành cho em là tình cảm gì. Hôm nay ở trong bệnh viện, khi nghe thấy tiếng la hét như xé gan xé ruột của em sau bức bình phong, trái tim anh đau đớn biết bao, khi nghĩ rằng thà người đau đớn là mình, anh mới phát hiện ra mình đã không thể cứu vãn được nữa.

Nhìn thấy tay em bị thương, ai vừa đau đớn vừa hối hận. Những ngày qua, anh không lúc nào không nhớ đến em, bao nhiêu lần muốn tự mình nói với em rằng “anh yêu em”, bao nhiêu lần muốn đưa tay ra ôm em vào lòng, nhưng sự ích kỷ và nhu nhược, đã khiến anh chùn bước hết lần này đến lần khác.

Đúng vậy, anh sợ bị tổn thương, đặc biệt là sự tổn thương đến từ phía em. Em khác với các cô gái khác, em rất có cơ mưu, lại cố chấp và ngang ngạnh, vì nguyên nhân môi trường, mà em đã làm tổn thương mình, cũng làm tổn thương mọi người xung quanh. Huống hồ, quan hệ giữa chúng ta lại phức tạp như thế, bất kỳ công thức tình yêu nào áp dụng vào chúng ta đều không phù hợp.

Tuy nhiên có ông trời biết, anh yêu em biết bao! chỉ cần có một vài lời nói của em, dù chỉ là một ánh mắt, anh cũng sẵn sàng làm mọi việc vì em.

Vi Lam, đừng từ chối anh nữa, hãy để cho anh chăm sóc em được không?

Vi Lam:

Dự án đó tiến triển rất thuận lợi, công ty cũng được khởi sắc trên mọi phương diện. Nhất định anh sẽ không để ba em phải thất vọng

Anh phải hết sức nỗ lực, để mình trở nên tuyệt vời hơn, để em nhìn thấy điểm tốt ở anh. Anh tự nhủ rằng, em bị đau tay, lại gặp trắc trở trong chuyện tình cảm, anh không thể tranh thủ cơ hội chen vào cuộc sống của em trong lúc này, chỉ biết giấu nó ở trong lòng. Hoặc là một ngày nào đó em khiến nó đơm hoa kết trái, hoặc là một ngày nào đó em nhỏ nó bật rễ, tất cả đều do em.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, có thật là anh sẽ làm được không?

Điều duy nhất khiến anh phải bận lòng là Mạt Mạt. Những chuyện như thế này, thường xuyên xảy ra với anh. Trước đây anh đều giả câm giả điếc, hoặc là từ chối bằng thái độ lạnh lùng, thường xuyên bị người ta hiểu lầm là “kẻ đồng tình luyến ái”. Nhưng Mạt Mạt lại khác, cô ấy là con gái của giám đốc Sở kiến trúc. Anh không thể để mất lòng cô ấy, chỉ biết nói thẳng với cô ấy rằng, anh đã có người mình thích.

Nhưng cô ấy là cô gái rất khó cắt đuôi, tối nào cũng gọi điện hẹn anh đến quán bar. Bởi vì cô ấy còn trẻ nên hiếu thắng. bởi vì cô ấy cao ngạo, không thể chịu nổi việc người đàn ông mà mình yêu lại không yêu cô ấy. Xét cho cùng, cô ấy là một đứa trẻ được chiều chuộng nên sinh hư.

Mọi người đánh giá như thế nào về anh anh đều không quan tâm, chỉ sợ em hiểu lầm anh. Nhưng anh tin rằng, Vi Lam là người thông minh nhất. Em càng thông minh, càng dễ nhận ra lòng chân thành của anh.

Vi Lam:

Anh xin lỗi, tối nay không phải anh cố tình sỉ nhục em, có lẽ là do anh quá bận tâm đến em.

Từ năm 18 tuổi, anh đã đem lòng yêu thương, nhớ nhung em, còn em lại yêu hết người đàn ông này đến người đàn ông khác!

Vi Lam, tại sao trong mắt em không có hình bóng của anh? Tại sao em không nhìn thấy tất cả những cái mà anh đã bỏ ra?

Trong khoảnh khắc mà anh ôm chặt em vào lòng vào nói với em rằng “anh yêu em”, anh có thể cảm nhận được rất rõ sự chấn động trong em. Và khi anh hôn em, em cũng rất chuyên tâm, đáp lại anh bằng nụ hôn nóng bỏng. Không phải em không có tình cảm gì với anh, đúng không?

Đây vốn là một cuộc tình có đi có lại. Vi Lam, tại sao em luôn đứng tại nơi anh không thể lại gần? Lẽ nào chúng ta lại đi lướt qua nhau thế ư?

Em có tin hay không? Kiếp này anh gặp em là do kiếp trước anh mắc nợ với em. Do sự đùa giỡn của ông trời chẳng, ông ấy đã khiến anh phải đem lòng yêu em, đồng thời lại để anh rời xa em.

Nếu con người thực sự có kiếp sau, anh sẽ không muốn được tương ngộ với em với tư cách của người anh trai nữa! Anh muốn vừa gặp anh lần đầu, em đã đem lòng yêu anh ngay, giống như anh yêu em vậy!

Vi Lam:

Đêm qua, cuối cùng anh đã có được em. Anh muốn cầu hôn với em, chắc chắn anh sẽ làm cho em hạnh phúc!

Trong bóng tối, anh nhìn khuôn mặt gầy gò, nhỏ nhắn của em, đôi mắt yên tĩnh nhắm chặt, cặp lông mi đen dày rủ xuống, khoé mép lại hiện rõ vẻ ngang bướng không chịu thua hiệp.

Khi còn ở nước ngoài, anh đã từng ăn một loại bánh mỳ kiểu Pháp, bên ngoài có một lớp vỏ rất cứng, nhưng bên trong lại mềm rất ngon. Anh cảm thấy mình chính là loại bánh mỳ đó, bởi bị tổn thương quá nhiều, bên ngoài trái tim đã bị bao bọc bởi một lớp vỏ cứng. Có lúc người khác quá nhiệt tình, lại tránh ra rất xa, trong lòng đề cao cảnh giác, ánh mắt, khoé miệng cũng lộ rõ vẻ lạnh lùng. Nhưng chỉ cần bị người ta làm vỡ lớp vỏ cứng đó, trái tim liền bị lộ ra một cách triệt để.

Luôn tưởng rằng em cũng giống như anh, cũng là bên trong lớp vỏ cứng có một trái tim mềm mại. Chỉ có điều em khó hơn anh. Môi trường của em, giới tính của em, chắc chắn sẽ gây ra nhiều tổn thương hơn cho em, chính vì thế em bảo vệ mình chặt chẽ hơn. Nếu không ai chịu bọc lộ mình, thì có lẽ đã bỏ lỡ rồi. Anh thật sự sợ sẽ để lỡ mất em, nên đã lấy hết can đảm nhảy ra khỏi lớp vỏ bề ngoài và đứng trước mặt em.

Một con nhím đem lòng yêu một con nhím khác, chúng sẽ sưởi ấm như thế nào đây? Vi Lam, em hãy đến dạy em, bởi em thông minh hơn anh!

Vi Lam:

Em luôn hỏi anh có phải là lần đầu tiên hay không. Câu hỏi này khiến anh cảm thấy khó trả lời.

Anh rất muốn thành thực trả lời em rằng, ngoài em ra, anh chưa lên giường với cô gái nào. Thế nhưng liệu em có tin hay không? Một người đàn ông gần 30 tuổi vẫn còn là trai tân?

Em sẽ cười anh, bảo anh không có sức quyến rũ của đàn ông, hoặc bị trặc trặc trong vấn đề sinh lý. Tất cả những điều này đều không quan trọng, mà là anh biết tại sao em lại hỏi anh câu hỏi này.

Bởi đã từng có một người đàn ông vì chuyện này mà làm em bị tổn thương. Anh không muốn em phải chịu sức ép trong chuyện tình cảm, càng không muốn em tự ti, mặc cảm trước mặt vì không còn là cô gái trong trắng nữa.

Có lẽ là do ở nước ngoài nhiều năm, nên anh không giống với những chàng trai khác quá coi trọng vấn đề “trinh tiết”. Trước anh, em đã từng lên giường với ai, có quan hệ xác thịt với ai, đều không liên quan gì đến anh. Anh chỉ quan tâm đến hiện tại và tương lai của em.

Anh biết rất rõ điểm yếu trong tính cách của em, có lúc chỉ vì giận dữ mà làm những việc không sáng suốt. Giống như lần trước trong quán bar “Trái tim thủy tinh”, nếu anh không kịp thời xuất hiện, hậu quả thực sự không thể lường trước được...

Tối hôm đó, anh ngồi trong góc quán bar uống rượu, anh đã nhìn thấy em từ lâu. Anh tưởng rằng mình chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời em, cho dù khắc cốt ghi tâm đến đâu, cũng sẽ không đạt được kết quả gì, chính vì thế kìm chế, kìm chế, và kìm chế, cuối cùng vẫn không thể để mình khoanh tay ngồi nhìn được.

Tất cả chỉ vì anh yêu em, Vi Lam, mong em sẽ cảm nhận được.

Vi Lam:

Mấy hôm trước, anh cầu hôn với em, em lại một lần nữa từ chối anh.

Càng ngày anh càng cảm nhận được rõ ràng, ở bên anh, em chỉ lưu luyến vòng tay ấm áp của anh, nhưng lại không chịu yêu anh.

Thậm chí anh còn nghi ngờ rằng, em đang lợi dụng tình cảm của anh để lấp đầy sự trống trải và cô đơn trong lòng mình mà thôi.

Không, Vi Lam, em không được đối xử như thế đối với anh! Trên thế gian này, chỉ có anh mới thực sự hiểu em, mỗi lần em cau mày, anh liền biết em không vui vì chuyện gì. Mỗi lần em thở dài, anh liền biết em đang rầu rĩ vì chuyện gì. Thậm chí em thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, thích đọc sách gì, anh đều thuộc như lòng bàn tay.

Từ khi em 12 tuổi đến năm em 27 tuổi, chúng ta đã quen nhau tròn 10 năm, người khác làm sao hiểu được em? Họ chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài của em, lúc thì dịu dàng như nước, thấu hiểu người khác, lúc thì dè dặt lạnh lùng, cách xa người khác, lúc thì ép buộc người khác, ghê gớm khác thường, chỉ có anh mới biết tất cả những cái đó đều là sự nguy trang của em. Em tinh tế, nhạy cảm, yếu đuối nhưng lại ngang ngạnh. Sự yếu đuối của em khiến anh phải thương, sự ngang ngạnh của em, lại khiến anh phải đau đầu.

Vi Lam, cô bé ngốc nghếch này, chỉ cần em bước ra khỏi lớp vỏ cứng đó, em sẽ phát hiện ra rằng, anh mới là người thích hợp với em nhất! Nếu em chịu, chúng ta sẽ là đôi vợ chồng khiến người ta phải ngưỡng mộ nhất, ăn ý nhất.

Chỉ có anh mới là người thực sự một lòng yêu em, một lòng muốn chăm sóc em suốt đời! Cho dù em là thiên thần hay ác quỷ, cho dù em nhiều quỷ kế đến đâu, cho dù trên người em mọc đầy gai nhọn, anh không sợ bị thương. Vì anh yêu em, yêu quá sâu sắc rồi.

Mãi mãi yêu em: Thiên Lãng

Đêm khuya ngày 24 tháng 3 năm 2005

16. Chương 16

Ngày 24 tháng 3? Chính là đêm trước khi Thiên Lãng mất.

Lẽ nào anh đã linh cảm được từ lâu rằng mình sẽ gặp chuyện bất trắc, nên mới viết bức thư này?

Thiên Lãng, anh nói đúng, em thực sự là một con bé ngốc nghếch!

Vi Lam ngồi trước máy tính, nhìn từng hàng chữ xuất hiện trên màn hình, nước mắt dần dần trào ra.

Chàng trai cao ngạo lạnh lùng này, lại đem lòng yêu cô bằng phương thức kín đáo âm áp này!

Thiên Lãng, tại sao anh không nói với em?

Nước mắt nhạt nhoà, trước mắt cô hiện ra cảnh lần đầu tiên gặp Thiên Lãng từ 15 năm về trước.

Chuyện cũ như thước phim tái hiện trước mắt cô, mỗi nét mặt, mỗi câu nói của anh, hoá ra đều chứa đầy ẩn ý.

“Ba đã dặn, phải bảo vệ em cẩn thận”.

“Hạ Vi Lam, 8 năm qua không có ngày nào anh quên được em!”

“Vi Lam, tại sao em có thể... tại sao em có thể thích người đàn ông khác?”

“Anh luôn là người anh trai trên danh nghĩa của em đúng không? Em không hề cảm nhận được tình cảm của anh dành cho em hay sao?”

“Hiện giờ mới biết, thế giới này tàn khốc như vậy. Việc anh muốn làm nhất lại không làm được, những thứ mình muốn có được nhất lại không thể có!”

“Anh không quan tâm đến việc không phải là người đàn ông đầu tiên của em, anh chỉ biết, em là đồng loại của anh!”

“Vi Lam, nếu có kiếp sau, anh muốn em yêu anh ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh!”

...

Thiên Lãng luôn ám chỉ với cô rằng, anh yêu cô. Nhưng cô lại bị sự tự ti và hẹp hòi che kín đôi mắt, trốn vào lòng anh để chữa trị vết thương, sau đó lại đưa chân ra đá, gây tổn thương cho anh bằng phương thức tàn nhẫn nhất!

Cuối cùng cô đã biết, tại sao Thiên Lãng lại nói phải chịu đựng rất khổ! Lòng tự trọng của anh lớn như vậy, sống trong cảnh phải ăn nhờ ở đậu, đã đủ để khiến anh phải khó xử rồi, lại còn phải chịu đựng sự giễu cợt, khinh miệt, oán hận, báo thù của cô hết lần này đến lần khác. Thậm chí cô còn nghi ngờ động cơ tình cảm của anh không trong sáng, là ham hố tài sản nhà học Hạ, là “có ý đồ khác”.

Bao lâu nay, vì cô mà anh phải chịu đựng bao nỗi âm ứ, chỉ vì yêu cô, mà phải nghiền răng kiên trì.

Trong thư anh nói rằng: có lúc vì giận dữ mà cô đã làm những việc không sáng suốt.

Không, không chỉ không sáng suốt, mà cô thực sự ngu xuẩn! Cô chưa bao giờ biết suy nghĩ cho người khác, cảm thấy mọi người trên toàn thế giới đều mắc nợ với cô.

- Có thực là cô đã từng yêu Sở Hảm hay không? Chẳng qua là cô ghen với sự “thập toàn” của Phương Mộ Tình mà thôi, ngưỡng mộ cô ấy có một tình yêu ngọt ngào, còn mình thì không có. Giống như một đứa

trẻ trong tay không có gì, nhìn thấy người khác có con búp bê đẹp, liền không từ thủ đoạn, nghĩ ra trăm phương nghìn kế để cướp lấy.

Trong cả sự việc này, Phương Mộ Tình là người bị hại vô tội, bị tình bạn và tình yêu phản bội cùng một lúc, hoàn toàn có thể hiểu được nỗi đau và sự phẫn nộ. Nhưng cô lại không bao giờ cảm thấy áy náy vì chuyện này, tiếc một câu “xin lỗi” với đối phương, cuối cùng vì để “trả thù”, mà lại đâm một nhát dao nữa vào ngực người ta.

Còn cả Hứa Thiếu Hàm, mặc dù rõ ràng là cô không yêu anh, nhưng lại chấp nhận tình cảm của đối phương. Khi anh do dự, lùi bước vì biết về quá khứ của cô, cô không thông cảm cho anh bằng một trái tim khoan dung, mà chơi vãn bài cuối cùng, phơi bày ra “lịch sử” bất kham của mình mà không giấu diếm điều gì.

Với cha mẹ đẻ của mình, cô chưa bao giờ cảm kích trước công ơn sinh thành dưỡng dục của họ, luôn nghĩ rằng chính họ là người có lỗi với cô. Sau khi người cha của cô bị tai biến mạch máu não, cô đã nhẫn tâm bỏ đi, ném ông cho Tần Tang Ảnh.

Tần Tang Ảnh, mặc dù là mẹ kế, nhưng những năm qua bà đối xử với cô không tồi, đừng nói đến chuyện ngược đãi đánh chửi, ngay cả một câu nói nặng cũng không có, mà còn thường xuyên phải nịnh cô.

Và trong số tất cả mọi người, người mà cô có lỗi nhất trong kiếp này chính là Thiên Lăng.¹

Giống như Thẩm Hạo Thiên đã từng nói, người đàn ông yêu hoặc bị cô yêu đều rất khổ. Và Thiên Lăng phải khổ gấp trăm lần so với họ. Cô không làm bất cứ chuyện gì cho anh, chỉ muốn đòi hỏi, lại còn trách cứ thái độ của anh ngang ngược, không biết anh quá sâu nặng trong chuyện tình cảm, lúc nào cũng sợ mình trắng tay.

Tính hiếu thắng, ích kỷ, ngu muội quá mức, khiến cô đã mất đi cái quý giá nhất trong cuộc đời. Tất cả những điều này đều do tự cô gây ra, không trách được người khác.

Một người không có trái tim biết ơn, không biết trân trọng những gì mình đang có, cuối cùng sẽ hoàn toàn trắng tay.

“Thiên Lăng, anh nói chúng ta là đồng loại. Thực ra là không phải, ít nhất anh còn hiểu cách yêu, hiểu cách hy sinh. Bề ngoài của anh mặc dù lạnh lùng, sắt đá, nhưng lại có một trái tim dịu dàng, nhân hậu và đầy lòng bao dung. Còn em, từ trong ra ngoài đều lạnh lùng, băng giá. Em luôn nhìn người khác bằng ánh mắt thù hận, dùng sự lạnh lùng để để làm tổn thương mình và người khác”.

“Một cô gái như em, không đáng để anh phải đối xử nhẹ nhàng, yêu thương sâu sắc như vậy!”

“Nếu quả thật là có kiếp sau, Thiên Lăng, anh đừng gặp em nữa. Em mong anh gặp được một cô gái dịu dàng tốt bụng, chắc chắn cô ấy sẽ đem lại được hạnh phúc cho anh!”

Có giọt nước mắt lạnh giá rơi xuống bàn phím máy tính.

Vi Lam ngồi xuống đất với vẻ chán chường, cảm thấy vô cùng hối hận, và cả căm ghét chính bản thân mình.

Đây là một buổi sáng trời âm u.

Bốn xung quanh sương mù dày đặc, bao vây những cành cây cao vút bên đường. Thấp thoáng có thể nhìn thấy những chồi non đầu cành, báo hiệu mùa xuân đã đến.

Vi Lam lái xe đi trên đường cao tốc.

Cô phải ra sân bay đón một khách hàng, cách giờ máy bay hạ cách chỉ còn nửa tiếng đồng hồ, cô phóng như bay trên đường cao tốc.

Bởi vì đêm qua thức trắng cả đêm, cô thấy hơi buồn ngủ, tinh thần cũng không tập trung, để quên điện thoại di động ở nhà.

Hai mắt nặng trĩu, tầm mắt mơ hồ, màn sương bên ngoài dường như mỗi lúc một dày.

Đợi đến khi cô phát hiện ra phía trước có một chiếc ô tô, vội phanh xe lại, nhưng lại phát hiện ra không thể dừng được xe, đầu liền đập xuống.

Lần này chắc là sẽ chết!

Vi Lam không kinh ngạc, thậm chí cũng không sợ hãi.

Thế giới không có Thiên Lãng, mặc dù rộng rãi bao la, nhưng đối với cô, lại hoàn toàn vô nghĩa.

Cô không sợ chết, lại cảm thấy là một sự giải thoát. Trong tích tắc bị đâm xe, trong lòng lại nảy ra một suy nghĩ muốn huỷ diệt, khiến cô rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Thượng Đế lại không để cô chết.

Đây là một vụ tai nạn đâm vào đuôi xe. Vi Lam chỉ bị thương nhẹ, xe cũng không bị hư hỏng nặng, nhưng đã làm kinh động cảnh sát giao thông trên đường cao tốc.

Sau khi quan sát hiện trường, họ đã tìm ra nguyên nhân gây ra vụ tai nạn mà cô muốn tìm hiểu.

Vi Lam vừa xem đồng hồ, vừa nói: “Anh công an, anh có thể đợi một lát rồi giải quyết sau được không? Em phải ra sân bay đón một người!”

Đối phương dừng bút lại, nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, nói: “Cô gái, tại sao lại là em nhỉ?”

Vi Lam đã nhận ra viên cảnh sát này trông rất quen, nhưng lại không nhớ được ra, anh ta vừa hỏi như vậy, cô liền nhận ra ngay: “Anh có phải là cảnh sát Vương lần trước không?”

Viên cảnh sát gật đầu, nhiệt tình hỏi: “Em và bạn trai em thế nào rồi? Đã kết hôn chưa?”

Tim cô đau nhói. Đợi cơn đau này trôi qua, cô mới chật vật thốt ra một câu: “Anh ấy... anh ấy... không còn sống nữa...”

Giọng cô mơ hồ đến mức không thể nghe rõ, nhưng cảnh sát Vương lại nghe như sét đánh ngang tai: “Sao có thể như thế được? Rõ ràng là lúc đó cậu ấy đã cứu được rồi mà!”

Vi Lam kinh ngạc sững người, toàn thân run rẩy: “Anh nói gì cơ ạ?”

“Không phải bạn trai em tên là Tần Thiên Lãng đó sao? Hôn mê đến ngày thứ ba thì tỉnh, lại còn ký trên trên bản báo cáo giám định tai nạn”. Ánh mắt sắc lạnh của cảnh sát Vương toát lên một vẻ nhẹ nhàng, “nếu không tin, em có thể đi cùng với tôi để xem bản báo cáo đó, trên đó có bút tích ký tên của cậu ấy”.

“Không, em tin! Em còn nhớ lúc đó anh còn đến phòng bệnh thăm em, nói em phải biết trân trọng sinh mệnh và tình yêu. Nếu người chết rồi thì làm sao anh lại nói là trân trọng tình yêu được?” Cô nhíu mày nhìn người đàn ông đang nhen nhóm lên đốm lửa hy vọng trong lòng mình này, rên rỉ một cách đau khổ: “nhưng, tại sao lại?... Tại sao họ lại lừa em...?”

Cảnh sát Vương lắc đầu thở dài, nhìn gương mặt trắng bệch của Vi Lam, không biết là thương hại hay thấy mừng cho cô.

“Tôi không biết giữa em và bạn trai em đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao cậu ấy lại nói mình đã chết rồi, nhưng có một điều mà tôi có thể khẳng định là, cậu ấy yêu em thật lòng!”

Nghe viên cảnh sát nói như vậy, Vi Lam cảm thấy vô cùng chua xót trong lòng.

“Cảm ơn anh”. Cô cố gắng mỉm cười với viên cảnh sát, nước mắt lấp lánh trên hai hàng mi, “em biết phải làm gì rồi!”

Cô quay người đi ra, chạy vội đến bộ điện thoại gần đó, bấm số điện thoại của nhà: “Dương Dương à? Chị đây, mau gọi mẹ ra nghe máy đi em”.

Tần Tang Ảnh nghe máy, chưa kịp đợi đối phương mở lời, cô bèn nói: “Thiên Lãng vẫn còn sống, đúng không mẹ? Hiện giờ anh ấy đang ở đâu?”

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, Vi Lam sốt ruột nói: “Mẹ, con đã biết hết cả rồi! Mẹ còn định giấu con đến bao giờ nữa?”

“Đúng”, Giọng Tần Tang Ảnh rất bình tĩnh, “Thiên Lãng không chết...”

Ông nghe trên tay Vi Lam rơi xuống. Đột nhiên nước mắt cô nhạt nhoà trên mặt, mừng quá nên khóc, trái tim biết ơn đập mạnh biết bao.

Thượng Đế vẫn rất nhân từ đối với cô!

Linh cảm của cô không sai, Thiên Lãng vẫn còn sống! Anh nói sẽ chăm sóc cô suốt đời, làm sao lỡ lòng nào lại bỏ rơi cô?

Cô nhìn thấy, sương mù bao phủ bốn xung quanh đang tan dần, lộ ra bầu trời trong xanh.

31

Giải quyết xong các sự vụ của công ty, ngày buổi chiều hôm đó Vi Lam lái xe về thành phố N.

Về đến nhà, trời đã chuyển sang tối.

“Tại sao mẹ lại nói dối con, nói Thiên Lãng chết rồi?” Cô sốt sắng hỏi Tần Tang Ảnh.

Tần Tang Ảnh nhìn cô, thở dài nói: “Mặc dù Thiên Lãng thoát khỏi cái chết, nhưng đã không còn là Thiên Lãng của ngày trước nữa!”

Trái tim Vi Lam đau nhói.

Thực ra đáng lẽ cô đã phải nghĩ đến từ lâu, nếu không Thiên Lãng đã không trốn gặp cô.

“Rốt cục anh ấy ra sao rồi hả mẹ?”

“Khớp đầu gối phải bị gãy, bác sĩ nói ít nhất phải mất 3 năm mới đi lại được bình thường. Nghiêm trọng nhất là phần đầu của Thiên Lãng bị thương nặng...”

“Thiên Lãng biến thành người ngớ ngẩn rồi ư?” Vi Lam trợn tròn mắt, tim đập thành thịch.

“Không! Hơn một năm nay, sức khoẻ Thiên Lãng đã dần dần bình phục, chỉ có điều một số ký ức không phục hồi được, tức bị mất trí nhớ”.

“Ý mẹ là anh ấy đã mất một phần trí nhớ ư?” Vi Lam cau mày, “Vậy thì anh ấy còn nhớ được những gì?”

“Sau khi tỉnh lại, nó nhớ mình tên là Tần Thiên Lãng, nhớ mẹ, nhớ Thụy Dương, nhớ ba con. Điều duy nhất là không còn nhớ con, càng không nhớ về vụ tai nạn đó nữa. Chính vì thế, đối với Thiên Lãng, hình ảnh con hiện nay hoàn toàn là một người xa lạ”.

Cô là ký ức đau khổ nhất trong sinh mệnh của anh, sau vụ tai nạn đó, theo bản năng, anh đã xóa đi bộ phận này.

Một cảm giác hẫng hụt cực lớn đã khiến Vi Lam không thể đứng vững được nữa, bèn ngồi phịch xuống ghế sofa.

Trước hết là Thiên Lãng không chết, sau đó là Thiên Lãng mất trí nhớ, một tin vui và một tin buồn. Liên tiếp những điều bất ngờ, khiến cô vô cùng choáng váng, thực sự không thể suy nghĩ được nữa.

Tần Tang Ảnh cũng không nói gì, mỗi người ngồi ở một đầu ghế sofa theo đuổi một tâm sự riêng, ngồi cho đến khi màn đêm buông xuống.

Vi Lam đứng dậy, cầm chìa khoá ô tô trong tay, nói: “Thôi con về tỉnh đây!”

Tần Tang Ảnh hơi sững người, nét mặt rất phức tạp, tần ngần hỏi: “Con không muốn đi thăm Thiên Lãng ư?”

“Không ạ”, cô chậm rãi lắc đầu, miệng nở nụ cười yếu ớt, “Con nghĩ không có con, anh ấy sẽ sống yên lặng, hạnh phúc hơn. Con không nên bước vào cuộc đời của anh ấy một lần nữa, lại một lần nữa khiến anh ấy phải đau khổ”.

Hãy coi như đây là kiếp sau của Thiên Lãng, cô nên buông tha cho anh, để anh không còn phải đau khổ vì cô nữa.

“Con nữ lòng nào mà không đi thăm nó ư?” Giọng Tần Tang Ảnh nhẹ nhàng trầm lắng, “con phải biết rằng, nếu không có con, sinh mệnh của Thiên Lăng chỉ là một vùng trống trải, nó sống như thế cũng chỉ là sống mà thôi”.

Vi Lam giật mình, cô quay người lại, nhìn chằm chằm vào Tần Tang Ảnh.

“Thực ra, hơn một năm nay mẹ vẫn do dự, không biết có nên nói cho con biết Thiên Lăng vẫn còn sống hay không”. Tần Tang Ảnh nói, “Thời gian đầu, mẹ cũng không muốn để con phá vỡ cuộc sống bình lặng của nó. Nhưng mẹ phát hiện ra rằng, chỉ có con mới có thể cứu được Thiên Lăng”.

Vi Lam nắm chặt hai tay, nghe một cách bị động.

“Đây cũng là nguyên nhân khiến mẹ không ngăn cản Thiên Lăng và con yêu nhau”. Tần Tang Ảnh nhìn cô, nói một cách thẳng thắn, “nói thực là, tính cách của con không dễ gần, từ trước tới nay lại luôn có thành kiến với mẹ. Hơn nữa, mẹ cũng không cảm thấy con xứng với Thiên Lăng. Nói thật lòng là mẹ không muốn con trở thành con dâu của mẹ”.

Vi Lam không cảm thấy bức. Bất kỳ ai cũng đều cảm thấy cô và Thiên Lăng không xứng đôi, trong đó có cả cá nhân cô.

“Nhưng không có cách nào cả, thằng bé Thiên Lăng yêu con tự đáy lòng. Trên thế gian này, chỉ có tình yêu là không gì có thể ngăn cản”. Tần Tang Ảnh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, “Mẹ cũng đã từng có một thời trẻ, cũng đã từng trải qua tình yêu, biết được sự ngọt ngào và đau khổ trong đó, ngoài ra còn có cả sự bất lực và không thể lý giải”.

Đèn lửa của vạn nhà, lấp lánh như sao đêm, dệt thành nhân gian thế tục thiên biến vạn hóa. Dưới mỗi ánh đèn, đều có một câu chuyện, mặc dù kết cục không nhất thiết phải là đẹp.

“Thiên Lăng rất giống cha ruột của nó, cũng vì tình yêu mà bất chấp tất cả. Cha đẻ của Thiên Lăng tên là Tần Thiên, là một tay trống trong vũ trường. Ông ấy rất yêu âm nhạc, để tóc dài, người cao gầy, đẹp trai, lạnh lùng. Đối với một cô gái khi đó mới 17 tuổi như mẹ, người đàn ông như thế có sức hấp dẫn nhất. Kể từ khi quen ông ấy ở vũ trường, mẹ như con thiêu thân lao vào lửa yêu ông ấy. Cha mẹ của mẹ đều là trí thức, gia phong rất quy củ, bảo thủ. Họ chê xuất thân của Tần Thiên, coi ông ấy là gã lưu manh, phản đối kịch liệt việc mẹ yêu ông ấy. Vì tình yêu, mẹ đã lựa chọn bỏ nhà ra đi cùng với ông ấy, cha của mẹ vừa xấu hổ vừa tức giận, đăng báo tuyên bố cắt đứt quan hệ cha con với mẹ. Tần Thiên đối xử rất tốt với mẹ, bề ngoài trông ông ấy lạnh lùng, nhưng lại rất biết cách quan tâm, chăm sóc người khác, và cũng rất chung thủy. Ông ấy nói rằng, nếu ông ấy đã yêu một người thì dù có chết cũng không thay đổi. Cho đến giờ mẹ vẫn không hối hận vì đã yêu ông ấy. Tình yêu mặc dù rất đẹp, nhưng cuộc sống lại vô cùng tàn khốc. Lúc đó mẹ có bầu Thiên Lăng, chỉ dựa vào khoản thu nhập của một mình Tần Thiên không thể đủ để duy trì cuộc sống, không còn cách nào khác, mẹ chỉ biết tranh thủ đi làm nhân viên phục vụ ở hộp đêm vào buổi tối – khi ông ấy đến vũ trường đánh trống. Mẹ không học hành gì nhiều, ngoài việc bán rở sắc đẹp tuổi xuân, không biết làm gì khác. Tuy nhiên mẹ cũng có ranh giới của riêng mình, cho dù ông chủ khuyến khích dụ dỗ thế nào, mẹ cũng không chịu phản bội Tần Thiên. Suy nghĩ của mẹ hồi đó rất ngây thơ, chỉ cần giữ cho mình trong sạch là được rồi. Nhưng một buổi tối, mẹ đưa đồ uống đến các phòng, một người đàn ông trạc tuổi trung niên đã mượn hơi men đòi giở trò với mẹ, đồng thời muốn mẹ làm người tình của ông ta. Mẹ đã bạt tai ông ta một cái, khóc chạy ra ngoài cửa. Chuyện này sau đó đã đến tai Tần Thiên, ông ấy không thể chịu được cảnh mẹ bị người khác bắt nạt, nên đã gọi một đám người đánh cho gã đó một trận tơi bời. Ông ta bị thương rất nặng, suýt thì mất mạng. Cảnh sát đã nhanh chóng đưa Tần Thiên đi. Người đàn ông đó rất có thể lực ở thành phố N, Tần Thiên bị phạt 10 năm tù giam. Ông ấy thích uống rượu, hút thuốc, lại thường xuyên phải thức đêm, sức khỏe vốn đã không tốt, cộng với sự chấn nản về tinh thần, chẳng bao lâu thì chết trong tù. Tần Thiên chết vì mẹ, nếu không gặp mẹ, không đem lòng yêu mẹ thì hiện giờ chắc chắn ông ấy vẫn đang sống trên thế giới này!”

Tần Tang Ảnh dừng lại, đôi mắt đỏ hoe nhìn Vi Lam: “Chính vì thế hồi đầu, mẹ rất hiểu tâm trạng hối hận, đau đớn của con trước cái chết của Thiên Lăng, và mẹ cũng đã tha thứ cho con tất cả những điều mà trước đó con đã gây ra cho nó”.

Đối với Vi Lam, câu chuyện này rất xa lạ, cũng rất kinh hồn lạc phách. Bất giác cô hỏi: “Ba của Thiên Lăng là người đàn ông mà mẹ yêu nhất trong cuộc đời này, mẹ cũng không thể quên được ông. Sau đó tại

sao mẹ lại lấy ba con?”

“Sau khi Tần Thiên mất, một mình mẹ nuôi Thiên Lãng, cuộc sống rất khó khăn, ngay từ nhỏ Thiên Lãng đã là một đứa trẻ cô độc, lòng tự trọng của nó lại rất cao, mọi người xung quanh đều coi thường hai mẹ con mẹ. Khi vào làm thuê trong công ty Vân Thiên, mẹ đã quên ba con. Có lẽ là do cảm thương, ông rất quan tâm, chiều cổ cho mẹ con mẹ, điều này đã khiến một số người trong công ty hiểu lầm, và nó nhanh chóng được truyền tới tai mẹ con. Họ bắt đầu cãi nhau như cơm bữa, thậm chí mẹ con còn đến công ty khóc lóc, gây chuyện. Bực quá ba con liền ly hôn với bà ấy. Sau khi họ ly hôn, mẹ và ba con mới thực sự qua lại với nhau. Thời gian đầu mẹ và ông ấy rất trong sáng”.

Vi Lam hiểu rõ tính cách của mẹ mình, tính khí nóng nảy, đa nghi, cố chấp nhưng lại thích gây chuyện vô cớ. Những điều Tần Tang Ảnh nói, rất có thể là sự thật.

“Thời gian đầu mới lấy ba con, chủ yếu là do mẹ nghĩ đến quá trình trưởng thành của Thiên Lãng. Nó quá khát khao có một người cha, có một môi trường sống yên ổn, ấm áp. Thế gian có người cha người mẹ nào không nghĩ cho con mình? Càng hướng hồ mẹ luôn cảm thấy mắc nợ với nó. Mẹ muốn nó về nước, cũng là vì không nỡ nhìn nó một mình phiêu bạt ở nước ngoài. Kể cả chuyện nó và con yêu nhau, mẹ cũng có một chút tính toán riêng, mong sau khi nó và con lấy nhau, danh chính ngôn thuận trở thành người kế thừa của công ty Vân Thiên. Nhưng Thiên Lãng không hề nghĩ đến chuyện đó, nó chỉ vì yêu con nên mới muốn ở bên con. Nếu nó là người muốn dựa vào cuộc hôn nhân của mình để kiếm lời thì lấy cô con gái ông giám đốc Sở kiến trúc có phải có lợi hơn là lấy con không?”

Thực sự là một lời nói làm thức tỉnh kẻ đang mơ! Đúng vậy, xét về xuất thân, điều kiện gia đình, nhan sắc, khí chất, cô bé Dương Đan Mạt đó hơn Vi Lam mọi mặt.

“Nhưng Thiên Lãng chỉ cầu hôn với con, và không chỉ một lần. Nhưng con lại hiểu lầm nó như thế!” Cuối cùng giọng Tần Tang Ảnh đã lộ ra vẻ trách móc, “con trai mẹ, mẹ là người hiểu nó nhất, nó giống cha nó, có tính cao ngạo không chịu để ai làm nhục. Thiên Lãng đã từng nói với mẹ rằng, hồi học ở Australia nó đã từng từ chối một cô gái con nhà tỉ phú. Nếu thực sự là nó vì tiền thì thà ở lại Australia còn hơn, việc gì phải về nước?”

Thiên Lãng chưa bao giờ nói về chuyện cô gái con nhà tỉ phú ngỏ lời cho cô nghe, thậm chí trong thư anh cũng không nhắc đến chữ nào. Xem ra thực sự là anh không để tâm đến chuyện này.

Thiên Lãng là chàng trai cao ngạo, nhưng lại chân tình biết bao! Trong xã hội đồng tiền là trên hết, vật chất là đỉnh cao này, hiếm hoi như gấu trúc rồi. Trong khi cô lại hiểu lầm anh hết lần này đến lần khác.

- “Em vẫn không tin anh ư?”

- “Tại sao em phải tin anh? Thế gian này có rất nhiều đàn ông đều là cao thủ lừa tình! Họ lừa dối tình cảm của con gái, đầu tiên thì quyến rũ sau đó lại bỏ rơi, không bao giờ yêu thật lòng...”

- “Vi Lam! Anh sẽ không như thế! Anh mãi mãi sẽ không như thế... Em hãy tin anh!”

- “Thiên Lãng, em vẫn nghĩ rằng, có thể anh không yêu em thật lòng, mà chỉ là không chịu được việc em bị người khác cướp đi. Hoặc có khả năng là vì muốn trả thù, bởi em đã từng bày mưu hãm hại anh, chính vì thế anh muốn phản công, để em phải thần phục dưới chân anh, sau đó đá một cái, dùng cách này để giành lại lòng tự trọng và sự kiêu ngạo của anh!”

- “Hạ Vi Lam, anh nghĩ ngờ rằng em không hề có tim gan!”

-... “Hạ Vi Lam, em luôn tưởng mình là đúng như thế, ích kỷ như thế, lạnh lùng như thế, anh thật hối hận tại sao mình lại yêu em!”

- “Đừng nói chuyện tình yêu với anh! Em thực sự không xứng đáng!”

Bên tai lại vang lên lời dối thoại trước kia, trái tim Vi Lam đau thắt lại.

Cô đã từng có một tình yêu chân thành nhất trong thế gian này, nhưng cô lại lầm lỡ để nó trôi qua.

“Con bỏ cuộc như thế này sao?” Tần Tang Ảnh nói, “Vì con mà Thiên Lãng phải chịu nhiều khổ sở, đắng cay như vậy, giờ nó đã biến thành người tàn tật, làm sao con có thể để mặc nó không quan tâm được?”

“Nhưng Thiên Lãng đã quên Hạ Vi Lam rồi”. Vi Lam nhắm mắt lại, nói bằng giọng run rẩy, “hiện giờ con đã không còn có ý nghĩa gì với anh ấy nữa, không thể đem lại hạnh phúc cho anh ấy được nữa!”

“Bác sĩ nói, Thiên Lãng chỉ mất trí nhớ tạm thời thôi. Kể cả khi nó mãi mãi không nhớ lại được phần ký ức đó, lẽ nào con không muốn thông qua sự nỗ lực của mình, để nó làm quen lại với con từ đầu, yêu con, chấp nhận con hay sao?”

Mắt Vi Lam sáng lên: “Mẹ đặt lòng tin vào con như vậy thật ư?”

“Mẹ đều vì Thiên Lãng mà thôi. Bởi chỉ có con mới có thể đem lại hạnh phúc cho nó”.

“Con cảm ơn mẹ”. Vi Lam khẽ nói, mạnh dạn bước lên trước, đưa hai tay ra, ôm Tần Tang Ảnh bằng vòng tay chân thành nhất.

Đây là lần đầu tiên kể từ 16 năm qua Vi Lam gần gũi với bà.

“Mẹ, nhất định con sẽ trả lại cho mẹ một Thiên Lãng khỏe mạnh, vẹn toàn!” Vi Lam thì thầm bên tai bà.

Tần Tang Ảnh có phần rung động, mắt hơi ươn ướt.

“Tính cả cuộc điện thoại buổi sáng, đây là lần thứ hai con gọi mẹ là mẹ đúng không”.

Vi Lam sững người, rồi lập tức chớp chớp mắt, nói bằng giọng tỉnh ngịch: “Đằng nào sớm muộn cũng phải gọi, thà rằng luyện trước cho quen!”

Tần Tang Ảnh liền cười bằng nụ cười thấu hiểu.

Bà tin rằng, bỏ đi sự oán hận và cố chấp của quá khứ, cô gái trước mắt bà, sẽ là thiên thần cứu lấy Thiên Lãng.

17. Chương 17

Hai tháng sau.

Trước mắt đều là ánh nắng, xen qua kẽ lá, hắt thẳng xuống dưới.

Đúng vào giờ buổi trưa.

Bầu trời màu xanh nhạt, nắng vàng hắt xuống mặt đất. Hai hàng cây phong bên vệ đường xanh mướt, tán lá lấp lánh những ánh vàng rực rỡ của ánh nắng mặt trời.

16 năm về trước, lần đầu tiên Vi Lam gặp Thiên Lãng, cũng là ngày có thời tiết trong xanh giống như hôm nay, nắng vàng rực rỡ như hôm nay.

Ngay cả ngày tháng cũng giống nhau, ngày 8 tháng 6.

Cô chọn đúng ngày này để đến thăm Thiên Lãng. Mặc dù biết từ lâu là anh ở thành phố N, một mình sống trong ngôi biệt thự ở ngoại ô.

Đó là ngôi biệt thự do công ty Vân Thiên xây, vì giá quá đắt, sau khi xây xong bán không được giá lắm. Hạ Vân Sinh liền giữ lại một ngôi biệt thự riêng biệt có ba tầng, sau khi đến Bắc Kinh chữa trị và trở về, Thiên Lãng liền ở hẳn trong ngôi biệt thự này. Tần Tang Ảnh thuê một người giúp việc lo chuyện ăn ở ngủ nghỉ cho anh, hàng tuần vào ngày nghỉ cuối tuần, bà và Thụy Dương đều đến thăm anh.

Thiên Lãng không chết, cả nhà đều biết, chỉ giấu mỗi Vi Lam.

Vì chuyện này mà Vi Lam đã trách ba, nhưng ông nói: “Con bé này, cố chấp, ngoan ngoãn, việc gì cũng làm theo ý mình, phải chịu sự trừng phạt mới trưởng thành được!”

Tần Tang Ảnh thì nói: “Vì con mà con trai mẹ phải chịu bao nhiêu nỗi khổ, suýt nữa thì mất mạng, phải đòi lại cái gì cho nó mẹ mới cam lòng!”

Và thế là, Vi Lam đã cảm thấy yên lòng.

Ít nhất là Thiên Lãng vẫn còn sống, chỉ cần anh vẫn còn sống, bất cứ chuyện gì cô đều có thể chấp nhận, chỉ cần anh vẫn đang sống sờ sờ! Kể cả anh hoàn toàn không nhớ cô nữa, mãi mãi không thể tìm lại được quá khứ của hai người, cô cũng thỏa nguyện lắm rồi.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn lên trời, nước mắt tự nhiên nhỏ xuống.

Thiên Lãng, em đã đến rồi đây!

Vi Lam dừng xe lại, đẩy cửa ra, bước vào khu biệt thự sang trọng này.

Do nằm ở ngoại ô, không khí ở đây rất trong lành, cây cối tốt tươi, có mùi thơm của hoa rất đặc biệt len lỏi xung quanh.

Con người ở đây người nào cũng vui vẻ phấn khởi, dường như ai cũng mỉm cười trên môi.

Vi Lam men theo con đường nhỏ rải đá sỏi, tìm đến biển số nhà của ngôi biệt thự.

Đột nhiên cô dừng chân lại, bởi cô đã nhìn thấy ngay Thiên Lãng.

Anh đang ngồi trong hoa viên bên ngoài ngôi biệt thự, đầu tựa lên tay vịn của xe lăn. Giàn nho trên đỉnh đầu cành lá tốt tươi, xanh mướt. Gió vừa thổi, cả giàn lá liền đung đưa, ánh nắng nhảy múa lấp lánh trên lưng anh, tựa như một bức tranh.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trái tim Vi Lam đột nhiên như bị móc mất, thực sự cảm thấy mông lung.

Thiên Lãng để tóc ngắn, mặc một chiếc áo phông trắng và chiếc quần dài màu đen đơn giản, vẻ mặt bình thản, điềm nhiên.

Đây là chàng hoàng tử đang ngủ say, bất kỳ ai đều không nỡ quấy rối anh.

Vi Lam nhẹ nhàng bước vào hoa viên, dường như đang ở trong mộng cảnh. Đứng trước mặt anh, tần ngần hồi lâu, không dám chớp mắt, chỉ sợ không cẩn thận, tất cả đều tan tành mây khói.

Anh vẫn đẹp trai như vậy, mặt mũi không hề biến dạng, thậm chí không có vết sẹo. Gương mặt lúc thì lạnh lùng, lúc thì cuồng si đó, vẫn rất toàn vẹn như bức tượng.

Bất giác cô đưa tay ra, vuốt lên vầng trán nhẵn nhụi của anh, sống mũi cao, cái miệng thích cãi nhau với cô... Đột nhiên, cặp lông mi dài của anh khẽ động đậy.

Vi Lam giật mình vội rút tay lại, định trốn đi, nhưng người lại biến thành một bức tượng, không thể nhúc nhích.

Thiên Lãng hơi sững người, đôi mắt sâu thẳm đó nhìn chằm chằm vào cô.

Vi Lam chơi vơi trong đôi mắt màu hạt dẻ đó. Cô biết, bề ngoài nhìn anh lạnh như băng, nhưng bên trong lại ẩn chứa tình cảm sâu nặng có thể chìm chết người.

Thiên Lãng dường như muốn xác nhận một điều gì đó, ánh mắt đó giống như một chiếc kim nhọn, xuyên thấu mắt cô, vào tận tâm hồn cô.

Anh đã nhận ra cô chưa?

Vi Lam căng thẳng đến tột độ, trái tim nhảy thót lên từng hồi, sắc mặt trắng bệch, toàn thân như rơi xuống hố băng, hai tay run rẩy.

Tất cả những điều này, đều diễn ra trong tích tắc.

“Xin hỏi em là ai vậy?”

Cuối cùng Thiên Lãng đã lên tiếng, ánh mắt ngơ ngác và kinh ngạc.

Vi Lam hơi sững người, thần kinh căng như dây đàn lập tức trùng xuống.

Nếu anh không mất trí nhớ, có lẽ cô không có đủ can đảm để đứng trước mặt anh.

Máu lại bắt đầu luân chuyển trong cơ thể cô, tứ chi lạnh cóng, lại bắt đầu cảm nhận được hơi nóng của ánh nắng quanh người.

“Em là Hạ Vi Lam”. Vi Lam ép mình phải làm quen với sự khách khí và xa cách của anh, “là em gái anh, đồng thời cũng là bạn gái của anh”.

“Hình như anh không có em gái, càng không phải có bạn gái. Anh nhớ là anh chưa bao giờ yêu cả”. Thiên Lãng cau mày, nét mặt hồ hững.

“Đương nhiên là anh đã yêu rồi, chỉ có điều anh không nhớ mà thôi”. Vi Lam không nén nổi nỗi xót xa trong lòng, “anh đã từng yêu say đắm một cô gái”.

“Thế cô gái đó đâu?” Thiên Lãng nhìn chăm chú vào cô gái kỳ quặc trước mặt, “cô ấy có yêu anh không?”

“Cô ấy là một kẻ ngu xuẩn, kẻ ngu xuẩn nhất thế gian!” Cô cắn chặt môi, kìm chế ý định muốn xông tới, “cô ấy vẫn đang kiếm tìm chàng hoàng tử cho mình, nhưng lại không biết chàng hoàng tử của cô ấy thực ra ở ngay bên cạnh”.

Thiên Lãng cười nói: “hoàng tử gì cơ, có phải em đang dệt lên một câu chuyện cổ tích đẹp hay không? Em à, anh nghĩ là em nhận lầm người rồi, anh không quen em, làm sao là bạn trai của em được?”

Nói xong những lời đó, anh nhìn thấy đôi mắt Vi Lam hiện rõ vẻ hững hờ, sau vài lần ngập ngừng định nói gì xong lại thôi, cô gật gật đầu, thần thờ nói: “Xem ra là anh mất trí nhớ thật rồi. Thế đã nhé, mấy ngày nữa em sẽ lại đến”.

“Không cần đến nữa đâu. Anh có thể khẳng định với em rằng, kiếp này, anh sẽ không yêu bất kỳ cô gái nào đâu”.

Vi Lam cảm thấy chán nản, cô không thể ngờ rằng, cuộc gặp gỡ với Thiên Lãng lại diễn ra như vậy. Đường như anh lại quay trở về với 16 năm về trước, xa xôi bí ẩn biết bao, lạnh lùng cao ngạo biết bao, khiến người ta khó tiếp cận.

Giây phút này đây, cô chỉ mong thà anh hận cô, chửi cô, để cô nhìn thấy nhân tính và vẻ yếu đuối của anh.

Hạ Vi Lam, người chịu bỏ cuộc ở đây ư?

Không! Thiên Lãng đã từng vì người mà phải chịu nhiều hy sinh như vậy, người không thể làm điều gì cho anh hay sao?

Vi Lam dừng chân lại, bước thẳng đến trước mặt anh, nói từng chữ một: “Thiên Lãng, anh không quen em cũng không sao cả. Đây chính là kiếp sau, kiếp sau của chúng ta! Em đã yêu anh ngay từ lần gặp đầu tiên. Hãy để chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được không anh?”

Thiên Lãng không nói gì, mắt nhìn chăm chú vào cô bằng cái nhìn sâu thẳm.

Cô từ từ ngồi xuống, áp tay anh vào má mình, nói: “Cho dù anh có phục hồi được trí nhớ hay không, có yêu em nữa hay không, quãng thời gian này hãy cho em được chăm sóc anh”.

“Anh không cần người chăm sóc”. Thiên Lãng lạnh lùng nói, rút tay ra.

Vi Lam lại không chịu buông tay ra, nói rõ ràng từng chữ: “Hiện giờ anh ngồi trên xe lăn, đều là vì em. Ít nhất em phải chăm sóc anh đến ngày chân phải của anh đi lại được bình thường!”

“Nếu chân phải của anh mãi mãi không bao giờ khỏi được thì sao?” Về mặt anh rất nghiêm túc, nói: “bác sĩ nói có thể suốt đời anh không thể rời khỏi được chiếc xe lăn”.

“Thế thì em sẽ chăm sóc anh suốt đời”.

Thiên Lãng nhếch mép cười khẩy: “Vừa nãy em nói, khi anh còn đang là chàng hoàng tử, em còn không chịu yêu anh. Hiện giờ anh đã thành người tàn tật, không còn hoàn mỹ nữa, em làm như thế có nghĩa là gì? Ban ơn, thương hại hay thương xót?”

Vi Lam không kìm chế được muốn đưa tay ôm anh. Mặc dù anh nói rất gay gắt, nhưng cũng là một cách tự vệ.

Cô cố gắng nén chặt khát vọng xuống đáy lòng, cố gắng mỉm cười nhẹ nhàng.

“Em đã hứa với mẹ rằng, sẽ phải trả lại cho bà một cậu con trai khoẻ mạnh, vẹn toàn. Anh Thiên Lãng, anh sẽ không để em phải nuốt lời chứ? Mặc dù em rất gầy, nhưng em không muốn biến thành kẻ béo vì nuốt lời”.

Cô nhẹ nhàng nói, đôi lông mi đẹp chớp chớp, giống như một đứa trẻ phạm lỗi, khiến người ta phải rủ lòng thương.

Khuôn mặt Thiên Lãng hiện thoáng qua vẻ vui mừng, môi hơi động đậy, nhưng lại không phát ra tiếng.

Qua những lá thư dó của Thiên Lãng Vi Lam biết được rằng, anh thích nghe nhất cô gọi “anh Thiên Lãng”, thích ngắm nhất vẻ ngây thơ của cô. Không ngờ chiều này cũng vẫn có tác dụng với một người mất trí nhớ như Thiên Lãng.

Vi Lam thừa cơ xông tới, đứng dậy, đẩy xe lăn cho anh, đi vào nhà: “Từ sau anh không được ngủ trong hoa viên đâu nhé, rất dễ cảm lạnh đấy”.

Lần này, Thiên Lãng không còn từ chối sự chăm sóc của cô nữa.

Chân bị thương, đi lại không tiện, lại phải xa gia đình, sống một mình, chắc chắn trong lòng anh rất khát khao muốn có người chăm sóc, còn Vi Lam, là cô gái trẻ đầu tiên bước vào ngôi biệt thự này từ hơn một năm nay.

Từ đó về sau, cô sẽ còn bước tiếp từng bước vào tâm hồn sâu thẳm cô đơn, lạnh giá của anh.

Bởi Thiên Lãng đã từng nói rằng: “Chỉ cần bị người ta phá vỡ lớp vỏ cứng đó, trái tim sẽ lộ ra một cách triệt để”.

Hiện giờ việc cô cần làm, chính là phá vỡ lớp vỏ cứng lạnh lùng của anh, vuốt ve trái tim nóng bỏng mềm mại của anh.

Không làm được người yêu của Thiên Lãng, làm anh em trước cũng không tệ.

Theo kế hoạch của Vi Lam, bước đầu tiên là cho người giúp việc đó nghỉ việc. Thế giới hai người của cô và Thiên Lãng, không thể để “người thứ ba” quấy rối.

Bởi vì đã trả gấp đôi mức lương, đối phương vô cùng cảm kích, liền miệng nói: “Cảm ơn cô Hạ! Cảm ơn cô Hạ! Từ sau việc của anh Tần phải nhờ cô chăm sóc rồi!”

“Chị cứ yên tâm, có em chăm sóc, chắc chắn anh ấy sẽ béo khoẻ vui vẻ!”

Vi Lam nói rất hào hứng, nhưng ngay sáng ngày hôm sau đã gặp phải chuyện rắc rối.

Cô dậy rất sớm, nấu xong bữa sáng. Sau đó bước đến ngoài phòng ngủ của Thiên Lãng, khẽ gõ cửa: “Thiên Lãng, dậy ăn sáng đi anh!”

Bên trong tĩnh lặng, không có âm thanh nào.

Vi Lam thấy hơi lo, vịn nhẹ tay cầm, mở cửa ra, trên giường trống không, chăn gối gọn gàng, xe lăn cũng không thấy đâu.

Thiên Lãng đi đâu rồi nhỉ?

Vi Lam giật mình, nhưng lại nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm.

Cô bất chấp cả cái gọi là “nam nữ thụ thụ bất thân”, đẩy sầm cửa nhà tắm ra, Thiên Lãng ngồi giữa đám hơi nước, lưng quay về phía cô, cởi trần cởi truồng và tắm.

Trời ạ! Vi Lam đỏ bừng mặt, mặc dù cô và anh đã có quan hệ xác thật với nhau từ lâu, nhưng chuyện đã xảy ra một năm rồi, đột nhiên nhìn thấy cơ thể trần như nhộng của Thiên Lãng, vẫn khiến cô cảm thấy khó xử, xấu hổ.

Cô đang định quay ra, nhưng Thiên Lãng đã quay mặt ra, nhìn thấy cô, nói với vẻ rất tự nhiên: “Em đến đúng lúc quá, lấy khăn mặt kì lưng cho anh đi!”

Hả? Vi Lam tưởng mình nghe lầm, ngỡ ngàng một hồi lâu.

“Ai nói sẽ chăm chút cho cuộc sống của anh?” Anh nói với vẻ giễu cợt, “hầu hạ anh tắm rửa cũng là một việc cần làm”.

“Nhưng... nhưng...” Vi Lam ấp úng nói, “nhưng em là con gái!”

“Không phải em nói em từng là bạn gái của anh đó sao?” Ánh mắt Thiên Lãng lấp lánh như sao, “anh đoán là chúng ta đã lên giường với nhau từ lâu rồi. Chắc là em phải quen với cơ thể anh rồi chứ? Không cần thiết phải tỏ ra ngạc nhiên đâu”.

Mặc dù như vậy, nhưng... từ đã! Những lời đối thoại quen thuộc biết bao, hai câu cuối dường như được thốt ra từ miệng cô vào ngày nọ tháng nọ năm nọ nào đó.

“Nếu ngay cả chuyện này mà em cũng không làm được thì anh đành phải mời cô Ngô giúp việc quay trở lại thôi”. Thiên Lãng nói với Vi Lam đang ở trong trạng thái trầm ngâm.

Cô vụt quay về với thực tại, cau mày nhìn anh: “Cô Ngô từng kỳ lưng cho anh ư?”

“Đương nhiên rồi”. Thiên Lãng uể oải nói, “nếu không một mình anh tắm thế nào được?”

Thật đáng ghét! Lê nào anh không biết sức quyến rũ của anh sẽ khiến con gái phải rung động hay sao? Kể cả là đối phương đã bốn năm mươi tuổi, nhưng dù sao cũng là phụ nữ? Tự dưng vô cớ lại để người khác chiêm ngưỡng mình hay sao?

Vi Lam gần như hậm hực cướp chiếc khăn mặt từ tay anh, ra sức kì lưng anh.

“Ê, cô gái à! Em không nhẹ nhàng hơn một chút được hay sao?” Thiên Lãng khê phản đối, “hiện giờ em đang kì lưng cho anh, chứ không phải là đang giặt bằng tấm phản vò quần áo!”

Đương nhiên là em biết không phải là tấm phản vò quần áo. Tấm phản vò quần áo đâu có mềm mại, trơn láng, hấp dẫn người khác như thế này? Bờ vai rộng, cơ bắp chắc nịch, và cả bộ ngực săn chắc màu đồng nữa, chiếc bụng phẳng gợi cảm... Ánh mắt cô không chịu nghe theo sự điều khiển của bộ não mà dịch chuyển xuống dưới, mặt đỏ bừng.

“Tại sao mặt em lại mỗi lúc một đỏ vậy?” Thiên Lãng hỏi với vẻ kỳ quái, “có phải không khí trong nhà tắm quá ngột ngạt hay không, thiếu ôxy hả?”

Quả thực là Vi Lam cảm thấy khó thở, đầu óc u mê, tứ chi bất lực.

Không được, nếu tiếp tục kì cạo chắc chắn cô sẽ ngất mất.

Cô dìu anh đứng lên, ngồi vào xe lăn, vội ném cho anh một chiếc khăn khô, nói: “Mau lau khô đi, mặc quần áo vào!”

“Anh cử động bất tiện, việc mặc quần áo vẫn phải nhờ em thôi”. Anh nói bằng giọng uể oải.

Vi Lam không thể nhịn được nữa bèn kêu: “Tần Thiên Lãng! Anh chỉ bị gãy xương chân phải, hai tay có phải không cử động được đâu!”

“Trước khi em đến đây, cô Ngô đã chăm sóc anh rất tận tình, thậm chí đi vệ sinh, đều là do cô ấy giúp anh cởi quần”.

Vi Lam tròn mắt há hốc mồm, nhìn anh hồi lâu, cuối cùng đón lấy chiếc khăn đó, miễn cưỡng lau khô nước trên người anh rồi mặc quần áo cho anh.

Cô lóng ngóng cái từng chiếc cúc áo sơ mi cho anh, tay liên tục chạm vào bộ ngực trần của anh. Anh đứng gần cô biết bao, gần như có thể cảm nhận được hơi thở đều đều từ mũi anh, mùi thơm trên tóc anh, và cả nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh.

Không! Là nhịp đập của chính cô, nhịp đập đó đã làm chấn động màng tai cô.

“Lạ thật! Sao tay em lại run thế?” Giọng Thiên Lãng dịu dàng cất lên bên tai cô, sau đó, anh nắm chặt đôi tay đang run rẩy của cô, “em ốm rồi à?”

Đây là lần đầu tiên sau khi trùng phùng anh nói với cô bằng giọng dịu dàng.

Vi Lam bất chợt ngẩng đầu, nhìn vào anh.

Mái tóc ướt dính trước trán, gương mặt tuần tú vẫn còn dính nước, đôi mắt cháy bỏng đen tuyền đó, lúc này đây nhìn cô không chớp mắt.

Thiên Lãng của cô đã quay về rồi ư? Thiên Lãng người đã yêu cô hết mực đó ư?

“Thiên Lãng...” Vi Lam định thốt ra lời nhưng lại kìm lại, “em xin lỗi!”

Nét mặt Thiên Lãng tỏ ra vô cảm, sau đó buông tay cô ra, lạnh lùng nói: “Bụng anh đói rồi, em đẩy xe đưa anh ra nhà hàng thôi!”

Trong tích tắc, Vi Lam cảm thấy vô cùng hẫng hụt.

Thiên Lãng, điều mà em muốn nói không phải là câu này.

Tuy nhiên, phải đợi đến khi anh hoàn toàn phục hồi được trí nhớ rồi hãy nói với anh.

Trong lúc anh chưa nhớ ra được em là ai, vẫn còn coi em như người xa lạ, mà đã mạo muội bày tỏ tình cảm với anh, là không công bằng đối với anh.

18. Chương 18

Vi Lam một lòng muốn chữa khỏi vết thương ở chân của Thiên Lãng, để anh lại một lần nữa có thể đứng dậy bằng chính đôi chân của mình.

Cô cầm bệnh án của các chuyên gia khoa xương Bắc Kinh, bắt ép Thiên Lãng đến bệnh viện chụp X-quang. Bác sĩ nói với cô rằng, khớp đầu gối chân phải của Thiên Lãng bị gãy, mặc dù các bác sĩ ở Bắc Kinh đã làm phẫu thuật cấy ghép cho anh, nhưng vì chỗ gãy không thể hoàn toàn khớp lại, ít nhất phải mất hai năm nữa anh mới có thể rời được xe lăn. Cũng có khả năng suốt đời phải chống gậy.

“Bác sĩ ạ, nhất định chú phải nghĩ cách!” Vi Lam không chịu từ bỏ hy vọng, “anh ấy vẫn còn trẻ như vậy, lẽ nào nửa sau cuộc đời lại phải làm thành què hay sao?” Đối với một người cao ngạo như Thiên Lãng, thực sự là quá tàn nhẫn!

“Cháu phải tập luyện nhiều cho cậu ấy, phải tích cực thực hiện vật lý trị liệu, và còn một điều nữa là, phải chờ đợi kỳ tích xảy ra!”

“Cháu tin rằng chắc chắn thế gian sẽ có kỳ tích!”

Thiên Lãng thoát được khỏi lưới hái của tử thần, xuất hiện trước mặt cô, đây vốn đã là một kỳ tích rồi!

Thái độ của Vi Lam rất quả quyết, mỗi buổi chiều hoàng hôn, cô đều đưa Thiên Lãng đi dạo ở hoa viên, sau đó giúp anh tập luyện đứng dậy.

Cô đã mua một chiếc gậy, lúc đầu Thiên Lăng chống cự quyết liệt, nói: “Anh có phải là thằng què đâu, tại sao phải chống gậy?”

“Anh không thể suốt đời ngồi trên xe lăn được!” Vi Lam nói, “anh nên dựa vào sức của mình để đứng dậy!”

“Không phải em đã nói sẽ chăm sóc anh suốt đời đó sao? Lẽ nào em đã hối hận rồi ư?” Sắc mặt Thiên Lăng sầm xuống.

“Em không hối hận! Mãi mãi sẽ không hối hận!” Cô mím chặt môi, “nhưng em không muốn nhìn thấy một Thiên Lăng èo uột, hoàn toàn không có sức sống!”

“Ai đã khiến tôi phải ra nông nổi này?” Cổ họng anh rít lên thành tiếng, kèm cả sự run rẩy, xuyên thấu vào phủ tạng của cô, xé nát trái tim cô, “chính cô! Hạ Vi Lam, chính cô đã khiến tôi biến thành một kẻ tàn tật sống dở chết dở!”

Vi Lam nhìn thấy gương mặt biến dạng vì đau khổ đó, cô nảy ra một suy nghĩ, muốn bắt chấp tất cả xông đến, ôm chặt đầu anh, xoa dịu vết thương trong tâm lý và sinh lý của anh.

Tuy nhiên, cô bắt ép mình đứng nguyên một chỗ, lạnh lùng nói: “Em biết rồi, anh muốn dày vò em! Chỉ cần anh còn ngồi trên xe lăn một ngày, em sẽ không chịu tha thứ cho mình, phải chăm sóc anh một ngày, sau đó mãi mãi bị anh trói chặt! Tàn Thiên Lăng, dùng thủ đoạn này để trả thù một cô gái, anh không cảm thấy mình rất bỉ ổi, cũng rất đáng thương hay sao?”

Thiên Lăng nhìn chằm chằm vào cô, hai mắt như hai ngọn lửa phẫn nộ, rực cháy.

“Nói cho cùng, em vẫn không muốn ở lại bên cạnh anh đúng không?” Giọng anh lạc đi, run rẩy.

“Nếu chỉ vì chuộc tội mà em ở lại bên anh thì còn có ý nghĩa gì nữa?” Nói xong, Vi Lam liền quay đầu chạy đi.

Cô chạy một quãng rất xa, chạy ra khỏi khu biệt thự, mới dừng lại, toàn thân run rẩy, buộc phải há miệng để thở, mới khiến trái tim không bật ra khỏi lồng ngực.

Tha lỗi cho em, Thiên Lăng! Chỉ có nói như vậy, em mới có thể kích nộ được lòng kiêu ngạo tiềm ẩn trong con người anh. Em tin anh sẽ không dễ dàng cúi đầu trước số phận!

Khi Vi Lam quay về khu biệt thự, trời đã tối mịt.

Cả khu nhà tối đen như mực, không có ánh sáng.

Vi Lam tưởng rằng Thiên Lăng đã ngủ say, bèn bước về phía cửa, đột nhiên bị cái gì đó chặn lại, suýt ngã.

Cô bám vào tường đứng cho vững, mới nhìn thấy Thiên Lăng ngồi ở hành lang, trầm mặc nhìn màn đêm, mím chặt môi, toát lên vẻ cô đơn và hiu quạnh.

“Anh tưởng là em sẽ không quay lại nữa chứ!” Anh nói bằng giọng châm biếm, căng cứng như dây đàn.

Vi Lam thấy mũi cay cay.

Cô biết thực ra anh rất sợ cô rời xa anh, một đi không trở lại. Sau khi bị mất trí nhớ, Thiên Lăng yếu đuối hơn bao giờ hết, nhưng lại không chịu gạt bỏ sự kiêu ngạo và lòng tự trọng của mình.

“Em đã từng nói rồi, một ngày chân anh chưa khỏi, em sẽ không rời xa anh một ngày”.

Cô đẩy anh vào cửa phòng ngủ, đang chuẩn bị quay ra, đột nhiên anh nói: “Em chăm sóc anh, chỉ đơn thuần là vì muốn chuộc tội ư?”

“Đương nhiên là không phải rồi”. Cô dịu dàng nói, giọng chậm rãi, “là vì tình yêu, mới khiến em phải gác mọi công việc của công ty Vân Thiên lại, cam tâm tình nguyện chăm sóc anh. Tuy nhiên, chàng trai Tàn Thiên Lăng mà em yêu là một người cứng rắn, kiêu ngạo, bất kể gặp trắc trở gì cũng không bao giờ chịu đầu hàng. Còn người đang ngồi trên chiếc xe đẩy này, khiến em cảm thấy xa lạ, hoàn toàn không giống với anh ấy”.

Thiên Lăng im lặng. Anh cho bánh xe lăn đi, đẩy cửa ra, rồi lại nhẹ nhàng khép lại.

Cô đứng thẩn thờ hồi lâu ngoài cửa, sau đó mới chậm rãi đi ra.

Vi Lam ngủ không được say, trần trọc suốt đêm.

Trong lúc mơ màng, trời đã sáng rõ, ánh nắng tỏa khắp căn phòng.

Cô bật dậy, vội vàng đánh răng rửa mặt rồi lao xuống tầng một chuẩn bị bữa sáng, lại phát hiện thấy trên bàn ăn đã đặt sẵn một cốc sữa ấm, và cả mấy miếng bánh mì phết bơ.

Theo bản năng, Vi Lam hơi sững người. Bánh mì phết bơ?

Không phải Thiên Lãng đã quên hết mọi thứ rồi đó sao, tại sao lại vẫn nhớ sở thích của cô?

Quay ra phòng khách, cô nhìn thấy Thiên Lãng ngồi một mình trên xe lăn, nhìn ra ngoài cửa sổ thẩn thờ.

Vi Lam bước đến, nhẹ nhàng nói: “Em xin lỗi, em dậy muộn quá, không nấu được ăn sáng cho anh”.

“Từ hôm nay trở đi, anh muốn tự mình lo liệu bữa sáng, tự mình chăm sóc mình”. Anh không quay đầu lại, nói khẽ.

“Tại sao?” Cô cau mày lại.

“Em về đi, anh không cần người giúp việc nữa”.

Bất giác Vi Lam cất cao giọng: “Tần Thiên Lãng, anh muốn đuổi em về ư?”

“Đêm qua anh đã suy nghĩ cả một đêm, nghĩ rất kỹ rồi. Anh không thể ích kỷ trói em ở bên cạnh mình như vậy, em nên đi tìm hạnh phúc và... tình yêu cho mình!”

“Em đã nghĩ kỹ từ lâu rồi, nếu một ngày anh chưa đứng được dậy, thì đừng mong đuổi được em đi!”

“Ý của em là, đợi sau khi chân anh hoàn toàn bình phục, em vẫn sẽ đi ư. Hai cái này có gì khác biệt đâu?”

“Đương nhiên là phải khác rồi!” Vi Lam bắt đầu tỏ ra xúc động, “em là người đã khiến chân phải anh bị thương, mất trí nhớ, để anh phải đau khổ như vậy, em là kẻ gây ra tội! Nếu hiện giờ em rời xa anh, em...”

“Em sẽ bị lương tâm cắn rứt cả đời, đúng không?” Thiên Lãng bất ngờ quay đầu lại, nhìn cô bằng ánh mắt u ám.

“Em...” Đôi môi của cô run run, không biết nước mắt đã trào ra từ bao giờ, “em sẽ cảm thấy sống không bằng chết!”

Anh nhìn nước mắt của cô, lòng mảy may cau lại.

“Thiên Lãng, anh vẫn chưa hiểu ư?” Cô ghen ngào nói, “thà em được cùng anh trầm luân xuống địa ngục, còn hơn là một mình sống trên thiên đường!”

Sau khi trải qua một chặng đường sinh tử ly biệt, cuối cùng em đã biết, cuối cùng em đã biết rồi...

Thiên Lãng, anh là người mà em một lòng yêu thương suốt đời, không bao giờ hối hận. Em không mong có kiếp sau, không quan tâm đến kiếp trước, không cần phải có vòng luân hồi, chỉ cần được ở bên anh, thêm một ngày cũng tốt! Thêm một khắc cũng tốt.

Thiên Lãng đưa ngón tay ra, chạm nhẹ lên khoé mắt nhạt nhoà nước mắt của cô, thở dài thườn thượt, nói: “Được, em ở lại đi... Anh lại thua em rồi!”

Vi Lam nắm chặt tay anh, vừa khóc lại chuyển sang bật cười.

Từ ngày hôm nay, Thiên Lãng cố gắng tập đứng, tập đi.

Mặc dù đã ngồi trên xe lăn một năm, nhưng sức khoẻ anh vẫn rất tốt, thân hình cao to buộc phải dựa vào Vi Lam mới đứng lên được.

Người Vi Lam vốn nhỏ nhắn, phải đỡ thể trọng của Thiên Lãng, lần nào cũng mệt phải thở hổn hển, mặt mũi đỏ bừng.

Có một lần, không chịu được nữa cô liền ca thán: “Không có việc gì mà sao anh lại cao như vậy? Dài lưng tốn vải!”

“Không phải ngay từ nhỏ em đã thích đàn ông cao to đó sao?” Thiên Lăng châm chọc, “đặc biệt là những anh chàng có bờ vai rộng!”

Vi Lam tròn xoe đôi mắt, không thể tin được: “Sao anh lại biết điều này?”

Anh liếc một cách khinh miệt vào thân hình nhỏ bé của cô, nói: “Những cô gái thấp bé như em, phần lớn đều thích đàn ông khôi ngô cao to, cảm thấy rất đáng tin cậy, rất an toàn!”

“Ai thấp bé? Người ta cao 1m 62 đó!” Vi Lam nói, ưỡn lưng ra, giọng lại có phần chột dạ, “1m 62 thật mà, nếu nói dối em sẽ làm con chó!”

Thiên Lăng không nói gì, phía trước có hai mẹ con đi đến. Cô bé đó ở ngay sát nách, là fans hâm mộ của Vi Lam, thường gọi cô là “cô gái xinh đẹp” trước mặt rất nhiều người, khiến Vi Lam như mở cờ trong bụng.

“Cô gái xinh đẹp ơi, cháu chào cô!” Đứng từ xa cô bé đã gọi bằng giọng rất ngọt.

“Xin chào Huyền Huyền!” Vi Lam mỉm cười đáp lại, định trêu cô bé, Huyền Huyền lại nghiêng đầu, nói: “Cô gái xinh đẹp ơi, sao hôm nay cô thấp thế? Chú Tầm cao hơn cô nhiều!”

Mặt cô nóng ran, hồi lâu không biết phải nói gì.

“Trẻ con nói linh tinh lắm! Cô ấy xinh đẹp như thế, làm sao thấp được?” Mẹ Huyền Huyền lớn tiếng nạt con gái.

Vi Lam càng ngượng, nhưng vẫn phải cố gắng cười để giữ phong độ.

Thiên Lăng không những không giải vây giúp cô, mà lại cười thích thú sờ lên má cô bé, khen bé thông minh đáng yêu.

Giờ thì cô nhỏ càng đắc ý hơn, lại bổ sung thêm một câu: “Chú Tầm à, hóa ra chú lại cao, lại đẹp trai thật! Cô đi đôi giày cao như thế, mà còn thấp hơn chú một cái đầu!”

Thấy tình hình như vậy, lại nhìn thấy sắc mặt của Vi Lam, mẹ Huyền Huyền vội kéo con gái đi, nếu không, không biết miệng cô bé còn thốt ra những lời gì nữa!

Vi Lam vừa bực vừa chán nản, mặt sầm xuống, không nói câu nào.

“Có đáng phải bực mình vì chuyện nhỏ này không?” Rõ ràng là Thiên Lăng tỏ ra rất hí hửng khi thấy người khác gặp nạn, “trẻ con ăn nói có suy nghĩ gì đâu!”

“Tuổi còn nhỏ mà đã khen con trai”. Cô hậm hực, “Lớn lên chắc chắn là kẻ si tình!”

“Tại sao em lại coi trọng vẻ bề ngoài thế nhỉ? Đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà thôi, cái quan trọng nhất là nội tâm của con người”.

“Em là phụ nữ mà, phụ nữ chẳng có ai không mong mình xinh đẹp cả, đặc biệt là... trong mắt đàn ông!” Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng ánh mắt toàn tâm toàn ý, “Thiên Lăng, anh thấy em có đẹp không?”

Thiên Lăng lảng tránh không trả lời, vặn lại cô: “Tại sao lại hỏi câu hỏi này?”

“Em đã từng được nghe một bác sĩ tâm lý nói rằng, trong quá trình trưởng thành của mỗi con người, có lẽ đều có một tâm lý chung. Khi cô ấy gặp được tình yêu, đột nhiên sẽ phát hiện thấy thế giới hoàn toàn thay đổi. Giống như ban đêm tỉnh dậy, phát hiện thấy mình là một cô gái xinh đẹp, và trước đó, cô ấy là người vô cùng tự ti, chưa bao giờ cảm nhận được vẻ đẹp của mình. Mãi cho đến khi tình yêu đến, cô nhìn thấy người đàn ông bên cạnh mình, cô ấy đã tìm được chính mình”.

Giọng Vi Lam dịu dàng, trong bầu không khí lành lạnh của buổi sáng sớm, vô cùng êm tai.

“Anh bác sĩ đó nói, có lúc tình yêu sẽ khiến con người ta thoải mái hơn, nhìn nhận về mình một cách chân thực hơn, chứ không phải chìm đắm trong bầu không khí âm u và ngột ngạt do môi trường sống tạo nên”.

Im lặng một hồi lâu, anh khẽ cất tiếng hỏi: “Có phải em cảm thấy, em chính là cô gái đó ư?”

“Đúng vậy!” Ánh mắt cô cười cười, “đã có một thời gian em để lạc mất mình trong bóng tối, mãi cho đến khi gặp được người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời mình, chính anh ấy đã giúp em tìm lại được mình!”

Thiên Lăng vẫn không đáp lời. Ánh mắt suy tư của anh nhìn chăm chăm vào Vi Lam, cô lặng lẽ nhìn anh, mỉm cười mông lung.

Tia nắng đầu tiên của ngày hạ rơi xuống mái tóc cô, tỏa ra khắp người cô, ánh mắt lấp lánh. Trong khoảnh khắc đó, thậm chí Thiên Lăng còn có một ảo giác, dường như đôi mắt cô cũng đã biến thành màu của vàng.

Cơ thể cô toát ra một vị ấm áp, thuần khiết và rất đẹp, tựa như một thiên thần.

Trong buổi sáng tươi đẹp như thế này, đột nhiên Thiên Lăng muốn dang hai tay ra, ôm chặt cô vào lòng không muốn buông ra nữa.

Tuy nhiên, cô có là thiên thần của anh hay không? Thiên thần của một mình anh?

Dưới sự giúp đỡ của Vi Lam, hàng ngày Thiên Lăng kiên trì luyện tập, không gián đoạn ngày nào.

Khi mùa xuân đến, anh đã bỏ được gậy, tự bước đi được mấy bước.

Vi Lam đã quen với cảnh Thiên Lăng ngồi trên xe lăn, giờ nhìn thấy anh tự bước đi, chỉ muốn chạy đến ôm anh.

Thế nhưng, cô không dám, anh giống như một đứa trẻ đang chấp chững học đi, vừa chạm vào sẽ ngã xuống ngay.

Quả nhiên, anh loạng chèo loạng, đột nhiên mất cân bằng, ngã rúi rúi sang một bên.

Vi Lam vội bước đến, đỡ anh. Tuy nhiên, sức cô quá yếu, không đỡ được thân hình đồ sộ của anh. Cô kêu lên một tiếng, hai người đổ kềnh xuống thảm cỏ.

May mà là thảm cỏ mềm, Vi Lam không có cảm giác đau khi cơ thể chạm đất.

Không đúng, đáng lẽ phải là cô bị anh đè xuống đất, tại sao cô lại nằm chồng lên người Thiên Lăng?

Vi Lam còn đang thắc mắc, Thiên Lăng đưa tay ra, nhẹ vuốt tóc cô.

“Không sao chứ?” Giọng anh lộ rõ vẻ lo lắng, “không bị đau ở đâu chứ?”

Có người làm đệm thịt cho cô, làm sao đau được?

Trong tích tắc chuẩn bị ngã xuống đất, Thiên Lăng đã vội vàng lật người, không tiếc dùng cơ thể mình làm đệm lót cho cô.

“Còn anh thì sao? Anh không sao chứ?” Cô hỏi bằng giọng hoảng hốt, ngó nghiêng tìm các vết thương trên người anh.

Giống như vụ tai nạn ô tô lần trước, mỗi khi đến thời điểm quan trọng, anh luôn lấy thân mình che chở cho cô.

Nếu vì cú ngã này mà anh có mệnh hệ gì, thà cô đập đầu vào tường chết còn hơn, đỡ phải gây họa cho nhân gian nữa!

Thiên Lăng nghiêng rặng, rên rỉ:

“Nếu em không ngộ ngoạ trên người anh, anh sẽ đỡ hơn”.

Vi Lam tưởng mình đã làm đau chân anh, vội vàng đứng dậy, không ngờ bị bàn tay phía sau kéo lại, cô lại một lần nữa ngã vào lòng ngực rắn chắc, rộng rãi của anh.

“Á...” Vi Lam chưa kịp hét, đầu đã bị anh ấn xuống trước ngực, ngay gần vị trí của tim.

Nhịp đập mạnh mẽ đó, bờ vai ấm áp chắc nịch đó, mùi thơm của đàn ông xen lẫn giữa mùi thuốc lá và mùi mồ hôi khiến người ta luôn cảm thấy an toàn đó, đang lan tỏa trong bầu không khí trầm mặc và mờ ám.

“Đừng động”. Giọng anh trầm ấm và dịu dàng, “đừng bỏ anh mà đi!”

Một dòng chảy ấm từ từ chảy về tim.

Tay Vi Lam đưa ra, ôm chặt lấy thắt lưng anh.

Động tác của cô nhẹ nhàng biết bao, giống như một chú mèo nhỏ đang rón rén, cánh tay gầy gò khẳng khiu khiến người ta phải nhớ đến nhân vật “Que Cui” đáng thương trong tác phẩm Kể đầy tớ của Hạ Diển, tuy nhiên lại khiến sóng dậy trong lòng Thiên Lãng. Cách lớp áo sơ mi mỏng, dường như bị một tia chớp đánh trúng, một luồng khí nóng bỗng xuyên thấu vào lục phủ ngũ tạng của anh.

Hơi thở của anh vì thế mà mạnh hơn, phả hơi nóng vào đỉnh đầu cô.

Vi Lam nép sát vào anh hơn.

Thân hình mềm mại lạnh lạnh của cô tựa như nước, trong mắt anh lại biến thành một môi lửa, đốt cháy cả vùng sa mạc!

Vi Lam nghe thấy nhịp đập mạnh mẽ, hỗn loạn của trái tim anh, thậm chí còn cảm nhận được dự vọng của anh, bản năng đàn ông trong anh bùng cháy dữ dội.

Họ đều không không nhúc nhích, cũng không nói gì, cứ lặng lẽ đợi sự việc xảy ra.

Mãi cho đến khi bên tai vang lên tiếng chuông điện thoại réo rất.

Không phải réo rất, mà là chói tai mới phải.

Chính nó, đã phá vỡ thế giới yên tĩnh của hai con người.

Vi Lam “á” lên một tiếng, bỏ dậy.

Sau một hồi giây giụa, mái tóc dài của cô rối bời, che kín cả mắt.

Cô vén tóc lên, nhìn sang bốn xung quanh, sau đó nhặt chiếc điện thoại di động rơi dưới đất lên.

“A lô”, cô cố gắng kìm chế nhịp thở dồn dập của mình, “xin hỏi ai đấy ạ?”

“Vi Lam, có phải em gọi cho anh không?” Giọng đối phương rất nhẹ nhàng, thân thiết.

“Thẩm Hạo Thiên!” Gần như Vi Lam la lớn, “mấy hôm trước em liên tục gọi vào số máy văn phòng của các anh, cuối cùng thì anh cũng đã gọi cho em!”

“Đồng nghiệp của anh không nói với em à? Anh đi công tác xa”. Thẩm Hạo Thiên nói với vẻ biết lỗi, “đúng lúc điện thoại lại hết pin. Em tìm anh có việc gì không?”

“Có một việc rất quan trọng...” Vi Lam vừa nói, vừa nhìn Thiên Lãng đang đứng bên cạnh. Anh vẫn giữ tư thế ban nãy, mắt ngược lên trời, không hề nhúc nhích.

“À, bây giờ nói chuyện không tiện lắm. Tối em sẽ gọi lại cho anh!” Cô cố gắng nén giọng xuống.

“Ừ, tối anh sẽ đợi điện thoại của em!” Thẩm Hạo Thiên vui vẻ đồng ý.

Vi Lam cúp máy, bước đến bên Thiên Lãng, đưa tay về phía anh: “Anh còn nằm đó làm gì? Mau dậy đi thôi!”

Thiên Lãng không nắm tay cô, mà chăm chú nhìn vào nét mặt của cô, ánh mắt lại một lần nữa trở nên sâu thẳm, khó hiểu.

34

Nửa đêm, không gian vô cùng yên tĩnh.

Vi Lam nằm trên giường, tay cầm ống nghe.

Điện thoại di động hết pin rồi. Cô gọi cho Thẩm Hạo Thiên bằng máy điện thoại bàn trong phòng.

“Thẩm Hạo Thiên, thật là ngại quá, muộn thế này mà vẫn còn làm phiền anh”.

“Với anh cần gì phải khách khí thế? Như thế không giống với con người của em đâu, Vi Lam ạ”. Thẩm Hạo Thiên khẽ thở dài.

“Em đợi anh ấy ngủ rồi mới gọi điện thoại cho anh”. Vi Lam ngần ngừ trong giây lát, “anh có biết người mà em gọi là anh ấy đó là ai không?”

Đầu bên kia cũng trầm ngâm trong giây lát.

“Không phải là Tần Thiên Lãng chứ?” Anh không thể nào tin, “có thật là anh ấy sống lại rồi ư?”

“Anh ấy không chết mà chỉ bị giấu đi thôi”. Vi Lam cười, “không ngờ rằng linh cảm của em rất chuẩn!”

Thẩm Hạo Thiên cũng cười, nhẹ nhàng nói: “Vi Lam, em là cô bé phù thủy rất đáng yêu!”

Cô hơi giật thột trong lòng. Cảm nhận được rất rõ, Thẩm Hạo Thiên vẫn còn yêu cô.

“Thẩm Hạo Thiên... Em xin lỗi!”

Thẩm Hạo Thiên lại thở dài một tiếng: “Nếu ngày trước mà em chấp nhận tình cảm của anh thì bây giờ cả ba người đều đau khổ!”

Vi Lam gạt đầu: “Chỉ có thể trách rằng kiếp này chúng ta không có duyên với nhau”.

“Thế kiếp sau thì sao?” Giọng Thẩm Hạo Thiên rất bình thản, nhưng không có ý gì là đùa, “Vi Lam, em cho anh một lời hứa dành cho kiếp sau được không?”

Cô cũng người, không biết phải trả lời thế nào.

“Nếu có kiếp sau, nhất định anh sẽ gặp được em sớm hơn Tần Thiên Lãng!”

Vi Lam vội chuyển sang chủ đề khác.

“Mặc dù Thiên Lãng đã thoát khỏi cái chết nhưng lại để lại di chứng nghiêm trọng. Anh ấy bị mất trí nhớ sau tai nạn!”

“Mất trí nhớ sau tai nạn?” Thẩm Hạo Thiên nhắc lại.

“Đúng vậy”. Cô nói, “chuyện gì anh ấy cũng nhớ được, nhưng lại quên mỗi em. Anh có biết có cách nào làm cho anh ấy phục hồi được trí nhớ hay không?”

“Anh không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này”. Thẩm Hạo Thiên trầm ngâm một lát, “tuy nhiên, anh được tiếp xúc nhiều với bệnh nhân vì mất trí nhớ mà tìm đến để xin trợ giúp tâm lý. Muốn để cho bệnh nhân phục hồi được trí nhớ thì phải chuyện trò nhiều với họ, nói nhiều về những chuyện xảy ra trước kia”.

“Cảm ơn anh, Thẩm Hạo Thiên”. Vi Lam nói rất chân thành.

“Bị người mà mình yêu quên mình là điều rất đau khổ đúng không?” Thẩm Hạo Thiên hỏi với vẻ quan tâm.

“Hàng ngày được tiếp xúc với em, nhưng lại không nhớ ra em là ai. Em nghĩ, Thiên Lãng còn đau khổ hơn em”.

Thẩm Hạo Thiên không tỏ ra đồng tình: “Anh rất ghen tị với Thiên Lãng, có lúc thực sự là muốn người bị mất trí là anh!”

“Thực ra, em rất là mâu thuẫn. Em không biết, sau khi phục hồi được trí nhớ, anh ấy có tha thứ cho em không. Bọn em liệu còn có thể tiếp tục yêu nhau nữa không?”

“Vi Lam, em đang chuộc tội phải không?” Thẩm Hạo Thiên rất nhạy cảm, “Tần Thiên Lãng bị mất trí nhớ là vì em, lương tâm không có phép em bỏ rơi anh ấy trong lúc này, chính vì thế em đã ở lại để chăm sóc anh ấy. Đợi sau khi trí nhớ của anh ấy được phục hồi, em coi như đã chuộc tội xong, cuối cùng là rời xa anh ấy. Có phải em nghĩ như vậy không?”

Trong lòng Vi Lam trào lên một nỗi buồn thoáng qua và cảm giác bất lực.

“Đến lúc đó em ở bên anh ấy hay sẽ ra đi. Điều này, không phải là em có thể quyết định được!”

“Cho dù thế nào anh chỉ mong em được hạnh phúc”. Thẩm Hạo Thiên nhấn mạnh, “nếu không sự ra đi của anh ngày trước không còn ý nghĩa gì nữa”.

“Thẩm Hạo Thiên, anh cũng phải hạnh phúc!” Vi Lam nói rất chân thành, cô thực sự cảm thấy ấm lòng khi có được một người bạn như thế.

“Anh còn có thể hạnh phúc nữa không?” Tiếng cười của Thẩm Hạo Thiên xen lẫn vẻ chua chát.

“Đương nhiên là có thể rồi. Điều kiện của anh tốt như thế...” Cuối cùng cô không kìm chế được nữa nói, “một thời gian rất dài, mẫu người đàn ông lý tưởng trong lòng em phải là người như anh. Không nhất thiết phải rất đẹp trai, nhưng dịu dàng, khoan dung, điềm đạm, thông minh, đồng thời lại rất thấu hiểu người khác. Nếu chúng ta gặp nhau sớm một chút, có khi đến giờ đã lấy nhau rồi”.

“Được gặp một người có duyên với mình trong thời điểm thích hợp, là niềm hạnh phúc của cả cuộc đời; Được gặp một người có duyên với mình trong thời điểm không thích hợp, chỉ là một tiếng thở dài.” Thẩm Hạo Thiên tiếp tục hỏi, “Tần Thiên Lăng đâu? Anh ấy là có duyên với em mà em được gặp trong thời điểm thích hợp ư?”

Câu nói này, dường như hỏi thấu vào tim Vi Lam.

Cô thần thờ, quên cả trả lời.

“Phật nói, mười năm tu hành ngồi cùng thuyền, trăm năm tu hành chung gối ngủ. Do anh tu hành chưa đủ thời gian, kiếp này chỉ được gặp gỡ với em, không thể trở thành người bạn đồng hành trong suốt cuộc đời... Hãy cầu mong có kiếp sau, chỉ có kiếp sau!” Nói xong, Thẩm Hạo Thiên liền nhẹ nhàng cúp máy.

Đầu bên này điện thoại, nghe thấy câu nói này, Vi Lam ra sức lắc đầu.

Không được, ngay cả kiếp sau em cũng đã hứa với Thiên Lăng từ lâu rồi!

Chỉ tiếc rằng đối phương không nhìn thấy.

Vi Lam đang chuẩn bị đặt máy xuống, lại loáng thoáng nghe thấy có tiếng đặt máy điện thoại rất nhẹ. Cô mới chợt nhớ ra, phòng ngủ của Thiên Lăng cũng có lắp máy con. Chỉ cần anh cầm máy lên, thì cuộc nói chuyện vừa nãy giữa cô và Thẩm Hạo Thiên... Không, anh không phải là hạng người thích nghe trộm điện thoại của người khác, cô không nên lấy bụng ta suy bụng người.

Kim đồng hồ trên tường chỉ vào hai giờ.

Vi Lam đặt máy xuống, nằm úp xuống gối không muốn nhúc nhích, cũng không ngủ được.

Phải làm việc gì đó mới được.

Đột nhiên nhớ ra lần trước Thẩm Hạo Thiên có tặng cô đĩa hát “Bản nhạc violon Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài của Du Lệ Nã”. Cô tìm rồi lấy ra, đặt vào máy hát.

Đặt gối lại cho phẳng, rồi nằm xuống.

Trong đêm khuya thanh vắng, bản nhạc Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài của Vu Lệ Nã vang lên.

Bản nhạc đó lúc thì buồn bã thê lương, khiến người ta như bị xé ruột xé gan; Lúc lại nhẹ nhàng bay bổng, như mây trôi nước chảy... Cô tựa người lên gối, lặng lẽ lắng nghe, vẫn cảm thấy cảm động.

Trong cuộc đời, luôn có những điều không thể quên được.

Thiên Lăng, bất luận chuyện gì xảy ra đối với anh sau khi nhớ ra em, em đều không thể để một mình anh sống trong đêm tối cô đơn.

Có lẽ, bản nhạc Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài mà anh thích nhất sẽ là ngọn đèn để xua tan bóng đêm.

Lại sang mùa mưa của vùng đất Giang Nam.

Mưa rơi tầm tã cả một tuần, khiến người ta phải náo lòng.

Cách ngày buổi sáng tỉnh dậy, cả căn phòng sáng rực. Một ngày nắng đáng yêu biết bao! Đã lâu lắm rồi Vi Lam không cảm thấy vui vẻ như thế này sau khi tỉnh giấc.

Cô vừa ngâm nga một bài hát vừa thay quần áo, ăn mặc chỉnh tề xong xuôi, nhìn mình trong gương, một nụ cười tự tin và bí hiểm hiện ra.

Hạ Vi Lam, chắc chắn là người có thể! Chỉ cần đó là những việc mà người muốn làm, sẽ không có việc gì là không thực hiện được!

Xuống tầng nấu ăn sáng xong, như thường lệ, cô vào gõ cửa phòng Thiên Lãng.

Không có động tĩnh gì.

Không lẽ anh chàng này lại đi tắm hay sao?

Vi Lam khẽ đẩy cửa ra, nhìn thấy rèm cửa vẫn đang buông xuống, Thiên Lãng nằm yên tĩnh trên giường, anh vẫn đang ngủ say.

Cô không đánh thức anh, mà ngồi xuống đầu giường, chăm chú quan sát anh.

Đạo này, hình như anh gầy đi thì phải. Tại cô không chăm sóc anh cẩn thận ư?

Trên khuôn mặt gầy dài, có thể nhìn thấy vùng da hơi thâm tím do đám râu vừa bị cạo đi để lại. Đôi mắt tựa như sao đêm đó, lúc này đây đang khép chặt. Cặp lông mày hơi nhíu lại, trông khá mệt mỏi.

Thiên Lãng, anh nói em thích cau mày, thực ra anh cũng thường xuyên cau mày, ngay cả trong giấc ngủ cũng không chịu giãn ra.

Vi Lam nghĩ với vẻ xót xa, ngón tay cô, khẽ chạm vào cặp lông mày rậm của anh, sau đó đưa xuống sống mũi, dừng lại trên môi anh.

Ông trời thật là không công bằng! Tại sao các nét của anh đều đẹp như vậy, gọn gàng, rõ ràng, tựa như một tác phẩm nghệ thuật được thượng đế dày công điêu khắc?

Môi anh mặc dù mỏng, nhưng lại rất gợi cảm, đặc biệt là lúc hôn... Đã bao thời gian họ chưa hôn rồi? Một năm? Không, gần hai năm rồi.

Lần trước ngã xuống thăm cổ, cô cảm nhận được sự nhiệt tình và khát khao của anh đối với mình, chỉ cần cô chủ động một chút, họ đã... Chỉ tại anh chàng Thẩm Hạo Thiên đó. Anh ta gọi điện thoại không sớm, không muộn, tại sao lại gọi vào đúng thời điểm đó? Nếu không cô và Thiên Lãng đã vượt qua ranh giới đó từ lâu rồi.

Tuy nhiên, rất lạ! Không phải Thiên Lãng đã mất trí nhớ rồi đó sao, tại sao lại không kháng cự khi tiếp xúc với cơ thể cô? Đó là bản năng sinh lý của anh, hay là vì anh chưa quên cô hoàn toàn?

Vi Lam thất thần một hồi lâu, không để ý đến việc Thiên Lãng há miệng ra, cắn vào ngón tay cô, sau đó, bậm mạnh, một cảm giác tê tê len lỏi vào tim.

“Hóa ra anh tỉnh từ lâu rồi à? Tại sao lại giả vờ ngủ?”

“Anh còn chưa trách em đấy! Người ta đang ngủ ngon, em đưa tay lên mặt anh sờ qua mó lại, quấy rối giấc mơ của người ta!”

“Mặt trời lên cao lắm rồi, anh còn nằm mơ ban ngày à?”

Vi Lam đứng dậy, kéo rèm cửa ra, ánh nắng rực rỡ lập tức tràn vào.

“Thời tiết đẹp quá! Thiên Lãng, hôm nay bọn mình đi chơi công viên nhé?”

Thiên Lãng muốn từ chối, nhưng trước nụ cười tươi như hoa của cô, còn hai tháng nữa là đầy một năm rồi. Anh tưởng rằng chắc chắn cô sẽ mệt, không ngờ, cô vẫn kiên trì được.

Hàng ngày quan tâm tận tình, dịu dàng gần gũi, hỏi han chu đáo. Nếu nói hồi đầu là cô nợ anh, thì hiện tại cũng đã trả hết rồi.

Chân phải của anh đã dần dần bình phục. Có lẽ, đã đến lúc cô ra đi rồi chẳng?

Sống lưng Thiên Lãng cảm thấy lạnh giá, anh quay đầu sang nói: “được thôi. Chỉ cần em vui là được!”

“Anh mau thay quần áo đi, em đợi anh ở phòng ăn!”

Cô hào hứng nói, bước nhanh ra cửa phòng, không hề cảm nhận được sự thay đổi trong nét mặt của anh.

Lúc vào đến phòng ăn, ngón tay trở phải vẫn còn đau. Cô cau mày, nhìn xuống ngón tay một cách vô thức, hằn sâu mấy vết răng. Anh cắn mạnh thật!

Trong đầu Vi Lam thầm tính, đợi sau khi anh hoàn toàn phục hồi được trí nhớ, chắc chắn sẽ phải cản trở cho thật đã.

Tần Thiên Lăng, anh không trốn được đâu! Em có cả một đời để “báo đáp” anh.

Trời đã hừng nắng sau cơn mưa.

Mùi thơm của hoa cỏ phảng phất trong bầu không khí trong lành, xen lẫn cả mùi của đất.

Trong công viên, hoa đang thời kỳ nở rộ, cỏ xanh mơn mẫm. Hiếm có ngày nào thời tiết lại đẹp như vậy, đương nhiên không thể thiếu các em nhỏ ham thích vui đùa và các cụ già đi tập thể dục buổi sáng.

Vi Lam ngồi trên hàng ghế cạnh thảm cỏ, đầu hơi ngửa lên. Ánh nắng rực rỡ như được dát vàng hắt xuống đỉnh đầu, gần như có thể nghe thấy tiếng rơi xuống đất của vàng.

Đây chính là sự ấm áp và ánh nắng mà cô khát khao từ lâu.

Đột nhiên nhớ đến một bài hát có từ rất lâu rồi:

Lưng tựa vào nhau ngồi trên thảm nhà

Nghe nhạc nói cho nhau nghe về ước mơ

Anh mong em càng ngày càng dịu dàng

Em mong anh luôn giữ hình bóng em trong trái tim

Anh nói muốn tặng cho em một giấc mơ lãng mạn

Cảm ơn em đã đưa anh tìm được thiên đường

Cho dù phải mất cả cuộc đời mới hoàn thành được

Chỉ cần em nói là anh sẽ ghi nhớ không bao giờ quên

Em đã nghĩ đến giấc mơ lãng mạn nhất

Là mỗi ngày một già đi cùng với anh

Những nụ cười góp nhặt được trên đường

Giữ lại sau này ngồi trên ghế đu để nói chuyện với nhau

Em đã nghĩ đến giấc mơ lãng mạn nhất

Là mỗi ngày một già đi cùng với anh

Cho đến khi nào chúng ta già đến mức không thể đi đâu được nữa.

Anh vẫn coi em là báu vật trong lòng bàn tay anh.

...

Cô cũng rất mong có được điều lãng mạn hạnh phúc, nhẹ nhàng như vậy.

Tuy nhiên, người cùng già đi với cô đó, phải là người đàn ông đang ngồi bên cạnh này.

Thiên Lăng không nhìn cô, ánh mắt dõi theo những chiếc bóng đang chạy trên sân bóng cách đó không xa.

Những em học sinh cấp ba đang mướt mồ hôi đá bóng dưới ánh nắng, tuổi trẻ tràn đầy sức sống và nhiệt huyết, chắc chắn sẽ khiến anh phải nhớ lại chuyện cũ của mình.

Thời gian quay trở lại 10 năm về trước, sôi nổi trên sân khấu, sôi nổi trong trường học, sôi nổi trong đôi mắt của bao cô gái.

Còn cô – một cô gái bình thường nhỏ bé, chỉ có thể đứng trong đám đông, như ngược nhìn một vị thần, ngắm anh từ xa.

Trong mắt người ngoài, ngay cả việc làm em gái của anh, đều cảm thấy là ân sủng mà ông trời ban tặng cho cô.

“Nếu ông trời ban cho con ba điều ước. Điều ước thứ nhất là Tần Thiên Lãng yêu Hạ Vi Lam!”

Mới 12 tuổi, tại sao lại ước điều như thế này?

Là do ghen tị, và còn cả... yêu!

Trong quãng thời gian từ còn là thiếu nhi đến khi bước vào tuổi thiếu niên rồi đến tuổi trưởng thành, cô đã nỗ lực đi tranh đi giành, nhưng lại không biết rõ rốt cục mình cần cái gì. Cô muốn chiến thắng điều gì?

Hóa ra, cô luôn giấu trong đáy lòng mình, cái mà cô cần, chính là Thiên Lãng – chàng trai mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần bò giản dị nhưng lại sang trọng như một chàng hoàng tử trước mặt.

Cuối cùng Vi Lam đã hiểu!

Cô theo đuổi Sở Hàm, là do trên người anh thấp thoáng có hình bóng Thiên Lãng, cùng khôi ngô tuấn tú, cùng là chàng hoàng tử được mọi người trọng vọng; Cô chỉ ra cái sai của Hứa Tịnh Viễn khi chơi bản nhạc Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, cũng là vì cô không quên được Thiên Lãng, tiếng đàn violon của Hứa Tịnh Viễn đã khiến cô lại nhớ đến Thiên Lãng; Cô không thể yêu Hứa Thiếu Hàm, không thể chấp nhận Thẩm Hạo Thiên, là vì có Thiên Lãng ở ngay bên cạnh, cô không cần phải có người “thế chỗ” bóng hình anh nữa; Chính vì thế, sau khi chia tay với Hứa Thiếu Hàm, cô mới nhanh chóng sa vào vòng tay của Thiên Lãng như vậy; Chính vì thế, cô mới đau đớn đến tột độ trước “cái chết” của Thiên Lãng; Chính vì thế sau khi biết được tin Thiên Lãng vẫn còn sống, cô mới không hề do dự ở lại bên anh.

Không phải là cảm ơn, không phải là chuộc tội, cũng không phải vì áy náy.

Thực ra, cô đã yêu anh từ lâu.

Một cảm giác mãnh liệt nhưng rất thân mật, khiến Vi Lam trân trân nhìn Thiên Lãng một hồi lâu.

Kể cả không nói gì cả, chỉ cần lặng lẽ nhìn anh như thế này, trong lồng ngực đã ngập tràn cảm giác hạnh phúc khó tả rồi.

Đúng lúc Thiên Lãng quay đầu lại, nhìn thấy vẻ si mê của cô, bèn chế giễu: “Sao vậy? Em định ngồi thẩn thờ ở đây cả buổi sáng ư?”

Vi Lam lắc đầu, vẫn nhìn anh chăm chú.

Ai nói anh không phải là chàng hoàng tử của cô? Khuôn mặt với các nét hoàn mỹ, dáng người cao ráo, chiếc áo sơ mi trắng tinh và chiếc quần bò màu xanh nhạt, không thể che được vẻ rắn rỏi của anh. Ống tay áo được anh xắn lên rất cao, cơ bắp lộ ra ngoài rắn chắc, tròn trĩnh.

Cô chớp chớp mắt, nhìn thấy trên cổ tay anh có một vết sẹo lồi. Không kìm được liền thốt lên: “anh bị thương à?”

Thiên Lãng cau mày, vuốt ống tay áo đang xắn xuống, nói: “Xảy ra từ lâu rồi. Anh bị thương khi tranh bóng với người khác hồi cấp ba”.

“Anh Thiên Lãng, hồi đó anh rất thích chơi thể thao nhỉ?” Vi Lam tròn xoe đôi mắt, ánh mắt rất chăm chú, vô cùng dịu dàng, “em còn nhớ lần đầu tiên gặp anh, đúng lúc anh vừa đi đá bóng về, cởi áo ngoài ra, chiếc áo thể thao bên trong ướt sũng mồ hôi”.

Thiên Lãng không nói gì, âm thầm phân tích những lời cô nói, động cơ ẩn giấu trong đó. Cô bé quỷ quyệt này, rốt cục đang có ý định gì?

“Có thật là anh không nhớ gì nữa không?” Cô vẫn nhìn chăm chú vào anh, “mẹ anh giới thiệu anh cho em, anh không thèm nhìn mà chạy thẳng lên tầng. Lúc đó em nghĩ anh chàng này, trông thì đẹp trai mà tính cách lại khó chịu!”

Khuôn mặt anh không biểu lộ cảm xúc gì, dường như đang nghe chuyện của người khác.

“Sau đó, chúng ta học chung một trường cấp ba. Ba bảo anh phải chăm sóc em, nhưng anh không thèm đếm xỉa gì đến em, chúng ta giống như hai người xa lạ sống trong cùng một mái nhà. Em còn nhớ phải đến nửa năm, chúng ta không nói với nhau nửa lời”.

Vi Lam vẫn tiếp tục nói, ánh mắt không rời khỏi mặt anh.

“Lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau, là vì bức thư tình của một cô gái. Lúc đó anh được rất nhiều cô gái thích... Không phải, trước đó anh cũng được rất nhiều cô thích. Không biết làm sao họ biết em là em gái khác cha khác mẹ với anh, liền nhét thư tình cho em, nhờ em chuyển cho anh. Họ không thể ngờ rằng, chúng ta không hề nói chuyện với nhau, làm sao em có thể chuyển thư tình cho người khác được? Hơn nữa...” Cô dừng lại, khẽ cười, khoé mép lộ rõ vẻ chua chát, “thôi, em không nói nữa, đằng nào thì anh cũng không có hứng thú nghe những chuyện này”.

“Ai bảo thế?” Thiên Lãng nghiêng người sang phía cô, nói rất rõ ràng: “Anh rất thích nghe, em nói tiếp đi”.

Vi Lam hơi sững người, nhìn vào mắt anh, nét mặt lộ rõ vẻ trịnh trọng: “Thiên Lãng, trong lòng em có giấu một điều bí mật. Điều bí mật này đã được chôn giấu 17 năm rồi, em tưởng rằng không có cơ hội nói với anh hôm nay, nhất định em phải nói cho anh biết”.

Về nghiêm túc trên khuôn mặt cô, khiến tinh thần anh như đóng băng.

“Năm 12 tuổi, em đã từng xem một bộ phim truyền hình, trong đó nói chỉ cần ước trước sao băng, điều ước đó chắc chắn sẽ được thực hiện. Em rất tham lam, ước liền ba điều ước, mỗi điều ước đều có liên quan đến anh...” Cô ngưng ngừng nói, “điều ước đầu tiên của em là, anh sẽ yêu em; Điều ước thứ hai là, em không yêu anh; Điều ước thứ ba là, anh bị xe hơi đâm chết, khiến mẹ anh suốt đời phải sống trong đau khổ!”

Thiên Lãng sững người, hồi lâu không lên tiếng.

“Thiên Lãng... Em xin lỗi... Cô cúi đầu xuống, tỏ vẻ biết lỗi.

Anh ngồi thẳng người, đầu lông mày hơi giãn ra, miệng mấy lần mấp máy, nhưng vẫn cố nhịn, khẽ thở dài nói: “Kết quả, mỗi điều ước của em đều đã trở thành hiện thực rồi đúng không?”

Vi Lam ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt thoáng qua vẻ ngạc nhiên.

“Em không tài nào hiểu nổi, tại sao lại ước điều ước anh sẽ yêu em?” Mặt cô hơi đỏ lên, nói : “Vừa nãy... lúc ban nãy... Đột nhiên em đã hiểu ra! Thiên Lãng, năm 12 tuổi lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã bị anh cuốn hút, muốn tiếp cận anh, nhưng thái độ của anh vừa lạnh lùng vừa cao ngạo. Em tưởng rằng suốt đời không thể có được anh. Chính vì thế từ đó đến nay, em mới ghét anh, hận anh như vậy. Một ngày nào đó, anh phát hiện ra mình thích một người vốn rất đáng ghét, tình cảm này là khổ sở nhất. Còn em lại sa lầy vào mối tình khổ sở này”.

“Em ném những lá thư tình đó vào thùng rác, không chịu đưa cho anh, là vì không muốn cho các cô gái khác tiếp cận với anh. Điều em sợ nhất là, một ngày nào đó đột nhiên anh đưa một cô gái về, nói đó là người yêu của anh. Em biết chắc chắn em sẽ không thể chịu nổi điều này!”

Cô nói liền một mạch:

“Kỳ nghỉ hè năm em 15 tuổi, anh đã thi đỗ vào trường đại học Thanh Hoa với số điểm rất cao, em biết đối với em, anh càng trở nên xa vời không thể với tới. Nhân lúc anh uống rượu say chui vào nhà tắm, em liền dụ dỗ anh, sau đó gán cho anh tội danh cưỡng hiếp không thành... Không chiếm được anh, em muốn muốn hủy hoại anh! Thiên Lãng, em là một cô gái có tâm địa rất xấu, ngay từ nhỏ đã như vậy...”

“Hạ Vi Lam!” Anh ngắt lời cô, giọng lạc đi và căng thẳng: “Anh không phải là mục sư, không phải đến nghe em sám hối”.

Vi Lam ngồi thẳng người, đấu tranh một lúc mới cất lời: “Thiên Lãng? Anh có hận em không? Khi anh biết em là một cô gái như thế nào?”

“Anh nghĩ giữa chúng ta, không chỉ đơn giản là chỉ có yêu và hận”.

Anh nghiêng rằng, cảm thấy ruột gan mình như quặn lại.

“Đã đến lúc phải ăn cơm trưa rồi đúng không? Anh đói lắm rồi, nghe kể chuyện có no bụng được đâu”.

Lúc này Vi Lam mới sực nhớ đã là buổi trưa rồi. Thời gian trôi qua nhanh thật, cô còn rất nhiều điều chưa nói hết!

“Tần Thiên Lăng, mặc dù chuyện em kể nghe không cảm động lắm. Nhưng ngày ngày em sẽ kể cho anh nghe, cho đến khi anh phục hồi được trí nhớ!”

Vi Lam đã nói là làm.

Từ hôm nay, cô kiên trì kể về quá khứ của họ, những kỷ niệm ngọt ngào, chua chát, đau đớn, kể về mối ân oán, bất hoà giữa họ, kể về những ngày hai người chung sống bên nhau... Từng chi tiết nhỏ, nhằm gợi lại ký ức trong anh. Còn anh, luôn luôn yên tĩnh lắng nghe, thỉnh thoảng còn nở nụ cười không dễ phát hiện.

Chỉ có điều, anh vẫn không thể nhớ lại những chuyện trước kia. Nhưng Vi Lam không nản lòng, hàng ngày vẫn rủ rỉ kể cho anh nghe.

Cô in những bức thư mà Thiên Lăng lưu trong máy tính ra, trước mặt anh, đọc từng câu từng chữ cho anh nghe.

Đến khi đọc đến lá thư thứ năm, đột nhiên cô dừng lại, không thể đọc tiếp được nữa.

Thiên Lăng không kìm được vẻ tò mò hỏi: “Sao lại không đọc nữa?”

Vi Lam nhìn những lá thư đó, hai má đỏ ửng, ánh mắt lộ rõ vẻ xấu hổ: “Thiên Lăng, hóa ra đàn ông các anh đều đều như vậy!”

Đây là một lá thư tình như thế nào? Tin rằng bất kỳ người phụ nữ nào trên thế gian, đều không thể ngồi trước mặt người đàn ông đọc to lá thư viết về nỗi khát khao dục vọng đối với mình.

Vi Lam:

Nửa đêm, anh tỉnh dậy sau giấc mơ và không thể ngủ thêm nữa. Anh đã từng có rất nhiều lần nằm mơ như thế này, mỗi lần đều tỉnh giấc giữa chừng. Sau đó phát hiện ra quần mình ướt nhẹp...

Chắc chắn em sẽ đoán ra được giấc mơ của anh đúng không? Chắc chắn sẽ nghiêng rằng chữ anh là kẻ lưu manh hiếu sắc. Thôi đi! Anh đã 24 tuổi rồi, đâu có phải là thằng con nít mới 4 tuổi, về mặt sinh lý đã là đàn ông từ lâu rồi. Từ năm 17 tuổi anh bắt đầu có những giấc mơ như thế này, chỉ có điều, nhân vật nữ trong giấc mơ luôn mơ hồ không nhận ra rõ ràng. Và lần này, anh đã mơ thấy em!

Anh cũng mong tình cảm của anh dành cho em thật trong sáng, không pha trộn bất cứ dục vọng thể xác nào. Tuy nhiên, anh bắt đầu có những ảo tưởng về tình cảm trai gái đối với em, là di chứng do “vụ trong nhà tắm” đó để lại.

Mặc dù chỉ nhìn lướt qua, nhưng cơ thể trần truồng của em đã hằn sâu trong trí óc anh, không thể xóa đi được. Thân hình nhỏ nhắn của em, làn da trắng ngần mịn màng, vòng eo thon thả. Và đôi gò bồng đảo của thiếu nữ hơi nhô lên, trên đầu là hai núm đỏ như hoa hồng mới nở... Giữa xương đòn của em, có một nốt ruồi nhỏ, rất đáng yêu.

Anh còn nhớ cảm giác khi ôm em, thân hình gầy gò yếu đuối, dựa trước ngực anh, giống như một con búp bê bằng sứ dễ vỡ. Em giẫy giụa trong lòng anh, làn da mềm mại trơn láng, lại càng kích thích lòng ham muốn mạnh mẽ trong anh...

Lúc đó anh mới 18 tuổi, đang ở trong độ tuổi rất tò mò về cơ thể của con gái, làm sao chịu nổi sự dụ dỗ của em? Chỉ có điều, anh tưởng rằng đây là một giấc mơ đẹp, nhưng thực tế lại là một lời nguyền.

Dù anh dùng trăm ngàn lời để thanh minh, cũng sẽ không có ai tin. Vi Lam, đây mãi mãi sẽ trở thành một điều bí mật giữa hai chúng ta.

Sau khi sang Australia, mỗi sáng tỉnh dậy, điều đầu tiên anh nghĩ đến là em, nửa đêm thanh vắng cũng nhớ đến em. Còn nhớ câu nói mà anh đã từng nói hay không – chúng ta tiếp tục chơi trò chơi này có được không?

Trong giấc mơ, thực sự anh đã tiếp tục: anh ôm chặt lấy em, tước bỏ vỏ bọc bên ngoài của em, bóp nhuyễn về yếu đuối của em trong lòng bàn tay và nụ hôn bỏng cháy. Còn em dịu dàng như nước, ánh mắt đắm đuối, hơi lấy hồn anh, mặc cho anh ôm, hoàn toàn không chống cự.

Vi Lam vứt lá thư xuống trước mặt anh, vừa ngượng vừa tức, nói: “anh tự đọc đi, em không có mặt mũi nào để đọc đâu!”

Thiên Lãng cầm lá thư đó lên, chỉ nhìn liếc qua, bèn nói: “Đây có gì là lạ đâu, chỉ cần là đàn ông, đều có những giấc mơ như thế. Nếu một người đàn ông chỉ có sự ái mộ đối với em, mà không có dục vọng, cùng lắm cũng chỉ là tình yêu kiểu Platon, họ mãi mãi không thể trở thành người tình”.

Điều này, Vi Lam thừa nhận, giống như tình cảm của cô dành cho Hứa Thiếu Hàm và Thẩm Hạo Thiên. Họ cũng đã từng ôm nhau, cô không có ham muốn gì, hơi thở đều đặn, nhịp tim ổn định.

Tuy nhiên, cảm giác khi ở bên Thiên Lãng, lại hoàn toàn khác. Bao đêm, cô ngã vào lòng anh, thở hổn hển, toát mồ hôi và run rẩy.

“Vậy thì, hiện giờ... anh có còn ham muốn em nữa không?”

Đôi mắt cô sáng ngời, nhìn thẳng vào anh không chút ngượng ngùng.

Buổi tối gió xuân ngất ngây.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi một lớp bàng bạc dưới đất.

Vi Lam đứng dưới ánh trăng, thấp hơn cô một cái đầu. Mái tóc uốn xoắn màu hạt dẻ của cô đã mọc dài, mềm mại phủ trên bờ vai, một chiếc cặp hình con bướm màu xanh nhạt, kẹp chặt một bên tóc, dưới ánh trăng, những hạt đá lấp lánh, nhưng không che được đôi mắt sáng ngời của cô.

Cảm giác rung động đó lại đến, và còn cảm thấy khá quen thuộc, dường như đã từng xảy ra.

Thiên Lãng không gật đầu, cũng không lắc đầu. Anh lặng lẽ nhìn cô, một cơn sóng vô cùng êm dịu hiện lên trong mắt anh.

Cô không dám nhúc nhích, thậm chí còn cảm thấy nhịp thở bất thường, tim lại đập thành thịch trong lồng ngực.

“Thiên Lãng”, Vi Lam gọi bằng cả tâm hồn, “anh... có còn cần em nữa không?”

Sau đó, cô liền bị ôm chặt, ôm chặt trong lồng ngực rộng rãi và rắn chắc.

Trái tim Vi Lam ngừng đập, thở dài nói:

“Anh nhớ ra hết rồi à?”

Thiên Lãng từ từ buông cô ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc rủ xuống má cô, nhìn vào đôi mắt vô cùng thiết tha đó.

Anh nói: “Anh vẫn còn ham muốn đối với em, tuy nhiên, cũng chỉ là dục vọng mà thôi. Nếu em không phản đối, hiện giờ chúng ta có thể lên giường!”

Người cô run lên, bất giác lùi về phía sau một bước dài.

“Hạ Vi Lam, em lại muốn diễn lại chiêu cũ, dụ dỗ anh ư?”

Thiên Lãng nói, khóe mép từ từ lộ ra nụ cười tàn khốc, ánh mắt anh càng u ám, lạnh lùng hơn.

“Chỉ tiếc rằng, em đã đánh giá anh thấp quá! Mặc dù mất trí nhớ, nhưng đầu óc anh tỉnh táo hơn trước đây nhiều”.

Trái tim Vi Lam co giật từng hồi.

Cô đứng nguyên tại chỗ, sững sờ nhìn theo bóng Thiên Lãng, bước về căn phòng tối om.

Thiên Lãng, chúng ta không thể quay trở lại ư? Cho dù em cố gắng đến đâu, mãi mãi không thể quay trở lại ư?

Cô nhìn xuống ánh trăng lạnh lẽo buồn tẻ trải dài dưới đất, đau đớn nhắm mắt lại.

36

Tình yêu của chúng ta

Đã trôi qua sẽ không bao giờ trở lại

Mãi cho đến hiện tại

Em vẫn âm thầm đợi chờ

Tình yêu của chúng ta

Em hiểu

Đã biến thành gánh nặng cho anh

Chỉ có điều mãi mãi

Em không thể buông lời

Chút ấm áp cuối cùng

Mà anh trao

...

Khi tiếng chuông bài hát Tình yêu của chúng ta trong máy điện thoại vang lên, Vi Lam đang nấu mì ăn liền cho mình để ăn.

Ngay từ sáng sớm Thiên Lãng đã ra khỏi nhà.

Anh không cần cô dìu nữa, mặc dù vẫn hơi tập tễnh, nhưng chỉ ảnh hưởng đến hình ảnh đẹp trai của anh, không ảnh hưởng đến việc tự đi lại.

Vi Lam nhìn nước trong nồi sôi sùng sục, khói trắng bốc lên, trước mắt mờ đi.

Mì ăn liền dai như quảng cáo, chỉ có điều gói nước sốt lại ít quá. Những thứ xuất hiện trong quảng cáo đều dùng biện pháp tu từ “khoa trương” để miêu tả. Nước gội đầu bình thường, tóc gội ra mềm mượt như dải lụa, cho dù là loại tóc nào, lược đều chải được chải suôn từ chân tóc đến ngọn tóc. Và thế là, các mỹ nữ trong ti vi, người nào cũng được sở hữu mái tóc suôn mượt như suối, nhưng trong thực tế những người dùng loại dầu gội đầu này, tóc vẫn khô và chẻ ngọn, như bụi cỏ rối.

Ăn mì một mình, không cảm thấy ngon. Vi Lam ra sức dốc bột ớt vào bát, mới ăn được một miếng, đã sắc chảy nước mắt.

Cô vừa lau nước mắt vừa nghe điện thoại: “A lô?”

“Anh đây”. Giọng nói trầm ấm của Thẩm Hạo Thiên, “Vi Lam, hiện tại em vẫn ổn chứ?”

Đương nhiên là không ổn. Nhưng Vi Lam không muốn nói, chỉ thở dài.

“Gặp rắc rối à?” Giọng Thẩm Hạo Thiên tỏ ra thấu hiểu, “anh ấy vẫn không nhớ ra được gì à?”

“Anh bảo... mất trí, thực sự sẽ làm thay đổi tất cả mọi chuyện của một người ư? Bao gồm những thứ mà anh đã từng vô cùng gắn bó, chung tình?”

Vi Lam nhớ đến tối hôm qua, như thường lệ cô đọc 24 lá thư đó, đã đến lá thư cuối cùng, nhưng Thiên Lãng vẫn không hề động lòng.

Thư đọc xong rồi, cô lại tung ra “độc chiêu”, mở bản nhạc đàn violon Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài của Du Lệ Nã cho anh nghe.

Hai người lặng lẽ nghe. Một bản nhạc violon đa diết với nhiều đoạn khác nhau: học chung, chia tay, chống lại cuộc hôn nhân do cha mẹ sắp đặt, biến thành bướm bướm...

Mặc dù đã nghe vô số lần, những bản nhạc buồn ai oán này, vẫn gợi cảm giác đau đớn trong lòng Vi Lam.

Và đến phần Hóa thành bướm bướm, giai điệu kinh điển này đột nhiên im bật.

Cô vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thiên Lãng đang đứng bên máy hát, lạnh lùng cười và nói: “So với sinh mạng, tình yêu chẳng đáng gì. Vì cái gọi là tình yêu mà Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đã từ bỏ sinh mạng của mình, vừa ngu xuẩn vừa nực cười. Chính vì thế đây chỉ có thể là một truyền thuyết dân gian, mãi mãi sẽ không thể trở thành hiện thực”.

“Tuy nhiên, đây là bản nhạc mà anh thích nhất trong quá khứ!”

“Em cũng biết cái gọi là quá khứ ư?” Thiên Lãng nhìn cô bằng ánh mắt mỉa mai, “Hạ Vi Lam, quá khứ đã vĩnh viễn trở thành quá khứ. Em đừng có mong tìm lại!”

“Vi Lam, anh đã nói anh không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này, không thể đưa ra lời kiến nghị gì hữu ích cho em. Tuy nhiên, phục hồi trí nhớ không đơn giản như vậy đâu, em phải cho đối phương chút thời gian, cũng không nên ép mình quá căng như vậy”.

“Em chỉ cảm thấy mệt mỏi thôi”. Vi Lam yếu đuối nói, “em sợ em sẽ không kiên trì được, em muốn bỏ cuộc rồi”.

“Nếu thực sự là mệt thì em hãy đến bên anh, bờ vai của anh có thể cho em mượn để tựa”.

“Thế thì tốt, mấy hôm nữa em sẽ đến Thâm Quyển thăm anh”. Cô lấy lại tinh thần, “ở ngôi nhà này đã một năm rồi, em muốn đi đâu đó cho khuây khỏa”.

“Em mà đến Thâm Quyển, anh sẽ không cho em về nữa đâu!”

Vi Lam biết anh đang đùa, bèn nói: “Em còn đang mong như thế mà còn không được ấy. Em hối hận lâu rồi, dám bỏ lỡ cơ hội được yêu bác sĩ tâm lý!”

Thẩm Hạo Thiên cười lớn, nụ cười rất thoải mái: “Đến giờ em mới biết điểm tốt của anh à?”

“Em đã biết từ xưa, cũng thừa nhận anh có sức hút lớn đối với em. Nhưng cho dù là như vậy, vẫn không thể thay đổi được thực tế em không yêu anh”.

“Anh hiểu được điều đó, nên mới lựa chọn ra đi. Vi Lam, anh chưa bao giờ trách em cả”.

Vi Lam cũng cười: “Thẩm Hạo Thiên, anh là người bạn tri kỷ của em”.

Một người phụ nữ ngoài người tình ra, cũng có thể có bạn khác giới. Chỉ làm bạn, không có tình yêu.

Sau khi nói chuyện với Thẩm Hạo Thiên, tâm trạng Vi Lam cảm thấy rất vui.

Cô cúp máy xuống, đang chuẩn bị ăn nốt chỗ mì ăn liền trong bát, một giọng nói cất lên sau lưng cô: “tri kỷ gì vậy, hồng nhan tri kỷ hay lam nhan tri kỷ?”

Vi Lam quay đầu lại, nhìn thấy Thiên Lãng đang tựa người vào cửa phòng ăn.

Ánh nắng bên ngoài chói mắt. Cô không nhìn rõ mặt anh, chỉ nhìn thấy một bóng đen cao lớn, bắt giác nheo mắt lại, để hình bóng anh dần dần hiện rõ trong mắt mình.

“Anh về từ lúc nào vậy, lại nghe trộm cuộc nói chuyện điện thoại của em?”

“Anh không nghe trộm, chỉ có điều em cười to quá, đứng xa vài dặm vẫn nghe thấy”.

“Làm gì mà khoa trương như vậy?” Vi Lam gấp một miếng mì lớn đưa vào miệng.

“Em lại ăn mì tôm?” Thiên Lãng dừng lại, bước về phía cô, “anh đã nói bao nhiêu lần, những thứ này chẳng bổ béo gì”.

Cô vụt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào lông mày anh, mắt anh, đôi môi lạnh lùng cao ngạo của anh.

“Thật à? Sao em không nhớ là anh đã từng nói câu này nhỉ?”

“Sao lại không nhớ? Ngày đầu tiên em chuyển đến hoa viên Hải Cảnh anh đã...” Anh bắt ngờ im bất, trừng mắt nhìn Vi Lam, sắc mặt rất khó coi.

Cô cười rất ranh mãnh, khóe mép hơi nhếch lên.

“Anh đã sao? Tại sao anh không nói tiếp nữa?”

Thiên Lãng hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, ánh nắng đầu hạ đã chói chang lắm rồi.

Vi Lam không vặn hỏi nữa, cô yên lặng ăn hết bát mì, bưng bát đĩa ra bếp.

Lúc đi qua chỗ Thiên Lãng, im lặng một hồi lâu, anh mới đột ngột mở miệng: “Vừa nãy anh đến bệnh viện để chụp phim”.

“Tình hình thế nào rồi?” Theo bản năng cô đứng ngay lại.

“Khớp đầu gối phải của anh bị gãy đã liền lại hẳn rồi, có thể đi lại như người bình thường được rồi. Đáng lẽ ít nhất phải cần đến ba năm, không ngờ hai năm đã liền hẳn. Các bác sĩ đều nói, đây là một kỳ tích”.

“Vậy thì, chúc mừng anh”.

Vi Lam đi qua chỗ anh, đặt bát đĩa vào chậu rửa, vặn vòi nước.

“Cũng phải chúc mừng em, Hạ Vi Lam, cuối cùng em đã được tự do rồi!”

“Ý anh là gì?” Vi Lam vặn mạnh vòi nước, người tựa sát vào chậu rửa.

“Không phải em vẫn mong chờ ngày này đó sao? Điều này anh có thể hiểu, không ai muốn ngồi tù cả”.

“Thế thì phải xem rốt cục cái gì đã khóa chặt em”.

Vi Lam đổ nước rửa bát ra, rồi lại mở vòi nước, tạo ra một đám bọt trắng xóa.

Thiên Lãng bước vào bếp, nhẹ nhàng lại gần, áp sát vào lưng cô.

“Đừng quên rằng, em đã từng hứa với anh, suốt đời sẽ ở bên anh. Em đã kết án tù chung thân cho chính mình!”

Bàn tay cô khoắc trong bồn rửa, nhưng, bát trơn như vậy, không thể cầm được.

Hơi thở của anh phả vào cổ cô, lông tơ khẽ động dậy, cảm giác âm ẩm ướt đó khiến cô ngạt thở.

“Tối hôm đó, không phải em hỏi anh có cần em nữa không? Bây giờ anh đang cần em!”

Bát rơi “choang” một tiếng vào chậu rửa, nứt thành một rãnh nứt.

Anh đứng sau ôm chặt eo cô, cúi đầu hôn nhẹ lên phía sau gáy trắng ngần của cô.

“Thiên Lãng!” Cô cất lời một cách rất khó khăn, “em không thích anh... như thế này...”

“Em thích anh hôn em ở đâu? Ở đây, ở đây, hay ở đây?” Từ làn eo của cô, bàn tay anh bắt đầu dịch chuyển lên phía trên, cúc áo trước ngực cô được cởi ra từng chiếc một.

Trong không gian chật hẹp, hơi nóng hầm hập, dường như có thể cháy bùng lên thành đám lửa bất cứ lúc nào.

Vi Lan không dám thở mạnh, để mặc anh ôm mình trong lòng.

Cô có thể cảm nhận được cơ bắp của anh, trơn nhẵn rắn chắc, như sắt trong lò rèn; Cô có thể cảm nhận được sự phấn khích của anh, đang hưng hăng lần át cơ thể mềm mại của cô.

Đôi môi nóng bỏng của anh lướt xuống dưới, nhiệt tình và tham lam tấn công cô. Nụ hôn của anh rất bối rối, không nhẹ nhàng, chỉ biết đòi hỏi cô.

Trái tim Vi Lam đập thành thạch, hơi thở gấp gáp, dường như đang đắm chìm trong một giấc mơ hỗn loạn, hoàn toàn không theo sự điều khiển của mình.

Chỉ có điều không biết, giấc mơ như thế này, rốt cục có nên tỉnh hay không?

“Trai đơn gái độc sống với nhau trong cùng một ngôi nhà mà không xảy ra chuyện gì, đây cũng được coi là kỳ tích chứ?”

Thiên Lăng nói bằng giọng mờ ám, tay che lên bộ ngực mềm mại, tròn trịa của cô, vuốt ve mân mê.

Vi Lam không kìm nổi liền thở hổn hển, hai má như đang bốc cháy. Cô rên rỉ một cách yếu đuối, một tay túm chặt tay anh.

“Thiên Lăng, em không muốn chúng ta chỉ quyến rũ nhau về mặt thể xác, em nghĩ...”

“Em nghĩ quá nhiều rồi”. Giọng Thiên Lăng tự lự, “điều mà anh có thể cho, cũng chỉ có cái này!”

“Tần Thiên Lăng, anh quá đáng quá!” Cô lạnh lùng nói, “anh muốn giữ em ở bên anh, muốn chiếm lấy em, nhưng lại không chịu yêu em!”

“Chúc mừng em đã trả lời đúng!” Anh nói với vẻ đùa cợt, đôi môi lướt đi trên vai cô, đám râu mới mọc dưới cằm làm đau làn da mềm mại của cô.

Bất chấp tất cả, Vi Lam ra sức giãy giụa, quay đầu lại, hậm hực nhìn chằm chằm vào anh.

“Anh coi em là gì, tình nhân? Búp bê? Hay là công cụ để anh trả thù?”

Đôi môi cô run rẩy, đầu mũi đỏ lên, đôi mắt chớp chớp.

Thiên Lăng cau mày, có phải cô khóc hay không?”

Dưới quầng sáng rất rõ, đôi mắt màu hạt dẻ của anh dưới cặp lông mày rậm nhìn cô chăm chú.

Anh phát hiện ra, nước mắt ngấn ngấn trong mắt cô.

“Hạ Vi Lam, những điều hiện tại anh làm, không phải là những cái em đã từng làm đối với anh? Chỉ có điều là anh muốn trả em gấp đôi mà thôi!”

Trái tim Vi Lam chìm xuống đáy. Có lẽ thực sự giống như trong lời bài hát

Tình yêu của chúng ta

Đã trôi qua không bao giờ trở lại

...

Đừng hỏi anh có còn yêu em hay không nữa

Hiện giờ anh muốn có bầu trời tự do

Mãi mãi rời ra thế giới bị trói chặt này

Không còn cô đơn nữa.

Vi Lam lại mở vòi nước ra, xả đám bọt trên tay đi.

“Được, em trả tự do cho anh, xin anh cũng trả tự do cho em đi!”

Lúc nói câu này, cô cảm thấy nhẹ nhàng như sau khi bị giam cầm hồi lâu cuối cùng đã được giải thoát, giọng run rẩy.

Thiên Lăng nhìn theo bóng cô đi xa.

Không hề nhúc nhích.

Hai bàn tay đặt sát ở hai bên đùi, từ từ nắm chặt thành nắm đấm.

19. Chương 19 (end)

Ánh trăng thê lương.

Gió thổi nhẹ bay rèm cửa, ánh sáng lung linh hắt vào phòng ngủ tối om.

Một bóng đen cao to ngồi bên thành giường.

Anh im lặng nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm dịu dàng nhìn vào nửa bên mặt của cô.

Cô ngủ rất say.

Trong phòng phảng phất mùi xà phòng thơm.

Cô vẫn không thích dùng sữa tắm, vẫn khẳng khẳng tắm bằng xà phòng thơm.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều là cô gái ương bướng ngang ngạnh, nhạy cảm, gầy gò, đa nghi.

Cô là chòm sao ma quái trong cuộc đời anh, có những lúc anh thực sự thấy sợ cô, nhưng lại không thể kháng cự trước cô.

Từ trước tới giờ tư thế nằm ngủ của Vi Lam đều không thoải mái, chần rơi xuống đất, bấp chân và bàn chân đều lộ ra bên ngoài.

Anh sợ cô bị lạnh, rón rén kéo lại ga trải giường cho cô, tay lại vô tình chạm vào mắt cá chân của cô.

Lần đầu tiên anh chú ý đến bàn chân cô, là lần ở trong con ngõ nhỏ đó.

Trước đó, cô luôn gây cho anh một ấn tượng rất đặc biệt.

Sống chung trong một mái nhà, thường xuyên chạm mặt nhau, nhưng cô không chịu chào hỏi anh.

Vi Lam nói có đến nửa năm rồi họ không nói chuyện. Nhưng anh nhớ rất rõ, ba tháng.

Cô không giống với tất cả những cô gái mà anh quen. Một cô gái gầy gò yếu đuối mới 20 tuổi, khuôn mặt lại rất bình thản, dường như không hề oán trách, trong khi nét mặt lại hoàn toàn không giống với trẻ con.

Hàng ngày tan học, anh lặng lẽ đi theo sau cô, lần nào cô cũng đi qua con ngõ nhỏ sâu hun hút đó.

Vi Lam vứt hết thư tình của các cô gái đó, anh cũng biết. Từng có một lần, một đám nữ sinh xúm lại đánh cô, lúc đầu anh định xông đến giúp cô. Lại nghĩ cô phải chịu ít bài học, và thế là anh bèn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Lúc cô bị họ đánh nằm sấp xuống đất, anh không tìm nổi liền bước đến đỡ cô dậy. Vi Lam lại lạnh lùng từ chối, trừng mắt nhìn anh chứa đầy vẻ cảnh giác và thù hận.

Cô ném ra một câu, “mẹ anh là con hồ ly tinh, còn anh là thằng con hoang!” rồi chạy vụt đi.

Tiếng guốc gỗ lọc cọc trên mặt đường đá xanh.

Anh đứng người, nhìn theo cô gái nhỏ ương bướng này, đột nhiên phát hiện ra, đôi chân của cô nhỏ làm sao.

Bàn chân Vi Lam không những nhỏ, mà còn trắng nõn. Chỉ có điều trên ngón chân của bàn chân phải có một nốt ruồi đen.

Dưới ánh trăng, làn da cô trắng ngần gần như trong suốt.

Không kìm nổi, Thiên Lãng cúi người xuống, che tay lên mắt cá chân nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Bàn chân lạnh giá đó, nắm trong lòng bàn tay ấm áp của anh, giống như đang nắm một viên ngọc tròn trĩnh.

Một tình cảm không liên quan gì đến dự vọng sâu lắng hơn, mạnh mẽ hơn tấn công anh.

Thiên Lãng chăm chú nhìn cô đang say giấc nồng, ánh mắt xen lẫn sự thấu hiểu, yêu thương, và cả đau đớn.

Kể từ khi tỉnh lại sau vụ tai nạn, anh cố gắng để mình thoát khỏi giấc mơ dài dằng dặc và đau khổ.

Thực tế đã chứng minh được rằng, cuối cùng anh không thể thoát ra được.

Anh cười đau khổ. Tần Thiên Lãng, trong một năm nay, rốt cục người sống trên thiên đàng hay dưới địa ngục?

Ngoài cửa sổ, ánh trăng vẫn vàng vạc.

Chẳng mấy chốc, trời đã sắp sáng rồi.

Thiên Lãng cứ ngẩn người ngồi như vậy, nhìn cô cả một đêm.

Không thể ngồi tiếp được nữa, nếu không cô tỉnh dậy...

Anh phát hiện hóa ra mình không đủ cứng rắn, sợ nhìn thấy nét mặt của cô khi mở mắt ra.

Trong lòng khát khao cô như vậy, khát khao có được tình yêu của cô. Có lẽ là do khát khao quá lâu, đến khi có được câu trả lời phủ định, anh không thể chịu đựng được.

Cảm ơn vụ tai nạn ô tô đó, khiến anh có thể trốn thoát khỏi nỗi đau và sự tuyệt vọng khi mất cô, được tái sinh.

Tuy nhiên, sau khi tái sinh, anh vẫn không thể không yêu cô. Chỉ có điều, anh không thể tưởng tượng nếu để mất cô một lần nữa.

Nếu kết quả vẫn là sẽ phải mất, thà rằng ngay từ đầu không có còn hơn.

“Vi Lam, em nói đúng. Anh nên trả tự do cho em, cũng trả tự do cho chính anh. Anh nên quay về Australia, coi như chúng ta chưa từng tương ngộ!”

Thiên Lãng trầm thờ dài.

Lại kéo chăn cho cô lần nữa, sau đó từ từ đứng dậy, đi ra.

Trong tích tắc cánh cửa phòng khép lại, Vi Lam mở mắt ra.

Hơi ấm của lòng bàn tay anh vẫn lưu lại trên mắt cá chân cô.

Trong bóng tối, vẫn còn vương vấn mùi đàn ông quen thuộc của anh.

Cô tham lam hít một hơi thật sâu, nhớ đến cái nhìn nóng bỏng vừa nãy của Thiên Lãng đối với mình. Một cảm giác thương thương khiến máu trong người cô sôi lên, lồng ngực nóng bỏng.

Thiên Lãng, anh chàng ngốc này! Rõ ràng là không mất trí, tại sao lại lừa dối em? Rõ ràng là vẫn yêu em, tại sao lại giả vờ lạnh lùng?

Lần này, em sẽ không tha cho anh nữa đâu!

Ngày 8 tháng 6.

Vi Lam nhắc mình rất nhiều lần, hôm nay là ngày 8 tháng 6.

Đương nhiên là Thiên Lãng vẫn nhớ ngày này.

Thời gian họ “gặp nhau” hai lần, nhưng cuối cùng lại vẫn phải biệt ly.

Vi Lam chuẩn bị rời ngôi biệt thự. Những ngày này, cô rất bận rộn, dường như không có thời gian ở bên anh.

Thiên Lãng cũng đang làm thủ tục sang Australia, anh đã gọi điện liên hệ với bên kia, họ vẫn đồng ý tiếp nhận anh.

Tất cả mọi việc, đều thuận lợi như vậy. Nhưng tại sao anh lại không thấy vui chút nào.

Đêm qua, thậm chí anh còn uống rượu. Đã lâu lắm rồi anh không động đến ngụm rượu nào.

Tửu lượng của Thiên Lãng vốn không lớn lắm. Sau tai nạn, anh yêu cầu mình luôn ở trong trạng thái tỉnh táo. Nhưng lần này lại mất kiểm soát.

Anh uống hết hai chai rượu vang trong nhà, say mềm nằm vật trên giường.

Lúc tỉnh dậy, đã là trưa ngày 8 tháng 6.

Đầu vẫn đau như búa bổ, cổ họng khát khô như bị lửa đốt.

Thiên Lãng mặc quần áo ngồi dậy, vào bếp tìm nước uống, phát hiện thấy dưới đáy cốc có đặt một mẫu giấy.

Cầm lên xem, trên giấy là một hàng chữ ngay ngắn:

“Thiên Lãng, em đi nhé. Xin hãy tha lỗi cho sự ra đi mà không có một lời từ biệt của em. Em sẽ mãi mãi nhớ anh, mong anh cũng sẽ nhớ em. Chúc anh may mắn!”

Đầu óc Thiên Lãng lập tức trở nên mê muội.

Anh chưa hiểu rõ vấn đề thì đã mất. Hóa ra, tất cả đều nằm ngoài sự kiểm soát của anh.

Thế giới của anh không có cô, chỉ còn lại một vùng hoang vu.

Nửa tiếng sau khi nhìn thấy mẫu giấy, tư duy của Thiên Lãng rơi vào trạng thái chập mạch.

“Chú Tần ơi!” Ngoài cửa, một giọng trẻ con non nớt trong trẻo vang lên, “chú Tần ơi! Không ổn rồi, cô gái xinh đẹp xảy ra chuyện rồi!”

Thiên Lãng quay đầu ra hoa viên một cách vô thức, cô bé tên Huyền Huyền đó đang gấp gáp chạy vào: “Cô gái xinh đẹp bị ô tô đâm ngoài cổng khu biệt thự rồi!”

Cô gái xinh đẹp – lẽ nào là Vi Lam ư?

“Có phải cô Vi Lam không?” Đột nhiên anh bừng tỉnh, túm chặt tay Huyền Huyền.

“Đúng vậy, cô ấy... cô ấy bị ô tô đâm rồi, mẹ cháu bảo cháu gọi chú đến mau!”

Thiên Lãng có cảm giác rằng trước mắt mình tối sầm.

Có phải sự kiên quyết cắt đứt quan hệ của anh đã gây một cú sốc lớn cho cô hay không, lúc sang đường vì không tập trung mà để xảy ra chuyện không may?

Anh nhớ đến lần trước cô bị thương ở cánh tay phải, chính là do sang đường không cẩn thận. Và lần này...

Thiên Lãng không dám nghĩ đến nữa, vội kéo Huyền Huyền chạy ra ngoài.

Rất nhanh, anh đã nhìn thấy cô. Không, nhìn thấy chiếc điện thoại di động của cô, chiếc điện thoại Samsung màu đỏ màn hình màu rơi bên vệ đường, bị bánh xe cán nát, thành một đồng sắt vụn.

“Vi Lam!” Anh hét lên như điên như dại, cảm thấy tim gan mình đều vỡ vụn.

Trong tích tắc, tất cả mọi thứ đều không quan trọng nữa, anh chỉ cần cô! Chỉ cần cô!

Thiên Lãng gần như bật khóc gọi tên cô: “Vi Lam! Anh đã lừa dối em, anh không hề bị mất trí, cũng chưa bao giờ ngừng yêu em!”

Tiếng gọi chói tai như muốn vỡ tan của anh khiến rất nhiều người vây quanh xem. Họ đưa mắt nhìn nhau, nói thầm với nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Anh Tần Thiên Lăng, bức tranh của anh!”

Mọi người xung quanh nghe thấy một giọng con gái dịu dàng cất lên, liền quay đầu nhìn lại, sau đó tự động nhường ra một đường đi.

Thiên Lăng như bị giáng cho một cú trời giáng, mắt tròn tròn nhìn về phía trước.

Vi Lam cười rạng rỡ tay cầm một bức tranh. Cô gái trong tranh có đôi mắt đen láy như cô, áo trắng váy xanh, làn eo thon thả.

“Cô gái xinh đẹp, tại sao cô lại muốn cháu và cô cùng lừa chú Tần?”

Huyền Huyền đứng bên cạnh kéo góc chiếc váy màu xanh lam của cô, khê hỏi.

“Chú Tần đã lừa cô trước, cô chỉ muốn trêu chú ấy mà thôi!”

Hóa ra là như vậy, chẳng qua là cô muốn trêu anh.

Có phải là anh lại giận nữa không? Hoặc là bị chuyện ban nãy dọa hãi quá rồi.

Đối với cô, không phải anh cũng đã từng làm chuyện “quá đáng” như vậy đó sao?

Sau khi xảy ra tai nạn, anh cố tình tránh đi, không đến tìm cô, nói cho cô biết anh không chết, khiến cô bị dày vò trong địa ngục đau khổ, sao anh lại nở làm như vậy?

Cả một năm trời, anh bá chiếm cô, nhưng lại không chịu thể hiện tình cảm. Cô buộc phải lột chiếc mặt nạ giả của anh, kể cả anh chỉ trích cô lòng chứa đầy ác ý, cố tình trả thù.

“Thiên Lăng, anh giả vờ chuyện mất trí với em, trình độ còn non lắm”. Vi Lam nói, “lần đầu tiên gặp anh ở ngôi biệt thự, em đã biết sau vụ tai nạn đó anh không hề bị mất trí!”

“Thế tại sao em lại còn giả vờ... giả vờ giống như thật vậy?” Thiên Lăng lạnh lùng hỏi, khiến mọi người xung quanh đều im lặng.

Họ không hiểu, đôi bạn trẻ này, một người vui vẻ nói cười, một người lại mặt mày căng thẳng từ đầu đến cuối.

“Người giả vờ đó phải là anh mới phải? Hai mẹ con anh hợp tác với nhau lừa em, đầu tiên là nói anh chết, sau đó là mất trí nhớ. Chẳng qua là em ăn dưa trả dưa mà thôi”.

“Giỏi lắm, ăn dưa trả dưa!” Anh nghiêng răng nói, bước lên một bước, ôm chặt cô vào lòng.

Vi Lam sững người một lát rồi lập tức trở về với thực tại, trên môi nở một nụ cười đắc ý như trẻ con.

“Thiên Lăng, cuối cùng anh đã chịu yêu em trở lại rồi ư?”

“Tình yêu của anh đối với em, giống như hô hấp vậy, không được dừng lại một phút nào!” Thiên Lăng ôm chặt cô, giống như khắc cô vào cơ thể mình.

Trong khoảnh khắc ban nãy, anh tưởng rằng mình sẽ mãi mãi mất cô. Cả người bị bỏ thành hai phần, nỗi đau và nỗi sợ hãi xé nát tim gan đó, đè anh khiến anh không thể thở được.

Cơ thể Vi Lam khẽ run lên.

Cô vội vàng ôm chặt bờ vai rộng rãi của anh, tham lam tận hưởng thứ mùi quen thuộc trên người anh, tận hưởng vòng tay ấm áp của anh.

Trong buổi trưa với ánh nắng gay gắt này, Vi Lam biết, mình lại có được anh rồi.

Sự mệt mỏi của cô, nỗi cô đơn của cô, mọi sự lo lắng và sợ hãi đều đã đi xa. Bờ vai mạnh mẽ rắn chắc của anh, dường như là nơi an toàn nhất ấm áp nhất thế gian.

“Chú Tần, cô gái xinh đẹp, lêu lêu xấu hổ quá!”

Giọng nói trong trẻo của Huyền Huyền, đã phá vỡ sự ngọt ngào trong giây phút này.

Vi Lam bối rối buông tay ra, quay đầu lại, phát hiện thấy mọi người xung quanh đã giải tán từ lâu, chỉ còn lại Huyền Huyền vẫn đứng ở chỗ cũ, mở to đôi mắt tròn xoe hiều kỳ.

“Vì cô gái xinh đẹp của cháu đã đoán đúng nên chú thưởng cho cô ấy một cái ôm”. Thiên Lãng dịu dàng nói, đưa tay ra vuốt khuôn mặt nhỏ xinh đáng yêu của Huyền Huyền, tay trái thì nắm chặt bàn tay lạnh giá của Vi Lam.

Vi Lam cảm động, nín thở nhìn Thiên Lãng. Khoé mép và đầu lông mày của anh lộ ra một nụ cười, ánh mắt lấp lánh. Về lạnh lùng của anh đã bay biến đi từ lúc nào.

Thực ra, anh cứng rắn, nam tính một chút cũng rất tốt. Không có tranh cãi, không có hiểu lầm, tuyệt vời như mùa hạ trước mắt.

Đột nhiên cảm thấy má hơi lạnh và ngứa, cô lấy tay sờ lên, mới biết mình đã khóc.

Vi Lam len lén lấy tay lau đi, bàn tay còn lại vẫn để trong lòng bàn tay ấm áp của Thiên Lãng.

Mãi cho đến khi về đến nhà, đôi tay nắm lấy nhau của hai người vẫn không buông ra. Đường như có một dòng nước nóng từ từ chảy, chảy vào trái tim của họ.

Trân trọng hạnh phúc trước mắt, đừng buông tay, đừng để lỡ, càng không nên dễ dàng bỏ cuộc...

20. Chương Ngoại Truyện 1

Truyện: Tháng sáu trời xanh nhạt

Tên gốc:

Tác giả: (Tâm Văn)

Convert: muacauvong

Edit: Lạc Bối Bối

Ngoại truyện 1: Thư của Thiên Lãng

“Vi Lam,

Định không viết thư cho em, nhưng kết quả là vẫn lại viết. Tuy rằng, giờ đối với em mà nói, anh là một người đã chết.

Ba tháng trước, tỉnh lại từ cơn hôn mê, thấy mẹ ngồi bên giường khóc vì vui mừng, anh biết anh không chết. Nhưng, anh lại tình nguyện thà là anh đã chết, còn hơn đi đối mặt với sự thống khổ vì thất tình.

Nằm trên giường bệnh mấy ngày, anh đột nhiên nghĩ thông suốt một việc — tình yêu, không phải chỉ dựa vào cố chấp và cố gắng là có thể có được. Anh thừa nhận, tình yêu thật đáng ghét, nó giống như không khí, trào không lao, cầm không được. Anh lại đã tốn quá nhiều sức lực, anh rất mệt mỏi.

Ngày đó, mẹ ngồi bên giường, sờ sờ tóc anh nói: “Vi Lam ở ngay bên dưới tầng, có muốn nói cho nó biết con đã tỉnh không?”

Anh nhắm mắt, nhú mày: “Không cần. Mẹ nói với cô ấy con đã chết!”

“Mẹ sợ nó không chịu đựng nổi.” Giọng mẹ rất thấp, “Mẹ thấy, thật ra nó rất dễ ý con....”

Phải không? Anh cười khổ nói với mẹ: “Đó là bởi vì con cứu cô ấy một mạng, cô ấy cảm thấy áy náy mà thôi.”

Không ai hiểu em hơn anh, em vẫn luôn khát vọng sự ấm áp, chỉ cần có người đối xử hơi tốt một chút với em, em nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng đây tuyệt đối không phải là yêu, anh không phải người trong lòng em muốn!

Chính là câu nói kia: Ta tận tâm hướng minh nguyệt, tiếc minh nguyệt chiếu mương máng. Cho dù không xảy ra tai nạn xe cộ, chúng ta cũng sẽ chia tay.

Có lẽ vì xảy ra tai nạn xe, làm cho người ta cảm giác, những chuyện trước kia đều chỉ là nhất thời. Anh, giờ đã là một con người mới.

“Thời gian là liều thuốc tốt nhất, có thể chữa được mọi vết thương.” Anh bình tĩnh nói, “Hứa với con, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không được nói với cô ấy là con còn sống!”

Mẹ sững sờ, nói: “Mẹ sẽ làm như con muốn, nhưng con đừng hối hận đấy.”

“Con vĩnh viễn sẽ không hối hận!” Anh như đang nói với chính mình.

Mùa xuân rồi đến mùa thu, suốt một năm dài, chúng ta không gặp mặt. Anh nghĩ, lần này thật sự đã mất em.

Tần Thiên Lăng, lại là một kẻ cô độc.

Nhưng là, anh vẫn còn tự mình viết thư cho em.

Không thể quên em, nhưng cũng không thể tha thứ cho lời nói đêm hôm đó của em. Chính mình cũng không hiểu được, rốt cuộc là tại sao?

Thiên Lăng”

“Vi Lam:

Từ lúc từ Bắc Kinh trở về, nghe mẹ nói, em đã thuận lợi tiếp quản công ty Vân Thiên.

Mẹ luôn rất nhiệt tâm nói về em với anh. Theo miêu tả của mẹ, em càng lúc càng có dáng vẻ của một nữ cường nhân.

Công ty Vân Thiên vốn là của Hạ gia, em là người thừa kế danh chính ngôn thuận. Lấy thân phận của anh, có tư cách gì để tiếp cận công ty? Khó trách em lúc trước hiểu lầm.

Anh giống như luôn luôn tìm lý do, để chính mình tha thứ cho lời nói của em trong đêm mưa hôm đó. Kỳ thật, anh không phải muốn tha thứ, mà là muốn quên đi.

Chỉ có hoàn toàn quên đi, mới có thể chấm dứt tất cả!

Mấy ngày này, anh không ngừng nói với chính mình. Khi mẹ nói lúc em biết tin anh “chết đi”, em đã khóc thất thanh, thậm chí ngất đi; Khi Thụy Dương nói chị gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt; Khi bố nói em đổi tên công ty Vân Thiên thành “công ty Thiên Lam”, anh đều nói với mình: đã trễ rồi.

Em cho dù vì anh chết mà đau khổ, cũng chỉ là nhất thời, sẽ rất nhanh quên đi.

Mà anh cũng phải tiến lên, phải bình thản mà sống.

Sự bình thản này, giống như trong lòng đột nhiên bị mất mất một phần, trống rỗng làm cho người ta hoảng hốt.

Thiên Lăng”

“Vi Lam:

Mẹ nói, em đang qua lại với một người bạn trai mới. Anh ta là một bác sĩ tâm lý, thanh niên tài tuấn, diện mạo rất tốt, tính tình cũng ôn hòa.

Đây không phải bà trực tiếp hỏi em, mà là nghe người ở công ty Thiên Lam nói. Các viên chức ở công ty thường thích bàn luận chuyện của thủ trưởng ở sau lưng, chuyện này thật xấu.

Hoặc là, em cho rằng đây không tính là chuyện xấu? Anh loáng thoáng nghe mẹ nói người này rất nhã nhặn, cơ trí, âm áp, lại là bác sĩ tâm lý, khẳng định rất hiểu ý người, rất giống phiên bản người đàn ông lý tưởng trong cảm nhận của em.

Vi Lam, rốt cuộc cũng đã đạt được, tình yêu lần này, em nhất định rất thỏa mãn, vui vẻ phải không?

Em là người như vậy, cho dù không phải là người rất tốt, nhưng lại có rất hấp dẫn cánh đàn ông. Lúc còn nhỏ cũng đã trưởng thành, vĩnh viễn không bao giờ vui vẻ, luôn u buồn là chiêu bài của em, chuyên dụ hoặc sự yêu thích vì thương hương tiếc ngọc của đàn ông.

Anh không đành lòng nhìn tình cảm của em bị người khác chà đạp. Em vốn nên được yêu thương. Cho dù không phải là anh, cũng nên là một ai đó khác.

Nhưng là, anh vẫn nghĩ, người đó sẽ là anh. Cho đến khi thất bại.

Radio đang có chương trình trực tiếp phỏng vấn em, em nói chậm rãi, mồm miệng lanh lợi. Người phỏng vấn gọi em là nữ cường nhân. Anh nghe, có chút buồn cười.

Trong mắt anh, Hạ Vi Lam vĩnh viễn không bao giờ là nữ cường nhân. Em là một người nếu không có ai chăm sóc, ngay cả bữa sáng cũng sẽ quên ăn.

Hiện giờ bên cạnh em đã có một người có thể thay anh chăm sóc em, anh có thể cam tâm tình nguyện buông tay. Chỉ cần em hạnh phúc là đủ rồi, cho dù, hạnh phúc này không phải do anh tạo ra.

Nhưng là, vì sao khi biết em lại lần nữa biết yêu, thông tin này, vẫn làm anh không thể thờ được?

Vì thế, anh cố gắng hít sâu, điều chỉnh tâm tình của chính mình. Tần Thiên Lăng, mày đã “chết”, tại sao lại bắt cô ấy không được yêu người khác? Chẳng lẽ thật sự muốn cô ấy thủ tiết cả đời sao?

Anh chỉ tìm một lý do, thuyết phục chính mình.

Thiên Lăng”

“Vi Lam:

Bốn giờ sáng, anh bỗng bừng tỉnh, trong giấc mơ gặp được em. Anh tiếc nuối tỉnh lại, chân bị chuột rút, rất đau. Đau làm cho anh thanh tỉnh.

Anh không hề mong tỉnh lại, không biết đến khi nào mới có thể lại mơ thấy em.

Nhìn ánh sáng hôn ám trong phòng, xung quanh không khí lạnh băng tịch mịch, từ đáy lòng, dâng lên một nỗi phiền muộn.

Rốt cuộc không ngủ được. Anh đành trợn tròn mắt chờ trời sáng.

Thật sự trời đã sáng, anh lại bắt tri bắt giác ngủ đi.

Cuộc sống chỉ có một mình, anh thường thường thần hồn điên đảo, đêm và ngày, đối với anh đều không có gì khác nhau.

Anh chỉ sống, một ngày lại một ngày, một tháng lại một tháng.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức anh. Anh cầm lấy, mơ mơ màng màng “Alo” một tiếng.

Tiếng mẹ rất lo lắng, nói: “Thiên Lăng, Vi Lam biết con còn sống. Nó muốn gặp con!”

Con buồn ngủ của anh hoàn toàn biến mất. Vi Lam, rốt cuộc vẫn là cho em biết. Em là người thông minh như vậy, sao có thể gạt được em?

Trong điện thoại, mẹ hỏi anh làm sao bây giờ.

Anh trấn định cảm xúc, nói: “Mẹ nói với cô ấy, sau tai nạn xe con bị mất trí nhớ.”

Mẹ không vui nói: “Con còn muốn mẹ nói dối con bé?”

“Mẹ chưa từng nghe sao? Khi có một lời nói dối, sẽ dùng vô số lời nói dối khác để che đậy!”

“Nếu về sau nó biết sự thật, nhất định sẽ hận chết mẹ.”

“Mẹ, con sẽ không cho cô ấy biết. Con cam đoan!”

Buông điện thoại, trong lòng lại cảm thấy hưng phấn, còn có một sự chờ mong không nói lên lời.

Chúng ta đã không gặp suốt một năm. Không thể không thừa nhận, không có em là khoảng thời gian rất gian nan.

Giờ khắc này rốt cuộc không thể che dấu, nổi nhớ tràn ra. Ngay cả bác Ngô chăm sóc anh cũng thấy khác thường.

“Cậu Tần, có khách tới à?” Bà tò mò hỏi, trên mặt có biểu tình kinh ngạc.

Cũng khó trách, một năm qua, trong nhà cơ hồ không có khách, ngay cả mẹ và Thụy Dương cuối tuần đến thăm, anh cũng sớm nói họ rời khỏi. Bởi họ khiến anh nghĩ đến em.

Anh đã sớm quyết định, nên bỏ đi, nên quên đi.

Một khi đã như vậy, anh không nên gặp lại em.

Nhưng là, anh tiếc không muốn bỏ qua cơ hội này. Vi Lam, anh chỉ muốn nhìn em, chỉ cần nhìn qua một cái thôi là được rồi!

Thiên Lăng”

“Vi Lam:

Hôm nay là ngày 6 tháng 8. Sáng sớm nhận được điện thoại của mẹ, nói hôm nay em sẽ đến gặp anh.

Anh có chút lo sợ, nghi hoặc, làm thế nào để đối mặt với em, anh chưa nghĩ ra.

Người mất trí nhớ sẽ thế nào? Anh cố gắng hồi tưởng lại những bộ phim truyền hình. Chỉ tiếc trước kia, loại phim này anh xem quá ít, nên dù nghĩ vỡ đầu cũng không ra.

Có lẽ, giả vờ ngủ là cách tốt nhất chẳng?

Anh có thói quen ngủ trưa. Một người với đôi mắt lơ đãng buồn ngủ, có thể che dấu rất nhiều cảm xúc.

Giữa trưa, ánh mặt trời chói chang.

Anh gọi bác Ngô đưa ra ngoài hoa viên. Tựa vào xe lăn chợp mắt trong chốc lát, đã nhìn thấy em.

Giữa ánh mặt trời chói lọi mùa hè, cô đơn độc lập, là em.

Có vẻ cùng lúc ấy, em cũng nhìn thấy anh, cách một hàng rào hoa viên.

Qua khe hở ở lông mi anh nhìn thấy, em dừng bước, sau đó, chậm rãi, đi về phía anh.

Trái đất trong lúc đó dường như ngừng quay. [Từ ngày đó, anh vẫn luôn ở đây, chờ em trở về.]

Em rốt cuộc cũng đứng trước mặt anh, ánh mắt dừng lại trên mặt anh.

Anh dùng tất cả sức lực của cả cuộc đời mình, khống chế cơ thể mình.

Em lại đưa tay sờ vào mặt anh, đầu ngón tay lạnh lẽo, lại châm lửa trên da anh.

Anh rốt cuộc không khống chế được, đơn giản mở to hai mắt.

Tóc của em rất dài, xoa trên vai, mặc một bộ váy màu hồng nhạt, hai mắt sáng, hai môi hồng.

Là mất cảm hay là ảo giác? Tinh thần của em rất tốt, khí sắc cũng không có gì bất ổn.

Mẹ lại nói em vì anh “chết” mà đau khổ, thì ra không phải hoàn toàn như vậy. Không có anh, em cũng vẫn có thể sống tốt.

Một cảm xúc chua xót dâng lên. Anh căn bản nko cần diễn trò, giọng nói và biểu tình tự nhiên cũng trở nên lạnh lùng đến lạ.

Đôi mắt em quét qua anh, như trút được gánh nặng.

Anh biết, lúc này, em thà là để anh mất trí nhớ, cũng không nguyện ý để anh hận em.

Kỳ thật, nhìn thấy em, mọi oán hận đều tan thành mây khói. Có một chút buồn, buồn vì chính mình.

Một năm qua, buộc chính mình không được gặp em, không nhớ tới em. Anh nghĩ mình đã làm được, để tâm như thủy, không ngờ tình cảm đó căn bản không chịu sự khống chế của lý trí, chỉ cần có một cơ hội, lại tràn ra như cỏ dại.

Ngoài miệng không chịu nói, trong lòng vẫn hiểu rằng, anh yêu em, trước sau như một.

Thiên Lăng”

“Vi Lam:

Mấy tháng trôi qua, anh nhận ra mẹ nói đúng, em thật sự thay đổi rất nhiều, từ một người quật cường tùy hứng, thiếu bén nhọn, cố chấp, trở nên khoan dung hơn, dịu dàng hơn.

Còn nữa, em trở nên đẹp hơn, mình điểm động lòng người, khi giơ tay nhắc chân, đều có vẻ thành thực phong vận. Đi trên đường, thường có người liếc nhìn em. Ngay cả cô bé hàng xóm cũng luôn gọi em là đi xinh đẹp.

Là vì tuổi tăng lên, trải qua tang thương mà trưởng thành, hay là vì một người đàn ông khác?

Hôm nay lần đầu tiên em nhắc tới bạn trai trước mặt anh, người bác sĩ tâm lý kia.

Đó là điều anh không muốn động chạm đến nhất.

Em nói, em từng bị lạc trong bóng đêm, cho đến khi gặp một người quan trọng nhất trong cuộc sống của mình, là người đó giúp em tìm về chính mình.

Em không chú nào che dấu tình cảm đối với người đó, chuyện này khiến anh cảm thấy đau đớn vô cùng.

21. Chương Ngoại Truyện 2

Hoặc là, em thật sự cho rằng anh đã mất trí nhớ. Trên gương mặt em nở nụ cười sáng chói, nụ cười ấy không liên quan đến anh, em lại cần anh chia sẻ. Vi Lam, em tàn nhẫn đến thế!

Trong lúc vô ý anh nghe được em và anh ta trò chuyện.

Đêm dài an tĩnh, tiếng của em vô cùng trong trẻo. Em và anh ta nói chuyện rất chân thành, dường như mọi tâm sự đều nói ra cho anh ta biết. Trong trí nhớ của anh, em ở trước mặt anh chưa bao giờ thả lỏng như vậy. Tuy rằng thời gian chúng ta quen nhau dài hơn rất nhiều so với em và anh ta.

Anh rất cuộc cũng biết, em quả thật vì hối hận mới ở lại bên cạnh anh.

Vì anh, em từ bỏ tình cảm của mình với bạn trai. Hai người chỉ có thể đợi đến kiếp sau gặp nhau.

Trong điện thoại anh ta có nói, vào thời điểm thích hợp gặp được người thích hợp, là cả đời hạnh phúc; ở thời điểm không thích hợp gặp được người thích hợp, chỉ là một tiếng thở dài.

Vi Lam, nếu như em ở một thời gian thích hợp, gặp được người thích hợp đó, vì sao lại vì anh mà bỏ qua nhau?

Thân xác em tuy rằng ở lại đây, nhưng trái tim em luôn ở một nơi khác.

Thiên Lăng”

“Vi Lam:

Vì muốn nhanh chóng có thể đi lại được, anh luôn luôn luyện tập, ban ngày tập, tối cũng lén tập.

Tuy rất khổ sở, mệt chết đi, nhưng anh biết, nếu anh không thể đứng lên, lương tâm em nhất định không thể bình an, sẽ không thể rời khỏi anh, đi tìm hạnh phúc của em.

Nhưng là, anh thật sự mong em rời đi sao?

Em giống như thiên sứ, cứu vớt anh, cho dù là tâm linh hay thân thể. Dần dần, anh ý lại vào em. Anh ngày càng tham lam, không muốn buông tay.

Mang theo tâm lý mâu thuẫn này, anh quả thật rất hận em. Hận em rõ ràng không thuộc về anh, còn đến đây dụ hoặc anh. Anh đối với em mê luyến, giống như ẩm cừu chỉ khát, muốn ngừng mà không được.

Em vì muốn giúp anh hồi phục trí nhớ, luôn kể lại cho anh những ngày chúng ta ở bên nhau, những đoạn ngắn vụn vặt.

Anh rất muốn đổi đề tài, bởi vì căn bản không cần đến em kể, anh đối với những chuyện này, nhớ rõ hơn em.

Nhưng là, anh lại không đành lòng cắt ngang em, đặc biệt muốn nghe em nói về cảm nhận của chính mình.

Anh thừa nhận, em có năng lực kể chuyện rất tốt, những chuyện vụn vặt linh tinh, từ miệng em nói ra, lại hoàn toàn biến dạng. Trong lời kể của em, em biến thành một người thâm mến, mà anh trở thành đối tượng vụng trộm ái mộ của em thời thơ ấu.

Nếu anh thật sự mất trí nhớ, anh sẽ tin là thật, cũng vì vậy mà đắc chí.

Tiếc là, anh không mất trí... Nhưng vẫn đang bị em mê hoặc.

Vốn nghĩ rằng chỉ có thể gặp lại trong mộng, giờ đây, em lại đứng ngay trước mặt anh.

Dưới ánh trăng, tóc em dài tung bay, mắt ôn nhu như nước, hai gò má đỏ ửng như có rượu, quyến rũ đến động lòng người.

Anh sớm không thể tự thoát ra được, em còn dụ dỗ anh nhảy xuống vực sâu.

Từ mười tám tuổi, anh đã không thể kháng cự được sự mê hoặc của em.

Chỉ có em, chưa từng có người con gái nào khác có thể khơi dậy dục vọng của anh, chỉ có em!

Trong thời khắc đó, anh tìm lòng không được ôm lấy em.

Ôm chặt thân thể mềm mại của em, anh biết, anh căn bản không muốn buông tay!

Nhưng cuối cùng, anh vẫn là không thể không buông tay.

Vi Lam, xin tha thứ cho anh, anh đã nói lời tàn nhẫn như vậy với em.

Nhìn sự thương tâm của em, thật ra so với em anh còn đau khổ gấp trăm lần.

Giống như suốt mấy ngày nay, anh trừng phạt em, cũng là tự tra tấn chính mình!

Thiên Lăng”

“Vi Lam:

Em cho anh nghe [Lương Chúc]. Em nói, không muốn chúng ta chỉ là thân thể hấp dẫn.

Anh sớm đã biết em nghĩ như thế nào.

Chính là, em có sự cố chấp của em, anh có sự kiên trì của anh. Tuy rằng có nhiều lúc, chúng ta kiên trì, cũng không phải chúng ta muốn kiên trì. Chúng ta từ bỏ, cũng không phải vì chúng ta muốn từ bỏ.

Từ hai năm trước, trải qua đêm mưa tuyết vọng ấy, nghe em nói điều ấy, đối với tình yêu này, nguyện vọng duy nhất của anh chính là, làm sao có thể quyết tuyệt nói lời chia tay với em. Sau đó một người, tiếp tục bước đi, làm bộ không hề yêu em, làm bộ không thèm nhớ nữa.

Anh hao phí hơn mười năm thanh xuân, toàn tâm toàn ý yêu một người, nghĩ có thể đổi lấy một tấm chân tình, thì ra, lại chỉ là cùng em chơi một trò chơi.

Vi Lam, anh không thể lại dùng mười năm của mình, đặt cược cho tình yêu. Không phải không muốn, chỉ là không dám đối mặt với sự thất bại lần nữa.

Có lẽ, chấm dứt sớm lúc nào thì sẽ bớt đau lúc đó. [Tuy rằng biết rất khó, bởi vì tình yêu của anh đối với em đã trở thành xương tủy, thành thói quen.]

Đêm nay, anh viết bức thư cuối cùng này, giống như kết thúc, cũng là một cái kết hạnh phúc cho anh.

Thiên Lãng”

Ngoại truyện hai: Vi Lam thổ lộ

Vi Lam vươn tay, yêu thương vuốt ve hai má gầy yếu của anh: “Thiên Lãng, nếu có thể làm lại từ đầu, kiếp này anh có hy vọng gặp em không?”

Thiên Lãng cầm tay cô: “Yêu em, anh chưa bao giờ hối hận!”

Cô ngửa đầu nhìn anh, có chút ngượng ngùng.

“Vì những lời này của anh, em có một món quà muốn tặng cho anh!”

Chỉ là một câu nói bình thường, nhưng lại làm cho lòng Thiên Lãng rối loạn.

“Món quà gì?”

“[Tháng sáu trời xanh nhạt] đó!” Vi Lam đem bức tranh giấu phía sau, đưa ra trước mặt anh.

“Đây là tranh của anh, sao có thể gọi là quà tặng của em?” Thiên Lãng không cho là đúng.

“Ngài Tần, anh nhìn cho kỹ đi! Đây có thật là tranh của anh không?”

Thiên Lãng nhìn kỹ, bức tranh này từ kích thước, màu sắc, đều giống hệt bức tranh kia của anh, chỉ có một điểm khác duy nhất là, ánh mắt Vi Lam trong tranh, không hề trống rỗng u buồn, mà là ẩn hàm ý cười. Giống như Vi Lam trước mắt, diễm lệ động lòng người, ý cười trong suốt.

Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, mới phát hiện ra bức tranh, là do các mảnh giấy nhỏ ghép lại.

“Đây rốt cuộc là sao?”

“Em lấy bức tranh của anh, sửa chữa lại một chút.” Cô nhướn nhướn mắt, “Đừng quên, em năm đó cũng học vẽ mà!”

“Anh không hỏi cái này.” Thiên Lãng nói, “Làm sao có thể ghép lại như thế?”

“Em đến xưởng gia công để làm, sau đó cầm về, ghép từng khối lại với nhau. Tổng cộng có khoảng một ngàn khối đấy! Anh có thể tưởng tượng được em ghép lại vất vả như thế nào.”

Cô mấy ngày nay đều làm cái này? Khó trách cả ngày không thấy cô.

“Em sao phải hao tổn tâm sức làm như vậy?” Anh vẫn không hiểu.

“Còn không phải vì anh.” Ý cười của cô dần thu lại, trở nên nghiêm túc, “Em nghe Trầm Hạo.... bác sĩ tâm lý của em, muốn chữa mất trí nhớ, thì nên cho người đó chơi với những mảnh ghép. Quá trình ghép các mảnh ghép lại với nhau, chính là quá trình tìm lại trí nhớ!”

Thiên Lãng trầm ngâm: “Vậy những mảnh ghép này vốn là cho anh?”

“Đúng vậy, sau lại phát hiện anh không mất trí nhớ, giống như chỉ có mình em liều mạng!”

“Sao em lại phát hiện ra?” Đây cũng là điều anh thấy khó hiểu.

“Thứ nhất, là mẹ anh nói cho em biết.”

Thiên Lãng nhăn mày.

“Mẹ.... lại.... Nói cho em?”

“Mẹ anh đương nhiên không trực tiếp nói cho em biết. Nhưng mà, khi mẹ và em nói chuyện, không chỉ một lần nhắc tới chuyện em hiểu lầm anh vì tài sản Hạ gia, vì công ty Vân Thiên mà tiếp cận anh. Mà em nhớ, em chỉ nói điều đó với anh trong buổi tối xảy ra tai nạn ấy, chưa bao giờ đề cập với người thứ ba. Nếu anh thật sự mất trí nhớ, mẹ sao lại biết nội dung cuộc nói chuyện của chúng ta đêm đó?”

Thiên Lãng thật sự lắng nghe, gật gật đầu.

“Vậy còn thứ hai?”

“Thứ hai, cảnh sát Vương nói, anh sau khi tỉnh dậy có xem báo cáo và ký tên. Mà mẹ anh nói anh hoàn toàn không nhớ rõ tai nạn xe lần đó. Một người mất trí nhớ, chữ ký của người đó không có ý nghĩa.”

“Hai điểm này đều là do mẹ. Mẹ không hay nói dối, bị em dễ dàng vạch trần. Còn có thứ ba sao?”

“Thứ ba, chính là anh đó, Tần Thiên Lãng tiên sinh!”

Vi Lam giống cô bé con, đôi mắt sáng lên.

“Anh?” Thiên Lãng nhìn cô tựa tiểu phi tiểu, “Anh tự nhận hành động không sai.”

“Đúng, em cũng thừa nhận. Bên ngoài biệt thự, khi chúng ta gặp nhau lần đầu, ngữ khí và biểu tình của anh lạnh như băng. Lúc ban đầu, em quả thật bị anh dọa.” Vi Lam cười đến giảo hoạt, “Nhưng mà, anh lại không che dấu được ánh mắt của anh. Khi anh nhìn em, không giống đang nhìn một người xa lạ. Còn có.... Chính là, anh không kháng cự tiếp xúc với cơ thể em. Ví dụ như buổi tối hôm đó, ngoài miệng anh nói tàn nhẫn vô tình, nhưng lại ôm lấy em, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc em. Bác sĩ tâm lý nói với em, ngôn ngữ cơ thể thường biểu đạt cảm tình chân thật nhất. Bởi vì một lời nói dối có thể nói ra rõ ràng, nhưng muốn cho thể ngữ nói dối lại vô cùng khó....”

Thiên Lãng cắt ngang, giọng nói đột nhiên lạnh đi, so với không khí trong phòng còn lạnh hơn.

“Bác sĩ tâm lý kia của em, dường như biết rất nhiều!”

“Thiên Lãng ca ca, anh không phải là đang ghen đó chứ?” Vi Lam sâu sắc nghe ra sự thay đổi cảm xúc của anh, giọng trở nên ngọt ngào, ai cũng không thể tức giận đối với giọng nói ấy.

Anh đứng lên, cúi người nhìn cô ngồi ở sofa, chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn môi cô. Vi Lam dưới sự khiêu khích của anh, cuồng nhiệt hôn anh, nhưng Thiên Lãng nhanh chóng buông cô ra, thấp giọng nói: “Vi lam, em còn thiếu anh một câu!”

“Nói gì?” Cô ôm lấy cổ anh, biết rõ còn có hỏi.

“Chỉ có ba chữ.” Giọng Thiên Lãng trầm thấp, ánh mắt thật sâu nhìn cô.

Vi Lam lặng im, nhìn anh. Anh nín thở bất động, giống như đang chờ thẩm phán đưa ra phán quyết.

“Em có một câu muốn nói với anh, nhưng mà là năm chữ.”

Năm chữ? Có phải là “Thiên Lãng, em yêu anh” không?

Anh không dám khẳng định, cô nàng “đáng giận” này luôn không theo lẽ thường mà nói.

Vi Lam đứng dậy khỏi sofa, nhảy nhảy lên trên bậc cầu thang.

Hơn mười phút sau, cô ôm một bình thủy tinh xuống. Cái bình rất lớn, bên trong đầy những ngôi sao may mắn, đủ màu sắc, trông rất đẹp.

“Đây là món quà thứ hai em muốn tặng anh.” Vi Lam đặt cái chai trên bàn.

“Đây là do em gấp?” Thiên Lãng chân chờ hỏi.

“Em nghe người ta nói, ngôi sao may mắn có thể mang vận may đến cho người ta. Một năm qua, em mỗi ngày đều gấp cho anh một ngôi sao may mắn. Anh đếm thử xem, có phải có ba trăm sáu mươi ngôi sao không?”

“Cái đó và năm chữ em muốn nói, liên quan gì đến nhau?” Anh hỏi.

“Anh mở ra xem, chẳng phải sẽ biết sao?”

Ánh mắt ôn nhu thâm thúy của Thiên Lãng cúi xuống.

“Vì sao không phải em làm?”

“Là quà em tặng cho anh, đương nhiên phải là anh làm.” Cô đổ bình ra trước mặt anh, “Sợ em trêu cợt anh à? Đừng lo, em rất thành ý. Lại đây, tự mình mở ra xem đi.”

Thiên Lãng nhìn những ngôi sao may mắn trong lọ, quả thật rất muốn biết bên trong viết cái gì.

Anh cho tay vào bình, chậm rãi mở ra.

Quả nhiên, có một hàng chữ rất nhỏ....

Vi Lam xoay mạnh người, chạy như điên về phía lầu hai. [Nếu không chạy, chỉ sợ không kịp mất!]

Mà Thiên Lãng bên này, tròng mắt trước những tờ giấy màu sắc rực rỡ, tức giận đến mức mặt tái đi.

Trên đó quả thật có năm chữ:

“Thiên Lãng, là đồ ngốc!”

Nhưng là, Vi Lam chạy trốn nhanh hơn nữa, cũng không bằng Thiên Lãng.

Cô chạy lên tầng hai, mở cửa phòng mình, khi quay người đóng cửa, nửa thân người Thiên Lãng đã theo vào.

Không kịp suy nghĩ, Vi Lam dùng sức chặn cửa, không cẩn thận kẹp vào đùi phải của anh.

Thiên Lãng nhịn không được, rên rỉ ra tiếng.

Vi Lam hoảng sợ, vội vàng mở cửa, lo lắng hỏi: “Anh sao vậy? Làm anh đau à?”

Anh đột nhiên giang hai cánh tay, ôm cổ cô.

Vi Lam kêu lên, mới biết mình bị lừa.

Nhìn chằm chằm vào mắt cô, anh chậm rãi nói: “Không có khả năng lần nào cũng là anh bị khi dễ đấy chứ?”

Vi Lam vừa buồn cười, vừa tức giận, mắng: “Tần Thiên Lãng, thật đáng ghét!”

Thiên Lãng dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, sau đó, anh cúi đầu, môi nhiệt liệt đặt trên môi cô.

Chạm được đầu lưỡi ấm áp của anh, Vi Lam càng muốn nhiều hơn. Cánh tay cô cuốn chặt lấy cổ anh.

Sự đáp lại của cô hoàn toàn đánh tan anh!

Thiên Lãng khát khao giữ lấy vị ngọt trên bờ môi cô, dục vọng của anh tăng cao, kích tình cuồng si, nhịn suốt hai năm, giờ phút này anh không thể kiềm chế được khát vọng đối với cô.

Cô nhắm mắt lại, cả người dán vào người anh, như đang ở trong đại dương, mắt hoa lại rung động.

Như nhớ tới đêm đầu tiên của họ. Hai người lúc đó không có ngăn cách và nghi kỵ, tràn ngập dục vọng lưỡng tình tương duyệt. Cho đến khi cô không thể chống đỡ, yếu đuối đổ xuống giường, Thiên Lãng lập tức thuận thế ngã lên người cô.

Vi Lam mở mắt ra, bất lực chống lại đôi mắt đen tràn ngập tình dục của anh. Khi anh định xâm nhập cô, cô dùng đầu ngón tay đè bờ môi anh.

“Thiên Lãng...”

“Ừ?” Anh hoảng hốt trả lời.

Cô chăm chú nhìn anh, nhẹ giọng nói nhỏ:

“Em yêu anh!”

Thiên Lãng chấn động, nhìn chăm chăm vào mắt cô, bao nhiêu cảm xúc phức tạp.

“Cho tới bây giờ, em muốn nói với anh, chính là năm chữ này.”

Yếu hèn của anh phát ra tiếng nói khàn khàn nguyên thủy: “Chết tiệt! Anh đã chờ lâu lắm, cũng chờ rất vất vả.”

Sau đó, cơ thể nam tính của anh đè xuống, nụ hôn trở nên mãnh liệt mà bá đạo, rải rác trên từng tấc da thịt của cô. Đó là khát vọng của anh, là thứ duy nhất trên đời anh muốn có được.

Vi Lam than nhẹ, thân hình mềm mại mặc anh chuyển động. Như để trả lại sự thâm tình của anh, cô trở nên tùy ý mà điên cuồng, tùy ý anh dẫn dắt, cho đến khi làm người ta run rẩy, lên đến đỉnh cao nhất....

Đây là sự tiếp xúc thân mật nhất trên đời, vô cùng thần kỳ! Họ không có khoảng cách, họ hòa thành một thể.

22. Chương Ngoại Truyện 3+4

Tháng sáu trời xanh nhạt – Ngoại truyện 3 Truyện: Tháng sáu trời xanh nhạt

Tác giả: (Tâm Văn)

Convert: muacauvong

Edit: Lạc Bối Bối

~***

Ngoại truyện ba: Âm mưu “Cầu hôn”

Vi Lam ngồi ôm gối ở trên sofa, trừng mắt nhìn bức tranh treo trên tường thư phòng.

Một cô gái gầy gò, áo trắng váy lam. Màu sắc đơn giản lam và trắng, hài hòa dễ nhìn. Vòng eo rất nhỏ, tinh tế đến mức tưởng như chưa hề phát dục.

Vi Lam nhìn cô trong tranh, lại nhìn chính mình, âm thầm thở dài.

Nghe tiếng thở dài của cô, vẫn vùi đầu trước bàn làm việc, Thiên Lãng hỏi: “Em lại làm sao vậy?”

Ba tháng trước, anh một lần nữa tiếp nhận công ty Vân Thiên, mỗi ngày đều có một đồng việc cần xử lý, buổi tối còn phải ra ngoài xã giao. So sánh với hồi làm ngân hàng, người nào đó thanh nhàn đến mức làm cho người ta ghen tị, cả ngày không có việc gì, không phải ngăn người nhìn TV, cũng là thở ngắn thở dài.

Vi Lam dùng ngữ khí thương lượng nói: “Thiên Lãng, có thể bỏ bức tranh này xuống không?”

“Vì sao?” Thiên Lãng ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô, “Lúc trước, không phải em đòi treo lên sao?”

“Em mười bảy tuổi có vòng eo tinh tế như thế, nhiều nhất cũng chỉ một thước bảy, mà nhìn bây giờ, em ước chừng phải đến hai thước!”

Anh lắc đầu: “Trên đời phụ nữ có trăm ngàn người, không có ai lại tự ghen tị với chính mình!”

Vi Lam đến bên cạnh bàn làm việc: “Thật ra, anh có cảm thấy em vừa già vừa béo không?”

Thiên Lãng vươn tay ôm cô vào lòng, để cô ngồi trên đùi mình, dùng cánh tay bao quanh cô.

“So với dáng người mỏng manh trước kia, anh thích em đầy đặn như bây giờ hơn!”

Thiên Lãng thì cầm lên vai cô, hơi thở ấm áp phả vào mái tóc mai của cô, còn có lời nói đầy ái muội như vậy, Vi Lam nhìn không được đỡ bưng mặt.

Cô vừa ngich ngich tay anh, vừa nhỏ giọng nói: “Anh có biết tại sao eo em lại thô như vậy không?”

“Không biết, anh cũng không cảm thấy nó thô.” Thiên Lãng nói xong, hôn xuống cổ cô.

Da ở phía sau cổ Vi Lam đặc biệt trắng nõn, hơn nữa đây là “khu mẫn cảm” của cô. Anh rất nhanh chóng phát hiện điều này, nên mỗi lần muốn “dụ hoặc” cô, đều đánh lên phía sau.

Quả nhiên, anh mới nhẹ nhàng hôn, cô liền co rúm người lại, sau đó xoay người, bắt lấy tay anh.

“Thiên Lãng, đừng đùa. Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh.”

“Anh vẫn rất nghiêm túc mà.” Về mặt anh vô tội.

“Mấy ngày nay chúng ta ở chung với nhau,” Vi Lam cúi đầu, lắp bắp nói, “Lại không có.... Áp dụng.... an toàn, anh không nghĩ là....”

Đương nhiên là có nghĩ, chỉ là không nghĩ.... Sẽ nhanh như vậy!

Thiên Lãng quả thật nghiêm túc đứng lên, cầm cổ tay cô: “Em, có phải mang thai không?”

“Vâng”. Biểu tình của cô, giống như một đứa trẻ làm sai, “Bác sĩ nói, đã hơn một tháng.”

“Đáng chết!” Sắc mặt anh âm trầm, thấp giọng nguyên rủa, “Em vì sao không nói cho anh biết?”

“Em mới sáng nay mới đi bệnh viện!” Vi Lam cẩn thận quan sát, “Thiên Lãng, anh không vui?”

“Anh không phải là không vui, chỉ là....” Anh muốn nói lại thôi, “Chỉ là....”

Cô nướn mi, không nháy mắt nhìn anh: “Thiên Lãng, nếu em cầu hôn anh, anh có đồng ý không?”

Anh nhìn cô, ánh mắt quái dị: “Em cầu hôn anh?”

Vi Lam gục đầu xuống, vẻ đầy ủy khuất.

“Em chờ ba tháng, anh cũng không chịu cầu hôn em, cho nên, em đành phải cầu hôn anh!”

Về mặt Thiên Lãng đầy cảm động, anh nâng cằm cô, cười xấu xa, nói: “Vì con của chúng ta, anh chấp nhận lời cầu hôn của em.”

“Nhưng phải nhanh lên đó,” Cô có chút lo lắng, “nếu không, bụng em lớn lên sẽ không mặc được đồ cô dâu.”

“Chúng ta ngày mai đi đăng ký!” Thiên Lãng dùng tay vuốt hai gò má cô, an ủi nói.

Vi Lam vui đầu trước ngực anh, cả người dựa sát vào lòng anh: “Cám ơn anh, Thiên Lãng.”

Anh không nói gì, chỉ ôm chặt cô.

Ở ngoài tầm mắt Thiên Lãng, người nào đó khé miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Cô tỉ mỉ bày ra âm mưu này rồi cuộc đại công cáo thành: Bày ra một câu nói dối, thành công đem chính mình “gả” đi.

Một tháng sau, sau khi cử hành hôn lễ, đôi vợ chồng tân hôn trở lại nhà ở Hải cảnh hoa viên.

Vi Lam vào phòng tắm tẩy đi lớp trang điểm dày của cô dâu, sau khi tắm rửa, thay một chiếc áo ngủ hai dây khêu gợi, hưng trí dạt dào chạy lên tầng hai, lại thấy Thiên Lãng ôm chăn gối, đi từ phòng ngủ của họ ra.

“Anh định.... Đi đâu?” Cô hỏi.

“Đến phòng cho khách ở đối diện.” Anh nói.

“Tần Thiên Lãng, anh có làm hay không?” Vi Lam mở to mắt nhìn, “Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, anh cứ nhiên ngủ ở phòng cho khách?”

“Anh cũng muốn động phòng hoa chúc, tiếc là, hiện tại không được!” Thiên Lãng nhìn chăm chăm vào bụng cô, “Vi Lam, vì con của chúng ta, em nhẫn nại một chút, tạm thời một mình một phòng đi!”

Cô đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi: “Cái này... phải bao lâu?”

Anh còn thật sự tính toán, sau đó nói: “Ít nhất phải tám tháng.”

“Tám tháng?” Vi Lam nhin không được kêu lên, “Lâu như vậy sao?”

“Không phải là mang thai mười tháng sao? Em hiện giờ là hai tháng, tám tháng sau đứa bé mới ra đời. Anh đã hỏi bác sĩ rồi, lúc này, chúng ta không thể cùng phòng.”

Thiên Lãng nói xong, liền trực tiếp đi vào phòng khách.

Cánh cửa phía sau anh đóng “Rầm” lại.

Đêm khuya.

Vi Lam nằm trên giường lớn với những bông hồng tím, trần trọc khó ngủ.

Căn phòng bố trí ấm áp, đầy không khí “động phòng”, là phòng ngủ trước kia của Thiên Lãng. Chiếc giường vô cùng lớn là anh cố ý đặt làm ở nước ngoài, không thể tìm thấy ở bất kỳ cửa hàng nào.

Vi Lam rất hối hận vì đã dùng nó làm giường tân hôn, cảm thấy giường quá lớn. Đêm nay một người ngủ, vô cùng hư không.

Thật ra, cô nhớ cảm giác được Thiên Lãng ôm chặt vào ngực. Thân thể ấm áp của anh là thứ thuốc ngủ tốt nhất của cô.

Sau đó, Vi Lam cũng đứng trước cửa phòng cho khách, sau một lúc do dự, cuối cùng vẫn là gõ cửa.

“Cửa không khóa.” Là tiếng nói tỉnh táo của Thiên Lãng. Xem ra, anh cũng không ngủ.

Cô đẩy cửa ra, nhìn thấy anh nửa nằm trên giường lớn, trước mặt có một quyển tạp chí.

Anh cư nhiên còn nhàn tình lật chỉ đọc sách?

Vi Lam tức giận đi đến trước giường, nhắc một góc chăn lên, đang muốn chui vào, Thiên Lãng ngăn cô lại.

“Hạ Vi Lam, một buổi tối em cũng không chịu được sao?” Anh hài hước nhìn cô cười.

“Em không phải muốn cùng anh.... Ừm..... Em chỉ là muốn ôm anh, mới ngủ được.”

Giờ khắc này, Vi Lam ảo não vô cùng, hận không thể cắn lưỡi mình, lời nói không chịu thua kém như vậy cũng nói được.

Thiên Lãng chậm rãi buông lỏng tay ra.

Vi Lam không dám nhìn vào mắt anh, nhanh chóng chui vào chăn, theo thói quen, cô gối đầu lên ngực anh, tay ôm lấy thắt lưng anh.

Cô im lặng nhắm mắt lại, như là đang ngủ. Lúc này, đến lượt Thiên Lãng không thể ngủ.

Vi Lam sau khi tắm rửa, thân thể ôn hương mềm mại, bóng loáng nhẵn nhụi, khiến anh sinh ý nghĩ kỳ quái.

Thiên Lãng đột nhiên ngồi dậy.

Vi Lam mở mắt, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

“Không được, em vẫn là về phòng ngủ đi!”

“Thiên Lãng,” Cô sợ hãi mở miệng, “Em.... Em căn bản không mang thai.”

Thiên Lãng nín thở một lát, sau đó, trên mặt hiện lên một nụ cười: “Em rất cuộc cũng thừa nhận?”

“Anh biết em lừa anh?” Cô kinh ngạc, “Vì sao không vạch trần?”

“Anh là lạt mềm buộc chặt,” Anh ôn nhu nói, “Cho em lấy lý do, cho em cam tâm tình nguyện gả cho anh.”

Đây rốt cuộc, là ai trên cơ ai? Là ai chui vào bẫy của ai?

Vi Lam á khẩu không trả lời được, nhưng không cam lòng, vội vàng muốn tìm kiếm cái gì, để mình chuyển bại thành thắng.

Cẩn cẩn môi, cô nói: “Thiên Lãng, em vẫn mạnh hơn anh. Anh cầu hôn em nhiều lần như vậy, đều không thành công. Mà em chỉ cầu một lần, anh đã đồng ý!”

Thiên Lãng trừng mắt nhìn cô, ánh mắt giống như hai ngọn lửa, nhiệt khí liêu nhân.

Vi Lam chợt dạ ho một tiếng, giả bộ mỉm cười thoải mái: “Anh sao lại giống sói như vậy? Đừng làm em sợ!”

Đột nhiên, anh dùng sức ôm lấy cô, khiến cô sợ tới mức run run, vội ôm lấy cổ anh.

“A, anh sẽ không....”

Hai chữ “Keo kiệt” còn chưa ra khỏi miệng, miệng cô đã bị nụ hôn của anh niêm kín, môi Thiên Lãng ẩm áp mà ướt át.

Môi ẩm áp mà ướt át là ý nghĩ tỉnh táo cuối cùng trong đầu Vi Lam.

Bọn họ điên cuồng mà hôn, ngã nhào trên giường, lại từ trên giường quay cuồng rơi xuống, đụng vào tủ ở đầu giường.

Vi Lam rên rỉ: “Ông xã.... Em đụng vào đầu!”

“Anh đụng vào đầu gối....”

Bọn họ nằm trên thảm, nhìn lẫn nhau. Vi Lam nhịn không được bật cười, Thiên Lãng cười theo, không ngừng lại được, cười đến khi nước mắt lưng tròng.

Sau đó, Thiên Lãng không hề cười, vuốt mấy sợi tóc tán loạn trên mặt cô. Ánh mắt anh ôn nhu như nước, chăm chú nhìn cô.

“Vi Lam....” Giọng anh khàn khàn trầm thấp, “Em.... Vừa gọi anh là ông xã?”

“Anh vốn chính là ông xã của em mà!” Vi Lam nói, vỗ về chơi đùa tóc chồng mình.

Thiên Lãng trầm mặc.

Đúng lúc cô không kịp phản ứng, anh đã ôm cô đi về phía phòng ngủ của họ.

“Nơi này không được sao?” Cô khó hiểu hỏi, “Sao phải đi về?”

Thiên Lãng trả lời: “Phòng ngủ của em sau mười giờ không phải không tiếp anh sao? Giờ đã mười hai giờ rồi!”

Vi Lam vừa ngẩng đầu, nhìn thấy “Ba điều cam kết” dán trên cửa, từng chữ từng chữ như đều nhếch miệng cười nhạo cô:

“Không được đưa người khác phái về qua đêm!” — Không biết cô có tính là khác giới không?

“Phải mặc chỉnh tề!” — Oa, Thiên Lãng giờ chỉ còn lại đồng hồ!

Còn có điều thứ ba — “Buổi tối sau mười giờ phòng của tôi không đón tiếp!”.... Thật là vô cùng châm chọc!

Cô lặng lẽ vươn tay, kéo xuống [Ba điều cam kết] kia. Ngoại truyện bốn: Tên cục cưng

Sau tân hôn, vốn định đi hưởng tuần trăng mật ở Australia, Vi Lam vô cùng muốn đi xem quê hương của chuột túi, kết quả bởi vì mang thai “ngoài ý muốn”, nên kế hoạch không thành.

Do việc này, Vi Lam vô cùng buồn bực – vốn chỉ là nói dối, ai ngờ lại thành sự thật.

“Bà xã, anh trịnh trọng cảnh báo em, về sau không được tùy tiện ước nguyện, cũng không được nói dối, rất có thể sẽ thành sự thật!”

Đối với sự uy hiếp của Thiên Lãng, Vi Lam chỉ vâng vâng dạ dạ. Hiện trong người có thai, trăm ngàn không thể động khí, nếu không sẽ làm hại đến cục cưng.

Ăn cơm tối xong, cô theo thường lệ ngồi trước TV.

Cầm điều khiển trong tay, nhàm chán ấn qua ấn lại. Phim Hàn? Không được, luôn thê thê thảm thảm, khóc sụt sùi, không có lợi cho dưỡng thai; Phim hành động Mĩ? Chém chém giết giết, huyết tinh bạo lực, càng không được! Phim Quỳnh Dao? Chàng chàng thiếp thiếp, triền triền miên miên, nếu không cũng ngây ngây ngốc ngốc, điên điên khùng khùng, cô không muốn con mình sau này sẽ trở thành một Tiểu Yến tử “vừa ngông cuồng, vừa kiêu ngạo”!

Màn ảnh lóe lên hiện ra khuôn mặt quen thuộc. Cô mở to hai mắt nhìn, đây không phải Lâm Thanh Hà[1] sao? Từng là cô gái thần tượng, áo trắng thẳng tuyền, lãnh diêm thoát tục.

Chỉ tiếc, hồng nhan chỉ là nháy mắt, tuổi trẻ qua mau, trên khóe miệng, đuôi mắt đã xuất hiện nếp nhăn, dù hóa trang kỹ thế nào cũng không che lấp được. Mỹ mạo thanh xuân đã chỉ còn là nhất thời.

Ngày đó trở thành vợ của một đại thương nhân giàu có. Ngày xưa là “Đông phương bất bại”, hôm nay đã là vợ của Hình Lí Nguyên.

Vi Lam đột nhiên nhớ tới một chuyện cũ. Khi Lâm Thanh Hà sinh con gái đầu long, Hình Lí Nguyên vì biểu đạt tình yêu đối với bà, đã đặt tên là “Hình Ái Lâm”.

Xem ra, vị doanh nhân kia cũng là kẻ có tình, không chỉ là kẻ đầy hơi tiền.

Đúng rồi, vậy cục cưng của mình tên là gì?

Tần Ái Hạ? Tần Ái Vi? Hay Tần Ái Lam?

Vi Lam cảm thấy ba cái tên đều rất hay, nhất thời khó chọn được, phân vân tính toán. Đúng lúc đó Thiên Lãng từ phòng bếp đi ra, cô nhân cơ hội hỏi anh: “Con chúng ta tên là Tần Ái Hạ, Tần Ái Vi, hay là Tần Ái Lam?”

“Sao không gọi là Hạ Mộ Thiên?” Anh ngồi vào ghế sofa bên cạnh cô, đặt lên bàn một cốc sữa nóng.

“Cũng biết sao!” Vi Lam dương dương tự đắc nói, “Chỉ cần anh đồng ý để con chúng ta họ Hạ.”

Thiên Lãng ôm cô ngồi trên đùi, suy nghĩ một chút rồi nói, “Ừm, vậy gọi là Tần Diệc Hạ đi, vừa họ Tần lại họ Hạ, là bảo bối chung của hai người chúng ta.”

Tần Diệc Hạ?

Vi Lam nhẹ nhàng nhắc: “Tần Diệc Hạ, Tần Diệc Hạ, Tần Diệc Hạ....” Giống như đang đọc thuộc lòng.

Thiên Lãng cầm tay cô, kéo lại gần mình, đột nhiên hôn lên môi cô ba cái.

“Tần Thiên Lãng, anh lại chơi đánh lén?” Vi Lam dung tay chùi miệng, quai hàm bạnh ra.

“Là em liên tục nói ba lần hôn một cái [2] đấy thôi!” Anh cười hì hì.

Tần Diệc Hạ — Hôn một cái? Cô lúc này mới phát hiện, mình bị lừa!

Nhưng mà, lúc này vi Lam không hề tức giận, mà tận to đôi mắt trong suốt, toàn tâm toàn ý nhìn anh, nói: “Con của chúng ta, cho dù là nam hay nữ, tên ở nhà sẽ gọi là con nhím nhỏ!”

“Con nhím nhỏ?” Thiên Lãng vỗ về cái bụng hơi nhô ra của cô, “Vì sao lại gọi là con nhím nhỏ?”

“Con của hai con nhím, đương nhiên là con nhím nhỏ!”

Vi Lam nhẹ giọng nói, “Thiên Lãng, trong thư anh từng hỏi em, hai con nhím yêu nhau, nó nên làm thế nào để sưởi ấm cho nhau? Em giờ đã có thể trả lời anh.”

“Cách mà hai con nhím yêu nhau, không phải bắt nó nhổ hết gai trên người đi, mà là học được cách làm thế nào để tìm được khoảng cách thích hợp, có thể sưởi ấm cho nhau mà không làm đối phương bị thương.”

Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt trong suốt lóe sang.

“Giống như chúng ta bây giờ sao?”

“Đúng vậy.” Cô cười gật đầu, “Ông xã, cảm ơn anh đối với em bao dung và yêu thương, em chưa bao giờ hạnh phúc như bây giờ!”

Thiên Lãng cúi đầu nhìn xuống, hôn lên mặt cô.

“Anh cũng vậy....”

Môi Vi Lam ướt đầm, bởi vì nước mắt, nước mắt của một người đàn ông.

Trái tim co rút lại, có cảm giác đau, nhưng cô biết đó là cảm giác hạnh phúc.

Toàn văn hoàn

00 giờ 23 phút

Hà Nội, Ngày 20 tháng 6 năm 2011

Lời bạt:

Lại bắt đầu viết, lúc trước là Đôi lời, bây giờ là Lời bạt, phải nói bản thân mình cũng thật nhiều chuyện, nhưng viết ra đơn giản chỉ vì muốn nói gì đó.

Lúc trước sau khi hoàn chính văn, những gì muốn nói thì đều đã nói rồi, giờ đây đọc ngoại truyện, cũng chỉ còn lại một chút suy nghĩ ít ỏi nữa thôi.

“Cách mà hai con nhím yêu nhau, không phải bắt nó nhổ hết gai trên người đi, mà là học được cách làm thế nào để tìm được khoảng cách thích hợp, có thể sưởi ấm cho nhau mà không làm đối phương bị thương”

Lúc đọc câu nói này, đột nhiên ngừng lại, nghĩ một lúc, tự hỏi, rốt cuộc khoảng cách thế nào mới là an toàn, thế nào mới là thích hợp? Muốn biết thì phải thử, nhưng liệu mấy ai có đủ cơ hội để thử cho đến khi tìm được khoảng cách ấy?

Ban đầu, là Thiên Lãng đã đến quá gần Vi Lam nên mới bị thương, hay thật ra, vì Vi Lam cố gắng đến quá gần Thiên Lãng mà khiến cả hai người đều bị thương?

Rồi sau đó, ai đã đi ra quá xa, khiến cả hai người đều lạnh lẽo?

Trong suốt một khoảng thời gian dài, cả hai người đó đã cố gắng đến gần nhau, chỉ khác là, một người biết mình đang đến gần cái gì, còn một người hoàn toàn không biết mình đang sử dụng gai của mình để đâm chính bản thân mình.

Nếu nói là hạnh phúc, có chẳng nên nói là bất hạnh. Thiên Lãng và Vi Lam vốn là hai kẻ may mắn, giống như tất cả những nhân vật trong tiểu thuyết ngôn tình, trong những câu chuyện dài dang dở không mang màu sắc của hiện thực. Ở trong truyện, hai người ấy đã học được cách tạo cho mình một khoảng cách an toàn. Trải qua rất nhiều đau khổ, cuối cùng thì “Hoàng tử và công chúa cũng sống hạnh phúc bên nhau”.

Bản thân mỗi người chúng ta thật ra cũng có một phần nào đó có gai, dù không nhiều như con nhím, nhưng cũng là một lớp gai sẵn sàng đâm vào người khác, sẵn sàng phòng bị. Nếu như vậy, liệu phải trải qua bao nhiêu thời gian, bao nhiêu cơ hội trôi qua, chúng ta mới có thể học được cách để tạo khoảng cách an toàn nhất cho mình, và cho đối phương?

Có những chuyện muốn nói, có những chuyện phải nói, nhưng nói ra rồi cũng chẳng để làm gì.

Đọc câu chuyện này, tôi tự hỏi, ngày đó, tình cảm của Vi Lam với Sở Hàm rốt cuộc là thứ tình cảm gì? Là tình yêu? Không đúng. Là Lợi dụng? Vậy thì ai mới là người lợi dụng ai?

Cả hai người đó, Vi Lam, Sở Hàm đều là những con nhím, sẵn sàng phóng gai ra để bảo vệ bản thân, và vì vậy mà làm người khác bị thương. Nhưng hai người đã không thể học được “cách tạo khoảng cách”, hay phải chăng, vì cả hai người đã không có đủ cơ hội và thời gian? Nếu năm ấy, Vi Lam và Sở Hàm có thêm một cơ hội để đến gần nhau hơn, để cách xa nhau hơn, liệu họ có thể ở bên nhau không?

Vẫn biết cứ nói “giả như” là không thể, nhưng người ta vẫn muốn nói “Giả như...”

Có những thứ chỉ có thể thuận theo tự nhiên, dù miễn cưỡng cũng không được. Vậy có phải, cách tốt nhất là, chúng ta chỉ ngồi đó chờ đợi, chờ cho thứ gọi là “tự nhiên” ấy đến, cuốn chúng ta đi?

Cứ kiên nhẫn tiếp tục bước đi, biết đâu một ngày nào đó, chúng ta sẽ tìm thấy câu trả lời?

Xưa nay tôi đọc truyện, viết truyện, là để tự tìm cho mình một câu trả lời. Tôi viết truyện, để tự hỏi, tự trả lời. Tôi đọc truyện, để lắng nghe câu trả lời của người khác. Nhưng chưa bao giờ tôi tìm được một câu trả lời trọn vẹn. Có lẽ vì vậy, mà tôi vẫn tiếp tục đọc, tiếp tục viết, tiếp tục hỏi và tiếp tục trả lời.

Thành thật cảm ơn vì mọi người đã cùng tôi đi đến cuối con đường này.

Cảm ơn vì những động viên, quan tâm của mọi người.

Cảm ơn vì tất cả tình cảm mà mọi người dành cho tôi.

Cảm ơn vì chúng ta đã có thể mỉm cười!

[1] Lâm Thanh Hà (chữ Hán: 林青霞; bính âm: Lín Qīngxía, tiếng Anh: Brigitte Lin Ching Hsia) (sinh ngày 3 tháng 11 năm 1954) là một nữ diễn viên của điện ảnh Hồng Kông. Nổi tiếng từ rất sớm với các vai diễn trên các loạt phim truyền hình nhiều tập của Đài Loan thập niên 1970, kể từ thập niên 1980 Lâm Thanh Hà bắt đầu chuyển hướng sang các bộ phim điện ảnh Hồng Kông, cô cũng đạt được nhiều thành công trong thể loại mới này, đặc biệt là với các vai diễn trong phim của Từ Khắc. Cô được coi là một trong những nữ diễn viên hàng đầu của điện ảnh Hồng Kông trong suốt thập niên 1980. Sau khi hoàn thành một loạt vai diễn ấn tượng vào đầu những năm 1990, Lâm Thanh Hà đột ngột rút khỏi làng điện ảnh sau khi lấy chồng năm 1994 và cô không tham gia thêm bất cứ bộ phim nào kể từ đó đến nay. năm 1994 cô lấy Hình Lý Nguyên, một doanh nhân, chủ tịch của tập đoàn Esprit Holdings (hãng giữ bản quyền nhãn hiệu thời trang ESPRIT nổi tiếng); đám cưới đã làm gián đoạn công việc ngành công nghiệp giải trí của cô. Năm 1997 ở tuổi 43 cô mang thai đứa con đầu lòng, cô có đứa con thứ hai vào năm 2001.

[2] Chơi chữ: Tần Diệc Hạ (: Qin yi xia) phát âm gần giống như chữ (Qin yi xia: Hôn một cái, hôn một chút), chỉ khác là một cái thanh 4, một cái thanh 1. Hai thanh này phát âm gần giống nhau, nếu không đặt vào văn cảnh thì rất khó phân biệt)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-sau-troi-xanh-lam>